CHRISTINE WELLS

„Un omagiu magnific adus puterii și curajului femeilor spion."

BRYN TURNBULL, autoarea romanului *The Woman Before Wallis*

SURORILE DIN REZISTENȚĂ

UN ROMAN DESPRE REȚEAUA DE SPIONAJ A LUI CATHERINE DIOR

„Spectaculoasă ca o rochie Dior! *Surorile din Rezistență* este povestea fascinantă a două surori care lucrează cu Catherine Dior și Rezistența franceză în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Cu un amestec captivant de modă, pasiune, eroism și dragoste, cartea vă va purta în Franța, unde cele două surori trebuie să facă față secretelor și misterelor războiului, înainte de a face niște dezvăluiri uluitoare din Parisul anilor de după război."

NATASHA LESTER, autoarea romanului *The Paris Secret*

„Cu spioni și aventuri pline de suspans la tot pasul, narațiunea palpitantă a romanului *Surorile din Rezistență* de Christine Wells trece de la disperarea ultimelor luni ale celui de-al Doilea Război Mondial la strălucirea colecției Dior din primii ani de pace. Inspirată din mișcarea de rezistență organizată de Catherine Dior, este o poveste puternică despre impactul pe care îl au femeile asupra istoriei."

STEPHANIE MARIE THORNTON,
autoarea romanului *And They Called It Camelot*

CHRISTINE WELLS este o autoare de ficțiune istorică premiată internațional. Printre romanele sale de succes se numără *The Julien Code*, *The Traitor's Girl* sau *The Wife's Tale*, traduse în germană, japoneză, olandeză, spaniolă, rusă, greacă și portugheză.

COSMOPOLITAN

SURORILE DIN REZISTENȚĂ

UN ROMAN DESPRE REȚEAUA DE SPIONAJ
A LUI CATHERINE DIOR

CHRISTINE WELLS

Traducere din limba engleză de
VERONICA TOMESCU

Editura Omnium
București • 2021

Redactor: Flori BĂLĂNESCU
Design copertă: Rudolf WUERICH
Ilustrație copertă: © Susan Fox, Susan Fox / Trevillion Images
DTP: Simona RĂDULESCU

CHRISTINE WELLS
Sisters of the Resistance.
A Novel of Catherine Dior's Paris Network
Copyright © 2021 by Christine Wells.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
Editurii Omnium, parte a Grupului Editorial Epica.

București, 2021

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WELLS, CHRISTINE
Surorile din rezistență : un roman despre rețeaua de spionaj a lui Catherine Dior / Christine Wells ;
trad. din lb. engleză de Veronica Tomescu. -
București : Omnium, 2021

I. Tomescu, Veronica (trad.)

Pentru Allister și Adrian, cu toată dragostea

Capitolul întâi

Paris, februarie 1947

YVETTE

La Paris era un ger cumpit. Mult mai frig decât la New York. Yvette aştepta ca tânărul jurist care o întâmpinase la Gare Saint-Lazare să se caute prin toate buzunarele, mormăind de unul singur. Monsieur LeBrun era mic de statură, cu ţinuta îngrijită şi părul dat cu briantină, cu ochi întunecaţi încadraţi de nişte ochelari rotunzi şi negri ca roţile de bicicletă.

Pentru numele lui Dumnezeu, lasă odată căutatul şi hai să intrăm undeva la căldură, se ruga în gândul ei. Dar cu bărbaţii ca el trebuia să ai răbdare.

— Aha!

Tânărul pescui triumfător o hârtie din buzunarul de la piept.

— Veţi sta la...

Își privi încruntat itinerarul de parcă ar fi găsit acolo ceva de neînțeles.

— La Ritz.

Yvette era să își scape valiza.

— *Vraiment?*

Se întinse peste umărul lui LeBrun să se convingă, dar era scris negru pe alb. Louise Dulac o adusese tocmai de pe celălalt țărm al Atlanticului să depună mărturie la procesul ei. Cunoscând-o pe vedeta de cinema, Yvette nu se așteptase nici măcar la o minimă recunoștință, darămite la condiții regești de cazare.

Poate că Louise îi transmitea astfel un mesaj. *Ai fost complice. Ai fost și tu acolo.*

— Vă rog să mă urmați, *mademoiselle.*

LeBrun ridică valiza lui Yvette și pășiră în după-amiaza pariziană de iarnă.

Ultimele zile petrecute de Yvette la Paris fuseseră caniculare, cu furtuni pe înserat. Pentru o clipă, se simți dezorientată la vederea metropolei înghețate. Apoi ridică privirea și văzu silueta robustă, dar delicată, a Turnului Eiffel care se înălța deasupra bulevardelor mărginite de copaci, auzi acordurile slabe ale unui acordeon dintr-o cafenea din josul străzii, și orașul o cuprinse în brațe.

Aproape râzând, Yvette închise ochii, strânse umerii și inspiră adânc. Aerul era atât de rece încât îi ardea plămânii, dar era încărcat de mirosurile familiare de odinioară. Ca în orice oraș, gazele de eșapament se amestecau cu damful de gunoi umed și urină, și cu chimicalele cernelei tipografice de la un stand de ziare din apropiere. Dar mai simți și aburul aromei de pâine proaspăt coaptă, dulceața țigărilor Gauloise și notele complexe, abia perceptibile, ale parfumurilor franțuzești.

— Ce dor mi-a fost de tine, șopti ea.

New York-ul, deşi interesant şi provocator, nici nu se compara cu Parisul.

Un poc-poc-poc asurzitor o făcu să tresară şi să se ferească. Inima îi bătea mai să-i spargă pieptul. Dar nu era decât grilajul de metal coborât peste vitrina unui magazin de bijuterii — după cum îşi dădu seama imediat — şi nu putu să se împotrivească imaginilor care îi inundară mintea. Amintirile reveniră într-o goană de supraveghere continuă, foame şi frică. La New York încercase din răsputeri să uite...

— Mademoiselle?

Tresări, clipi, apoi inima începu să îi bată din ce în ce mai calm. Războiul se terminase, iar ea scăpase teafără. Tânărul jurist aştepta.

— Îmi cer scuze, monsieur. Nu e uşor să te întorci, ştiţi cum e.

Îşi închise nasturele de sus al paltonului gros, îşi scoase mănuşile din buzunar şi şi le trase pe mâini, apoi îl urmă pe Monsieur LeBrun spre un Renault care îi aştepta.

Ce dor îi era de bicicletă! Ce i-ar fi plăcut să se plimbe pe vechile drumuri, pe la adresele unde făcea livrări, să îşi regăsească prietenii şi locurile dragi. În primul rând se cuvenea să le viziteze pe Gabby şi pe Maman... Dar LeBrun o ajută să se urce în automobil, se aşeză lângă ea şi îi spuse şoferului să plece.

Când primise solicitarea lui Louise Dulac, primul instinct al lui Yvette a fost să refuze. Să retrăiască experienţele din timpul războiului, mai ales ceea ce îi făcuse starul de cinema, era ceva ce nu îşi dorea cu niciun preţ. Dar ocazia de a reveni la Paris, cu toate cheltuielile plătite, fusese atât de ispititoare, iar când şi-a dat seama că dacă pleacă cu o săptămână mai devreme ar putea ajunge la timp să asiste la prima prezentare de modă a lui Monsieur Dior, nu s-a mai putut împotrivi.

La New York găsise de lucru ca manechin pentru nişte reviste de modă, dar designerii americani căutau genul sportiv, sănătos,

musculos. Pomeții înalți ai lui Yvette și părul des și cârlionțat, de culoarea mierii, nu puteau compensa silueta plăpândă, ca de pe altă lume, pielea palidă, translucidă, sau ochii căprui și migdalați ce aduceau izbitor de mult cu ochii de pisică. În plus, toată lumea știa că numai la Paris se poate vorbi de haute couture. Dacă ar putea lua parte la primul spectacol al lui Monsieur Dior, fie și în cel mai modest fel, sau, și mai bine, dacă l-ar putea convinge pe Monsieur Dior să o angajeze ca manechin la noua sa casă de modă, asta ar merita și să depună mărturie pentru Louise Dulac.

Inevitabil, când se gândi la creatorul de modă își aduse aminte și de sora acestuia. *Catherine*. În sufletul lui Yvette se trezi un sentiment de vinovăție, care o înfășură și o strânse asemeni unor tentacule. Dacă n-ar fi fost atât de impulsivă, dacă nu ar fi comis acele greșeli prostești...

Tonul pedant și sec al lui Monsieur LeBrun îi întrerupse șirul gândurilor.

— Acuzațiile aduse împotriva lui Louise Dulac sunt foarte grave, mademoiselle.

În timp ce i le descria, Yvette simți cum i se încleștează stomacul.

— Trădare?

Se așteptase ca Louise să nu fie învinuită decât de colaborare. *Collaboration horizontale* i se zicea. Să te culci cu dușmanul. Autoritățile trebuie să fi descoperit mai mult despre activitățile lui Louise decât anticipase Yvette. Brusc, propria ei situație devenea precară.

Nu mai auzi decât sfârșitul întrebării lui LeBrun:

— Este bine așa?

Tânărul aștepta să îi răspundă.

— Vă rog să mă scuzați, monsieur. Nu am fost atentă.

LeBrun se încruntă.

— Procesul începe în mai puțin de două săptămâni, mademoiselle. Mâine vă las să vă odihniți, dar poimâine trebuie să începem să vă pregătim declarația. Să zicem la ora unu?

Yvette încercă să înțeleagă explicațiile legate de procesul judiciar, dar curând vocea bărbatului nu mai reuși să îi capteze atenția și se preschimbă în zgomot de fond. Se uită pe geam și se pierdu în priveliștea Parisului, cu bulevardele mărginite de copaci și cafenelele de pe trotuare, cu terasele mari din piatră acoperite cu țiglă albăstruie. Era încă plin de mașini militare și soldați, dar nu ale dușmanului. Și nu se zărea nicăieri nicio zvastică.

Când se apropiară de biserica La Madeleine, inima îi bătu o dată, puternic, dar șoferul vira la stânga, apoi la dreapta, apropiindu-se în zigzag de Place Vendôme. Umerii lui Yvette se relaxară.

Înainte de orice, trebuia să le vadă pe Gabby și pe Maman. Dar dacă doar la aproprierea de micuțul apartament de pe rue Royale o cuprindeau amețeala și starea de rău, cum va putea să dea ochii cu sora ei? Nu deschisese nici măcar una dintre scrisorile lui Gabby, darămite să îi fi și răspuns.

Fusese suficient să știe că sunt în viață, și Catherine, și Gabby, și Maman. O nevoie puternică o îndemnase să uite războiul, să treacă mai departe. Dacă ar fi permis măcar unei singure amintiri să se scurgă printr-o crăpătură a zidului pe care îl clădise în jurul ei, s-ar fi transformat într-o adevărată inundație. S-ar fi înecat în amintiri.

Acum, din cauza procesului, va fi silită să retrăiască totul. Oare a fost o greșeală să se întoarcă? Dar ce altceva ar fi putut face?

Silindu-se să-și îndrepte gândurile în altă parte, Yvette i se adresă lui LeBrun.

— Am auzit că alimentele sunt încă raționalizate.

Vitrinele magazinelor nu mai erau protejate cu fâșii de bandă adezivă și nici nu se mai vedeau saci de nisip așezați pe lângă

ziduri, dar urmările războiului erau vizibile în coada din fața măcelăriei, în goliciunea vitrinei de la micuța patiserie și în oferta săracă de legume de pe taraba băcanului.

— Nu veți fi afectată de raționalizare la Ritz, spuse cu oarecare ironie LeBrun, în timp ce mașina pătrunse în Place Vendôme și se opri în fața intrării în hotel.

Își dădu seama, rușinată, că LeBrun are dreptate. Ah, dar ce amintiri îi trezea hotelul! Fusese de multe ori acolo, se simțea însă și mai nelalocul ei ca oaspete decât ca atunci când venea îmbrăcată ca fată de livrări a Casei de Modă Lelong.

Holul, cu tavanul înalt și bogat decorat, din care atârnau candelabre, cu mobila elegantă stil Ludovic al XVI-lea, coloane de marmură și palmieri în ghivece, era de zeci de ani un fel de o a doua casă pentru membrii familiilor regale și pentru vedetele de cinema. Recepția era pitită sub o fereastră circulară, aproape invizibilă din hol, dând astfel și mai mult impresia unei locuințe particulare. În timp ce Monsieur LeBrun se conversă cu voce scăzută cu persoana afișând un aer superior de la recepție, Yvette se apropie de portar.

— Bună ziua, monsieur. Sper că mă puteți ajuta. Am auzit că Christian Dior a deschis un nou atelier. Îmi puteți spune, vă rog, unde se află?

Portarul zâmbi.

— Desigur, mademoiselle. Este pe avenue Montaigne, numărul treizeci. Chiar mâine este prima prezentare de modă.

Yvette fu cuprinsă de un entuziasm efervescent.

— Nu-i așa că e minunat? Abia aștept.

Portarul o privi cu părere de rău, pesemne că în sinea lui se minuna de această ființă ciudată care avea impresia că poate da buzna nitam-nisam la primul spectacol de modă al unui couturier.

— Mă tem că se intră doar cu invitație, mademoiselle.

— O, da, firește, răspunse Yvette. Nu mă aștept să merg.

Fără îndoială că nu avea nicio șansă să obțină invitație. La urma urmei, când Monsieur Dior lucra la Casa Lelong, ea nu fusese decât un simplu curier. Dar asta nu însemna că nu va putea să se strecoare în culise, cumva. Se va descurca ea.

Având senzația că trăiește un vis, Yvette îl urmă pe Monsieur LeBrun până sus, în apartamentul ei. Făcu câțiva pași prin camera somptuoasă de hotel și încercă să privească în jur cu calm, de parcă ar fi fost obișnuită să locuiască într-un asemenea decor. Însă părea de pe altă lume comparativ cu apartamentul mizer din Brooklyn pe care-l împărțea cu alte două fete de la agenția de modeling.

În timp ce LeBrun se ocupa de depozitarea valizei și de bacșiș, Yvette se învârti de colo-colo, își trecu mâna pe mătasea crem a canapelei, inspectă tabloul de deasupra șemineului de marmură — un portret al unei doamne din Belle Epoque. Fereastra camerei de zi dădea către Place Vendôme. Yvette se opri în adâncitura ferestrei și privi cu ochi goi către agitația de afară. Se simțea copleșită și temătoare, debusolată într-un fel pe care nu și-l putea explica.

Când se închise ușa în urma băiatului de serviciu, se întoarse către Monsieur LeBrun.

— Probabil că vă este foame, mademoiselle, arătă el către telefonul alb cu auriu de lângă canapea. Puteți comanda ce doriți.

Yvette închise ochii și își imagină o masă fierbinte adusă de doi chelneri, care ar ridica cu un gest extravagant clopotul argintiu de pe farfurii. Mormane sclipitoare de caviar, o friptură *grillé sur planche*. Ca desert, *crêpes Suzette*, pe care bucătarul să le prepare sub ochii ei, flambând sosul de portocale cu fastul și strălucirea unui spectacol de pe Broadway.

Era mult, mult prea mult pentru cineva care de vreo doi ani nu se hrănea decât cu supă la conservă, iar înainte de asta cu rații de război.

— Poate mai târziu. Mulțumesc.

Tăcu o clipă, arătând în jur cu un gest al mâinii.

— Nu mă așteptam la o asemenea generozitate. În ciuda faptului că a fost arestată, Louise Dulac pare să aibă buzunarele adânci.

LeBrun se foi ușor, ispitit parcă să o corecteze. Yvette ridică din sprâncene.

— Sau poate că nu mademoiselle are buzunarele adânci.

LeBrun strânse din buze și nu răspunse.

Indiferent cine plătește, nici cel mai bogat om din lume nu ar deconta fără motiv o călătorie peste Atlantic și o cameră la Ritz. Louise trebuie să fie disperată.

Yvette ridică brusc capul.

— Spuneți-mi, monsieur, sunt eu singura martoră a lui Mademoiselle Dulac?

Juristul o fixă cu o privire îngrijorată și sinceră.

— Mademoiselle Foucher, spuse, sunteți singura ei speranță.

După plecarea lui Monsieur LeBrun, Yvette se aranjă puțin și părăsi hotelul pe jos, traversă galeria cu coloane și ieși în Place Vendôme cu un tremur datorat mai degrabă nostalgiei decât aerului de iarnă care îi îngheța buzele și îi făcea ochii să lăcrimeze. Dacă ar fi avut bicicleta ei, ar fi ajuns mai repede pe rue Royale. Dar poate că nici nu își dorea să grăbească reîntâlnirea cu Gabby și Maman. Iuți pasul să se încălzească, își adânci bărbia în eșarfă și strânse din umeri să se ferească de vântul geros.

Stomacul îi chiorăi de foame. Ar fi trebuit să asculte de sfatul lui Monsieur LeBrun și să comande ceva la Ritz. Își aminti de festinele etalate de Louise Dulac în apartamentul ei, în timpul războiului, deși Louise nu părea să consume altceva în afară de

țigări și cocktailuri cu șampanie. Câtă mâncare risipită în vreme ce cetățenii francezi sufereau de foame.

Parisul era mohorât iarna, cu platanii cenușii desfrunziți. Deși bombardamentele nu atinseseră acea parte a orașului pe care tocmai o traversa Yvette cu pași grăbiți, Parisul avea aerul unui animal frumos și vătămat, care își linge rănile. Acum că sosise iarna, toate cicatricele erau la vedere.

Yvette străbătu Parisul ca prin vis, pe aceleași drumuri pe care le parcurgea ca *delivery girl* pentru Casa Lelong. Câți dintre clienții bogați ai creatorului de modă aveau încă același stil de viață hedonist ca pe timpul războiului? Majoritatea, probabil. Dar nu și Madame Abetz, soția ambasadorului german, și nici tânăra lui amantă, Corinne Luchaire. Și nici Louise Dulac. Vedeta de cinema era închisă la Fresnes, închisoarea unde germanii încarceraseră spionii străini și membrii rezistenței, înainte de a-i trimite către o soartă groaznică.

Se întunecase fără ca Yvette să bage de seamă, iar lămpile acum aprinse își împrăștiau lumina rozalie. O coti pe rue Royale și încetini pasul când o copleșiră amintirile. Din cafeneaua unde o întâlnise prima oară pe Liliane Dietlin se revărsau acorduri de muzică ce o cuprinseră într-o îmbrățișare blândă, dar tristă. Yvette închise strâns ochii. În ciuda neajunsurilor din timpul călătoriei către Spania și a singurătății din primele luni petrecute la New York, ziua caniculară de iulie în care Liliane o ajutase să părăsească Parisul fusese cea mai cumplită zi din viața ei.

Și totuși, cum să se gândească la suferințele ei, când suferințele lui Catherine fuseseră atât de groaznice, încât erau de neînțeles?

Se opri înainte să ajungă la imobilul de la numărul 10, unde viața lui Gabby continua probabil cam la fel ca înainte de plecarea lui Yvette. O furtună de emoții — teamă și durere, și o vinovăție chinuitoare — o izbi atât de tare, încât începu să tremure

și i se tăie respirația, o cuprinse amețeala, inima bătea foarte repede, să-i spargă pieptul.

Dacă nu reușea să se controleze, avea să își piardă cunoștința. *Respiră*, își porunci. *Inspiră adânc, expiră încet, prelung*. Amețeala se potoli, dar nu reuși să se convingă să mai facă niciun pas înspre imobilul de la numărul 10. Nu putea da ochii cu Gabby și Maman. Nu încă. Nu după toate relele pe care le cauzase.

Va încerca iar mâine. Poate. Se cuprinse cu brațele, făcu stânga-mprejur și se îndepărtă.

Capitolul al doilea

Paris, februarie 1947

YVETTE

Pe la trei și ceva dimineața, Yvette se plimba în sus și-n jos prin fața Casei Dior, situată pe avenue Montaigne, la numărul 30. La noua casă de modă era o activitate frenetică, deși era încă atât de devreme. Puțini dintre cei care lucrau acolo aveau să doarmă în noaptea aceea, știa din experiență. Printre draperiile trase peste geamurile de la parter răzbăteau raze de lumină. În încăperile de la etaj, se vedeau umbre mișcându-se de colo-colo. În spatele ferestrelor fără draperii ale atelierelor de la geamurile superioare, cu doar câteva ceasuri înainte de spectacol, croitorese înveșmântate în alb aplicau ultimele finisaje pe creațiile lui Monsieur Dior.

Yvette se cuprinse strâns și se frecă pe brațe, încercând să se încălzească, cu ochii țintă la pregătiri. Spera să zărească o persoană pe care o cunoștea din anii în care Christian Dior era unul dintre designerii de vârf ai Casei Lelong.

Îi clănțăneau dinții de frig. În ciuda paltonului gros, gerul iernii mușca din piele, iar picioarele îi erau ca niște bolovani de gheață în cizmele elegante. Se uită la ceas. În curând aveau să sosească manechinele. Poate că se va putea strecura înăuntru împreună cu ele. La casa faimosului couturier Lucien Lelong, i se dădeau diverse sarcini în timpul spectacolelor. Manechinele fuseseră drăguțe cu ea. Unele se obosiseră chiar să îi rețină numele.

Vântul se înteți și o biciui prin palton de parcă ar fi fost făcut din tifon. Poate că nu a fost cel mai bine gândit plan. Va muri de frig dacă mai continua să aștepte mult aici. Dar era mai bine decât să fi rămas la Ritz, fără să poată dormi, bântuită de fantomele trecutului, frământându-se în legătură cu procesul lui Louise Dulac. Tot nu știa ce să creadă despre vinovăția vedetei de cinema. Yvette bătu pasul pe loc să își pună sângele în mișcare, izbi una de alta palmele înmănușate, le lipi de obraz să își încălzească fața.

Sosi o mașină din care coborâră două femei râzând și pălăvrăgind entuziasmate. Probabil modele, după cum arătau, o blondă și o brunetă, dar Yvette nu o recunoscu pe niciuna dintre ele. Bruneta se opri și o măsură pe Yvette din cap până în picioare.

— Ai venit să vezi spectacolul? întrebă ea. E cam devreme.

Cealaltă zâmbi disprețuitor.

— *Le patron* nu angajează, n-ai auzit? Toate posturile sunt ocupate.

— A, nu, eu...

Yvette se opri, neștiind cum să continue. Brusc i se păru absurd planul ei de a pătrunde în Casa Dior pe timpul nopții.

— Ți-ai înghițit limba? o tachină bruneta.

— Poate că e o hoață, spuse blonda. Sau o spioană, care încearcă să fure creațiile patronului.

— Desigur că nu! N-aș face niciodată așa ceva.

Tocmai atunci, se auzi pocnet de tocuri pe trotuar, din ce în ce mai aproape. O altă fată care vine să se alăture distracției?

— Doamne, Yvette, tu ești?

Recunoscu pe dată accentul. Era glasul uneia dintre cele mai frumoase fete din lume.

— Tania!

Rusoaica ieși din umbră, o îmbrățișă pe Yvette și o sărută cu căldură pe ambii obraji.

— A, dar te-ai maturizat! exclamă Tania, îndepărtându-se ușor să o poată cuprinde din ochi. Cât de frumușică ești! Și atât de subțire!

Yvette se-nroși și se bâlbâi ca o proastă, lauda idolului ei preschimbând-o pe loc în fetișcana stângace de odinioară care livra pachete. Cele două femei care își bătuseră joc de ea se făcură nevăzute. Nimeni nu era destul de nebun cât să o supere pe Tania.

— Vino! spuse manechinul, luând-o de mână pe Yvette. Hai înăuntru, nu mai sta în frig.

Părând să considere firească prezența lui Yvette, Tania o târî după ea în căldura relativă a clădirii. Zgomotul venit de la etaj o făcu să tresară. Tania râse și dădu din mâna ei elegantă.

— Nu au terminat de așternut covoarele, dacă îți poți imagina. Ah! Iat-o pe Madame Raymonde.

— A, ce bine că ai venit, Tania!

Pe scară cobora o femeie îmbrăcată în negru, cu ochii mari și strălucitori, radiind de entuziasm.

— Trebuie să vorbim despre costumul Bar.

Lăsându-le pe cele două femei adâncite în conversație, Yvette profită de ocazie să exploreze împrejurimile. Într-un colț al holului remarcă un magazinaș în miniatură, un chioșc absolut fermecător, tapetat cu *toile de Jouy**. Rafturile erau încărcate până la refuz de diverse accesorii — pălării, eșarfe și pene, curele și

* Pânză sau țesătură imprimată cu motive romantice, pastorale într-o singură culoare, de obicei negru, albastru sau roșu. Numele îi vine de la comuna Jouy-en-Josas din suburbiile Parisului.

poşete, flori de mătase şi funde de catifea, pernuţe de satin în care erau înfipte nenumărate ace de pălărie decorate cu pietre preţioase, coliere de jais şi de perle, broşe de marcasit. Cocoţată pe scară, o ucenică aranja pe un raft înalt cutii de pălării şi cutii dreptunghiulare pentru obiecte de vestimentaţie, toate de un alb imaculat, cu inscripţia „Christian Dior" într-o nuanţă de gri pal.

Cineva o trase de braţ şi o smulse din această oază de deliciu.

— Vino! spuse Tania şi o conduse către scară. Trebuie să ne asigurăm că totul este gata.

O grăbi pe Yvette către *cabine*, unde un roi întreg de stiliste şi asistente coafau de zor manechinele deja sosite.

— Iat-o pe madame de Turckheim, spuse Tania, arătând către o femeie impozantă, cu ochi mari şi strălucitori, care prezida placidă asupra haosului. Ea este *chef de cabine*. Angajaţii de rang mai înalt o numesc Tutu, dar noi îi zicem La Baronne.

Tania trânti trusa de machiaj şi poşeta pe porţiunea din masa lungă cu oglinzi care îi fusese alocată ei, apoi se ridică pe vârfuri să caute printre pălăriile de pe raftul de deasupra.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă Yvette.

Dar modelul părea să fi uitat complet de existenţa ei şi cotrobăia printre accesorii cu atenţia ascuţită ca un pumnal.

Ei, aşa era Tania. Ar fi fost o prostie să se supere. O artistă la fel de desăvârşită ca un couturier îşi făcea treaba cu concentrare şi devotament.

Tania o ajutase pe Yvette să pătrundă în Casa Dior. Acum Yvette trebuia să profite de ocazie la maximum.

Cabina se umplea treptat de manechine care se dezbrăcau şi îşi puneau halatele, cu ucenice îmbrăcate în alb care aduceau rochii şi costume pe care le atârnau în locurile prestabilite. Era de mirare că atât de multe persoane pot lucra eficient într-un spaţiu atât de strâmt. Yvette era hipnotizată de rochiile şi ansamblurile fastuoase. Abundenţă de material şi feminitate, acestea

păreau să fi fost cuvintele-cheie ale lui Monsieur Dior când a conceput această colecție, cu fustele lungi până la jumătatea gambei, cu talia strâmtă și silueta de clepsidră ce pune în valoare atât de bine corpul feminin. Yvette nu mai văzuse fuste atât de lungi de dinainte de război. Ridicaseră oare restricțiile, în Paris nu se mai făcea economie la textile?

Îi atrase atenția o rochie cu imprimeu de leopard, cu fustă dreaptă, strânsă cu cordon pe talie, apoi o rochie albă de seară, cu breteaua după gât și volane pe piept. Rafinate, gingașe și de o eleganță firească, erau cu adevărat creații de maestru.

Dar să nu uite de ce venise. Atentă să nu-i scape vreo ocazie de a fi de ajutor, se alătură mulțimii care se mișca grăbită între *cabine* și ateliere, de parcă ar fi lucrat dintotdeauna la Maison Dior.

— Nu cred că ne cunoaștem.

Yvette tresări și se întoarse. În spatele ei stătea Madame de Turckheim, care o privea acuzator.

— Sunt Yvette Foucher, madame, spuse ea, împletindu-și degetele cu stângăcie. În trecut am lucrat la Casa Lelong, așa că m-am oferit să vin azi să dau o mână de ajutor.

Spera ca Madame să nu vrea să știe cu exactitate cine îi permisese lui Yvette să fie prezentă.

La Baronne ridică din sprâncenele-i subțiri.

— Câtă amabilitate.

O cântări cu iuțeală din priviri pe Yvette.

— Lui Monsieur i-ar plăcea cum arăți, mademoiselle. Ai mai lucrat ca manechin?

Fiecare celulă din corpul lui Yvette începu să danseze de entuziasm.

— O, da, madame. Aproape doi ani, la New York.

La Baronne dădu din cap.

— Caută-mă după spectacol. S-ar putea să găsești de lucru aici.

Lui Yvette i se tăie respirația.

— Serios? O, vă mul...

Se întrerupse. La Baronne se îndepărtase deja să rezolve o mică criză legată de niște pantofi.

Deși zăpăcită de lauda lui Madame, Yvette se strădui să se concentreze la sarcinile primite. Oare ce făcea Monsieur Dior? Forța lui creativă se resimțea în toate colțurile clădirii, însă omul însuși nu se arătase. Părea că se ține departe de toată nebunia, ceea ce era probabil înțelept. Trebuie să aibă niște emoții de nedescris. Oricine în poziția lui ar avea, dar judecând după colecție, atât cât reușise Yvette să vadă din ea, nu avea de ce să se teamă.

Oare chiar o va considera potrivită să lucreze ca manechin? Sau nu va vedea în ea decât fata băiețoasă și ciufulită pe care o trimitea să facă diverse comisioane când lucra la Lelong?

— Ei, hai, Yvette, își spuse. S-ar putea să fie cea mai mare șansă a ta.

Orele zburau pur și simplu. Nimic nu mai conta în afară de rochii. Nici războiul, nici naziștii, nici mărturia care ar distruge-o fără îndoială pe Yvette dacă s-ar gândi prea mult la ea. Nici nu-i veni să creadă când Madame de Turkheim anunță sosirea primilor spectatori. Saloanele se umpleau încet-încet; entuziasmul din *cabine* ajunsese la paroxism.

— Poți să stai la prezentare, dacă promiți să nu încurci pe nimeni, îi spuse La Baronne lui Yvette.

Era o ofertă imposibil de refuzat.

În timp ce aștepta începerea spectacolului, observă că unul dintre modele tremura atât de tare, încât nu reușea să își înșurubeze rujul. Yvette se duse la ea, îi luă din mână rujul și îl închise.

— O să fie bine, îi șopti. O să fii minunată.

— E vreo problemă, Marie-Thérèse?

Mereu vigilentă, Madame de Turckheim veni în fugă.

— Am emoții, atâta tot, spuse manechinul blond, încercând să râdă ca să risipească îngrijorarea lui Madame, dar râsul se transformă în sughiț, apoi în tremur. Nu... nu cred că sunt în stare. E atât de multă lume. Și sunt atât de obosită, Baronne.

I se umplură ochii de lacrimi, dar își înclină capul pe spate și presă batista cu grijă în colțurile ochilor, ca să absoarbă lacrimile înainte de a-i strica machiajul.

Yvette o privi uluită. Cum să plângi când iei parte la un asemenea triumf? Obosită? Ce știa fata asta de oboseala adevărată, cea care te face să vrei să mori în picioare, numai să nu fii nevoită să mai faci un pas? Dar nu spuse nimic și o lăsă pe Marie-Thérèse în grija lui Madame.

Când Yvette reintră în *cabine*, manechinele își scoseseră halatele albe și își puneau ținutele. Câte trupuri într-un loc atât de strâmt — nu era nevoie ca Yvette să sporească aglomerația. Reuși să îl vadă o fracțiune de secundă pe Monsieur Dior cum îi aruncă o vorbă peste umăr lui Madame Raymonde înainte de a se întoarce să ajusteze un sacou, trăgând și aranjând materialul pentru a se mula neted pe bustul manechinului.

În sfârșit, sosi momentul începerii spectacolului. Pe coridorul îngust care ducea către primul salon, Yvette privea cu un amestec de invidie și mândrie manechinele care treceau pe lângă ea, rând pe rând, apoi pășeau prin perdeaua cenușiu-deschis și pătrundeau în sala de spectacol. Yvette nu vedea mai departe, dar auzea cum anunță *compère* fiecare toaletă, iar reacția publicului era neîndoielnic pe măsura celor mai optimiste așteptări ale lui Monsieur Dior.

Perdeaua se deschise cu un zvâcnet, iar Marie-Thérèse trecu val-vârtej prin deschizătura ușii, cu mâna la gură.

— Ce s-a întâmplat? șuieră Tania.

Dar manechinul scutură din cap și se îndepărtă în fugă. Yvette se holbă în urma ei. Marie-Thérèse asta era un pachet de nervi, nu încăpea nicio îndoială.

Uitând de incident, Yvette se concentră la rezolvarea altor probleme ivite în ultimul moment. Tocmai ajuta unul dintre modele să își aranjeze pălăria când o prinse de încheietură Madame de Turckheim.

— Of, slavă Domnului! Aici erai, Yvettte, spuse ea. Vino repede.

— Ce s-a întâmplat?

Se întoarse cu Madame de Turckheim în *cabine*, unde îl zări cu coada ochiului pe Monsieur Dior, care stătea într-un colț cu urechile astupate. Însă își dădu mâinile la o parte ca să asculte ce povestește manechinul care venise să îl informeze despre reacția publicului la creațiile sale.

Yvette scoase un țipăt când Madame de Turckheim se năpusti efectiv asupra ei și începu să îi descheie nasturii jachetei.

— Madame?

— Nu avem timp, murmură bătrâna. Nu avem timp deloc.

— Așteptați! Vă rog, ce faceți?

Madame îi smulse jacheta de pe umeri, învârtind-o și pe ea din inerție, fără să-i bage în seamă protestele. Jacheta căzu pe podea.

În sufletul lui Yvette înflori speranța.

— Mă dezbrac singură, doar spuneți-mi de ce.

Se îndepărtă puțin, își descheie fusta și o lăsă să cadă.

Madame vorbi repede, cu o voce joasă.

— Marie-Thérèse s-a împiedicat la prima ieșire. Are o criză de nervi și jură că nu se mai întoarce. Dar *tu*...

Madame o prinse pe Yvette de șolduri și dădu din cap, de parcă ar fi măsurat-o cu o precizie desăvârșită.

— Yvette, trebuie să îi iei locul.

GABBY

Gabrielle Foucher mergea grăbită pe rue Royale, tălpile de lemn ale încălțărilor se ciocneau de caldarâm, respirația îi pufăia în aerul înghețat nori de aburi. Și să fie ultimul lucru pe care îl îndeplinește în viață, dar trebuie să ajungă la Casa Dior la timp să asiste la prezentarea de modă. Mai avea douăzeci de minute de mers până pe avenue Montaigne. Trebuia să ajungă în zece minute.

Trecu în fugă pe lângă bătrânul Abelard, care mătura trotuarul sub copertina roșie de la „Maxim", cu șapca trasă pe frunte și țigara lipită de buza de jos.

— Scuze! Am întârziat! răspunse când bătrânul o salută cu voce astmatică și nu se opri să schimbe două vorbe glumețe cu el, ca de obicei.

Până și acum, la zece dimineața, din faimosul restaurant se revărsau arome delicioase, care o însoțiră până la capătul străzii. Coceau ceva dulce — pateuri, poate, sau brioșe? Stomacul îi fremătă. Nici măcar nu-și băuse tizana de dimineață. Nu mai avusese timp.

Se trezise înainte de răsăritul soarelui, și terminase în câteva ore tot ce avea de lucrat pe ziua respectivă. Îndatoririle lui Gabby de portăreasă a imobilului de la numărul 10 de pe rue Royale nu încetau pe durata niciunui spectacol de modă, firește, nici măcar dacă era prezentată prima colecție a lui Christian Dior. Dar o putea înlocui mama ei timp de câteva ore, cât avea să lipsească. Nu-i mai rămânea nimic altceva de făcut decât să se uite pe geamul micuțului lor apartament de la parter, să vadă cine a sunat și să apese pe butonul care deschidea poarta care dădea spre stradă. Maman era în stare măcar de atâta lucru. Fusese portăreasă acolo mulți ani, înainte să îi preia Gabby slujba.

În față se ridica amenințător obeliscul înalt și ascuțit din Place de la Concorde, ca o suliță ce străpunge cerul. Gabby dădu colțul să o taie prin parc către Champs-Élysées și să câștige timp.

Apoi o zări pe una dintre doamnele care locuiau în clădire, îndreptându-se tocmai către ea. Madame Vasseur își ducea în lesă pudelul de culoarea piersicii. O, nu! Sigur madame o s-o oprească să i se plângă la nesfârșit de cine știe ce, de la starea instalațiilor de apă din apartamentul ei, până la starea națiunii sub de Gaulle. Gabby își feri chipul și o coti la stânga, pe drumul mai lung. Drumul lung va fi mai scurt decât întâlnirea cu madame.

Bulevardul Champs-Élysées se întindea în fața ochilor ei, gol și mohorât, cu copacii desfrunziți întinzându-și degetele scheletice deasupra capului către pătura de nori de un alb murdar. Departe, la capătul bulevardului, se înălța Arcul de Triumf. Gabby simți în piept strânsoarea familiară a panicii, iar stomacul i se încleștă.

— Potolește-te!, mormăi ea.

Era anul 1947. Erau liberi. Totuși, de fiecare dată când zărea monumentul, ochii minții vedeau aceeași imagine: zvastica asemenea unui păianjen fluturând în vârful arcului triumfal al lui Napoleon, batjocorind celebra putere militară a Franței.

Strânse mai tare de poșetă și își îndreptă umerii. Dimineața aceasta era dedicată frumosului și luxului, și nu urâțeniilor trecutului. La Casa Dior se va bucura de promisiunea strălucitoare a viitorului, deși propria ei realitate nu se va ridica niciodată la înălțimea acelor visuri mătăsoase.

O femeie obișnuită ca ea nu avea să poarte niciodată Dior. Dar măcar era în viață. Avea de lucru și un acoperiș deasupra capului. Nu suferise din cale-afară pe timpul războiului — spre deosebire de atâția alții care fuseseră prinși, trimiși departe, de unde nu s-au mai întors niciodată. Printre care și Catherine Dior.

Dacă n-ar fi fost Catherine, Gabby nu ar fi fost niciodată invitată la întâia prezentare a primei colecții a fratelui ei, Christian.

Dacă n-ar fi fost Catherine, Gabby poate ar fi fost acum mulțumită. Mademoiselle Dior azvârlise o provocare în existența lui Gabby, așa cum un luptător din rezistență aruncă o grenadă. În acea scurtă perioadă din 1944, lumea lui Gabby explodase și ea se trezise înconjurată de primejdii. Dar după ce se așezase praful, se pomenise singură și părăsită.

În timp ce mergea repede pe bulevard, ocolind ceilalți pietoni, Gabby se uită din nou la ceas. Deja zece fix! Ar fi trebuit să fie acolo. Cu plămânii arzând de la aerul rece și de la efort, iuți și mai mult pasul.

Când în sfârșit ajunse pe avenue Montaigne, umerii i se relaxară de ușurare. Trotuarul din fața Casei Dior gemea de lume care aștepta încă să intre. N-ar fi trebuit să se îngrijoreze că i se va refuza accesul dacă ajunge cu întârziere.

Pe măsură ce se apropia, Gabby încetini mersul și ridică privirea pentru a admira clădirea impresionantă, încercând să își calmeze respirația. Monsieur Dior alesese o clădire deosebit de elegantă pentru atelierul său, construită din piatră de calcar de culoarea untului, specifică clădirilor pariziene. Balcoanele înguste din fața ferestrelor înalte aveau grilaje din fier forjat atât de delicat lucrate, încât păreau din dantelă neagră.

Apropiindu-se, zări copertina de un cenușiu palid de deasupra intrării, pe care era scris cu litere albe „Christian Dior". Se simți mândră de realizarea lui și sentimentul îi umplu pieptul de căldură. Reușise! Firește că reușise. Și iată din nou numele lui monsieur, săpat în pereții de piatră, de o parte și de cealaltă a intrării, ca mărturie a încrederii nerostite că această realizare va dăinui.

Neputându-se abține să nu zâmbească prostește cu toată gura, Gabby se alătură mulțimii care aștepta. Publicul intra ordonat, în grupuri de câte trei.

Ştia cam cum se desfăşoară astfel de evenimente. Aveau să fie înghesuiţi ca sardelele. Nu se aştepta să aibă o poziţie de unde să vadă bine parada. Locurile din faţă erau rezervate pentru persoane mult mai însemnate decât ea.

Astăzi avea să fie de faţă toată lumea bună. Dar va fi şi ea acolo. Ea, care nu era chiar nimeni.

Pe ascuns, Gabby cercetă ce purtau celelalte femei sub hainele elegante din blană. Cele mai multe aveau taioare negre ca al ei. Deşi, evident, nu tocmai ca al ei. Până şi ea îşi dădea seama că hainele femeilor din jur aveau o croială mult mai bine făcută decât ale ei, că pălăriile purtate de ele erau infinit mai la modă decât bereta ei simplă. Aveau părul tuns scurt sau prins în coc, şi nu lăsat liber pe spate şi cu bretonul ondulat, aşa cum îşi coafase ea astăzi părul negru şi des.

Ridică mâna spre gulerul hainei şi trecu buricul degetului mare peste broşa înfiptă acolo. Era o pasăre de platină, cu pieptul încrustat cu diamante, şi cu un safir mic şi rotund în chip de ochi.

Cu un zâmbet ezitant şi temător, Gabby îşi arătă invitaţia şi i se permise să intre. Saloanele clădirii de pe avenue Montaigne numărul 30 dădeau pe dinafară de lume, iar Gabby nu mai găsi niciun scaun liber dintre cele pregătite pentru public.

Era ca şi cum ar fi păşit într-un nor de lux, îşi zise în timp ce se uita în jur. Monsieur Dior îşi mobilase imperiul cu aceeaşi eleganţă cu care îşi îmbrăca frumoasele manechine. Pereţii erau de un cenuşiu perlat rafinat, cu cornişe albe ca frişca de pe tort. Perdelele abundente de satin gri de la ferestre mărturiseau şoptit luxul locului; candelabrele de cristal şi lămpile de alamă sclipeau de-ţi luau ochii. Pretutindeni era plin de flori — lăcrămioare (preferatele lui monsieur), sângele voinicului, trandafiri, nemţişori albaştri. Erau de o frumuseţe copleşitoare şi cu totul adecvată.

Și, pe deasupra, în saloane plutea un parfum nou, rafinat, proaspăt și floral. Cel pe care Christian îl botezase după Catherine. Îl numise „Miss Dior".

Amintindu-și de Catherine așa cum fusese înainte de război, atât de veselă și de plină de viață, lui Gabby i se puse un nod în gât. Parfumul era un omagiu nimerit adus spiritului ei. Gabby acceptă programul care i se oferi și se uită în jur căutând un loc unde să se așeze.

Înaintând cu greu prin marea de oameni care se salutau de parcă nu s-ar mai fi văzut de secole, Gabby își dădea silința să nu caște gura. Erau atâtea chipuri celebre, încât nici nu știa la cine să se uite mai întâi. Îi recunoscu pe Jean Cocteau și pe Henri Sauguet, și pe o femeie extrem de șic care se poate să fi fost soția ambasadorului britanic.

Și iat-o și pe Catherine însăși, așezată în primul rând. Gabby se ridică pe vârfuri și încercă să îi facă semn, dar Catherine nu o observă și Gabby se văzu nevoită să înainteze odată cu mulțimea, dacă nu voia să fie călcată în picioare.

În niciunul dintre saloane nu mai era niciun scaun liber. Publicul se așezase inclusiv pe treptele care duceau la atelierele de la etaj. Scara însăși era o operă de artă, cu balustrada susținută de o adevărată fantezie creată din fier forjat. Gabby urcă mai multe trepte, pășind pe deasupra celor așezați deja pe treptele de jos, și se așeză cât de grațios putu pe o treaptă neocupată. Era rece și tare sub șezut, dar nu-i păsa.

Lângă ea se așeză o femeie cu un aer foarte preocupat, înarmată cu un carnet și un creion.

Gabby o salută din cap și, bucurându-se că are și ea de lucru, își scoase caietul de schițe și îl deschise la următoarea pagină goală. Nu mai desenase niciodată rochii și taioare, ci doar ilustrații pentru povești destinate copiilor din clădirea în care locuia. Dar, la urma urmei, era pentru propria ei plăcere. Era o experiență

pe care probabil că nu o va mai repeta, așa că dorea să o imortalizeze pe hârtie.

Fu cuprinsă de un entuziasm efervescent. Urma să înceapă spectacolul. Gabby apucă strâns creionul și aștepta să pornească magia.

Capitolul al treilea

Paris, iunie 1944

GABBY

— Nu vreau să fii dezamăgită, atâta tot, zise mama lui Gabby.

Stătea în fotoliul ei obișnuit, la fereastra logiei, o încăpere micuță destinată portarului, aflată la parterul imobilului înalt de la numărul 10 de pe rue Royale, imediat lângă intrarea dinspre stradă. Deși trecuseră mulți ani de la moartea soțului ei, Danique Foucher purta încă doliu după el, îmbrăcată toată în negru și cu părul cărunt strâns într-un coc sever, fără vreo șuviță scăpată pe frunte.

— Locatarii nu te vor privi niciodată ca pe o egală, indiferent cât de multe faci pentru ei.

Gabby nu răspunse. Aruncă o privire în oala în care fierbea supa de pui. Zeama era aproape limpede; puiul slăbănog, cumpărat de pe piața neagră, fusese deja descărnat aproape complet

cu o seară înainte și nu prea mai avea ce arome să lase. Ici-colo se ițeau câteva biete fâșii de varză.

Stătuse la coadă ore întregi în dimineața respectivă, cu un pumn de cartele în mână, unele ale familiei, altele ale locatarilor din bloc, dar când îi venise rândul nu mai rămăsese decât varză. Masa era mai degrabă simbolică, dar supa era fierbinte și avea să încălzească oasele bătrânei doamne din apartamentul numărul doisprezece.

— E tipic pentru tine, Gabby, spuse mama ei cu un zâmbet obosit. Ești portăreasă, nu uita. Locatarii sunt cei care trebuie să îți ofere ție câte ceva, nu invers.

— Nu mă deranjează, spuse Gabby. Madame LaRoq a fost întotdeauna foarte drăguță cu mine și cu Yvette.

Când erau mici, mama lor lucra mereu și nu avea deloc timp pentru ele. Madame le invita în frumosul ei apartament și se juca cu ele, și le cânta cântece, și le spunea povești. Când au mai crescut, le asculta necazurile și le dădea sfaturi înțelepte și iscusite. Acum madame era slăbită și bolnavă, și singură pe timp de război, și venise rândul lui Gabby să fie bună cu ea.

Turnă cu polonicul supă într-o farfurie albastră, o așeză pe o tavă și o acoperi cu un prosop pepit decolorat, și puse alături o lingură. Ieși, apoi traversă grăbită curtea până în aripa estică.

Pe scări trecu pe lângă Madame Vasseur cu pudelul ei. Madame închise ochii de parcă ar fi fost chinuită de o suferință teribilă.

— Of, de ce gătești mereu acolo la voi în apartament? o apostrofă pe Gabby. Miroase îngrozitor în toată clădirea.

— Trebuie să gătim ca să avem ce mânca, madame, spuse Gabby. De cele mai multe ori nu avem nimic altceva în afară de varză.

Țigările și cafeaua de ghindă or fi fost ele suficiente pentru madame, dar alții aveau nevoie să se întrețină ceva mai bine.

— Hm! Ai zice că locuim într-o mahala.

Gabby o salută pe madame cu un zâmbet forțat, urcă la numărul doisprezece și așeză tava pe podea, lângă ușă. Din politețe, ciocăni, dar madame zăcea la pat. Nu avea cum să vină să îi deschidă.

Gabby scoase inelul mare de fier cu chei și o găsi pe cea potrivită. Ușa se deschise cu un scârțâit. S-ar fi cuvenit să ungă balamalele, dar firește că nu se găsea vaselină.

Madame stătea sprijinită în șezut, cu un șal de dantelă pe umeri, părul alb și moale era împletit într-o coadă lungă și pe cap purta o bonetă albă de in. Arăta ca o bunicuță din povești, dar zâmbetul avea o strălucire tinerească și nu se potrivea cu infirmitatea ei.

— Bună ziua, copila mea, zise și întinse mâna în chip de salut.

Gabby puse jos tava și se duse să îi strângă mâna, apoi o sărută pe obraz.

— V-am adus supă. Mă tem că nu prea are niciun gust.

Nici măcar o umbră nu tulbură seninătatea expresiei lui madame. În pofida necazurilor, nu se plângea niciodată. Gabby așeză cu grijă tava pe genunchii femeii.

— Aș fi vrut să fie fasole cu carne de porc, spuse Gabby, începându-și jocul.

— Sau caviar.

— Crème caramel.

— Calvados!

Chicotiră amândouă. Lui Gabby îi chiorăi stomacul. Alimentele erau raționalizate de atât de mult timp, încât se obișnuise deja cu foamea. Uneori, când una dintre chiriașe, Catherine Dior, venea de la țară, aducea de acolo alimente proaspete și îi strecura lui Gabby ouă sau niște unt. Din când în când chiar carne sărată de porc sau cârnați. Iar alteori cumpărau de pe piața neagră, dar nu își permiteau decât foarte rar.

— Ce face micuța Yvette? întrebă madame, luând supă cu lingura și sorbind cu grijă.

— A... ca de obicei.

— S-a mai întâmplat ceva?

— Nu, madame.

Bătrâna ridică din sprâncene.

— Ia povestește.

Gabby dădu din umeri.

— E impulsivă și nesocotită. Arde de ură. E periculos.

— Și totuși, mulți s-ar întinde pe jos și i-ar lăsa pe *Boches* să își facă de cap cu noi.

Madame rânji cinic.

— N-ai de ce să fii șocată. Avem nevoie de oameni ca Yvette. E timpul ca Franța să se ridice în picioare și să lupte.

— Franța nu are nevoie de idioți imprudenți care nu pierd nicio ocazie să îi scuipe pe nemți între ochi.

— Vorbești serios?

Gabby făcu un gest exasperat.

— Metaforic vorbind.

Coborî vocea.

— S-a înhăitat cu Jean-Luc ăla și cu comuniștii lui. Dar din câte văd, numai gura e de ei. Yvette ar face mai bine să stea la coadă pentru rații sau să mă ajute pe mine decât să distribuie manifestele palavragiilor ălora.

— Lucrează la Lelong. E și asta ceva.

— Bineînțeles.

Madame avea dreptate. Gabby oftă.

— Dar îmi fac griji pentru ea.

— Știu. Ești o soră bună. Dar nu mai e copil. Și știi cum e, ca să îți trăiești viața din plin trebuie să îți asumi și riscuri.

În ochii lui madame se zărea o sclipire care dovedea că ar fi dorit să își mai poată asuma și ea riscuri la rândul ei.

Gabby nu răspunse. Când se va termina războiul, Yvette va avea vreme să își întindă aripile. Aliații au debarcat deja în Normandia și înaintează spre sud, deci cu siguranță ocupația va lua sfârșit în curând. Până atunci, nu trebuia decât să aibă răbdare, să își vadă de treabă și să nu atragă atenția asupra lor.

Așteptă până madame termină masa sărăcăcioasă, apoi îi luă tava din brațe. O ajută cu ce mai avea nevoie pacienta țintuită la pat, se spălă pe mâini și se întoarse în budoar.

— Am auzit că se întoarce astăzi Catherine Dior, spuse madame.

— Da. Monsieur abia așteaptă.

— Spune-i te rog să vină să mă vadă când sosește. Când are ea timp.

— Da, madame, spuse Gabby.

Rămase locului, cuprinsă de curiozitate. Când madame LaRoq cerea cuiva să facă ceva „când are timp", însemna „imediat". Ce voia de la Catherine Dior?

Madame întinse mâna.

— Hai, sărută-mă, draga mea.

Gabby zâmbi și se aplecă deasupra siluetei plăpânde să o sărute pe obrazul moale.

— Dacă doriți, rămân să vă citesc.

Madame avea încă vederea foarte bună, dar îi spusese de câteva ori că i se usucă ochii dacă citește prea mult timp.

— Ești drăguță, dar pot să citesc și singură. Hai, du-te.

Madame îi zâmbi cu căldură și o îndemnă să plece printr-un gest.

— Ai treabă. Mă descurc.

Ieșind din aripa de est, Gabby se opri în curtea interioară să vadă de răsaduri. De o parte și de alta a intrării, în lăzile cu pământ creșteau de obicei mușcate roșii și strălucitoare, dar acum le smulsese și plantase în locul lor legume. Din pământ se ițeau

niște plăntuțe verzi care îi umplură inima de bucurie. Morcovii și sfecla vor ajunge la dimensiunea potrivită în câteva săptămâni și în sfârșit vor mânca pe săturate.

Se deschise ușa dinspre stradă și răsună un salut vesel. Era Catherine Dior, cu o valijoară, o sacoșă de cumpărături și o cutie de pălării.

— Permiteți-mi să vă ajut. Gabby se grăbi să preia valiza.

Catherine îi zâmbi istovită și îi cedă valijoara.

— Mulțumesc, draga mea. Era o tânără zveltă, brunetă, care semăna leit cu fratele ei. Nu era frumoasă, e drept, dar avea un farmec aparte. Până și îmbrăcată într-un costum ponosit reușea să aibă un aer elegant.

Urcară la etaj, în apartamentul lui Monsieur Dior, pe același palier cu cel al lui Madame LaRoq. Apartamentul avea o ambianță neașteptat de masculină, cu draperii roșii de catifea și mobilă de mahon. Ce diferență față de rochiile atât de feminine pe care le creează, își zise Gabby, nu pentru prima oară. Dar la urma urmei, era bărbat. Nu se putea aștepta din partea lui să își decoreze apartamentul cu modele florale.

— Ați călătorit bine?

Gabby îi întinse valiza lui Sabine, camerista. Catherine își scoase pălăria și mănușile și i le dădu de asemenea lui Sabine.

— O, da.

Catherine nu se plângea niciodată, dar de data aceasta Gabby avu impresia că o tulbură ceva. Nu că s-ar fi așteptat ca Mademoiselle Dior să îi împărtășească necazurile. Nu erau deloc apropiate. Totuși, Gabby și-ar fi dorit să fie, în ciuda avertismentelor lui Maman că nu va fi niciodată acceptată de locatari pe picior de egalitate.

Catherine așeză sacoșa pe măsuța din hol și cotrobăi în ea. Scoase un pachet cu miros de usturoi și în timp ce i-l întinse lui Gabby se dădu un pic înapoi.

— Cârnați! Vai, mulțumesc, mademoiselle. Mulțumesc!

Aroma apetisantă a mezelurilor îi făcu stomacul să scoată un chiorăit puternic. Se îmbujoră toată, dar Catherine izbucni în râs în vreme ce-și scotea portțigaretul din poșetă, deschizându-l.

— Miroase bine, nu-i așa? Din păcate nu cred că vom mai primi prea curând.

Gabby dădu să plece, dar își aminti mesajul și se întoarse din prag.

— Ah! Madame Le Roq a cerut să vă vadă.

Catherine ezită câteva clipe, apoi închise portțigaretul cu un pocnet.

— Mă duc chiar acum.

Îi strigă cameristei că iese.

— Să nu întârziați la cină, Mademoiselle Catherine.

În prag apăru bucătăreasa, ștergându-și mâinile într-un prosop.

— Monsieur Dior vă așteaptă. Plănuiește meniul de săptămâni întregi și a economisit rația de zahăr special pentru astăzi.

Catherine se înveseli brusc și chicoti.

— Ferească Sfântul să îl las pe dragul de 'Tian să sufere de foame.

YVETTE

— A, iată-te, Yvette!

Când Yvette intră a doua zi dimineața în sala unde se pregăteau pentru livrare pachetele Casei Lelong, Madame Péthier îi făcu semn să se apropie cât mai repede.

— Monsieur Dior vrea să te vadă imediat.

Madame părea supărată. Jean-Luc, care lucra și el la casa de modă pe post de curier, îi aruncă lui Yvette o privire de avertisment

când trecu şchiopătând pe lângă ea cu braţele încărcate de pachete. De mai multe luni de zile împărţeau amândoi manifeste tipărite de celula de luptători din rezistenţă de care aparţinea Jean-Luc, în timpul curselor de livrare, fără cunoştinţa sau permisiunea lui Monsieur Lelong. Dacă îi prindea Gestapoul, ar fi fost arestaţi, poate chiar împuşcaţi. Yvette începuse să se simtă cu conştiinţa încărcată, deoarece se temea că însuşi Monsieur Lelong ar fi putut fi considerat responsabil pentru faptele lor.

— Atunci nu te lăsa prinsă, a fost unicul răspuns al lui Jean-Luc.

Înainte să ajungă la etaj, Yvette se opri să îşi aranjeze părul în oglinda vestiarului. Pe Monsieur Dior l-ar deranja să o vadă ciufulită de la mersul cu bicicleta de-a lungul şi de-a latul Parisului, indiferent cât de urgent avea nevoie de ea.

Îl găsi sus, în camera de lucru, şi rămase în prag, ezitând, nedorind să îi întrerupă şirul gândurilor. Luminat de o rază de soare ce pătrundea prin geam, arăta mai degrabă ca un preot decât ca un creator de modă, cu capul său chel, de forma oului, şi cu atitudinea blândă, aproape pioasă.

Aranja şi rearanja schiţele de pe birou, mormăind pentru sine. Să fi fost noile modele ale sezonului? Yvette încercă să tragă cu ochiul, dar nu vedea bine din pragul uşii. Monsieur Dior ridică un desen în lumină şi îl privi cu o grimasă de nemulţumire. Se apucă să îl rupă în fâşii, dar o zări pe Yvette în pragul uşii.

Încruntarea i se preschimbă într-un zâmbet călduros.

— Vino, *petite*. Te-am chemat să îţi dau pachetul acesta pentru sora mea.

Se întinse după o cutie ambalată cu rafinament în hârtie argintie şi legată cu o fundă albă. Nu era un ambalaj Lelong, dar Yvette nu avea nimic împotrivă să execute un comision personal pentru Monsieur Dior.

— Mama ta e bine? mormăi monsieur.

Yvette nu răspunse. Îl urmărea fascinată cum reface funda de pe micuțul cadou, degetele trăgând și legând panglica cu iscusință și precizie. Îi plăcea să spună că are mâini de muncitor, dar nu era deloc așa. Era un artist în adevăratul înțeles al cuvântului. Yvette învățase atât de multe urmărindu-l — printre altele și cum să lege o fundă.

Termină de legat panglica, dar tot nu era mulțumit. Pentru Monsieur Dior, până și cel mai mărunt cadou oferit surorii sale trebuia prezentat într-o manieră perfectă. Apoi i se lumină chipul și în ochii pe jumătate acoperiți de pleoape sclipi o idee.

— Du-te în atelier și adu-mi niște lăcrămioare. Cele mai mărunte pe care le găsești.

Yvette dădu fuga în atelier, unde se găseau mereu lăcrămioare la discreție, deoarece monsieur cerea adesea să fie cusute în tivurile creațiilor sale. Cu grijă să nu rănească florile albe și delicate, se întoarse în grabă la monsieur și i le puse în palme.

Monsieur alese o rămurică și îi introduse tulpina sub panglica albă. Verdele închis al frunzelor și puritatea florilor ca niște clopoței erau combinația perfectă de eleganță și capriciu.

— Așa, spuse. Acum e demn de ea.

Așeză cutia cu grijă în mâinile lui Yvette.

— Du-i-o direct lui Mademoiselle Catherine. Are întâlnire cu Lili Dietlin la Café de la Madeleine.

Coborî vocea de parcă ar fi mărturisit un secret.

— Le-am auzit fără știrea lor când și-au dat întâlnire.

Yvette zâmbi, fericită să fie părtașă la surpriză.

— Cu multă plăcere, monsieur.

Yvette porni pe bicicletă către Faubourg Saint-Honoré, cu nările inundate de parfumul lăcrămioarelor. Aceste plăceri mărunte erau atât de prețioase, mai ales în vremurile pe care le trăiau. Dar când dădu colțul, se pomeni față în față cu o patrulă germană. Cizmele grele izbeau caldarâmul la unison, în ritmul nemilos și

inexorabil care o urmărea în toate coşmarurile. Strada era foarte îngustă în acel punct, aşa că se opri în faţa unui magazinaş gol să aştepte trecerea soldaţilor, înainte să îşi continue drumul.

Când trecu pe lângă biserica La Madeleine, observă o femeie care strângea bani pentru Crucea Roşie. Doi soldaţi germani se opriseră să arunce monede în găletuşa femeii. Femeia zâmbi şi dădu din cap, de parcă ar fi fost sincer bucuroasă să le primească ofranda. Nu-şi dădea seama niciunul dintre ei de ironia situaţiei?

La cafenea, Yvette îşi sprijini bicicleta de perete şi o căută din priviri pe Catherine la mesele de pe trotuar. Localul era plin de soldaţi germani, care citeau ziarul şi sorbeau cafea de cicoare sub copertina de un roşu aprins a cafenelei. Câţiva soldaţi tineri ridicară braţul ţeapăn să îşi salute superiorii care treceau pe trotuar.

Yvette se încruntă. De ce să vrea Mademoiselle Dior să ia masa aici, înconjurată de duşmani? Yvette nu o vedea nicăieri, dar o zări pe prietena ei, Liliane Dietlin, care şedea singură la o masă şi fuma. Era o femeie elegantă şi plină de viaţă, isteaţă şi mereu cu zâmbetul pe buze.

Nu era nicio îndoială că în curând avea să i se alăture şi Catherine. Yvette porni către Mademoiselle Dietlin cu pachetul. Când se apropie, bărbatul de la masa vecină se ridică, îşi împăturí ziarul şi îl aruncă pe scaunul gol dintre el şi Liliane.

Bărbatul trecu pe lângă ea cu chipul întors într-o parte, în timp ce Yvette încerca să se strecoare prin spaţiul strâmt dintre mese. Când îşi ridică privirea, o văzu pe Liliane că îndeasă ziarul în sacoşă. Yvette clipi nedumerită. Liliane luase ziarul aruncat de bărbat. Ei, iată cum se comportă cei bogaţi. Sunt atât de zgârciţi, că nu vor să dea bani pe nimic. Nici măcar pe ziare.

Când se apropie, observă că jacheta lui Liliane, deşi elegantă, este roasă la mânecă, la fel ca hainele tuturor pariziencelor cinstite de pe timpul acestui război cumplit. Yvette simţi un sentiment de tovărăşie faţă de ea, deşi trăiau în cercuri cu totul diferite.

Mademoiselle avea o educație aleasă și lucra la muzeul Carnavalet, iar Yvette nu era decât un curier care nu putuse să termine școala din pricina războiului.

— *Bonjour*, Mademoiselle Dietlin, spuse Yvette. Iertați-mă că vă deranjez, dar așteptați cumva o anumită persoană?

Liliane o privi țintă atât de mult timp, încât Yvette începu să se întrebe cu ce o jignise. Întinse pachetul elegant.

— Am... am un cadou pentru Mademoiselle Catherine. M-a trimis Monsieur Dior.

Chipul lui Liliane se lumină de un zâmbet încântat.

— O, dragul de 'Tian! Tipic pentru el. Dar îmi pare rău, *ma petite*, Catherine nu este astăzi aici. Doar eu. Cred că Monsieur Dior a făcut o greșeală.

— Părea sigur pe el, spuse Yvette. Cred că a auzit-o pe Mademoiselle Dior când a stabilit întâlnirea cu dumneavoastră.

— Ei, întâlnirea e mâine, deci probabil că a încurcat zilele, spuse Liliane, ridicând poșeta și sacoșa cu ziarul străinului. Te rog să mă ierți. Trebuie să plec.

— Bineînțeles.

Neștiind ce să facă și rușinată fără niciun motiv, Yvette se întoarse să plece.

— Stai puțin! o strigă Liliane. Cum te cheamă, draga mea?

— Yvette Foucher.

— Și ești curierul lui Monsieur Dior?

— Lucrez la Casa Lelong, mademoiselle, dar uneori fac comisioane și pentru monsieur.

Liliane părea că așteaptă mai multe detalii, așa că adăugă:

— Locuiesc în logia din clădirea în care locuiește Monsieur Dior.

— Ah! De acolo te știu, dădu din cap Liliane. Ei, Yvette, poate că ne mai vedem.

Yvette roti ghidonul bicicletei către rue Royale. O va căuta pe Catherine acasă. Nu voia să îl dezamăgească pe monsieur.

Nu intră în *loge*. Maman ar fi vrut să știe ce e în pachet, i-ar fi reproșat că face comisioane pentru frații Dior în loc să muncească și ar fi pierdut astfel o grămadă de timp. Yvette urcă la apartamentul Dior, bătu la ușă și îi zâmbi cameristei care deschise ușa.

— Bună ziua, draga mea. E acasă Mademoiselle Catherine?

— E la Madame LaRoq, spuse Sabine făcând semn din bărbie înspre apartamentul vecin. Și Mademoiselle Dietlin o vizitează de câteva zile pe bătrână. O fi bolnavă?

Yvette clipi mirată.

— Nu cred că se simte mai rău decât de obicei, din câte știu.

O împunsătură de vinovăție o făcu să strângă din buze. Ar trebui să o viziteze pe madame mai des, să nu lase totul în grija lui Gabby și a lui Catherine Dior.

Sabine dădu din cap.

— Ai un pachet pentru mademoiselle? Dă-l încoace.

— Nu, vreau să i-l dau personal.

Yvette ridică pachetul să i-l arate.

— Monsieur Dior vrea să îi descriu reacția ei când îl deschide, cred.

— Ce femeie norocoasă, spuse Sabine, scuturând din cap.

Apoi coborî vocea.

— Știi că trăiește cu un bărbat însurat la Callian. Am auzit că...

— Nu ne privește, o întrerupse Yvette.

Sabine era așa o bârfitoare. Yvette știa despre baronul des Charbonneries. Se pare că aranjamentul era unul amiabil din toate punctele de vedere — soția baronului avea și ea amanții ei –, dar Yvette nu avea de gând să discute așa ceva cu Sabine.

Văzând că Mademoiselle Dior întârzie, Yvette se duse și bătu la ușa lui Madame LaRoq.

— Eu sunt, Yvette. Vă rog să îmi deschideți ușa, Mademoiselle Dior.

Ea nu avea cheie de la apartamentul lui Madame LaRoq, ca Gabby.

Nu primi răspuns, iar Yvette se temu ca nu cumva Madame LaRoq să doarmă, așa că nu îndrăzni să insiste. Se întoarse în apartamentul Dior.

Yvette așeză pachetul pe bufet. Nu avea nimic urgent de făcut la casa de modă, așa că avea să o aștepte pe Catherine să se întoarcă.

— Ia dă-mi și mie o cârpă, îi ceru Yvette lui Sabine, prinse din zbor cârpa aruncată de aceasta și începu să șteargă de praf bibelourile de pe polița de deasupra șemineului.

Îi plăcea să îngrijească obiectele, să se întrebe de unde le are Monsieur Dior. Își înveli vârful degetului cu cârpa de praf și trasă cu grijă liniile complicate ale unui ceas aurit, urmărind cu atenție mai ales detaliile de pe silueta nudă sinuoasă care ținea fața ceasului cu brațele ridicate. Deasupra șemineului era un portret al lui monsieur. Nu îl făcea să arate mai chipeș decât în realitate, însă reușea să redea sensibilitatea ieșită din comun care însuflețea trăsăturile ce ar putea fi descrise — și multă lume chiar așa le și descria — ca fiind mai degrabă urâte.

Monsieur Dior nu arăta deloc ca un creator de modă, nu ca Lucien Lelong cel sofisticat, dar, deși nu avea propria sa casă de modă, numele de Christian Dior, *premier* couturier al Casei de Modă Lelong, începea să devină cunoscut. De fiecare dată când o doamnă șic din elita pariziană purta una dintre rochiile sale la un eveniment, a doua zi comenzile curgeau gârlă. Parcă pentru oamenii aceștia războiul nici nu ar fi existat. Se duceau la curse de cai și la recepții și beau șampanie în compania naziștilor de rang înalt, în vreme ce compatrioții lor sufereau și nu aveau ce mânca.

Monsieur Lelong îi explicase lui Yvette că designul vestimentar este o industrie vitală a Franței, care susține economia. Era obligatoriu să fie menținută pe linia de plutire, chiar dacă asta însemna că unii dintre clienți erau persoane pe care creatorii nu îi admirau personal. Deși nu se lăuda cu asta, Yvette știa că Monsieur Lelong se împotrivise cât putuse germanilor. Ca președinte al Chambre Syndicale de la Haute Couture, se opusese mai multor tentative de a muta întreaga industrie de modă pariziană, cu tot cu creatori și cu artizani, la Berlin.

— Yvette? se răsti Sabine. Mă asculți?

— Da, firește.

Sabine pălăvrăgea ca de obicei despre cel mai recent admirator al ei.

— Este atât de drăguț și de politicos, spunea Sabine, nici nu ai zice că e german. Și e atât de chipeș, nu crezi?

— Pfff, dacă zici tu! Dacă nu te deranjează cine e.

Da, neamțul lui Sabine era chipeș, dar nu compensa restul.

— Știu că nu ești de acord, începu Sabine, dar...

— Nu există niciun „dar", Sabine, spuse Yvette cu o grimasă dezaprobatoare. Singurul nazist bun e un nazist mort.

— Dacă ai cunoaște și tu vreunul, nu ai mai zice așa. Mulți sunt soldați obișnuiți, prinși în război în ciuda voinței lor, la fel ca noi.

Yvette își mușcă limba, știind că e inutil să o contrazică. Nu știai niciodată ce se putea întâmpla, zilele astea. Dacă se credea îndrăgostită, Sabine i-ar fi putut comunica prietenului ei nazist opiniile lui Yvette.

— Nu mă băga în seamă, spuse râzând. Sunt invidioasă.

Sabine rânji.

— Bine că recunoști.

Dându-și ochii peste cap când se întoarse către șemineu, Yvette așeză la loc candelabrul pe care îl ștersese de praf. Poate că

era într-adevăr invidioasă. Nu că și-ar fi dorit un iubit german — ar fi preferat să moară de foame într-un șanț decât să aibă de-a face cu *les Boches* — dar nu avusese niciodată un prieten. Franța era în război de când ajunsese la vârsta la care să înceapă să o intereseze bărbații și, dacă nu puneai la socoteală trupele de ocupație, iar ea nu-i lua în calcul, nu prea aveai de unde alege. Francezii erau fie în lagăre de muncă, fie morți, infirmi ori bătrâni. Sau colaborau cu dușmanul. Încercase într-o doară să îl sărute pe Jean-Luc, dar nu se înfiripase nimic. Căzuseră amândoi de acord că nu există nicio scânteie de atracție între ei. Erau mai degrabă frate și soră.

Sabine coborî vocea ca un conspirator, iar Yvette ciuli urechile.

— S-au petrecut niște lucruri ciudate ultima oară când a venit Catherine în vizită. Am auzit voci pe timpul nopții.

— Așa, și ce este ciudat în asta?

Monsieur Dior avea adesea oaspeți neconvenționali. Era prieten bun cu Jean Cocteau și Salvador Dalí, și cu mulți alții din lumea avangardismului literar și artistic parizian.

Sabine merse către un palmier de lângă fereastră și începu să-i șteargă una câte una frunzele țepoase.

— Ei, când am ieșit dimineața nu mai era nimeni. Oricine o fi fost, a plecat înainte de răsăritul soarelui.

— Probabil ai visat, spuse Yvette.

În zilele acelea, era interzisă circulația între unu noaptea și șase dimineața. Parizienii de rând nu îndrăzneau să încalce interdicția.

Tocmai atunci sosi Catherine Dior și puse capăt conversației.

— Yvette? Ce faci aici la ora asta?

Zări cârpa de praf în mâna lui Yvette și zâmbi.

— Fratele meu va trebui să îți plătească și ție salariu.

— Pe dumneavoastră vă căutam.

Îi povesti lui Catherine despre încurcătura cu Café de la Madeleine.

— Dar Mademoiselle Dietlin mi-a spus că vă vedeţi abia mâine, aşa că am venit aici.

Catherine se încruntă.

— Te-a trimis Christian acolo? Ciudat din partea lui să facă asta.

— O neînţelegere, dar nu contează. Măcar v-am găsit.

Yvette îi înapoie lui Sabine cârpa şi aduse pachetul lui Catherine.

— De la Monsieur Dior.

Îi oferi cadoul, săltându-se uşor pe vârfuri, entuziasmată, de parcă ea însăşi ar fi fost destinatara cadoului.

Catherine, care păruse palidă şi obosită când intrase, acum izbucni într-un râs sincer.

— Dragul de 'Tian!

Scutură din cap şi atinse drăgăstoasă decoraţia de lăcrămioare.

— Mă răsfaţă, nu-i aşa?

— Aşa e, spuse Yvette. Dar lui Monsieur Dior îi face atâta plăcere să vă răsfeţe, încât este ca şi cum ar fi primit şi el un cadou. Vedeţi ce splendid l-a împachetat!

— Lăcrămioare.

Catherine ridică pachetul la nas şi inspiră.

— Îmi aduce aminte de acasă.

Rămase cu cutia în mână, fără să dea semn că vrea să o deschidă. Yvette nu îndrăzni să insiste, deşi murea de curiozitate să vadă ce conţine. Pe Catherine o furaseră gândurile, iar ochii negri i se întunecaseră de griji.

— Este frumos la Callian? întrebă Yvette, încercând să lungească conversaţia, ca să apuce să vadă darul de la monsieur.

Nu văzuse niciodată câmpurile înflorite din Provence, unde în lunile de vară întregul ţinut era acoperit de o mare de flori. O invidia adesea pe Catherine pentru că locuieşte în sud, la ţară, unde îţi puteai cu siguranţă cultiva ceva de mâncare şi nici

restricțiile nu erau la fel de dure ca în capitală. Dar, pe de altă parte, Yvette nu ar fi părăsit Parisul pentru nimic în lume.

Catherine încuviință din cap și așeză frumosul dar pe polița șemineului.

— Trebuie neapărat să vii în vizită.

Dar știau amândouă că este imposibil. Yvette nu era decât un curier, fiica portăresei din clădirea în care locuia fratele lui Catherine, ea însăși fiică de industriaș. Yvette nu avea cum să o viziteze în casa ei din Callian.

— Ei bine, trebuie să plec, spuse Yvette fără tragere de inimă, căci Catherine nu părea că are intenția să desfacă pachetul. Credeți că i-ar face plăcere lui Madame LaRoq să trec pe la ea mai târziu?

Catherine privi iute spre ușă.

— Nu cred, draga mea. E obosită azi. Poate o însoțești mâine pe sora ta?

— Așa voi face, spuse Yvette și, cu o ultimă privire înspre cadoul pe care se străduise atât de mult să îl înmâneze, își luă rămas-bun și plecă.

Capitolul al patrulea

Paris, februarie 1947

GABBY

Creionul lui Gabby zbura pagină după pagină, concentrată cum era să țină pasul cu manechinele, cu gâtul întins să zărească tivul unei rochii sau să nu piardă vreun detaliu interesant de pe mânecă ori de pe guler înainte ca modelul să dispară din raza vederii ei. Încerca să redea esența fiecărui obiect de vestimentație din doar câteva linii expresive, imitând stilul lui Monsieur Dior din schițele originale pe care le văzuse în apartamentul acestuia, apoi adăuga denumirea creației anunțată de *compère*.

Era șocant cât de mult material se folosise pentru realizarea colecției — de-a dreptul înspăimântător de mult, după ce fuseseră obișnuiți atât de multă vreme cu raționalizarea, iar restricțiile impuseseră inclusiv scurtarea tivului fustelor și simplitatea croielilor.

Oare nu va avea probleme Monsieur Dior cu autoritățile? Cum Dumnezeu de reușise?

— E o revoluție! murmură o femeie în spatele ei, iar Gabby știa exact la ce se referă.

Dar dacă se uita mai bine la decorațiile de mărgele, la fustele ample, la taliile de viespe și la șoldurile rotunjite, părea nu atât o revoluție, ci o reîntoarcere la trecut. De la decorul din saloane la silueta „în formă de opt" cu rochia „floare" — „corolle" —, nu era oare această nouă colecție reinterpretarea modernă a Franței prerevoluționare?

În clipa în care primul manechin a pășit în salon, Dior a măturat de pe scenă toate celelalte stiluri. Jachetele masculine cu linii drepte și fustele scurte de pe timpul războiului erau niște hidoșenii pe lângă aceste creații profund feminine. Dar nu era oare și un semnal ca femeile să își reia funcția de ornamente, acum că bărbații se întorceau acasă?

Gabby simțea o neliniște pe care nu și-o putea explica. Nu voia ca lucrurile să fie din nou așa cum fuseseră înainte de război. Dar, de fapt, în cazul ei nu așa se și întâmplase deja? Șterse cu degetul conturul unei fuste ca să înmoaie linia, apoi dădu pagina caietului.

Ridică privirea la exclamațiile uluite ale publicului și rămase cu ochii țintă la creația care stârnise o asemenea reacție. Jacheta era croită dintr-o mătase shantung crem, strânsă pe talie și evazată la șolduri, peste o fustă *corolle* plisată, din crep negru.

Gabby reuși să redea ansamblul din câteva linii rapide și hotărâte, înainte ca manechinul să dispară din câmpul ei vizual. Nici nu se uită la următorul model, ci se concentră să completeze cu detaliile pe care și le întipărise în minte — nasturii, mănușile negre, pantofii, înclinarea pălăriei și, abia sugerat, colierul de perle de la gâtul manechinului.

După ce termină de hașurat Costumul Bar, Gabby ridică din nou capul pentru a admira următoarea creație: de data aceasta o rochie strânsă pe corp, neagră, cu un decolteu în formă de inimă, mâneci scurte bufante și mănuși lungi și negre. De aici, de sus, chipul manechinului era acoperit de borurile pălăriei. Însă avea ceva familiar, poate felul în care își ținea capul, iar inima lui Gabby începu să bată mai repede. Apoi manechinul făcu o piruetă elegantă, cu o mână la șold și cealaltă ridicată la pălărie, dar fără să o atingă, de parcă ar fi anunțat, „*Et voilà*. Iată-mă!".

Șocul o făcu pe Gabby să scape creionul. *Yvette*? Inima îi bătea mai să-i spargă pieptul; se înfierbântă, și apoi o trecură fiorii. Creionul se rostogoli de pe bombeul pantofului și dispăru în spatele femeii așezate pe treapta de jos. Femeia tresări, se răsuci stângaci să pescuiască creionul de sub ea, apoi i-l întinse lui Gabby cu o încruntare de nemulțumire. Mult prea uluită să poată face altceva decât să murmure o scuză, Gabby clipi din ochi și își întinse gâtul să vadă mai bine.

Fără să fi remarcat prezența surorii ei, Yvette mai făcu o piruetă grațioasă, apoi trecu prin mulțime în salon. Pășea cu o înclinare arogantă a capului, de parcă se născuse pentru a fi manechin. De parcă n-ar fi fost niciodată o copilă neastâmpărată care își umplea părul cu zahăr pudră, sau o lungană neîndemânatică și slăbănoagă de doisprezece ani. De parcă nu ar fi venit niciodată acasă după miezul nopții cu hainele rupte și privirea sălbatică, cu mâinile însângerate.

Dar cum era posibil? Din câte știa, Yvette era la New York. Gabby încercă să deslușească un sens într-o situație ce era evident imposibilă. Sora ei era la Paris. În spectacolul de modă al lui Monsieur Dior...

Yvette. Aici. Și nici măcar nu se sinchisise să le viziteze pe sora și pe mama ei. De când fugise de sub nasul germanilor cu ajutorul rezistenței în urmă cu trei ani, Yvette nu dăduse niciun

semn de viață și ignorase toate scrisorile lui Gabby. Oare o ura atât de mult pentru că se străduise să o apere?

Brusc o cuprinse un val de greață și i se încețoșară ochii. Nu putea gândi. În niciun caz nu mai putea desena. Nu o mai încăpea pielea până ce nu vorbea cu sora ei. Îi venea să se năpustească prin mulțimea de pe scară, să o acosteze pe Yvette și să o strângă în brațe.

Dar chiar dacă ar fi avut intenția să se dea în spectacol, Gabby nu ar fi avut nicio șansă să ajungă la Yvette, despărțite fiind de mai multe rânduri de persoane așezate pe treptele de dedesubt, plus cele câteva rânduri de spectatori așezați pe scaune.

Parada continuă, iar surpriza și dorul se preschimbară în furie. Cum își permitea Yvette să apară așa din senin, după atât timp, fără să trimită măcar o vorbă familiei ei? Pentru a participa la acest spectacol trebuie să fi trecut prin săptămâni întregi de probe... Dar nu, nu se poate. Monsieur Dior nu ar fi păstrat tăcerea, dacă Yvette s-ar fi înfățișat la atelierul său.

Gabby nici nu își putea imagina cum a putut Yvette să ajungă la Casa Dior în orice fel, darămite ca manechin. Dar, la urma urmei, Yvette avusese mereu parte de un noroc diabolic. Sau poate, mai degrabă, avea instinctul de a se prezenta mereu în locul potrivit la momentul potrivit, de a profita de orice ocazie, de a nu fi niciodată satisfăcută cu ce i se oferă.

În ciuda tuturor peripețiilor prin care trecuse în timpul ocupației, Yvette își îndeplinise visul de a păși alături de celebrele manechine pariziene într-o paradă de modă. Și nu orice paradă. Prima prezentare a primei colecții a celui mai ingenios couturier din lume.

Se trecuse acum la rochii de cocktail, iar următorul manechin purta o rochie albastru închis care o făcu pe Gabby să ofteze cu jind. Aproape fără să își dea seama, apucă iarăși creionul și se apucă din nou să deseneze, cu mâna tremurândă. Nu uită să

sugereze detaliile complicate de pe corsajul strâns în talie și generos la piept sau fusta înfoiată ce părea să plutească în jurul șoldurilor manechinului.

Yvette se ivi iar, încrezătoare și arogantă, de data aceasta într-una dintre rochiile-floare, de culoare deschisă, fără mâneci, cu fusta ca un clopot și niște florì mari de mătase pe piept. Gâtul lung i se înălța grațios din decolteul de un alb imaculat, care îi scotea în evidență frumusețea trupului, iar talia îi părea imposibil de îngustă în corsajul strâmt. Cu mâinile în buzunarele fustei, se îndreptă cu nonșalanță către salon.

Mai târziu, intră din nou, ca o regină, într-o rochie de seară indigo, cu o fustă de mătase cu pliuri înguste. Spectatorii o aplaudară încântați. Yvette părea atât de stăpână pe sine și atât de șic, încât pe Gabby o durea inima de mândrie, iar ochii îi ardeau de lacrimile pe care se străduia să le rețină. Zâmbi și scutură din cap. Ce sens avea să se simtă jignită sau tristă? Sora ei era în viață, teafără. La Paris. Nu mai conta nimic altceva.

La sfârșitul spectacolului, degetele lui Gabby erau mânjite de pete negre și sclipitoare de grafit și o durea mâna. Yvette avusese o performanță remarcabilă, plină de aplomb, nu se împiedicase niciodată, nu păruse deloc stânjenită sau rușinată. Gabby o invidia din tot sufletul. Oare cum s-o fi simțit îmbrăcată în creațiile acelea splendide, cum s-o fi simțit atât de frumoasă?

În sfârșit, apăru și Monsieur Dior, să accepte umil laudele clientelor. La vederea lui, Gabby se emoționa. Cât efort, cât talent și devotament — toate dăduseră roade din plin în acest spectacol triumfător.

Când se termină totul și scara începu să se golească, Gabby își strânse caietul și creionul și se frecă pe încheietura dureroasă. Fusese o dimineață emoționantă. Dar ce oră o fi... Se uită la ceas. Vai! Trebuia să se întoarcă la lucru.

Nu avea nicio șansă să vorbească cu Yvette. Manechinele pozau pentru fotografii în creațiile pe care le etalaseră. Monsieur Dior era asaltat de presă și cliente deopotrivă, așa că nu ar fi avut prilejul să îl felicite, dar va avea vreme mai târziu să își exprime admirația și uimirea. Gabby o zări pe Catherine într-un mic grup de oaspeți. Un ospătar îi servea cu șampanie. Ar putea să plece neobservată. Nu se cade să deranjeze...

— Gabby!

Refuzând șampania, Catherine se scuză și se grăbi către ea, o prinse de mâini și le strânse cu putere.

— Ai văzut-o? Era să cad de pe scaun.

— Da.

Gabby își forță buzele să zâmbească.

— A fost... un șoc.

— Ce zăpăcită să nu treacă să te vadă, dar, cunoscând-o pe Yvette, probabil că a fost vorba de o înlănțuire de coincidențe bizare.

Catherine cercetă atent chipul lui Gabby și apoi o privi cu înțelegere.

— De ce nu dai fuga la *cabine* să o saluți?

Gabby scutură din cap.

— E ocupată. Aș încurca pe toată lumea.

Oricum, vestiarul aglomerat nu era tocmai cel mai potrivit loc pentru a se revedea cu sora ei.

De ce nu trecuse Yvette pe acasă cu prima ocazie? Nu răspunsese la niciuna dintre scrisorile lui Gabby, așa că poate că era încă supărată pe ea pentru vorbele aspre pe care i le aruncase în noaptea aceea cumplită de vară. Sau, poate, ca mulți francezi, Yvette încerca cu disperare să uite...

Silindu-se să zâmbească în ciuda durerii din suflet, Gabby o îmbrățișă pe Catherine și o sărută pe ambii obraji.

— Spuneți-i vă rog lui monsieur că a fost perfecțiunea întruchipată. Vă mulțumesc pentru invitație.

Se împotrivi când Catherine o invită să bea un pahar de șampanie și se îndreptă către ușă. În apropiere de prag ezită. Picioarele îi erau grele ca plumbul. Odată ce avea să părăsească Maison Dior, vraja se va rupe pentru totdeauna. Prin comparație cu acest tărâm magic de splendoare și grație, viața de toate zilele părea să i se caște în față ca un canion din deșert. Iar faptul că Yvette părea să-și fi îndeplinit visul de o viață sublinia și mai accentuat cât de static și de banal devenise traiul lui Gabby.

Ajunse pe trotuar și o porni fără nicio tragere de inimă către casă.

Când ajunse în fața clădirii de la numărul 10 de pe rue Royale, Gabby simți cum i se încovoaie de-a dreptul spatele. Din fereastra apartamentului portarului se ițea chipul palid al lui Maman, cu sprâncene subțiri și riduri săpate de griji. Gabby îi făcu semn cu mâna să îi deschidă. Se auzi un bâzâit, clinchetul zăvorului, iar Gabby împinse poarta și intră.

Din stradă se intra într-un gang înalt, dar dincolo de el curtea interioară pătrată era luminată de soarele palid. Straturile de flori erau goale. Trebuie să planteze ceva frumos la primăvară.

Gabby ezită în fața ușii de la *loge*, care dădea în gang, de parcă n-ar fi știut unde se află. Să își reia truda zilnică de portăreasă după strălucirea și splendoarea paradei de modă Dior părea de-a dreptul grotesc. Măcar îi rămâneau schițele ca amintire.

Se uită în jos. Sub cutiile poștale ale locatarilor zăcea sacul de poștă, doldora de scrisori. Gabby oftă. Nici măcar nu apucase să își scoată pălăria și paltonul, și iată, deja avea ceva de făcut.

— De ce ai stat atât de mult? Trebuie sortată corespondența.

Maman se ivise în ușa micuțului apartament, cu mâinile crăpate strânse una peste alta.

Gabby o urmă pe mama ei în casă, târând sacul de poștă după ea. Lăsă să îi cadă paltonul și agăță pălăria și fularul pe cârligul de lângă ușă.

— Nu rămâne treaba nefăcută, Maman. Trebuie să recunoști că nu îmi iau liber prea des.

Deschise gura să îi spună mamei de reîntoarcerea lui Yvette, dar nu-și găsi cuvintele. Scoase mapa cu rechizite din dulapul de lângă fereastră și puse la locul lor caietul de desen și creionul. Avea un set de desen foarte frumos, primit de la doamna de la numărul opt, de a cărei fetiță obișnuia să aibă grijă din când în când. Înainte de război, îi scrisese chiar și povești, pe care le ilustrase. Elisabeth adora poveștile lui Gabby și cerea mereu altele noi.

Dar Elisabeth nu mai era fetiță. Avea acum paisprezece ani și era plecată la școală într-o mănăstire de la țară, și oricum nu o mai interesau cărțile cu poze. Gabby puse în dulap mapa și se pregăti de lucru.

Se dezbrăcă de taior și își puse haine groase de lucru și un halat. Apoi vărsă scrisorile pe podea, îngenunche între grămezile de plicuri și se apucă să le sorteze.

Îi plăcea să înmâneze personal corespondența unora dintre locatari, să schimbe o vorbă cu ei și să afle ce e nou. Restul scrisorilor le punea în cutiile poștale să și le ridice singuri. Dar astăzi rămăsese în criză de timp, așa că va fi mai eficient să pună toate scrisorile în cutii.

Sosise însă o scrisoare de la Avignon pentru Monsieur Gerard. Gabby exclamă încântată. Trebuie să fi născut fiică-sa. Va duce personal scrisoarea. Monsieur aștepta vești de atâta vreme.

Și, firește, Madame Vasseur ar fi jignită dacă Gabby nu i-ar aduce la ușă corespondența.

Mai găsi o scrisoare ce părea importantă și o puse și pe aceea deoparte. Găsea o plăcere liniștită în a vedea zilnic aceleași chipuri prietenoase, deși nu era nici pe departe la fel de interesant ca viața unui manechin de la Dior.

Gabby era o persoană foarte obișnuită, deși făcuse o faptă extraordinară în timpul războiului. Însă acum războiul se terminase. Dacă evenimentele nu s-ar fi petrecut exact în ordinea în care se petrecuseră, sau dacă un lucru anume nu ar fi afectat-o personal, nu ar fi avut niciodată curajul să își riște viața în felul în care o făcuse. Nu considera că merită să îți dai viața pentru un ideal. Nu era ca Yvette.

Yvette. Cât de elegantă și de înfumurată fusese în hainele ei de lux. Manechinele defilaseră prin saloanele Casei Dior ca niște împărătese, fluturându-și fustele fără să le pese de consecințe, răsturnând intenționat scrumierele zvelte așezate ici-colo pentru oaspeți. Dacă Gabby ar fi avut măcar o zecime din încrederea de sine a acelor femei...

Continuă să sorteze corespondența și dădu de un plic crem gros. Se sprijini pe călcâie și făcu ochii mari. Îi era adresat ei. Semăna cu... Încruntată, luă cuțitul pentru corespondență și întoarse plicul să îl deschidă.

Inima îi stătu în loc. Da. Era exact ca plicul pe care îl primise cu două luni în urmă. Același sigiliu. Roșu, cu blazon, cu literele „OHMS"[1]. Din Marea Britanie. Important. Spaima se revărsă peste ea ca o avalanșă. Cuțitul căzu cu zgomot pe podea. Veștile oficiale nu erau niciodată de bun augur.

Aproape fără să fie conștientă de ce face, înghesui plicul între rechizitele ei, ridică cuțitul și îl puse și pe acela acolo. Ascunse

[1] OHMS, abreviere pentru On Her/His Majesty's Service, în serviciul Majestății Sale, folosită pe scrisorile oficiale trimise de instituțiile guvernamentale britanice (n. tr.).

mapa în dulap. Nu se putea gândi la asta. Trebuia să se întoarcă la lucru.

La Paris, lumea era obișnuită ca portarii să le cunoască treburile de familie. Monsieur Gerard o invită pe Gabby în casă și citi cu voce tare scrisoarea de la fiica sa. Gabby exclamă și îl felicită cu ocazia nașterii nepotului. I se puse un nod în gât când bătrânul anunță cu firească mândrie că părinții copilului îi dăduseră numele lui.

Vestea nașterii copilului, deși una așteptată, o făcu să se simtă mai bine. După prăpădul războiului, orice nouă viață era nespus de prețioasă. Speranța va dăinui atâta vreme cât vor exista bucurii de acest fel.

Când se ridică să plece, monsieur o strânse ușor de mâini.

— Îți mulțumesc, Gabby. Avem noroc cu tine.

Râse și protestă, dar micul compliment o alină. Cel mai mult îi plăcea să fie de ajutor. Era o răsplată în sine, firește, dar îi cădea bine când era apreciată. Mai ales că mama ei îi repeta fără încetare că nu va fi niciodată acceptată de locatari pe picior de egalitate.

De la Madame Vasseur știa că nu trebuie să se aștepte la mulțumiri. O lăsă pe Gabby să aștepte cât timp citi pe îndelete fiecare scrisoare în parte, chiorându-se prin pince-nez. Bătrâna se plângea de facturile primite, de parcă Gabby ar fi fost responsabilă în mod personal. Ca de obicei, Gabby murmură niște vorbe împăciuitoare, lipsite de sens, întrebându-se de ce își cere totuși scuze. Tocmai pentru asta o certa mama ei și avea dreptate. De ce nu învățase Gabby să păstreze distanța?

— Stai așa.

Madame ridică un deget noduros când Gabby dădu să plece.

— Vreau să îl duci pe Chou-Chou la plimbare. Nu mă simt bine.

În ciuda resentimentelor pe care le nutrea față de doamna cea ursuză, Gabby o privi îngrijorată. Madame își scotea zilnic pudelul de culoarea piersicii la plimbare, chiar și pe vreme geroasă ca astăzi, când bietul animal tremura ca varga alături de ea.

Lui Gabby îi era milă și de câine, și de madame, dar nu avea timp să îl scoată pe Chou-Chou la plimbare. Avea prea multe de făcut și nu era treaba ei să se îngrijească de animalele de companie ale locatarilor.

— Îmi pare rău, madame, dar sunt prea ocupată astăzi. Poate când se întoarce Léon, îl puteți ruga pe el să plimbe câinele? Trebuie să vină curând de la școală, să mănânce de prânz.

Madame se opri din deschisul de plicuri și o privi uluită și ofensată pe Gabby.

— Nu se întâmplă prea des să te rog să îmi faci o favoare, mademoiselle.

Era așa o minciună sfruntată, încât, luată prin surprindere, Gabby pufni fără să vrea. Puse mâna la gură, regretând scăparea.

— Îmi pare rău. Trebuie să plec.

Expresia lui madame se înăspri.

— Ei, du-te atunci, dacă ești atât de ocupată. O să găsesc pe altcineva, dar nu pe neastâmpăratul de Léon. Nu este suficient de responsabil să aibă grijă de un animal sensibil, ca Chou-Chou.

Din nefericire, era adevărat. Gabby oftă.

— Ce ziceți de un compromis? Îl iau cu mine cât timp îmi văd de treburi și poate îl scot puțin până la colțul străzii. Dar mă tem că nu am timp de mai mult astăzi.

Studie chipul uscățiv, zbârcit, acoperit cu un strat gros de fard de pleoape albastru și de ruj, și încercă să cântărească dacă suferința lui madame era trupească sau sufletească. Madame Vasseur fusese de neînduplecat pe toată durata războiului. Era puternică tocmai prin egoismul ei de nezdruncinat. Singura ființă pe care o iubea sincer era câinele.

Gabby se aplecă să prindă lesa pudelului de zgarda sclipitoare și îl luă cu ea. Pudelul păru să se înveselească la perspectiva plimbării, deși nu era ființa sa umană favorită. Gonea cu pași mărunți alături de ea, cu un clinchet vesel de gheare pe podeaua lustruită.

Monsieur Dior avea și el scrisori, așa că Gabby se duse la apartamentul lui și încredință scrisorile noii cameriste. Sabine nu mai lucra de mult acolo. Monsieur o ajutase să părăsească Parisul înainte să înceapă represiunile teribile împotriva femeilor care avuseseră relații cu soldații germani. Biata, prostuța de Sabine, își zise Gabby. Plătise un preț prea mare pentru că se îndrăgostise.

Își aminti de scrisoare, dar izgoni din minte gândul și continuă cu încăpățânare să împartă corespondența. După aceea va trebui să se țină de promisiune și să îl scoată puțin pe Chou-Chou la plimbare.

— Nu-mi vine să cred că îi faci o favoare tocmai ei, spuse Maman, cu ochii țintă la pudel, când Gabby se duse să își ia haina. Dar văd că nu te poți abține.

Gabby se strâmbă.

— Știu, știu. Dar după cum văd eu lucrurile, lui Chou-Chou îi fac o favoare și nu lui madame.

Își puse bereta, paltonul și fularul, și se înveli bine să nu o pătrundă gerul zilei de februarie.

Afară, senzația de ușurare care o năpădi când părăsi blocul de apartamente o izbi neplăcut. Se împliniseră temerile mamei ei? Fusese îndeajuns o dimineață petrecută la Dior să îi alunge pe veci liniștea sufletească?

În timp ce plimba câinele, cugetă la prezentarea de modă. Fusese ca un vis, însă unul mult mai satisfăcător și mai substanțial decât dacă ar fi privit pur și simplu niște rochii frumoase undeva.

Propria-i creativitate fusese stimulată de provocarea de a reda pe hârtie nu doar liniile unui ansamblu, ci și mișcarea și atmosfera.

Ar trebui să se apuce din nou de desen. Dar, de când nu mai avea femeie de serviciu și om bun la toate să o ajute, nu erau niciodată destule ceasuri într-o zi să termine ce era de terminat, iar seara, când sfârșea lucrul, încă mai avea diverse treburi în micuțul lor apartament. Seară de seară se prăbușea în pat frântă de oboseală. Nu era neapărat un lucru rău, deoarece adormea fără să mai fie chinuită de amintirile trecutului, dar nici nu mai avea timp să viseze sau să deseneze.

Poate că va putea schimba ceva. Poate că ar putea fura pentru ea doar douăzeci de minute pe zi în care să deseneze. Din douăzeci și patru de ore, era oare mult? Și poate că venise momentul să nu-i mai permită mamei să trăiască în lumea ei. Papa murise deja de mulți ani. Războiul se terminase. Era timpul ca Danique Foucher să își reia viața. Și, da, poate și munca.

În seara aceea, după o după-amiază întreagă de spălat pe jos și de șters praful pe scară, de reparat diverse defecțiuni prin apartamente și de deschis poarta pentru vizitatori, de gătit cina și spălat vase, Gabby abia se mai mișca de oboseală. Dar după ce mama ei adormi, își pregăti creioanele și le ascuți cu grijă, unul câte unul.

Când scoase un vraf de foi, trase afară și scrisoarea cu sigiliu oficial care alunecă pe podea. Gabby rămase cu ochii țintă la scrisoare, cu inima bătându-i puternic în piept. Îi era teamă să o ridice, de parcă plicul ar fi fost fierbinte. A trebuit să se forțeze să pună mâna pe el, să îl țină între arătător și degetul mare. După o clipă de ezitare, trânti scrisoarea la loc în mapă.

Gabby era foarte sigură că nu vrea să știe ce conține scrisoarea. Atâta vreme cât spera că el încă mai trăiește, undeva în lume, putea fi mulțumită. Ei, nu chiar mulțumită, poate, dar... Ce? Ce alt cuvânt putea înlocui absența durerii mistuitoare?

Se sili să se apuce de desenat. Trebuia să facă ceva distractiv, să o ajute să evadeze. Poate o carte cu poze. Da. Se uită spre perete și se lăsă pradă inspirației. În curând își creionase deja în minte povestea; povestea unei fetițe în haine zdrențuite care ajunge într-o lume vrăjită, toată numai dantele, satin și mătăsuri.

Dar indiferent cât de mult se străduia să uite prin intermediul creațiilor sale, mintea îi rătăcea mereu la scrisoarea cu sigiliu oficial, iar fetița din desene semăna leit cu Yvette.

YVETTE

În seara premierei Dior, Yvette îl salută pe portarul de la Ritz și încercă să umble fără să șchiopăteze când se îndreptă spre scara cea mare. Venise pe jos de pe bulevardul Saint Germain și avea niște bășici incredibil de dureroase în talpă.

După spectacol, urmaseră fotografiile oficiale, iar îmbrăcatul și dezbrăcatul s-au repetat de mai multe ori. Monsieur Dior fu surprins să o recunoască pe Yvette printre manechinele sale, însă, ca de obicei, se comportă politicos, o lăudă pentru felul în care defilase în rochia de operă, dar o și dojeni că își lăsase părul să crească prea lung. Yvette jură să se tundă scurt cu prima ocazie.

Spectacolul fusese un succes de netăgăduit, dar în jurul prânzului se simțea deja istovită și iritată, entuziasmul și tensiunea nervoasă din timpul paradei se preschimbaseră în epuizare, ca și cum ar fi mers prea mult cu prea puțin combustibil. Însă sfârșitul paradei însemna abia începutul pentru manechine. Yvette trebui să rămână să etaleze hainele în ședințe individuale cu diverși intermediari și cliente. Când începu să își piardă din energie — nu dormise de vreo patruzeci de ore — își reaminti cât de mult tânjise să facă parte din această lume și că nu reușise

să se strecoare într-o asemenea postură decât printr-un noroc extraordinar. Nu își putea permite să lase ocazia să îi scape.

— Trebuie să le *vinzi* hainele!, spuse Tania în timp ce își retușa machiajul, iar Yvette se chinuia să își strângă cumva pletele abundente. Fă-le să plângă de dorința de a avea fiecare haină. Crezi că ești în stare, Yvette?

Neînțelegând prea bine ce vrea să spună Tania, Yvette ar fi vrut să se țină după ea și să o imite. Dar a fost nevoită să revină în salon, unde a fost luată de la capăt toată nebunia. Nu au sfârșit decât foarte târziu cu cumpărătorii și apoi, în vreme ce majoritatea modelelor s-au dus acasă cu soții lor, Yvette și alte câteva fete au mers într-un local să danseze, însoțite de niște bărbați cu bani. De aici se alesese cu bășicile și cu șchiopătatul, pe care încerca să îl disimuleze în timp ce traversa holul hotelului.

Abia aștepta să se dezbrace, să își toarne un pahar de băutură și să se trântească în pat. Ziua următoare nu se anunța deloc ușoară. Avea întâlnire cu Monsieur LeBrun în legătură cu procesul și trebuia să le vadă pe Gabby și pe Maman. Și poate va cere să fie primită de Madame de Turckheim, pe care o va întreba dacă nu s-ar putea găsi un post permanent pentru ea la Dior...

Vai, dar scara cea mare părea imposibil de escaladat.

— Hai, Yvette.

Urcase munții în espadrile; ce mare lucru să urce scara hotelului cu bășici în talpă.

Când ajunse pe coridorul etajului ei, se descălță și își duse pantofii în mână, delectându-se cu atingerea covorului gros de sub bietele ei tălpi. Descuie ușa camerei, intră și încuie, apoi aprinse lumina și admiră din nou apartamentul. Nu va putea să se obișnuiască niciodată cu așa ceva. Nici nu era cazul.

Din umbră se ivi un bărbat. Cu un strigăt răguşit, Yvette scăpă pantofii și își lipi spatele de ușă.

Capitolul al cincilea

Paris, iunie 1944

GABBY

— Ai nevoie de ajutor, Gabby? întrebă Yvette. Am timp.

Zăpușeala nopții nu le lăsase să doarmă, iar Gabby se trezise odată cu răsăritul soarelui.

— Serios?

Oare strecurase Madame LaRoq o vorbă de bine în urechiușa lui Yvette?

— Da, bineînțeles. Yvette o privi nedumerită. Doar nu e prima oară că mă ofer să te ajut, nu-i așa?

Gabby nu făcu prostia să o contrazică. Îi întinse lui Yvette o cârpă și un șorț.

— Balustradele trebuie șterse de praf și lustruite. M-ai ajuta enorm cu asta.

Traversară curtea, lăsând-o pe mama lor să sforăie. Yvette începu să fredoneze vesel Marseilleza.

Gabby își destinse colțurile gurii. O fi fost Yvette încăpățânată și impulsivă, o visătoare cu totul lipsită de simț practic care nu făcea altceva decât să tânjească după faima și splendoarea de a deveni unul dintre manechinele lui Monsieur Dior, însă uneori era cel mai bun remediu împotriva amărăciunii.

Când ajunse în dreptul straturilor de flori de lângă ușa estică, Gabby încremeni.

— Legumele mele!

Scăpă mătura și găleata și alergă să se asigure că nu se înșelase. Ambele straturi erau aproape goale, iar dalele de piatră din jur erau presărate cu pământ.

Scoase un țipăt și căzu în genunchi, în timp ce zgârma disperată pământul.

— Morcovii! Nu erau mai groși de un deget. Fasolea nu era decât un lăstar!

Cineva furase tot.

Yvette o atinse pe umăr.

— Oamenii suferă de foame și sunt disperați.

— Oamenii sunt proști și lacomi! Dacă ar fi așteptat, ar fi primit o parte dintr-o recoltă mult mai bogată.

Ochii lui Gabby se umplură de lacrimi. Se sprijini cu fundul pe călcâie și își mușcă buza cu sălbăticie ca să nu plângă. Războiul fusese un chin nesfârșit, mereu un pas înainte, doi pași înapoi.

— N-ar fi fost bine nicicum, spuse Yvette.

Gabby știa la ce se referă. Erau mulți locatari în clădire și mica ei recoltă nu ar fi ajuns pentru toată lumea. Oricum, riscau ca germanii să prindă de veste și să confiște puținul pe care îl aveau.

Gabby oftă prelung, cutremurându-se toată. Se străduise din răsputeri să își înăbușe orice urmă de optimism în timpul acestui război blestemat, dar își permisese să fie optimistă în legătură

cu recolta. Își imaginase cum vor mânca pe săturate toți prietenii lor, iar acum i se spulberaseră planurile.

— Uite! spuse Yvette, ocolind stratul și aplecându-se. Au trecut cu vederea ceva.

Gabby se ridică stângaci în picioare și veni lângă ea. Yvette avea dreptate. La marginea petecului de pământ se ițeau niște lăstari verzi.

— Nu intenționat, sunt sigură. Gabby își încleștă maxilarul. O să se întoarcă el probabil să ia și restul. La noapte nu mă culc, o să stau de pază, ai să vezi. O să-l prind asupra faptei.

— El? întrebă Yvette. Ai vreo bănuială anume?

— Nu. Nu știu. Ar putea fi și femeie, presupun.

Își scutură mâinile și genunchii de pământ.

— O să fiu atentă, poate prind pe cineva cu murdărie sub unghii, promise Yvette. Poate că ar trebui să îi aliniem pe toți la inspecție, cum făcea Madame Bertold la școală.

Gabby simți cum o năpădește furia. Tipic pentru Yvette să glumească într-un moment ca acesta. În timp ce Gabby se zbătea să le asigure supraviețuirea, sora ei pășea prin viață cu atâta dezinvoltură. Și toată lumea îi îngăduia pur și simplu. Poți să-ți permiți multe când ești tânără și frumoasă.

Era pe punctul de a se zborși la ea, când Yvette întinse mâna și o strânse de braț.

— Gabby, să nu stai de pază la noapte. Ai nevoie de somn.

Yvette ezită.

— Îmi fac griji pentru tine.

Mânia lui Gabby se topi. O mângâie ușor pe Yvette pe mână, recunoscătoare că își face griji pentru ea, dar scutură din cap.

— Oricum n-aș putea să dorm știind că cineva se servește din roadele muncii mele.

— Atunci să facem cu rândul, propuse Yvette. Trezește-mă și stau eu în tura a doua.

Dar firește că Gabby nu avea de gând să facă una ca asta. Yvette străbătea Parisul în lung și-n lat pe bicicletă în fiecare zi. Nu ar putea să mai facă față, dacă nu ar dormi decât câteva ore.

În noaptea aceea, după ce mama ei și Yvette s-au culcat și în clădire s-a așternut liniștea, Gabby a scos afară un scăunel. Noaptea era interzis să se aprindă luminile și nu sclipea nicio luminiță la ferestre, dar luna plină scălda curtea cu razele-i palide. Poziționă scăunelul în așa fel încât să se sprijine cu spatele de perete, iar silueta ei se contopea cu umbrele. Hoțul care îndrăznise să îi jefuiască grădina nu avea cum să o observe. Se resemnă să aștepte.

Pe măsură ce se scurgeau minutele, apoi orele, nu avu loc niciun incident. Gabby moțăia, apoi tresărea din somn. Nu se gândise cât de dificil va fi să rămână trează fără cafea. Încercă tot felul de metode să alunge somnul, dar ceasurile treceau și pierdu lupta.

O trezi un zgomot. Tresări, devenind brusc alertă, și își înfipse tălpile în pământ, gata să sară la bătaie. O săgetă un junghi de durere în gâtul înțepenit când încercă să își dea seama de sursa zgomotului. Nu știa ce poate fi, doar că ceva, resimțit ca prin vis, o smulsese din toropeală.

Dar curtea era pustie și nimeni nu se zărea aplecat peste straturile cu legume.

Gabby se frecă la ochi. Probabil că visase. Își dădu brusc seama ce prostie era să picotească pe un scaun afară, în întuneric. Nu-i de mirare că Yvette o privise ca pe o nebună.

O durea ceafa. Va avea de suferit a doua zi, când va freca podelele. Rușinată, acum că i se răcorise furia, se ridică, luă scăunelul și se îndreptă spre gang.

Din întunericul gangului, aproape de ușa dinspre stradă, se auzi un chicotit înăbușit.

— Oh lala, am fost descoperiți!

— Ş̦ş̦t!

Alte râsete joase; o femeie a pufnit.

— Cine-i acolo? întrebă tăios Gabby.

O voce joasă și calmă răspunse:

— Eu sunt, Catherine Dior. Și niște oaspeți. Te rog să ne ierți, Gabby. Sper că nu te-am trezit.

Acesta fusese probabil zgomotul pe care îl auzise Gabby. Catherine și prietenii ei intrând pe poartă.

Catherine era însoțită de trei persoane. Femeia care chicotise — pentru nimic în lume nu și-ar fi imaginat-o pe Catherine Dior chicotind. Două siluete mai înalte despre care Gabby presupuse că erau bărbați, deși nu le vedea chipurile, unul se clătina ca beat, iar celălalt îl susținea cu brațul.

Gabby nu era sigură cât era ceasul, dar stingerea trebuie să se fi dat de mult. Era primejdios. Această imprudență nu îi stătea deloc în fire lui Mademoiselle Dior. Dar Gabby nu spuse nimic. Nu se cădea să mustre locatarii pentru activitățile lor nocturne sau pentru riscurile pe care și le asumau încălcând interdicțiile naziștilor.

— Nu vreau să vă rețin, murmură. Noapte bună.

Dădu să intre în *loge*, dar o cuprinse o neliniște profundă. Spera că Mademoiselle Dior nu-și va face un obicei din a veni târziu acasă, cât timp rămânea la Paris. Ultimul lucru de care aveau nevoie era să atragă atenția Gestapoului.

— Gabby, trezește-te!

Era Yvette, care o scutura de umăr, dar Gabby se cufundă din nou în somn.

— Mmh, lasă-mă în pace... mârâi, apoi exclamă și se ridică brusc în șezut: Cât e ceasul?

— Nu-ți face griji. Am șters balustradele și am spălat și podelele, spuse Yvette. Ar fi trebuit să mă trezești azi-noapte. Ai prins hoțul?

Gabby își presă tâmplele cu degetele, luptând împotriva toropelii. Parcă era drogată.

— Nu.

Se întâmplase ceva mult mai șocant. Acum că se gândea mai bine, la lumina zilei, o îngrijora și mai tare comportamentul lui Catherine Dior.

Gabby trase de decolteul cămășii de noapte. Catherine era mult prea înțeleaptă pentru a risca să fie prinsă de patrulă de dragul unei nopți de petrecere. Cu cât se gândea mai mult, cu atât părea mai plauzibil că există o altă explicație pentru comportamentul ei. Dar oare chiar voia să afle?

— Pot să te las, Gabby? întrebă Yvette, din cale-afară de grijulie. Trebuie să plec la lucru.

— Da, da, firește.

Cuvintele îi ieșiră pe gură răstit și își mușcă buza.

— Mulțumesc, Yvette. Ai fost drăguță că m-ai lăsat să dorm.

Mai târziu, când Gabby mătura în curte, Catherine reapăru, într-un taior elegant, pantofi cu toc și o pălărioară foarte șic.

Gabby se îndreptă din spate să o salute.

— Sper că prietenul dumneavoastră se simte mai bine, mademoiselle.

Intenționase să facă o glumă legată de bărbatul ce păruse beat, dar pronunță cuvintele într-o manieră țeapănă și acuzatoare care o făcu să se rușineze în sinea ei.

— Bună dimineața, Gabby.

Ochii negri ai lui Catherine o priviră întrebători.

— Îmi pare rău dacă te-am deranjat aseară.

— Nu m-ați deranjat. Stăteam...

Lui Gabby îi veni să râdă când își aduse aminte ce furioasă fusese din pricina unui amărât de hoț de legume.

— Nu dormeam.

Catherine o privi cu atenție.

— Te trezești des în mijlocul nopții?

— Nu des. De fapt, niciodată.

Unde bătea Catherine?

După o scurtă ezitare, Catherine spuse:

— Draga mea, s-ar putea să sosească alți oaspeți deseară târziu.

Gabby simți o strângere în piept.

— Adică după ora de stingere?

Catherine o privi țintă, ca și cum ar fi pus-o la încercare.

— Da.

Picătura de teamă că episodul din seara precedentă implica mai mult decât lăsase să se înțeleagă Catherine se transformă într-un șuvoi. Catherine Dior făcea parte din rezistență? Gabby n-ar fi ghicit nici într-un milion de ani.

Părând să interpreteze tăcerea ei drept încuviințare, Catherine se apropie de Gabby și spuse repede, pe o voce joasă:

— Le voi deschide chiar eu. Nu ai de ce să te implici. Dacă auzi ceva, nu ieși, nu te uita și nu-ți face griji. Nu vei păți nimic.

— Dar...

Era un risc îngrozitor. Dacă patrula germană o prindea pe Catherine în timp ce primea oaspeți după stingere, ar fi fost cu toții târâți la interogatoriu, dacă nu mai rău. Gabby nu voia să se amestece în așa ceva. Nici măcar pasiv.

Catherine o apucă pe Gabby de umeri și se uită lung în ochii ei, cu o privire încărcată de semnificații.

— Ai înțeles?

Gabby ezită, apoi dădu din cap. Ce putea face altceva?

— Și Yvette? întrebă Catherine după ce îi dădu drumul. E nevoie să o avertizăm și pe ea?

— Nu.

În niciun caz. Nu putea să o pună pe sora ei în primejdie. Va fi secretul lor. Al ei și al lui Catherine Dior. Gândul îi provocă lui Gabby un fior de mândrie, deși trupul îi tremura de frică și ceva o strângea în piept, abia lăsând-o să respire.

— Yvette și Maman dorm buștean — nu vă faceți griji.

Catherine încuviință din cap.

— Mulțumesc, draga mea, spuse Catherine. Îți sunt datoare.

Gabby voia să spună ceva semnificativ, ceva ieșit din comun și plin de curaj. Dar nu găsi cuvintele potrivite.

— *De rien*, murmură.

Nu face nimic. Ce vorbe banale.

YVETTE

În aceeași după-amiază, Yvette se întoarse la Lelong să ridice pachetele pe care le avea de livrat. Era atât de cald afară, încât aerul părea să vibreze și a fost o ușurare să intre în clădirea casei de modă, unde era relativ răcoare.

Yvette adora sectorul lui Madame Péthier, deși încăperea era mititică. Dar era atât de ordonată și de curată, cu o tejghea de zinc înaltă în fața unui perete acoperit cu rafturi de sus până jos. Pe rafturi erau așezate cutii de toate mărimile și dimensiunile imaginabile, cu modelul dungat în stil Regence, cafea-cu-lapte, al Casei Lelong. Pe tejghea se găseau toate accesoriile necesare pentru împachetat: foarfece, panglici, hârtie de mătase, hârtie cafenie de împachetat, plicuri, etichete, aracet, timbre și sfoară.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Yvette, dându-şi seama că Madame Péthier stă rigidă şi ofensată în spatele tejghelei, iar Jean-Luc o priveşte încruntat.

Cei doi reprezentau un contrast izbitor — madame înveşmântată până la gât în negru, fără altă pată de culoare, cu părul brunet prins într-un coc complicat şi machiată la perfecţiune; Jean-Luc, mic şi îndesat, cu pete de sudoare sub braţul cămăşii albe murdare şi părul crescut prea lung, ciufulit de vânt.

— Iat-o pe Yvette! exclamă madame relaxându-şi uşor umerii.

— În sfârşit. Jean-Luc îşi luă de pe tejghea sacul şi un vraf de pachete. Poate preiei tu următoarea livrare. Mie mi-a ajuns.

— De ce? Ce s-a întâmplat? întrebă Yvette.

— Spuneţi-i dumneavoastră, madame.

Jean-Luc o împinse pe Yvette cu umărul când trecu pe lângă ea şi se îndreptă şchiopătând înspre uşă.

— Eu unul nu mai rabd mult.

Yvette se uită lung după el, apoi se întoarse către Madame Péthier.

— Ce l-a scos aşa din pepeni?

Madame îşi umezi buzele şi îşi netezi fusta.

— De ce întârzie oare Clothilde?

În mod ciudat, evita nu doar întrebarea, ci şi privirea lui Yvette.

— Ia du-te să vezi ce face, Yvette.

Când Yvette nu se clinti şi continuă să o fixeze cu sprâncenele ridicate, madame oftă.

— Mademoiselle Dulac are nevoie de mantie pentru recepţia din această seară. Este deja târziu.

— Dulac? repetă Yvette, impresionată fără să vrea. Doar nu...

— *Ba da*, răspunse madame înţepată.

Apoi adăugă mai încet:

— Şi dacă doreşti să îţi păstrezi atât slujba, cât şi libertatea, nu vei scoate o vorbuliţă despre moravurile acestei doamne sau

că este amanta unuia dintre ofițerii cu cel mai înalt grad din aviația germană. Îți interzic să te holbezi la ea ori să îi ceri autograful, sau să o scuipi în față și să o numești colaboratoare împuțită. Ai înțeles?

— Da, madame.

Sincer vorbind, nu o mâna deloc un astfel de impuls. Îi plăcuseră întotdeauna la nebunie filmele cu Louise Dulac și o idolatriza pe celebra actriță așa cum admiră orice fată tânără vedetele de cinema. Pentru ea, nu era o ființă în carne și oase; era o zeiță. Yvette nu putea crede că era adevărat ce se bârfea pe seama ei.

O cuprinse entuziasmul. Oare o va vedea pe celebra Dulac în persoană?

Yvette urcă în atelier, unde soarele de după-amiază pătrundea prin ferestrele înalte și dreptunghiulare din tavanul înclinat al mansardei. Croitoresele îmbrăcate în alb mișunau de colo-colo, prindeau tipare de tul pe manechine, corectau câte o cusătură, adăugau un pliu, totul sub ochiul atent al lui Monsieur Balmain. În colț, două croitorese scotoceau printre metraje în căutarea mătăsii roz pe care Monsieur Lelong o comandase anume pentru colecția de primăvară/vară și se contraziceau cu o politețe excesivă cu privire la care dintre ele avusese ultima oară în mână materialul respectiv.

Yvette se strecură pe lângă cele două și se duse în capătul încăperii, unde trei croitorese cocoțate pe scaune în jurul uneia dintre mesele înalte brodau cristale și perle mititele pe o mantie luxoasă de mătase albă, cu acele zburătăcind ca niște libelule. Din tavan atârnau lămpi cu abajur care iluminau destul de bine lucrarea complicată, dar Yvette observă că Diane se freacă la ochi și clipește pentru a vedea mai bine.

— Te rog să mă ierți, Clothilde, dar Madame Péthier are nevoie chiar acum de mantie, spuse Yvette. Mai durează mult?

— Am termina mai repede dacă nu ar trimite mereu pe cineva să întrebe dacă e gata, spuse Clothilde și tăie o ață cu forfecuța.

— Unde este Monsieur Dior? întrebă Yvette. Și-a dat încuviințarea?

— Monsieur nu se mai întoarce astăzi, spuse Léonie, alese o bobiță de cristal și o ridică în lumină cu ochii mijiți. A scos-o pe sora sa la masă.

Yvette zâmbi.

— Sunt foarte apropiați.

Diane și Léonie se priviră cu subînțeles. Yvette oftă în sinea ei. De obicei se abținea să facă aluzie la faptul că locuiește în aceeași clădire cu unul dintre principalii creatori de la Lelong sau că îl cunoaște foarte bine. Dar uneori îi scăpa fără să vrea. Tăcu și așteptă.

Una câte una, croitoresele terminară lucrul. Clothilde verifică mantia centimetru cu centimetru să nu rămână urme de murdărie sau capete vizibile de ață. Înlătură și înlocui o mărgea de cristal care avea un defect.

O ucenică aduse manechinul făcut după măsura exactă a lui mademoiselle, iar Clothilde așeză mantia pe umerii acestuia. Făcu un pas înapoi, cât să poată cuprinde haina cu privirea.

— E perfectă. Poți să o iei.

Yvette își puse mănușile albe și ridică mantia de pe manechin.

— Îmi vine să scuip pe ea, murmură Diane când Yvette trecu pe lângă ea.

— Sau să ascund niște ace în căptușeală, spuse Léonie.

— Gata, gura! Clothilde nici nu voia să audă că-i este compromisă vreuna dintre creațiile sale, nici măcar pentru a răzbuna Franța. Hai, du-te, Yvette.

Cu mare grijă să nu agațe mantia de ceva, Yvette i-o duse lui Madame Péthier, care o înveli în hârtie de mătase și o așeză în

cutie cu grija unei *maman* care își supraveghează pruncul adormit în leagăn.

— Du pachetul lui Mademoiselle Dulac, la apartamentul numărul doisprezece de la hotelul Ritz, cu complimentele patronului, spuse madame.

Yvette o privi uluită.

— Dar nu veniți și dumneavoastră cu mine?

De obicei, era prezentă o *vendeuse*, care se asigura că obiectul de vestimentație respectiv se potrivește la perfecție și este pe placul clientei. Până acum, Yvette nu făcuse altceva decât să transporte pachetul pentru *vendeuse* și nu înmânase niciodată vreun obiect de vestimentație de una singură.

— Îmi pare rău, dar suntem atât de ocupați cu noua colecție, încât nu are cine să te însoțească, spuse Madame Péthier, în timp ce strângea hârtia de mătase, fără să o privească în ochi pe Yvette. La urma urmei, suntem în război.

— Înțeleg.

Monsieur Lelong nu avea încotro, nu putea refuza comenzile venite de la amantele ocupanților naziști, dar angajații săi își permiteau mici acte de răzvrătire în numele Franței. Deși loială națiunii și dezgustată de colaboratorii murdari, Yvette nu își putu înfrânge entuziasmul care o anima. Un rușinos dublu standard, e adevărat.

— Hai, grăbește-te, spuse *la vendeuse* și îi întinse pachetul. Nu se face să întârzii.

— Mă grăbesc cât pot.

Yvette ieși în fugă, așeză pachetul în coșul adânc al bicicletei și pedală către Ritz.

Clădirile de pe rue du Faubourg Saint-Honoré erau înalte și albe, cu copertine roșii deasupra intrării. Mulți dintre rivalii lui Monsieur Lelong aveau sediul pe aceeași stradă și, deși mai multe alteliere se închiseseră, atmosfera de lux rămăsese neștirbită.

Strada era îngustă și trebuia să fie atentă la mașini și pietoni, dar nu putea niciodată trece pe lângă palatul prezidențial, acum gol, fără un junghi de rușine. Guvernul francez abandonase orașul și fugise de germani pe timpul nopții, iar parizienii de rând ca ea și familia ei au fost nevoiți să se descurce cum au putut sub noul regim.

Un strigăt și agitația care veneau din direcția în care se îndrepta îi atraseră atenția și simți o strânsoare în piept. Ce se mai întâmplase oare? De la debarcarea în Normandia, *les Boches* deveniseră și mai brutali decât până atunci.

Pedală încet către locul incidentului. Pe trotuarul opus erau niște bărbați înalți în uniforme negre. Gestapo. I se întoarse stomacul pe dos. Raidurile aveau de obicei loc sub acoperirea întunericului. Era ceva neobișnuit să vezi zarvă pe timpul zilei într-o zonă respectabilă.

Pe trotuarul de vizavi se strânseseră câțiva gură-cască. Yvette se dădu jos de pe bicicletă și li se alătură. Salută din cap o femeie cu ochi strălucitori, care își ducea rația de alimente într-o sacoșă de plasă, și o întrebă:

— Ce s-a întâmplat acolo, madame?

— A denunțat-o un informator, spuse femeia încet. Pe portăreasa clădirii. Cică le oferea ajutor evreilor.

Ușa de acces în clădire fu trântită de perete și ieșiră doi ofițeri de Gestapo care târau după ei o femeie slabă, între două vârste, care se zbătea și protesta în gura mare că e nevinovată. Un pumn brutal în burtă puse capăt protestelor. Femeia se încovrigă, iar ofițerii o împinseră în mașina care aștepta.

Yvette făcu o grimasă și trase aer printre dinți.

— Ce fel de ajutor?

— Îi ascundea. Îi muta dintr-un loc în altul până când le putea aranja să plece în siguranță în Spania.

Se uitară după Citroënul mare și negru care porni în trombă. Prin geamul din spate al mașinii se vedea cum femeia se zbătea fără încetare. Yvette o admiră pentru curaj, dar poate că ar trebui să își păstreze puterile pentru ceea ce avea să urmeze.

— E adevărat ce se spune că a făcut?

Femeia cu ochi strălucitori dădu din umeri.

— Ce contează? A fost acuzată. În vremurile astea, e de ajuns.

În sufletul lui Yvette clocoti o mânie profundă care amenința să dea pe-afară. Strânse cu putere din buze și inspiră pe nas, până când îi trecu pofta să scuipe un torent de înjurături la adresa naziștilor.

— Mulțumesc, madame.

Plecă, furioasă că nu avusese cum să o ajute pe biata femeie. Oricât de mult o deranja ocupația nazistă, nu făcuse niciodată nimic pentru a se împotrivi. Faptul că împărțea manifestele tipărite de o gașcă de comuniști prăpădiți nu prea era mare lucru.

Pachetul lui Mademoiselle Dulac alunecă într-o parte în coș când ocoli o căruță cu cal. Yvette se simțea înăbușită, sufocată de furie. Pedala din toate puterile și vântul îi biciuia părul, iar șuvițele îi fluturau ca niște panglici în urmă-i. Pe oriunde ar fi trecut, fâlfâia deasupra zvastica, urâțenia ei fiind o rememorare continuă a unor scene similare celei la care tocmai asistase.

Mergea cu viteză prea mare. În zilele acestea era primejdios să dai impresia că te grăbești. Cea mai mică deviere de la comportamentul obișnuit și te puteai trezi ca femeia aceea nenorocită, târâtă către o destinație necunoscută, de unde nu te-ai mai întoarce niciodată. Apăsă ușor pe frână și încetini la intrarea în Place Vendôme.

În fața hotelului Ritz, piațeta era presărată cu vehicule germane, automobilele lucioase și negre care transportau ofițerii naziști de rang înalt. La intrare atârnau steaguri cu zvastică, proclamând că hotelul era sub comandă nazistă. Luftwaffe

rechiziționase jumătate din hotel — partea care dădea spre Place Vendôme. Civililor nu li se permitea accesul decât în secțiunea dinspre rue Cambon.

La intrarea dinspre Place Vendôme, Yvette ezită. Să urce ea însăși cu pachetul în camera lui mademoiselle? Așa făceau de obicei *les vendeuses*.

Alegerea cea mai îndrăzneață este întotdeauna cea mai potrivită, după cum spunea Madame LaRoq. Va intra pe ușa principală și va urca scara cea mare de parcă ar avea tot dreptul să fie acolo. Dacă o oprea cineva, nu trebuia decât să o numească pe clienta ei și să arate cutia de la Lelong.

Își propti bicicleta de poarta din fier forjat care dădea în galeria cu coloane din fața hotelului. Îi explică portarului misiunea ei, ignorând intenționat santinelele germane, aflate de o parte și de alta a ușii. Firește, având în vedere cine locuia acolo, hotelul era bine păzit.

Portarul îi făcu semn să intre, dar unul dintre soldați o opri printr-un gest al mâinii.

Cu stomacul ghem, deși se știa nevinovată, Yvette împietri, agățându-se ca de o pavăză de pachetul de la Lelong. Și încercând să pară stăpână pe sine, spuse:

— Trebuie să livrez acest pachet lui Mademoiselle Louise Dulac. Este foarte urgent.

Oare înțelegeau măcar franceza? Ei bine, cel puțin au recunoscut numele vedetei de cinema. Yvette remarcă surpriza din ochi, schimbul de priviri piezișe, rânjetul abia reprimat. Yvette se mai calmă puțin. Nu erau cu mult mai în vârstă decât ea. Nu avea de ce să se teamă de ei. *Refuza* să se teamă de ei.

Unul dintre soldați, cel blond, arătă înspre cutie.

— Deschide-o, spuse în franceză.

— Eşti nebun? zise ea. Ce crezi că o să se întâmple dacă scotoceşti într-un pachet care aparţine prietenei apropiate a lui Oberst Gruber?

Ridicând dintr-o sprânceană, de parcă nu i-ar prea fi dat crezare, soldatul luă cutia din mâinile ei şi o răsuci de pe o parte pe alta.

— Aş vrea să ştiu cum vă numiţi şi ce grad aveţi, spuse Yvette ridicând din sprâncene, aşa cum făcea Madame Péthier când era din cale-afară de iritată.

Blondul îi râse în nas. Înclină capul şi îi spuse ceva în germană celuilalt soldat. Ambii bărbaţi îşi plimbară privirile pe corpul ei şi i se păru că le simte atingerea mâinilor pe pielea goală.

I se întoarse stomacul pe dos, dar îşi porunci să se calmeze. Nu prea aveau cum să îi facă mare lucru în faţa intrării unui hotel de lux. Roşind, se sili să continue.

— Vreau să ştiu cum vă cheamă ca să îi pot spune lui Oberst Gruber cine a distrus mantia foarte scumpă pe care mademoiselle ar fi trebuit să o poarte la recepţia din seara aceasta.

Cuvintele atraseră atenţia blondului, care îşi ridică privirea spre chipul ei. Îi spuse ceva celuilalt, cântări în mână pachetul şi i-l dădu înapoi lui Yvette.

— Treci, mademoiselle.

Cu nervii zbârnâind de uşurare, cuprinsă de o ciudată exaltare, Yvette pătrunse în hotel. O victorie modestă, e drept, dar una satisfăcătoare.

Foaierul era luminos şi aerisit, cu tavanul înalt susţinut de coloane de marmură, şi cu cele mai fantastice candelabre pe care le văzuse Yvette în viaţa ei. Ici-colo, pe podea erau întinse covoare ce păreau luxoase şi foarte scumpe, iar mobilierul era mai degrabă potrivit pentru un palat, decât pentru un hotel. Dar, la urma urmei, singurul hotel pe care îl mai văzuse fusese o pensiune

ponosită de la Londra, când merseseră în vizită la niște veri, înainte de moartea tatălui ei.

Dacă nu ar fi fost recepția de lângă scară, s-ar fi putut crede într-o lume de basm. O doamnă presărată toată cu diamante sosi cu un cățel sub braț. Purta pe cap cea mai caraghioasă pălărie pe care o văzuse vreodată Yvette. Când trecu pe lângă ea, cățelul dădu să o muște, iar Yvette făcu o săritură înapoi de era să scape pachetul.

Simțindu-se ridicolă și având impresia că toată lumea se uită la ea, se luă după femeia cu câinele. Scara principală părea interminabil de înaltă. Era sigură că toate privirile sunt țintă la ea, că toată lumea trece în revistă fiecare detaliu sărăcăcios al aspectului ei: părul ciufulit de vânt, numeroasele petice de pe bluză, fusta tocită la șezut pentru că se freca mereu de scaunul de la bicicletă.

O aștepta o altă încercare în persoana liftierului, care o privi cu un rânjet lasciv tot drumul până la etajul lui mademoiselle. Yvette se ținu cât de departe îi îngăduia spațiul strâmt.

Liftul ajunse la etajul corect, băiatul deschise ușa cu o mână și o ciupi de fund cu cealaltă când trecu pe lângă el. Câh. Ar fi vrut să îi dea în cap cu cutia. Nici nu ar fi stat pe gânduri dacă nu s-ar fi simțit obligată să nu facă de râs Casa Lelong. Era mai demn să nu ia în seamă și să se îndepărteze.

Ușa de la apartamentul actriței fu deschisă de o cameristă uscățivă și acră, cu părul blond împletit după ureche. Îi scuipă câteva vorbe în germană și dădu să smulgă pachetul din mâinile lui Yvette. Dar acum, că ajunsese până aici, Yvette nu mai voia să renunțe până ce nu dădea cu ochii de vedeta de cinema.

— Îmi cer scuze, dar mi s-a spus să mă asigur că mademoiselle e mulțumită.

Camerista o privi bănuitoare și păru pe punctul de a refuza, când în spatele ei se auzi o voce:

— Las-o să intre.

Capitolul al șaselea

Paris, 1944

YVETTE

Vocea care îi poruncise cameristei să o lase pe Yvette să intre era rece, răgușită și plictisită. Repetă comanda în germană.

Camerista pufni și se dădu în lături. Suprimându-și entuziasmul, Yvette păși în apartamentul somptuos. Opulența decorului era demnă de casa unui prinț: tablouri, oglinzi aurite, mobilier stil Ludovic al XVI-lea cu tapițerie elegantă. Dar ambianța era luminoasă și plăcută, poate datorită paletei de culori, o combinație de galben ca lămâia, crem și bleu, dar și adierii care înfoia perdelele de muselină din fața ferestrelor înalte — de parcă până și vremea ar fi contribuit la confortul clienților hotelului Ritz.

Dar femeia din fața ei domina acest decor cu măreția prezenței pe scenă. Dulac era înaltă, zveltă, cu pieptul generos, cu o piele incredibil de palidă și părul blond platinat, ondulat. Buzele și

unghiile erau de un roșu aprins. Avea niște ochi gri, aproape argintii, cu gene bogate. Purta o rochie mulată pe corp de un alb imaculat, o culoare pe care nu o purta nicio femeie obișnuită în acele vremuri grele, deoarece pe alb se vede orice urmă de uzură. Vedeta era firește desăvârșită, din cap până-n picioare. Mantia albă Dior, cusută toată cu perle mărunte și mărgele de cristal, avea să încununeze splendoarea toaletei.

Dulac o măsură pe Yvette din priviri, amintindu-i de hainele ei peticite și tocite. Nu părea deloc reprezentanta unui faimos couturier. Nu că și-ar fi permis vreuna dintre angajate să poarte creațiile lui Lelong, dar totuși...

Ei, măcar mi-am cumpărat hainele din bani munciți cinstit. Yvette nu se feri de privirea femeii. Dacă ar fi căutat favoruri de la ocupanți, poate că ar fi purtat și ea Lelong și ar fi locuit la Ritz.

— Ești foarte frumușică, spuse Mademoiselle Dulac într-un final.

Era ultimul lucru la care se aștepta Yvette. Îi scăpă un sunet gutural. Neștiind ce să spună, murmură:

— Vă mulțumesc, mademoiselle.

Actrița făcu un gest către cutia Lelong.

— E pentru mine?

— O! Da. Vă rog să mă iertați.

Yvette așeză cutia pe un dulăpior, ridică capacul și desfăcu puțin hârtia de mătase care învelea mantia. Făcu un pas înapoi cât să îi lase loc actriței să vadă.

Ochii lui Dulac se măriră și chipul i se lumină de o încântare sinceră, fermecătoare.

— A, e superbă. Ajută-mă, te rog.

Yvette își scoase mănușile albe de bumbac din buzunar și și le puse. Ajuta adesea la probă, așa că știa ce să facă. Oricum, mantia era simplu de îmbrăcat.

Cu grijă, ridică mantia din ambalaj și se întoarse, dar mademoiselle deschisese ușa și dispăruse în dormitor.

Yvette presupuse că e cazul să o urmeze. Duse mantia grea de la atâtea mărgelele care sclipeau ca niște cristale de gheață în mâinile ei. Actrița stătea în fața unei oglinzi înalte. Yvette îi puse mantia, iar ea strânse din umeri și închise ochii.

— Mmm. Mă simt învăluită de un nor răcoros.

— Căptușeala e de mătase.

Yvette făcu un gest către panglicile late de satin și catifea care atârnau pe pieptul lui Dulac.

— Dacă îmi permiteți?

Dulac încuviință din cap.

Abia îndrăznind să respire, Yvette se strecură între actriță și oglindă și legă panglicile într-o fundă oblică, dar desăvârșită, care nu era mai prejos decât cele ale lui Monsieur Dior — sau cel puțin așa spera ea. În timp ce înnoda panglicile, simți că respirația lui Dulac miroase dulce, a alcool, dar și ușor mentolat. Oare mademoiselle încerca să ascundă faptul că băuse? O chinuia conștiința? *Nu*. Avea imaginația prea bogată.

Yvette ridică privirea și se simți țintuită de ochii lui Dulac. Era o senzație descumpănitoare. Era sigură că nu se înșală. Ochii aceia argintii îi transmiteau fără îndoială un mesaj. Sau oare, totuși, nu? Jean-Luc spunea mereu că e idealistă și dorea să creadă că oamenii ascund și o parte bună, când de fapt nu sunt decât superficiali și venali ca toată lumea. L-ar dezgusta să o vadă vrăjită de Dulac.

Yvette se dădu la o parte ca vedeta să se poată admira în oglindă.

Louise atinse ușor funda cu unghiile sale izbitor de roșii.

— Dar e fermecătoare.

Se întoarse într-o parte să se privească din profil și Yvette exclamă când zări în oglindă o altă siluetă. În cadrul ușii stătea

un bărbat înalt și voinic. Purta haine civile, dar Yvette știa cine este. Oberst Gruber. Colonel în forțele aeriene germane.

Era destul de înalt, viguros, cu buze subțiri, fruntea și pomeții înalți. Nu avea culoarea tipică ariană, fiind brunet și aproape tuciuriu la ten. Poate de aceea își alesese ca amantă o zeiță blondă.

La Ritz era regula ca ofițerii germani să nu poarte uniformă în saloanele publice. Dacă nu ar fi știut despre el că este crud, sadic și nemilos — la urma urmei, cum ar fi putut să înainteze în grad dacă nu ar fi fost așa? — i-ar fi ghicit oare răutatea din spatele ochilor negri?

Dulac se întoarse, cu zâmbetul sclipitor ca un diamant, dar și, într-un fel, tare tot ca un diamant. Pe o voce joasă și senzuală, cu totul diferită de tonul folosit când vorbise cu Yvette, îi murmură ceva în germană.

Se apropie de Gruber și îi întinse mâna. El o strânse de degete, îi întoarse palma și o sărută pe încheietură. Yvette simți un gust amar în gâtlej. Cum era în stare Louise să facă una ca asta?

Privirea lui Louise o întâlni pe a lui Yvette, apoi se mută înspre ușă. Era semnalul de plecare. Yvette ieși neobservată și îi lăsă singuri.

În lift, același tânăr grețos care o ciupse de fund rânji la vederea ei.

— Dacă mai pui mâna pe mine o să regreți, îi spuse calm și clar înainte să pășească în lift.

— Așteaptă.

În lift intră un bărbat înalt, cu umerii atât de lați încât păreau să ocupe tot spațiul disponibil. Îi privi atent pe Yvette și pe tânărul pe care îl amenințase, dar nu zise nimic.

Yvette îi aruncă o privire piezișă nou-venitului. Era tânăr, brunet și foarte chipeș. Nu îndrăzni să îl privească direct în față. Când ajunseră la parter, se obligă să privească drept înainte, dar îi simți prezența extrem de masculină ținând pasul cu ea.

Aproape de ieșire, bărbatul i se adresă:

— V-a jignit liftierul, mademoiselle? Am să anunț conducerea hotelului.

Vorbea o franceză impecabilă, cu accent parizian.

Acum că i se adresase direct, avea motiv să se oprească și să îl privească în ochi. Era frumos ca un diavol, ghicise bine, și nu putea să aibă mai mult de douăzeci și cinci de ani, la prima vedere. Dar ce făcea un francez tânăr și în putere la Ritz? Un colaborator, poate? Ce păcat.

— Mulțumesc, dar nu contează, monsieur.

— Cum ziceți, răspunse el și o invită cu un gest să iasă prima pe ușă.

În arcada din fața hotelului, Yvette rămase cu picioarele înfipte în pământ. Unde dispăruse bicicleta? Nu era lângă poarta din fier forjat, unde o lăsase.

— Nu, nu, nu, murmură ea.

Se uită în stânga și în dreapta galeriei cu coloane, apoi afară în piață, dar bicicleta dispăruse.

O furase cineva. Scoase un țipăt disperat.

— Ce s-a întâmplat? Era același bărbat din lift. Ați pățit ceva?

Când ea nu răspunse, bărbatul insistă:

— Mademoiselle?

Îi vorbise pe un ton de comandă care o făcu să îi acorde atenție.

— Mi-a dispărut bicicleta.

Îi tremura vocea. Încercă din răsputeri să nu se lase pradă panicii.

Bărbatul se încruntă.

— Sunteți sigură că aici ați lăsat-o?

— Bineînțeles.

Yvette se întoarse în grabă la portar.

— Scuzați-mă, domnule. Mi-ați mutat cumva bicicleta?

— Nu, mademoiselle.

— Ați văzut pe cineva care a mutat-o sau a luat-o?

Portarul scutură din cap.

— Am avut treabă.

Yvette își duse mâna la tâmplă.

— Nu pot să cred. Mi-a fost furată chiar din fața hotelului Ritz!

Ieși în piață și se uită împrejur, dar fără speranță. Bicicleta ei, cu coșul pe care l-ar fi recunoscut oriunde, între nuielele căruia împletise bucățele de material culese de pe podelele atelierelor, nu se vedea nicăieri.

În sufletul ei se căscă disperarea ca o prăpastie. Bicicleta era munca ei, independența, libertatea! Le-a pierdut pe toate! Una la mâna a doua ar costa mai mult decât salariul pe o lună. Nu și-ar putea niciodată permite. Va fi dată afară de la Lelong. Va trebui să rămână acasă și să le ajute pe Gabby și pe Maman la treburi.

Lângă trotuar se opri un automobil negru elegant, a cărui marcă nu o recunoscu. Șoferul coborî. Străinul aruncă o privire către mașină și apoi îi spuse:

— Dacă îmi permiteți, aș vrea să vă ajut.

Făcu o pauză.

— Știu unde puteți găsi o bicicletă.

Speranța îi umflă pieptul, timp de o clipă, apoi se dezumflă ca un sufleu răsuflat.

— Mulțumesc, monsieur. Sunteți amabil, dar nu am bani.

— Nu vă faceți probleme.

Bărbatul scutură din mână, cu o sclipire de aur de la butonieră.

— Proprietarul îmi e dator cu o favoare.

Așa, pur și simplu? Ce bine e să fii bogat și să îți fie lumea datoare cu favoruri costisitoare. Yvette îl măsură pe străin din priviri, pusă în gardă de prudența ei înnăscută.

— Dar de ce m-ați ajuta?

Bărbatul dădu din umeri.

— Nu știu. Poate din plictiseală.

Plictiseală? Pe timp de război? Îl studie atent. Avea pielea bronzată într-o nuanță aurie, ca bogații care schiază în Elveția. Sub pomeții înalți, liniile săpate de zâmbete îi încadrau buzele. Părea să fie exact băiatul de bani gata pe care îl sugerau costumul scump și manierele, cu excepția unui singur detaliu. Ochii negri păreau înțelegători și blânzi, și umbriți de ceva... Suferință? Pierderea cuiva drag? Ceva ce o făcu pe Yvette să tânjească să plonjeze în gândurile lui, în trecutul lui, și să șteargă durerea întipărită acolo.

Statura și umerii săi lați ar fi intimidat-o poate în alte împrejurări. Pe de altă parte, se oferea să îi dea ceva vital pentru traiul ei. Presimțea că, indiferent care ar fi fost rolul lui în război, pe moment cel puțin, poate avea încredere în el.

Yvette înclină din cap.

— Nici măcar nu știu cum vă numiți.

Bărbatul zâmbi.

— Sunt diplomat. De la ambasada suedeză. Vidar Lind, la dispoziția dumneavoastră.

Nu părea suedez. Nu erau toți suedezii blonzi?

— Și locuiți la Ritz? întrebă neîncrezătoare.

Jumătate din hotel era ocupată de naziști, iar cealaltă jumătate de diverși membri exilați ai unor case regale, de colaboratori și de spioni. Auzise ea că majoritatea diplomaților sunt spioni, așa că se potrivea.

— Sunt în trecere, din păcate.

Arătă către mașină.

— Puteți avea încredere în mine. Vă asigur că nu am să vă fac niciun rău.

Yvette își mușcă buza. Era curioasă să vadă locul unde se poate obține o bicicletă, așa, pe loc. Și părea nepoliticos să refuze când i se făcea o favoare atât de însemnată. Fără îndoială că ar fi imprudentă să se urce în mașină cu un străin. Dar apoi observă

că șoferul nu este bărbat în uniformă de șofer, ci o femeie cu un aer competent, îmbrăcată într-un costum cenușiu. Și femeile sunt în stare de orori, e adevărat, dar Yvette avea mare nevoie de bicicletă, iar prezența unei femei a fost îndeajuns să o convingă să își asume riscul.

— Atunci așteptați aici, îi propuse Vidar Lind. Vă aduc eu bicicleta.

— Nu. Mulțumesc, monsieur. Am să vin.

Ținu portiera deschisă ca Yvette să se poată urca pe bancheta din spate, se așeză lângă ea și îi spuse șoferiței unde să ajungă. Apoi o porniră pe străzile Parisului.

Yvette încercă să pară relaxată.

— Nu am mai mers de mult cu mașina.

Era atentă la orice indiciu că Lind ar tăinui totuși intenții necurate față de ea, dar el nu răspunse, deși zâmbi ca răspuns la remarca ei. Ridică de pe podeaua mașinii o servietă și o așeză în poală. O deschise, răsfoi printre hârtiile din ea, alese una și începu să citească, fără să mai fie atent la nimic altceva.

Yvette profită de concentrarea lui pentru a trage cu ochiul la ce citește. Mai știi, putea fi ceva important. Dar documentul era în engleză, așa că nu află mare lucru, cu excepția descifrării câte unui cuvânt ici-colo. Știa puțină engleză, dar hârtia părea un raport foarte tehnic din care nu înțelegea nimic.

Se hotărî să fie directă.

— Ce citiți, monsieur?

— Ceva îngrozitor de plictisitor, vă asigur, dar cu toate acestea destul de urgent. Însă nu contează, mai spuse el și strecură documentul înapoi în servietă, pe care o închise cu un pocnet. Mă întorc imediat.

Se opriseră în fața unei braserii de pe rue de la Pompe, practic în umbra Arcului de Triumf, un monument pe care naziștii s-au grăbit să îl orneze cu zvastica de îndată ce au dat năvală în

capitală. Yvette nu putea să se uite la steagurile respective fără un fior de ură și de mânie.

Șoferița deschise portiera, iar Vidar îi spuse lui Yvette:

— Așteptați-mă aici.

Dădu să protesteze, dar nu mai avea cui să vorbească. Portiera se închise cu un zgomot surd, ca un punct la sfârșitul propoziției.

Ar fi vrut să afle mai multe despre tranzacția pe care o făcea în numele ei acest Vidar Lind. Un restaurant plin de soldați germani nu părea tocmai locul cel mai potrivit pentru a obține o bicicletă. Poate că vindea cineva de aici mărfuri de contrabandă pe piața neagră, ca librarul din cartier, Monsieur Arnaud. Dar Monsieur Arnaud nu ar fi putut niciodată să pună mâna pe ceva atât de semnificativ și de valoros ca o bicicletă. O bucățică de brânză aici, un cubuleț de săpun dincolo, cam pe aici se învârteau afacerile lui monsieur.

— Știți unde se duce? o întrebă pe șoferiță, care se întinsese să scoată din torpedou un pachet de Gauloises.

Șoferița îi oferi pachetul lui Yvette.

— Fumezi?

Era clar că nu are de gând să îi răspundă la întrebare.

— Nu, mulțumesc.

Femeia dădu din umeri, de parcă ar fi spus, „Treaba ta", apoi ieși din mașină. Yvette se aplecă să o vadă mai bine prin fereastră. Șoferița se sprijini de ușa mașinii, cu spatele la braserie, și aprinse o țigară.

Acum era momentul. Fără zgomot, deschise ușa cealaltă și păși pe trotuar. Aruncă o privire șoferiței care nu părea să o fi observat și se îndreptă către aleea pe care dispăruse cu puțin timp în urmă Vidar Lind.

Spațiul strâmt dintre cele două ziduri de cărămidă era murdar și mirosea a urină și a mâncare stricată. Inima lui Yvette începu să bată cu putere, deși era ziua în amiaza mare.

Nu intră pe alee — nu putea ascunde nici față de sine însăși că îi era frică — dar rămase în așteptare și peste câteva minute se deschise cu zgomot ceea ce părea a fi o ușă de garaj, de unde apăru Vidar Lind ducând de ghidon o bicicletă.

Se opri surprins când o văzu și se uită repede înapoi peste umăr.

— V-am spus să rămâneți în mașină.

Făcu un semn din cap.

— Haideți. Nu e bine să vă vadă cineva aici.

Dar ea rămăsese cu ochii țintă la bicicletă. Era cam mare pentru ea, însă părea nou-nouță. Nevenindu-i să creadă că i se rezolvase atât de prompt și de ușor problema, îl urmă pe Vidar Lind, care ieși cu bicicleta pe trotuar.

Nu. Era imposibil. Mai ales pe timp de război. Trebuia să fie ceva la mijloc.

Când se apropiară de mașină, șoferița azvârli pe jos țigara și o stinse cu călcâiul, apoi se duse să deschidă portiera ca el să se poată urca. Era ciudată această inversare a rolurilor și Yvette o privi curioasă, dar femeia nu părea deranjată de situație.

Lind rămăsese încruntat, de parcă tentativa lui Yvette de a se ține după el îl tulburase serios.

— Îmi pare rău că nu am făcut cum mi-ați spus, începu ea, dar am vrut să știu...

Se opri și înghiți în sec.

— E cumpărată pe piața neagră?

Se uită la ea și deschise gura să răspundă, dar ea îl opri.

— Vă rog... M-aș putea împăca cu gândul de a rămâne fără bicicletă, dar n-aș putea să o folosesc pe asta dacă aș ști că a aparținut cuiva...

Unui evreu, ar fi vrut să spună. Sau unui disident, cuiva pe care naziștii îl trimiseseră în lagăr. Își împleti degetele și încercă să formuleze în așa fel încât să nu îl jignească pe binefăcătorul ei.

În loc să pară insultat, Vidar zâmbi vag.

— Vă temeți că a fost confiscată? N-aveți de ce. Vă dau cuvântul meu.

Poate că nu ar fi trebuit să aibă încredere în sinceritatea acelor ochi negri fascinanți, dar îl crezu.

Îi făcuse o favoare incredibilă și acum urmau să se despartă. Întregul incident durase mai puțin de o jumătate de oră, dar se simțea de parcă l-ar fi cunoscut de mai mult timp. Nevenindu-i să accepte că nu-l va mai revedea poate niciodată, spuse:

— Nu prea știu cum să vă mulțumesc.

Chipul bărbatului fu străbătut de o expresie pe care nu reuși să o identifice.

— Nu aveți pentru ce, mademoiselle.

Se uitară unul la altul și tăcerea se întinse mult prea mult. Yvette își drese glasul.

— Trebuie să plec, spuse ea, dându-și seama că rămăseseră ca niște statui pe trotuarul aglomerat, printre pietonii care îi înghionteau să poată trece, cu șoferița ca martoră la scenă. Vă mulțumesc că m-ați ajutat.

Întoarse bicicleta cea nouă.

— *Au revoir, monsieur.*

— Stați.

O prinse de mâna care ținea ghidonul, imobilizând-o, iar ea simți cum o trece un fior puternic, electric. Se opri și își ridică privirea către el.

O privea foarte insistent.

— Câți ani aveți, mademoiselle?

— Nouăsprezece. De fapt, aproape douăzeci.

Ridică din sprâncene:

— *Aproape douăzeci?*

Scoase un râset ciudat, aspru, și făcu un pas în spate, de parcă ar fi renunțat la ideea care tocmai îi venise, iar ea simți că pierde ceva când mâna lui caldă se desprinse de mâna ei.

— Așa, și? întrebă ea, în timp ce el își aprindea o țigară. Dumneavoastră câți ani aveți, douăzeci și cinci? Nu puteți fi mult mai în vârstă decât mine.

— Douăzeci și șapte, dar aveți dreptate, recunoscu el, se uită împrejur, apoi o fixă din nou pe Yvette.

Mâna care ținea țigara făcu un gest vag, apoi se frecă pe bărbie cu degetul mare și oftă.

— Poate ne vom revedea, mademoiselle. Când mai treceți pe la Ritz.

Yvette dădu din umeri și încercă să se poarte la fel de stăpână pe sine ca el.

— Poate. E adevărat că trec des pe acolo.

Zâmbi cu un colț al gurii și încuviință ușor din cap, ca și când ar fi citit cu ușurință dincolo de pretinsul ei aer sofisticat.

— Cu bine, mademoiselle. Aveți grijă de bicicletă.

Capitolul al șaptelea

Paris, iunie 1944

GABBY

Vizitatorii lui Catherine urmau să vină în seara aceea. Gabby și-ar fi dorit ca munca să îi țină și mintea ocupată, nu numai mâinile. Își repetase de nenumărate ori în minte spusele lui Catherine Dior din dimineața aceea. Vizitatori după ora de stingere. Vizitatori despre care Catherine nu voia să știe nimeni. Îngrijorarea se rotea la nesfârșit în capul ei. Primejdia care le păștea pe ea și pe mama ei. Gestapoul. Asta le mai lipsea, un raid în imobilul de pe rue Royale.

Nu-i rămânea altceva de făcut decât să închidă ochii. Oricum ar fi dormit și nu ar fi știut nimic, dacă nu ar fi avertizat-o Catherine. Ce bine ar fi fost să fi rămas neștiutoare! În cel mai politicos mod cu putință, Catherine o silise să-i devină complice.

Iar Gabby, dornică să îi facă plăcere, ca întotdeauna, fusese prea fâstâcită și flatată să refuze.

Noaptea era liniștită și fără lună, măcar atât. Gabby stătea întinsă lângă sora ei adormită, cu urechile ciulite la cel mai mic zgomot. Tic-tacul ceasornicului și sforăitul mamei erau singurele zgomote care străpungeau întunericul beznă al nopții.

Era atât de obosită, încât nici nu se mai putea numi oboseală și nu își mai dorea decât să uite de Catherine și să adoarmă. Fusese tentată să accepte paharul de calvados oferit de Maman înainte de culcare, dar voia să fie cu mintea limpede în caz că se întâmpla ceva rău cu musafirul misterios al lui Catherine Dior.

În pat, lângă ea, Yvette oftă și se răsuci în somn. Deși fericită că sora ei reușise să facă atât de rapid rost de o altă bicicletă în locul celei furate, pe Gabby o îngrijora incidentul cu diplomatul suedez. Yvette devenea din ce în ce mai frumoasă pe zi ce trecea, o orhidee exotică printre buruieni, în ciuda hranei insuficiente și a lipsei de atenție care ar fi ofilit un specimen inferior.

Ce bine ar fi să aibă și minte mai multă! Oare spusese adevărul în legătură cu felul în care primise noua bicicletă? Povestea era atât de bizară, încât Yvette nu ar fi putut-o inventa. Dar de ce să se fi interesat de ea diplomatul suedez? Gabby nu credea în altruism. Sau cel puțin nu credea în altruismul unui bărbat străin și necunoscut.

Însă nu vedea cum să abordeze subiectul cu Yvette fără ca ea să plece val-vârtej de acasă, înfuriată. Când era furioasă, Yvette comitea imprudențe.

Ce-a fost asta? Inima îi bătu puternic în piept. S-a auzit din nou. Un zgomot surd afară pe stradă.

Poarta se deschise cu un clinchet scârțâit, prelung și subțire. Nicio vorbă. Niciun zgomot de pași. Niciun alt sunet. Gabby se dădu jos din pat, traversă micuța odaie și se duse la fereastră. Cu grijă, crăpă imperceptibil draperiile și duse ochiul la deschizătură.

Strada era goală. Nu era nimeni afară. Nimeni nu văzuse sosirea oaspetelui nocturn de la numărul 10.

Se abținu să alerge la cealaltă fereastră, cea care dădea în gangul de acces în curte. Cu cât știa mai puțin, cu atât era mai bine. Aici avusese dreptate Catherine.

Ascultă atent. Își scoseseră oare încălțările? Nu se auzea niciun sunet în clădire.

Gabby mai așteptă câteva minute, cu inima bubuindu-i în piept, cu urechile ciulite, dar nu se mai auzi nimic altceva.

Dându-și seama că își ține respirația, expiră prelung. Catherine Dior avusese noroc. Gabby se frecă pe față, tremurând de ușurare.

Se culcă la loc în pat și rămase cu ochii în tavan. Ticăitul neîntrerupt al ceasului o zgâria pe nervi. După ceea ce i se păru o veșnicie de nesomn, o smulseră din toropeală razele soarelui care pătrundeau prin crăpătura dintre draperii.

Yvette se ridică și se frecă la ochi.

— Cât e ceasul?

— Mai ai o oră până trebuie să pleci. Dormi.

— Nu mai pot acum, m-am trezit.

Cu o energie pe care Gabby o invidia din suflet, Yvette sări din pat și alergă la fereastră să tragă draperiile. Lumina aurie scăldă încăperea.

— Uneori când mă trezesc uit, spuse Yvette cu privirea afară pe geam. Numai pentru o clipă.

Gabby dădu din cap. Uneori, când dormea foarte adânc, se trezea dezorientată, crezându-se liberă, uitând de război. Era tânără și viața era plină de posibilități, și Didier era alături de ea. Apoi adevărul o izbea din plin, îi spulbera speranțele și o îndurera. Se va termina oare vreodată războiul? Și după ce se va termina, va fi Franța din nou liberă?

— Sunt niște netrebnici, spuse Yvette cu o voce subțire, tăioasă, fără să se întoarcă.

— *Les Boches*?

Yvette scutură din cap și începu să se îmbrace.

— Soldații noștri. Bărbații noștri. Au fost aroganți. Nu s-au antrenat cum trebuie, nu s-au pregătit de luptă, s-au dat bătuți înainte să înceapă bătălia. Și nici eu nu am făcut nimic să mă lupt cu *les Boches*. Sunt la fel de rea.

Gabby închise ochii. Nici nu voia să audă. Didier luptase și murise pentru Franța. Pentru nimic. Nu își putea pierde și sora. Însă Gabby învățase să nu o contrazică pe Yvette când era într-o astfel de stare. Azvârli deoparte cuvertura, se sculă din pat și se duse la bucătărie să fiarbă apă pentru ceai, în timp ce Yvette se îmbrăca să plece la muncă.

După plecarea surorii sale, Gabby se îmbrăcă încet și își legă părul într-un fel de turban, cu o eșarfă, apoi se duse în bucătărioară să îi pregătească masa lui Madame LaRoq. Tăie o felie de pâine, care avea probabil în compoziție o cantitate însemnată de rumeguș, și adăugă o fărâmă din untul prețios, obținut de la Monsieur Arnaud. Turnă tizana în două cești și le aranjă pe o tavă, alături de farfuria cu pâine, pentru a le duce sus, la madame.

În curte, încremeni când observă, copleșită de sentimentul înăbușitor al inevitabilului, că, în timp ce ea nu îndrăznise nici să se uite pe geamul apartamentului, hoțul de legume nu stătuse degeaba. Pământul era împrăștiat în jurul straturilor de flori. Puținele răsaduri care fuseseră cruțate în primul jaf dispăruseră și ele. Asta e. Va veni mai târziu să mături.

Când ajunse pe coridor i se păru că aude o voce groasă de bărbat din apartamentul lui madame. Se apropie în grabă și lipi urechea de ușă, dar nu se mai auzi nimic. Poate că i se păruse sau poate că vocea venea din apartamentul vecin. Să fi fost Monsieur Dior? Dar vocea lui monsieur era de tenor, nu atât de groasă.

Bătu la ușă.

— Madame LaRoq? Eu sunt, Gabby.

Venise mult mai devreme decât de obicei. Nu se gândise să se uite la ceas înainte să urce.

Liniște. Apoi o bufnitură și un hârâit.

O pauză lungă.

— Intră.

Cu tava în echilibru pe o mână, Gabby descuie ușa și intră. Nu ar fi fost surprinsă dacă ar fi găsit un vizitator. Dar madame era singură. Trecu în dormitorul bătrânei doamne și așeză tava pe comodă.

— Vă simțiți bine, madame? E cineva aici?

— Nimeni, doar noi două.

Vocea lui madame era lipsită de emoție, dar ochii îi străluceau.

Gabby îi întinse tizana, apoi își luă și ea ceașca și se așeză pe fotoliul de lângă pat. Sorbiră o vreme în tăcere, apoi Gabby spuse:

— Aș fi jurat că aud o voce de bărbat în apartamentul dumneavoastră.

Chicoti într-un fel care spera că este convingător.

— Doar nu aveți vreun amant pitit pe undeva?

— N-ar fi rău.

Madame ridică din umeri, privi în tavan și izbucni în râs.

— Cât m-am distrat când eram de vârsta ta. Mama era îngrozită.

Gabby își aduse aminte de întâlnirea bizară dintre Yvette și diplomatul suedez. Relată întâmplarea și ochii lui madame sclipiră de interes.

— Un suedez, zici? Care stă la Ritz.

— Așa e, spuse Gabby.

Fruntea i se încreți.

— De fapt, nu știu dacă stă acolo. Știu doar că acolo l-a întâlnit.

— A aflat Yvette cum îl cheamă?

Gabby înclină capul într-o parte.

— Parcă Lind, dacă nu mă înșel. De ce întrebați?

Madame rămase cu capul aplecat într-o parte și cu ochii mișcându-se dintr-o parte în alta de parcă ar fi căutat informația în mintea ei.

— A, fără motiv. Am să o tachinez când vine să mă vadă. Dar știu că e ocupată și muncește din greu. Transmite-i, te rog, dragostea mea.

Tonul vocii și gestul care însoți cuvintele îi dădură de înțeles lui Gabby că e cazul să plece. Cam dezamăgită de vizita scurtă, Gabby strânse ceștile și se ridică să plece. Madame nu se atinsese de pâinea cu unt, așa că o lăsă pe noptieră.

În fața apartamentului, era cât pe-aci să se ciocnească de Catherine Dior, care venea din direcția opusă, ducând și ea o farfurie. Era acoperită cu un șervet și Gabby se întrebă ce delicatese se găsesc dedesubt. Era sigură că biata ei felie de pâine cu unt păleşte prin comparație. Nu că ar fi invidiat-o pe madame. Pur și simplu își dorea să poată face mai mult.

— Bună dimineața, Gabby, spuse Catherine, cu un zâmbet ușor forțat. Ai ieșit devreme astăzi.

Gabby dădu din cap, privind-o cu atenție pe Catherine.

— Sunt mai harnică decât de obicei.

Catherine aruncă o privire către ușă.

— S-a întâmplat... Cum se simte?

— Ca de obicei, cred, spuse Gabby. Madame nu se plânge niciodată. De fapt, părea chiar foarte bine-dispusă. Ca și cum ar fi primit o veste bună.

— Ce bine ar fi! spuse Catherine. Toate veștile din ultima vreme sunt rele.

Părea să aștepte ceva.

— O, să vă deschid?

Gabby se scotoci în buzunar după chei.

— Nu te deranja, spuse Catherine. Și eu am cheie. Uite.

Gabby se holbă surprinsă la cheia din mâna lui Catherine. Apoi spuse:

— Fireşte.

Coborî ochii şi plecă.

Dar când auzi uşa închizându-se în spatele lui Catherine, se întoarse tiptil şi lipi urechea de uşă. Se dispreţuia că se comportă ca o portăreasă băgăcioasă, dar ceva i se păruse în neregulă cu madame în dimineaţa aceea, iar Catherine ascundea şi ea ceva. Doar nu o fi implicat-o pe madame în activităţile ei din rezistenţă?

Gabby nu auzi nicio voce de bărbat, aşa cum se aşteptase după vorbele pe care le prinsese mai devreme. Dar auzi glasul plăcut al lui Catherine Dior. Cuvintele erau pronunţate foarte limpede, deşi nu foarte tare.

— Cum te simţi astăzi?

Gabby se încruntă. Nu din pricina cuvintelor. Era cea mai frecventă întrebare ce i se punea lui Madame LaRoq. Dar de ce vorbise Catherine în engleză?

Gabby scoase fărăşul şi mătura în curte să cureţe mizeria lăsată în urmă de hoţul de legume. Aşeză fărăşul pe bordura rondului de flori şi se apucă de măturat. Mai întâi, Yvette cu comuniştii ei; apoi bărbatul care îi dăruise bicicleta şi cine ştie ce o să vrea în schimb; acum secretele lui Catherine Dior, care o amestecase şi pe Madame LaRoq în treburile ei...

Până şi ea, Gabby Foucher, cea mai prudentă persoană din lume, fusese de acord să închidă ochii la ce face Catherine Dior noaptea în clădire.

Nu voia decât pace şi linişte. Se strâmbă. *Pace*! Cum să-ţi doreşti pace pe timp de război. Şi totuşi, după şocul cauzat de moartea lui Didier, reuşise să treacă prin ocupaţie fără vreun

dezastru major. Iar acum pericolele parcă o pândeau la toate colțurile.

Un lucru era sigur. Nu va mai participa nici măcar pasiv la urzelile lui Catherine. Îi va spune pur și simplu că nu vrea să știe.

Ca și cum gândul la ea ar fi invocat-o, Catherine ieși din aripa de est și traversă grăbită curtea în direcția lui Gabby, cu o eșarfă albastră șic fluturându-i în dreptul obrazului.

Se opri și se holbă la pământul împrăștiat.

— Ce s-a întâmplat aici, Gabby? De parcă nu ai avea destule de făcut.

Gabby încercă să dea impresia că nu o deranjează.

— Un fleac, mademoiselle, spuse pe un ton distant și formal, care o făcu pe Catherine să încrunte din sprâncenele-i frumoase.

Înclină capul într-o parte și o fixă pe Gabby cu o privire atentă și pătrunzătoare.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? Nu pari în apele tale astăzi. S-a întâmplat ceva?

Catherine se uită împrejur și coborî glasul.

— Dacă e din pricina a ce s-a întâmplat aseară...

Gabby scutură din cap.

— Nu.

Își dorea din tot sufletul să îi spună lui Catherine că nu mai vrea să știe de planurile ei. Dar când veni momentul, nu reuși să-i spună nimic acestei femei pe care o admirase dintotdeauna și care era evident că lupta, într-un fel sau altul, pentru Franța. Probabil făcea lucruri nobile și demne de stimă.

— Mă scuzați, mademoiselle, murmură Gabby. E o problemă de familie. Nu pot să vorbesc despre asta.

Umerii lui Catherine se relaxară și expiră prelung. *E ușurată*, își zise Gabby. *E ușurată că nu o denunț, că nu am decât necazuri personale.*

A, dar era nedreaptă, deoarece Catherine nu ştia nimic de necazurile lui Gabby, în afară de cele pe care le crease ea însăşi. Însă mai era şi treaba cu madame.

— Sper că Madame LaRoq e în siguranţă. N-aş vrea să... păţească ceva.

— Madame ştie foarte bine ce face. Catherine ezită şi îşi muşcă buza de jos. Însă ar fi bine să nu o vizitezi decât la anumite ore.

— Cum spuneţi dumneavoastră, zise Gabby, nereuşind să-şi ascundă ciuda că i se dictează când să o viziteze pe femeia care ani de zile fusese ca un fel de bunică pentru ea.

Dar era clar că se petrece ceva secret în apartamentul respectiv şi, la urma urmei, Gabby îşi jurase abia cu câteva momente mai devreme că nu mai vrea să fie implicată în iniţiative riscante. Ar trebui de fapt să se bucure. Strânse din dinţi.

— O voi vizita pe madame în fiecare zi la ora nouă, la prânz, şi la şase seara.

Privirile li se încrucişară şi Gabby simţi tăria de oţel a celeilalte, hotărârea ei necruţătoare. Nu se putu abţine să nu o admire şi să îşi dorească să poată fi şi ea la fel de tare.

Catherine încuviinţă scurt, de parcă ar fi acceptat un reproş tacit.

— Foarte bine, draga mea.

Urmă o pauză lungă în timpul căreia Gabby coborî ochii, roşind sub privirea scrutătoare a lui Catherine. Dar trecu momentul şi, cu un oftat prelung, Catherine o prinse de braţ — o strânsoare menită să consoleze, dar şi să dea curaj.

Gabby se uită în ochii lui Catherine şi se miră să vadă căldura şi compasiunea din privirea ei. Aceasta îi zise:

— Sper că problema de familie care te necăjeşte se va rezolva. Să-mi spui dacă te pot ajuta.

Simțindu-se meschină și neînsemnată, Gabby reuși să dea din cap și să șoptească *mulțumesc*, apoi se apucă din nou de măturat.

YVETTE

Când Yvette se întoarse în seara aceea la *loge*, soră-sa îi dădu îndată ceva de făcut.

— A, ce bine că ai venit. Ai grijă de poartă.

Gabby luă tava din bucătărioară și se îndreptă spre ușă.

Yvette oftă. Pentru Dumnezeu, abia sosise! Îi spuse surorii sale cu sarcasm:

— Bună seara, Yvette, cum te simți după o zi de lucru atât de lungă?

Dar era clar că lui Gabby nu-i ardea de glume.

— Maman s-a culcat, iar eu trebuie să mă duc să verific ce face Madame LaRoq și să văd și de alte treburi.

— Mă duc eu la madame, spuse Yvette. N-am trecut pe la ea săptămâna aceasta.

— Nu, vreau eu să o văd, spuse Gabby repede și se strecură pe ușă înainte ca Yvette să se mai poată împotrivi.

Yvette dădu din umeri și se așeză la geam, cu picioarele strânse sub ea, să privească trecătorii.

Era prea devreme pentru clientela obișnuită a restaurantului *Maxim*, aflat nu departe de geamul ei, dar stătuse adesea în acest loc să admire parada mușteriilor elegant îmbrăcați. A visat să ia și ea masa într-o seară la *Maxim*, îmbrăcată cu una dintre creațiile lui Monsieur Dior, purtând diamante sclipitoare la gât. Acum se pomeni că își imaginează cum sosește la restaurant însoțită de un tânăr înalt și chipeș, cu ochi negri, îndureraţi...

Un bâzâit îi întrerupse reveria şi o recunoscu pe Liliane Dietlin în faţa porţii. Yvette sări în sus, apăsă pe butonul care descuia poarta, apoi ieşi să o salute.

— Bună seara, mademoiselle.

Yvette arătă spre pachetele din braţele lui Liliane.

— Să vă ajut?

— Ce drăguţă eşti.

Liliane îi întinse o sacoşă de cumpărături şi Yvette o urmă până sus, la apartamentul lui Monsieur Dior.

Uşa o deschise Catherine. Îi dăduse probabil liber lui Sabine.

Mademoiselle Dior părea să o aştepte pe Liliane. Îi întinse un păhărel de lichior cu un lichid de culoarea ametistului de îndată ce prietena ei depuse pachetele pe policioara de lângă uşă. Yvette aşeză sacoşa lângă pachete şi rămase în fundal, sperând să o poată saluta pe Catherine, dar neştiind dacă se cuvine să rămână.

— Mulţumesc. Chiar aveam nevoie, spuse Liliane şi luă paharul.

Nici nu se aşeză, ci îl goli dintr-o înghiţitură. Mâna îi tremura când restitui paharul gol. Catherine îl mai umplu o dată, în tăcere.

— Vrei şi tu, Yvette? întrebă Catherine, ridicând carafa ca invitaţie.

— *Eu*?

Yvette se retrase spre uşă.

— Vai, nu, mulţumesc. Nu se cade. Am treabă.

Nici nu ştia de ce a devenit brusc aşa timidă. Nu doar timidă, mai degrabă temătoare. Poate că din pricina expresiei lui Catherine, cu buzele strânse şi o cută între sprâncene, hotărâtă parcă să execute o sarcină neplăcută împotriva voinţei ei. O sarcină ce părea să o privească şi pe Yvette.

— Cred că nu e nimic urgent la poartă, spuse Catherine. Dacă sună cineva, aude mama ta, presupun?

Yvette nu răspunse. Ce ar fi putut spune? Că pe Maman nu ar trezi-o nici măcar o turmă de elefanţi dacă ar lua uşa cu asalt?

— Avem o întrebare foarte importantă pentru tine, spuse Liliane și inspiră adânc. Vrem să îți cerem să faci un comision pentru noi.

— Nu. Oprește-te.

Catherine își apăsă tâmplele cu vârfurile degetelor, ca și cum ar fi vrut să își pună gândurile în ordine.

— Cred că ar trebui să renunțăm.

— Știi bine că nu avem de ales, insistă Liliane. Nu se poate decât mâine. Și nu avem pe altcineva.

Catherine spuse:

— Pe mine nu mă urmărește nimeni. Mă pot duce eu. Nu o putem implica pe Yvette. Nu vreau.

— Nu fi proastă, draga mea, replică Liliane, cu voce blândă, dar fermă.

Făcu un gest către Yvette.

— Știi că e alegerea perfectă. E toată ziua pe bicicletă, duce pachetele Casei Lelong. Cunoaște Parisul. E deșteaptă și de încredere, și poate duce și aduce mesaje fără să trezească bănuiala nimănui. Are acoperirea perfectă.

Catherine făcu un gest cu latul palmei vrând să taie firul conversației.

— Nu. Nu e bine. E prea tânără.

Yvette se uita când la una, când la alta în timp ce se certau. Despre ce era vorba? Oare voiau să îi ceară să se alăture rezistenței? Dacă bănuielile lui Yvette se confirmau, avea să joace un rol în eliberarea Franței. Ar fi meritat orice risc.

— Accept, spuse Yvette.

Cele două femei întoarseră brusc capul către ea.

— Sunt gata să fac orice.

Fusese gata să facă ceva important și periculos pentru țara ei încă de la începutul ocupației. Se dovedea minunat că existau

femei curajoase care îndeplineau misiuni importante și periculoase chiar sub nasul ei și ea nici măcar nu bănuise.

— Vreau să ajut și eu cu ceva, spuse Yvette. Vă rog. Dați-mi ceva de făcut.

Catherine o privi lung.

— Gabby n-o să mă ierte niciodată, murmură.

— E viața mea, nu a lui Gabby, spuse Yvette. Nu mai sunt copil.

Ce copilărie să spună așa ceva! Nici nu rosti bine cuvintele că îi venea să își smulgă limba.

Catherine râse scurt și răgușit, făcând-o pe Yvette să roșească toată, dar apoi deveni brusc serioasă. Oare ce se întâmplase de era atât de mâhnită și de înspăimântată?

Catherine îi aruncă o privire lui Liliane.

— Nu vezi? Are suflet de copil. Nu-i poți cere una ca asta.

Chipul frumos al lui Liliane se înăspri.

— În tranșee luptă băieți chiar mai tineri decât ea.

— Spuneți-mi ce trebuie să fac, le ceru Yvette, și o voi face.

Liliane o prinse de mână și o trase lângă ea pe canapea.

— Mâine, când îți faci tura cu pachetele, treci pe lângă librăria lui Monsieur Arnaud — o știi?

— Bineînțeles.

— Bine, spuse Liliane. Dacă vezi în geam o mușcată în ghiveci, intră și cere-i lui monsieur o carte despre păsări.

Făcu o pauză și cercetă chipul lui Yvette să vadă dacă a înțeles. Yvette dădu scurt din cap.

Umerii lui Liliane se relaxară ușor.

— Monsieur îți va da cartea cu păsări, iar tu o vei duce la adresa aceasta.

Îi spuse o adresă din al optulea arondisment, apoi continuă:

— Să o ții minte. Să nu o notezi nicăieri. Nu spune nimănui unde te duci, nu te uita înapoi în timpul mersului, nu merge nici prea repede și, în general, să nu faci nimic ce ar putea părea

suspect. Pentru tine, va fi o zi ca oricare alta în care lucrezi ca de obicei.

Catherine se aplecă în scaun și o fixă pe Yvette cu privirea.

— Yvette, ascultă-mă. Mesajul pe care îl duci este pentru rezistență. Dacă ești prinsă, nu te putem ajuta. Nimeni nu te poate ajuta. Gândește-te foarte bine înainte să accepți, draga mea.

Să fie prinsă de Gestapo era cel mai înspăimântător lucru posibil. Dar tinerii curajoși care luptau și mureau pentru Aliați, bărbații și femeile din rezistență care își riscau viața zi de zi? Ani de zile se frământase și suferise că nu are cu ce să ajute, tânjise să contribuie și ea cu ceva, pe lângă manifestele comuniste ale lui Jean-Luc. Nu putea să lase să îi scape acum ocazia.

Și oricum, era isteață și iscusită, și se pricepea să învârtă vorbele în folosul ei. Și cine să o suspecteze? Ce mai conta o livrare în plus? Liliane fusese inspirată să se gândească la ea.

— Accept, spuse încet. Sunt conștientă de riscuri.

Se uită lung în ochii lui Catherine, încercând să o convingă fără cuvinte că înțelege gravitatea situației.

— Nu vă voi trăda, le promise. N-am să le spun nici măcar lui Gabby și lui Maman.

Liliane dădu din cap, evident satisfăcută. O credea pe Yvette. Credea *în* ea, ceea ce era și mai important.

Catherine părea încă nesigură. Mormăi încet:

— Aici s-a ajuns. Ne folosim de copii să ne facă treaba.

Yvette voia să protesteze din nou că are aproape douăzeci de ani, dar tăcu. Ridică bărbia și așteptă verdictul final al lui Catherine. Dacă ar continua să se roage de ea probabil că ar face mai mult rău.

Tăcerea nu dădea semne să se sfârșească, iar Catherine sorbea din lichior și se uita pe geam, cu fruntea încruntată sub povara gândurilor.

Nemaiputând suporta suspansul, Yvette nu se putu abține să mai tacă.

— Oricum știu deja prea multe ca să fiu complet în siguranță. Știu de voi două. De ce să nu aveți încredere în mine să transmit mesajul?

Își umezi buzele.

— Și oricum, pare că nu aveți de ales decât să vă folosiți de mine.

Cele două femei se priviră. Catherine spuse:

— Motivul pentru care avem nevoie de tine, Yvette, este că persoana de care ne-am folosit până acum a fost ucisă.

Rostise propoziția fără menajamente. Dacă intenționase să o șocheze, reușise. Încăperea se goli de oxigen. Yvette nu mai putea respira.

— A fost torturată înainte de a muri, continuă Catherine.

Lui Yvette i se făcu greață și simți un gol în stomac, de parcă primise un pumn în abdomen. Știa bine că nu e vorba de o aventură imaginară. Știa că își asumă un risc, dar abia acum deveni cu adevărat conștientă de magnitudinea pericolului.

Oare chiar voia să se implice? Încă mai putea refuza. Ar fi o lovitură pentru mândria ei, dar măcar nu și-ar risca viața.

Însă tocmai faptul că trăiau sub un regim care tortura și executa persoane, cum se întâmplase cu acest curier, însemna că ea, Yvette Foucher, trebuie să se împotrivească, să lupte, indiferent ce preț va avea de plătit.

— Mușcată la fereastră. Carte cu păsări.

Recită adresa pe care i-o dăduse Liliane. Văzu cu ochii minții harta Parisului și ruta pe care trebuie să o urmeze până acolo, și înapoi la Lelong. Sau, și mai bine...

— Înainte să duc cartea am să livrez niște pachete. Așa, dacă librăria este sub supraveghere, nu vor vedea că mă duc direct la destinația pe care mi-ați dat-o.

Liliane o aprobă din cap.

— Da, este o idee foarte bună, Yvette. Dar să nu ții cartea la tine prea mult timp. Dacă e găsită asupra ta, e un motiv suficient să te aresteze.

Zâmbi.

— Îți mulțumesc că accepți să ne ajuți, draga mea. Și să ai noroc.

Yvette se ridică să plece înainte să îi mai vină în minte lui Catherine alte obiecții.

Se ridică și Liliane. Îi aruncă prietenei sale o privire îngrijorată, o prinse de braț pe Yvette și o conduse la ușă. Cu voce scăzută, îi spuse:

— Vorbesc eu cu Catherine. O voi convinge. Dacă îndeplinești cu succes misiunea asta, îți vom încredința și altele.

Yvette părăsi apartamentul Dior ca prin vis. Nu reveni cu picioarele pe pământ decât când se întoarse în *loge*, unde Gabby o făcu cu ou și cu oțet că lăsase poarta nesupravegheată. Și abia atunci o izbi cu adevărat realitatea. În sfârșit, în sfârșit făcea parte din rezistență. Acum va contribui și ea la schimbarea mersului războiului.

Capitolul al optulea

Paris, februarie 1947

YVETTE

Se gândise atât de des la el în anii de când părăsise Parisul, încât i se părea că imaginația ei îl readusese în carne și oase. Probabil că intrase clandestin. Sau o convisese pe vreuna dintre cameriste să îi deschidă. Era în stare să convingă pe oricine să facă orice.

Toată oboseala și durerile cauzate de ziua aceea interminabilă au fost măturate de un val de adrenalină. Simți în palmă tăișul metalic și rece al cheii de la cameră. Ar trebui să descuie, să iasă și să fugă.

Cum o găsise atât de repede? Avea un informator între avocații lui Dulac? Dar dacă îl aveau pe el ca martor, de ce mai aveau nevoie și de Yvette?

În mintea ei goneau sute de gânduri în acele câteva secunde de tăcere. Imagini din trecutul lor comun i se perindau prin fața ochilor ca numerele de la sfârșitul buletinului de știri de la cinema.

Cum se poate să fie la Paris? Cu siguranță era în primejdie.

— Yvette.

Felul în care îi rosti numele, cu vocea groasă și răgușită, o făcu să i se zburlească părul pe ceafă.

— *Nu.*

Purta costum elegant de seară cu cravată albă, ceea ce l-ar fi făcut să sară în ochi în orice alt loc, dar la Ritz, la ora aceasta, era practic îmbrăcat ca într-o uniformă. Oare stătea și el la hotel? Yvette se înfioră, apoi începu să tremure.

Poate că venise să o reducă la tăcere. Dacă așa ar fi stat lucrurile, acum era moartă deja. Înghiți cu greu și abia reuși să articuleze cuvintele.

— Ce vrei?

El ezită. Apoi își întinse mâinile cu palmele în sus.

— Am nevoie de ajutorul tău, Yvette.

Izbucni într-un râs atât de chinuit că o zgârie pe gât.

— Nu-ți dai seama ce nebunie spui? Sunt ultima persoană la care ar trebui să apelezi.

Sprâncenele drepte și negre se apropiară una de alta, vrând parcă să arate că e sincer încurcat.

— Crede-mă, tu și cu mine nu suntem dușmani. N-am fost niciodată.

Yvette nu răspunse, ci așteptă, pur și simplu. Era curioasă să vadă ce spune. Voia să afle cum încerca să justifice ceea ce făcuse. Poate că avea să se folosească de aceeași scuză ca naziștii de la Nürnberg, care se considerau nevinovați. Primiseră ordine. Nu știau ce se petrece în lagărele morții de la Ravensbrück și Auschwitz, și din alte părți.

Dar el nu mai spuse nimic. Poate că ar trebui să îl provoace.

— Am avut dreptate. Singurul nazist bun e unul mort.

Păru indignat.

— *Nu* sunt nazist.

Altă minciună. Jucase rolul de diplomat suedez cu numele de Vidar Lind. Probabil pentru a se putea infiltra în rețelele rezistenței.

— Presupun că asta explică de ce nu ești în închisoare, zise ea. Să chem *les gendarmes* să le spun că ești aici? Mă îndoiesc că ai mulți prieteni în rândul autorităților de la Paris.

— Yvette, ascultă-mă. Trebuie să...

— De ce eu?

Îi era ciudă că își trădează slăbiciunea, dar voia neapărat să afle.

— Eram tânără și proastă, și nu aveam cum să îți fiu de vreun folos. De ce mi-ai turnat toate minciunile acelea?

La prima vedere, părea atât de elegant și de imperturbabil, cu părul lui negru tuns îngrijit, cu sacoul perfect croit pe umerii lați, cu acel chip frumos și netulburat. Dar ochii îi mocneau de furie. Atinsese un punct sensibil. Oare va reuși să îl facă să își piardă cumpătul dacă îl întărâta? Ca să afle, în sfârșit, ce s-a întâmplat de fapt în 1944?

Dar el își feri privirea și culese o scamă de pe mâneca sacoului.

— Ai venit să depui mărturie în procesul lui Louise Dulac.

Scurt și la obiect. Ei bine, unul care se înhăitase cu naziștii și cu ucigașii nu avea să se lase impresionat de mustrările ei.

— De unde știi?

Nu răspunse, ci așteptă ca ea să își dea seama singură. Yvette făcu ochii mari. *El* era generosul care plătea avocații lui Dulac — ca să nu mai vorbim de călătoria lui Yvette și de camera de la Ritz. Revelația o duru ca o lovitură sub centură.

— E important în acest caz ca unele lucruri să nu iasă la lumină, spuse el. Ce ai de gând să spui despre ce s-a petrecut între voi?

— Care e numele tău adevărat? replică ea.

Dacă el refuza să răspundă la întrebările ei, și ea avea să refuze să răspundă la ale lui.

— Yvette, oftă el.

Nu se îndepărtase de fereastră de când intrase ea, dar acum veni mai aproape.

— Nu.

Întinse mâinile să îl oprească.

— Nu te apropia de mine.

El se opri. Apoi ochii i se luminară și se apropie din nou, încât ar fi putut să îl atingă cu mâna.

Nu se simțea amenințată — cel puțin nu fizic. Adică nu îi era teamă că i-ar face vreun rău. Amenințarea unui altfel de contact îi făcu gâtul să se contracte.

— De ce ți-aș spune ție?

Sub privirea lui arzătoare, Yvette deveni brusc foarte conștientă de locul în care erau. La doar câțiva metri se afla un pat, iar canapeaua era și mai aproape. Pe de altă parte, ușa era chiar în spatele ei. Dar el spuse:

— Vidar Lind e un nume ca oricare altul. De ce să complicăm lucrurile?

— Bine. Cum vrei tu. Ai venit să... cum se zice... să influențezi martorul?

Zâmbi cinic, poate înțelegând sensul ascuns, neintenționat, al cuvintelor ei.

— Doar dintr-un singur punct de vedere. Nu trebuie să amintești nimic despre relația mea cu Louise.

— De ce aș vorbi despre asta? ridică ea din umeri. Fără îndoială că Dulac avea mulți amanți.

Se petrecu o schimbare în expresia feței lui, abia vizibilă, dar Yvette o remarcă. Însă nu știa cum să o interpreteze. La un altul ar fi spus că e surpriză. O credea proastă?

— Nu te obosi să negi. Mi-a spus chiar ea.

— Iar Louise Dulac ți-a spus tot timpul numai adevărul.

Aceasta a fost o lovitură de cuțit în pântec.

— Bine, spuse ea cu voce înceată și tremurată. Am fost proastă. Am fost naivă. Dar măcar mă străduiam să fac ce e bine.

Ei, și cum ți-a ieșit, Yvette? Cu Catherine Dior cum rămâne? Spațiul dintre ei doi păru că se contractă. Yvette șopti:

— Când vezi totul în nuanțe de cenușiu, faci compromisuri, tolerezi ba una, ba alta, te prefaci și aștepți momentul potrivit...

Cuvintele îi lăsau gust amar pe limbă.

— Care e momentul când devii colaborator? Dar trădător? Ce judecăm, acțiunile sau intențiile oamenilor?

— Sau îi judecăm după răul făcut? răspunse el cu maxilarul încleștat.

Ochii lui Yvette ardeau de lacrimi. Dar în niciun caz nu avea de gând să plângă în fața lui.

— Ieși afară.

Răsuci cheia în mână, se întoarse să descuie ușa. O deschise și o dădu de perete.

— Ieși afară sau strig după ajutor.

Se uită la ea lung, cu ardoare. Apoi se închise în sine.

Urmă o pauză și, inconsecventă, căută să spună ceva care să prelungească dialogul, să îl oblige să rămână.

Prea târziu. O salută cu o înclinare a capului.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd, Yvette.

Dispăru înainte ca ea să găsească un răspuns.

GABBY

Povestea pe care o scria Gabby se transformase într-o aventură. Se scria aproape singură, iar ea nu mai prididea să țină pasul. O

fetiță îndrăzneață și curajoasă, care găsește mereu cuvintele potrivite să intre sau să scape din încurcături — care aducea suspect de mult cu Yvette la șase ani — rămâne închisă în Luvru peste noapte și descoperă că, atunci când nu e nimeni de față, toate obiectele de artă prind viață.

Se duc lupte eroice, oamenii și zeii sunt în stare de fapte uimitoare și teribile. Cu ajutorul unui băiat dintr-un tablou al lui Renoir, fetița pătrunde în tezaurul subteran, unde este ascunsă comoara familiei ei. O ia și... Gabby se încruntă. Ce să urmeze? Îl ia pe băiat cu ea? Băiatul e ucis și tabloul de Renoir se modifică, rămâne un spațiu gol acolo unde fusese băiatul?

Cugetă, ronțăind capătul creionului. La urma urmei, era o poveste pentru copii. De ce să fie tristă? Dar dacă stătea să se gândească, toate basmele aveau un element morbid. Copiilor le place să se îngrozească. Poate că fac mai bine față decât adulții la așa ceva.

Și de ce își făcea probleme legate de reacția cititorilor la povestea ei era greu de înțeles. Doar Elisabeth nu mai citea basme pentru copii. Iar neastâmpăratul de Léon nu avea răbdare să asculte.

A fost de ajuns un singur gând negativ ca să spulbere magia poveștii. Gabby trânti creionul, frustrată de ea însăși, nu doar pentru că îndrăznise să visese, ci și pentru că renunțase înainte să își termine micul proiect. Răsfoi printre schițele făcute cu atâta entuziasm. Unele nu erau deloc proaste. Poate... Poate că le va vedea cu alți ochi dimineața.

Sforăitul ușor al lui maman păru să îi contrazică speranța. Gabby se uită la ceas. Miezul nopții. Trebuia să se scoale peste cinci ore. Se frecă la ochi, își strânse hârtiile și deschise mapa cu rechizite.

Și văzu plicul. Scrisoarea nedeschisă de care reușise cumva să uite.

Îi tremurau măruntaiele și prin vene îi curgeau valuri de neliniște. Gabby puse deoparte hârtiile. Mușcându-și buza de jos, se obligă să bage mâna în mapa de piele și să scoată scrisoarea.

Ezită. Dacă o ardea fără să o citească, ar putea rămâne cu speranța. Că într-o zi frumoasă de primăvară, se va trezi cu el la ușă. O va face să râdă, o va ridica în brațe, se va învârti cu ea și o va săruta. Ca în filme.

Speranța aceea stupidă, irațională, era cea care îi dădea puterea să trăiască. Dacă citea scrisoarea, va pieri și ultima fărâmă de speranță. Ce altceva poate conține o scrisoare oficială britanică, cu sigiliul Majestății Sale?

Curiozitatea, păcatul ei cel mai mare, o rodea pe dinăuntru. Dacă nu ar fi fost curioasă să afle ce se petrece în spatele ușilor închise din clădire, întreg cursul vieții ei ar fi fost diferit. Dacă va ceda din nou ispitei, i se va zdruncina din nou pacea sufletească.

Nu era decât o singură cale pentru a scăpa de tentație. Luă scrisoarea, se duse cu ea în micuța bucătărie și căută chibriturile. Aprinse un chibrit și rămase cu ochii la flacără atât de mult timp, încât își arse degetele.

— Ah!

Scutură chibritul să îl stingă și scăpă restul carbonizat în chiuvetă.

Gabby luă un alt chibrit și îl aprinse. Ținu scrisoarea în sus, cu colțul în flacără. Inspiră adânc, apoi expiră. *Cu adevărat, nu vreau să știu.*

Plicul era țeapăn și neted între degetele ei. Simți căldura când luă foc colțul plicului și mirosul acru al hârtiei arse. Flacăra pârâi; marginile plicului se înnegriră și se răsuciră, ca niște aripi negre de liliac, apoi se desprinseră ușor. Se aprinse și pecetea cea roșie, apoi se topi și începu să picure precum ceara adevărată. Ținu

plicul în mână cât putu de mult, până când flacăra se întinse primejdios de aproape de mâna ei.

Inspiră aer printre dinți, lăsă restul hârtiei să cadă în chiuvetă și scutură degetele dureroase. Rămase acolo până când și ultimul colț palid se preschimbă în cenușă. Flacăra pieri cu un fâsâit. Se stinse și ultima scânteie.

Gata. Scăpase. Nu va mai trebui să simtă iar durerea chinuitoare a pierderii cuiva drag. Va putea să spere în continuare că el trăiește încă undeva, într-un colț de lume, și tânjește să revină la ea.

Poate mâine, sau poimâine, va sosi.

YVETTE

Yvette era atât de tulburată în urma întâlnirii cu Vidar, încât simți nevoia să bea ceva. Coniacul de la Ritz era excelent, firește.

Căldura alcoolului o cuprinse treptat și o liniști, se absorbi ca untul în pâinea proaspătă și fierbinte. Era extenuată, stoarsă, dar în ciuda relaxării fizice conferite de alcool, mintea îi bâzâia de argumente și griji.

Retrăi în minte conversația cu Vidar și încercă să își dea seama cine câștigase runda. Fără să vrea, trebui să se recunoască înfrântă. Însă nu se îndoia că va avea prilejul să își ia revanșa. Regretă simțul neavenit al loialității care nu o lăsa să îl denunțe. După tot ce se întâmplase, mai spera oare că el nu este cine pare să fie?

Ce ușurare ar fi să se poată destăinui cuiva. De exemplu lui Gabby. Gândul îi înnodă stomacul. Revederea cu sora ei ar fi și mai chinuitoare decât vizita lui Vidar.

Ei, poate că îi va scrie mai întâi o scrisoare. Sora ei îi scrisese din două în două săptămâni după ce Liliane Dietlin i-a comunicat

adresa lui Yvette de la New York. Ar fi trebuit să îi ceară lui Liliane să păstreze secretul. Yvette fusese atât de rușinată de comportamentul ei din vara aceea, atât de măcinată de vinovăție în legătură cu Catherine, încât nu a fost în stare nici să îi scrie lui Gabby și nici să îi citească scrisorile. Le-a ars pe toate. Acum îi părea rău că nu le-a păstrat.

Scoase niște hârtie de scrisori și un stilou din biroul elegant de lângă fereastră și se urcă în pat cu paharul de coniac. Înainte să adoarmă, nu reuși să mâzgălească decât câteva rânduri.

Se trezi că bate cineva în ușă și o ceartă pentru că e o leneșă și jumătate. Deschise un ochi crăpat de somn și blestemă când își dădu seama că salivase pe scrisoarea lui Gabby și ștersese cerneala de pe ceea ce era fără îndoială o dovadă supremă de diplomație.

Se încruntă. Cine putea fi la ușă? Foarte puțină lume știa unde stă. Și cine să zbiere la ea?

Aruncă o privire la ceas și își dădu seama că dormise zece ore încontinuu. Era trecut de mult de ora prânzului.

Se duse tiptil la ușă și lipi urechea de lemn să asculte. Apoi își dădu seama că există o invenție ingenioasă, o mică lentilă montată în ușă prin care se poate vedea cine se află de cealaltă parte. Apropie ochiul de vizor și scrută prin el. Privirea îi căzu asupra chipului încruntat al lui Madame de Turckheim, distorsionat de lentila vizorului.

Yvette clipi uluită. Ce făcea aici La Baronne? *Vai, să nu-mi spui c-am distrus ieri una dintre rochiile lui Monsieur Dior!*

Deschise ușa cu prudență.

Madame dădu năvală pe lângă ea.

— Pe onoarea mea, Yvette, ce crezi că faci?

— Bună dimineața, madame. Yvette simți că îi bubuie capul de durere. Sun să se aducă niște cafea.

— Ce-i cu tine? întrebă La Baronne. Te caut de la prima oră a dimineții. Nici măcar sora ta nu știa unde ești.

— Sora mea?

Yvette închise ochii, neputând să își imagineze reacția lui Gabby la întrebările lui madame. Trebuie neapărat să o caute pe Gabby fără întârziere și să repare lucrurile.

— Ești așteptată la Maison Dior la ora trei, spuse madame și se năpusti să tragă draperiile pentru a lăsa lumina soarelui să intre, palidă ca iarna, dar totuși orbitoare pentru Yvette.

— O, dar de ce?

Nu i se spusese că va fi astăzi nevoie de ea. Avusese intenția să caute de lucru abia după proces.

— Pentru că așa dorește *le patron*, bineînțeles. Doamne Dumnezeule Yvette, ce-ai pățit aseară?

Se zări în oglindă și se sperie de propria-i reflexie.

— Vai de mine. Aveți dreptate. Mă scuzați, madame, că vă primesc așa, dar chiar am nevoie de o cafea.

Până când Yvette se aranjă puțin, sosi și cafeaua. Turnă în două cești, iar madame explică situația.

— Monsieur Dior vrea să te angajeze. Numai Tania a vândut ieri mai multe toalete decât tine. Ai fost o senzație.

Durerea de cap a lui Yvette dispăru ca prin farmec.

— Serios?

Tocmai atunci sună telefonul. Era recepționerul. Un anume domn LeBrun o aștepta în hol.

— Of, Doamne!

Uitase complet.

— Rugați-l să aștepte cinci minute și apoi să urce.

— Prima ședință este la ora trei, Yvette, strigă după ea madame, în timp ce Yvette se apucă să scotocească în dulap după haine potrivite.

— Nu voi întârzia.

Recunoscu, vinovată, că va trebui să amâne vizita la Gabby și Maman, dar era o ocazie unică. Doar era vorba de Dior.

După plecarea lui Madame de Turckheim, Yvette se schimbă val-vârtej, pentru a se face prezentabilă înainte de sosirea juristului. Tocmai înfigea ultima agrafă în coc, când se auzi soneria.

Juristul refuză cafeaua, însă se așeză grijuliu pe marginea canapelei, față în față cu Yvette, și își puse servieta pe genunchi. O deschise, scoase un document cu aspect oficial și i-l întinse.

— Mi-am permis să întocmesc o primă versiune a declarației, pe baza discuțiilor cu Mademoiselle Dulac. Vă rog să o citiți. Dacă nu sunteți de acord cu ceva, sau dacă vă amintiți alte detalii pe care doriți să le adăugați, vă rog să îmi spuneți și îmi voi nota.

Capul lui Yvette începu să zvâcnească din nou, iar inima să îi bubuie în piept. Luă declarația și încercă să citească, dar literele mărunte de tipar se contopeau în fața ochilor ei. *Respiră*, își spuse. *Trebuie să respiri*. Închise ochii și răsuflă adânc, iar declarația îi scăpă din mână.

Când pulsul i se calmă și i se limpeziră gândurile, găsi răspunsul. Știa ce trebuie să facă. Cu voce înceată, dar fermă, Yvette spuse:

— Vreau să o văd.

LeBrun încruntă sprâncenele, iar ochii lui negri o priveau circumspect din spatele lentilelor groase.

— Păi, nu știu dacă ar fi înțelept...

Cu cât Yvette se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai sigură pe sine. Interacțiunile dintre ele în timpul războiului fuseseră atât de tensionate, încât era imposibil de judecat situația cu obiectivitate. Dacă ar putea să o vadă pe Louise, să stea de vorbă cu ea cu mintea limpede, ar putea decide odată și pentru totdeauna.

A fost Louise Dulac trădătoare? Sau a fost eroină a Franței?

Capitolul al nouălea

Paris, februarie 1947

YVETTE

După ce obținu de la Monsieur LeBrun promisiunea că va aranja să o poată vizita pe Louise Dulac înainte de începerea procesului, Yvette ajunse la Casa Dior cu mult înainte de ședința de la ora trei. După aceea, îl zări pe Monsieur Dior pe coridorul din fața atelierelor. Vorbea singur, cu fruntea încruntată. Fără îndoială că se gândea la o sută de lucruri în același timp.

Când o văzu pe Yvette, i se lumină chipul.

— Cum te descurci, mititico? Îți place să lucrezi ca model, așa cum ți-ai dorit dintotdeauna?

— O, da, monsieur! E un privilegiu să port creațiile dumneavoastră.

— Bine. E foarte bine.

Era un om modest, așa că schimbă subiectul imediat.

— Ai văzut-o pe sora ta.

Era mai degrabă o afirmație decât o întrebare. Yvette își mușcă buza.

— Am fost prinsă ca într-un vârtej de când am sosit la Paris. Nu am avut când...

Le patron se încruntă. Familia era mai presus de orice pentru el.

— Atunci trebuie să te duci de îndată.

— Dar am probă...

Dar el făcu *ş̦ş̦ş̦t*, ca și cum nici nu ar vrea să audă vreo obiecție.

— Vorbesc eu cu madame. Du-te.

Yvette îi mulțumi și se supuse. Mergea iute ca să se încălzească, dar teama se adâncea cu fiecare pas. Nu din ciudă sau supărare nu răspunsese la scrisorile lui Gabby de când părăsise Parisul. De fiecare dată când sosea o scrisoare din Franța, retrăia noaptea aceea de groază. Împușcăturile, sângele, conștiința că a trădat-o pe Catherine, rugăminți adresate lui Louise, le revedea aievea, detaliile erau atât de vii.

Se opri în fața porții mari de la intrare, apoi apăsă pe sonerie cu degetele tremurânde și își porunci să stea locului. I se păru ciudat să sune să i se deschidă ușa fostei sale case. Se așteptă să zărească chipul micuț și palid al lui Maman la fereastră, dar ușa se deschise pur și simplu cu un țârâit. Oare telefonase Monsieur Dior să le anunțe? O așteptau?

Când intră în gang, îi scăpă o exclamație de uimire. Bicicleta ei — cea pe care i-o dăruise Vidar când a ei fusese furată din fața hotelului Ritz — stătea sprijinită de perete.

— Bună, draga mea prietenă.

Mângâie ghidonul, atinse fâșiile de mătase și catifea pe care le împletise între nuielele coșului pentru a simți cu adevărat că bicicleta îi aparține. Bucățelele multicolore de material îi aduseră aminte de Lelong și de atelierele de unde le culesese, dar anxietatea îi alungă amintirile.

Gabby. Maman. Ce Dumnezeu le putea spune?

Dorința de a sări pe bicicletă să pedaleze cât de repede putea era copleșitoare.

Nu. Trebuia să își facă curaj. Numai lașii amână. Și în sinea ei îi era dor de sora și de mama ei. Dar îi tremura tot trupul și își simțea gâtlejul umflat și dureros.

De fapt, era ciudat că nu-i ieșise nimeni în întâmpinare. Femeile Foucher erau așa niște băgăcioase, că nu se puteau abține să nu afle totul despre cine intra și ieșea de la numărul 10. Poate că le ținea locul altcineva astăzi? Yvette bătu la ușa apartamentului portarului cu degetul încovoiat.

Așteptă, aproape sperând că nu e nimeni acasă, dar știind și că va trebui să revină dacă nu le găsește și că va fi și mai rău așa.

Bătu din nou, până când ușa se deschise în sfârșit și Gabby apăru în prag, ștergându-și mâinile de șorț, un vechi obicei care îi provocă lui Yvette o împunsătură de regret. Gabby era slabă. Mai slabă și decât pe timpul războiului, iar ochii păreau prea mari pentru chipul ei.

Dar ochii aceia mari se măriră și mai mult și se luminară de bucurie.

— Yvette! strigă Gabby și sări să o îmbrățișeze. Înainte ca Yvette să poată reacționa, Gabby o strânse puternic, cu disperare, în brațe. Yvette închise ochii și se simți năpădită de aceeași durere trăită în ultimele clipe pe care le petrecuseră împreună. Pur și simplu nu putu să își ridice brațele și să o îmbrățișeze pe sora ei.

GABBY

Tocmai când suna cineva la ușă, zbârnâi ascuțit și telefonul din *loge*.

Gabby sări de la biroul unde se așezase pentru doar câteva clipe să își termine desenele, apăsă pe butonul care descuia poarta dinspre stradă, apoi se năpusti la telefon. Un apel telefonic era încă o surpriză în *loge* și, ca de fiecare dată când se auzea soneria instrumentului, i se părea de o importanță vitală să răspundă înainte ca apelantul să se deconecteze.

— Alo?

Legătura era proastă, dar reuși totuși să audă cuvintele pe care le rostea bărbatul de la capătul celălalt al firului.

— Alo? Aș dori să vorbesc cu Mademoiselle Foucher.

Gabby exclamă și scăpă telefonul. Engleză. Vorbitorul i se adresase în engleză.

Rămase pironită locului, gata să fugă, cu ochii țintă la telefon. Apoi culese stângaci receptorul, îl strânse în mână și închise, făcând un salt în spate de parcă s-ar fi temut că telefonul va sări la ea să o muște.

La început auzi bătaia în ușă ca prin vis, dar până la urmă își dădu seama ce este. Cu inima bubuind în piept, se duse să deschidă.

Iar în prag stătea Yvette, cu ochii de culoarea coniacului, contrastând puternic cu pielea albă ca laptele. Era ultima persoană pe care se așteptase Gabby să o vadă, însă se bucură atât de mult, din atât de multe motive. Gabby se aruncă pur și simplu pe sora ei și o strânse atât de tare în brațe, încât Yvette țipă. Anii dispărură. Era din nou numai ele amândouă.

Trecură mai multe clipe până să își dea seama că Yvette nu o îmbrățișează cu aceeași ardoare. Era rigidă, distantă. Aproape trei ani trecuseră de când plecase Yvette și nu le trimisese nicio vorbă. Oare mai era supărată după atâta timp?

Inima lui Gabby fu strivită de mâhnire. Se sili să strângă din dinți și să își adune toate puterile ca să nu cadă din picioare.

— Mă bucur să văd că arăți atât de bine, Yvette, îngăimă ea, retrăgându-și brațele și făcând un pas înapoi. Vrei niște ceai?

Yvette intră în casă.

— Unde e Maman?

— În vizită la Madame Everard, spuse Gabby. O să îi pară rău că nu a fost aici când ai venit.

Drept răspuns, Yvette clipi apoi se uită în jur de parcă ar fi văzut apartamentul pentru prima oară. Gabby se uită și ea împrejur, la puținele piese sărăcăcioase de mobilier, la draperiile decolorate, la nenumăratele bibelouri primite în dar de mama lor de-a lungul timpului de la locatari. Încă era criză de absolut orice la Paris. Dar poate că Yvette uitase cât timp trăise în lux la New York. America devenise și mai prosperă, în timp ce Europa era înfometată.

Făcu un gest către canapea.

— Măcar stai jos. Spune-mi ce mai faci, ce te aduce la Paris.

Yvette rămase locului.

— Am venit să depun mărturie în procesul lui Louise Dulac.

Vorbea încet și cu grijă, de parcă își uitase limba maternă.

— Nu prea am ce altceva să povestesc.

Gabby se uită uluită la ea. Călătoria până în sudul Franței, peste Pirinei în Spania, apoi peste ocean în Statele Unite ale Americii, reprezenta o experiență atât de stranie pentru Gabby, încât nu i s-ar fi părut mai bizar nici dacă Yvette ar fi ajuns pe Jupiter. Ca să nu mai vorbim de apariția ei neașteptată ca manechin al Casei Dior.

Gabby voia să îi spună că fusese acolo și o văzuse, că era mândră de ea, dar cuvintele i se opriră în gât. Așa că spuse altceva.

— Ar fi trebuit să mă gândesc că ai venit pentru procesul Dulac. E în toate ziarele. Cea mai detestată femeie din Franța, așa se scrie.

Șovăi.

— Am crezut că tu o urăști mai mult decât oricine.

— Așa e.

— Atunci de ce ai venit? De ce vei depune mărturie?

Chipul lui Yvette rămase impasibil, dar ochii îi ardeau de emoție. Nu de mânie. De durere? Șopti:

— De fapt, nu sunt sigură că ar fi bine.

Gabby se abținu să îi mai pună și alte întrebări. Acest răspuns criptic părea singurul pe care era pregătită Yvette să îl dea.

Mai făcu o roată cu privirea prin cameră, apoi ochii îi căzură pe mapa de desen a lui Gabby.

— Ce-i asta?

Fără să ia în seamă protestele nu foarte convingătoare ale lui Gabby, Yvette se apropie de masă și ridică foaie cu foaie, examinând cu mare atenție schițele creațiilor Dior. Își ridică privirea.

— Ai fost acolo.

Gabby voia să îi smulgă desenele, dar se sili să rămână locului.

— Da. Te-am văzut.

Yvette se uită fix la ea. Apoi își coborî ochii pe desen.

— Sunt... superbe, Gabby. Întotdeauna ai fost un talent ascuns.

— Ia-o, spuse brusc Gabby. Ești tu în desen.

Era rochia *corolle* pe care o etalase atât de bine Yvette, cu talia imposibil de subțire, cu pieptul și gâtul de lebădă ieșind din corsajul decoltat.

Pentru prima dată, chipul lui Yvette se relaxă, abia vizibil.

— Mulțumesc. Ești drăguță.

Rosti cuvintele încet, printre buzele palide. Yvette părea cuprinsă de un conflict interior puternic. Așeză celelalte desene pe masă cu mare grijă, de parcă ar fi fost fragile și de mare preț. Gabby observă că îi tremură mâna.

— Trebuie... trebuie să plec.

Telefonul sună ca o alarmă și Gabby sări. Tremurul din membre devenise slăbiciune. Întinse o mână nesigură să se sprijine de spătarul scaunului. Trecură mai multe secunde până când își dădu seama că Yvette o strigă pe nume.

— Gabby? Nu răspunzi?

Yvette o privi îngrijorată, apoi se întinse și ridică receptorul.

— Nu, oprește-te!

Gabby sări să o împiedice, dar era prea târziu.

Sângele îi bubuia atât de tare în ureche, încât nu deslușea murmurul răspunsurilor surorii sale. Yvette se întoarse, apucă unul dintre creioanele de desen ale lui Gabby și o bucată de hârtie să noteze ceva.

Gabby simțea când fierbințeală, când fiori reci. Asta era. Vestea de care se temuse. Nu exista decât un singur motiv pentru care o persoană din Anglia să dorească să ia legătura cu ea.

Jack era mort.

Privind-o pe Yvette care nota cu mult calm detaliile, pe Gabby o cuprinse o certitudine care, în mod ciudat, o amorți. Trăise cu groaza acestei zile, o amenințare mereu prezentă în minte ca o avalanșă gata-gata să pornească la vale. Însă acum, că sosise dezastrul, nu mai simțea nimic.

Yvette așeză creionul pe masă și puse receptorul în furcă. Apoi se întoarse către Gabby cu o expresie serioasă.

— Nu-mi spune. *Nu*. Nu vreau să știu.

Gabby fu uluită de calmul cu care reuși să pronunțe cuvintele.

— Dar Gabby, trebuie...

— Nu, nu, *nu*... șopti și nici nu auzi ce spunea Yvette.

Reîntâlnirea lor ar fi trebuit să fie o ocazie fericită, minunată. Iar acum va fi nevoită să accepte un adevăr atât de cumplit, încât nu-i putea face față. Gabby se prăbuși pe canapea cu privirea fixă. Apoi își acoperi fața cu mâinile și își frecă tâmplele, de parcă astfel ar fi putut să își pună ordine în gânduri.

O mână o strânse de umăr. Vocea lui Yvette, blândă, îi rosti numele. De mai multe ori. Sunetul venea oarecum în surdină, parcă erau despărțite de un perete din sticlă.

— Gabby! de data asta tonul lui Yvette era tăios, ca o lovitură de palmă. Ascultă-mă. *Nu* sunt veşti proaste, mă auzi?

Gabby avu nevoie de un minut întreg să priceapă spusele lui Yvette. Împietri, abia îndrăznind să creadă că înţelesese bine.

Yvette o scutură uşor.

— E o veste *bună*. Ai înţeles?

Gabby inspiră adânc, tremurat, şi ridică privirea.

— Ce e? Te rog să nu mă minţi, Yvette. Te rog.

Yvette îi dădu într-o parte, cu blândeţe, o şuviţă de păr căzută pe frunte. Cu un zâmbet abia deslușit, spuse:

— Gabrielle Foucher, guvernul Marii Britanii vrea să îţi dea o medalie. Ce zici de asta?

Capitolul al zecelea

Paris, iunie 1944

YVETTE

Yvette livră mai multe pachete înainte de a se îndrepta spre librăria lui Monsieur Arnaud. Pentru început, trecu pe lângă magazin fără să se oprească și aruncă o privire în vitrină. Nu era la vedere nicio mușcată, așa că plecă mai departe.

Nu avea nimic de livrat la Ritz, dar trecu totuși pe acolo. Ocoli Place Vendôme cu ochii în patru, în caz că, oricât de improbabil ar fi fost, îl zărește pe Vidar Lind.

Nu o atrăgea neapărat pentru că era atât de chipeș — ei, nu numai pentru că era chipeș; însă era o enigmă. Cu Maman și cu Gabby, chiar și cu Jean-Luc, totul era concret, alb-negru. Dar Vidar Lind era diferit. Sofisticat, însă marcat de suferințe. Nu putea fi sigură nici de partea cui se află un individ ca el și nici cum să se raporteze la el. O fascina și o intriga în același timp.

Dar astăzi Yvette avea o treabă mai importantă decât să ducă dorul unui bărbat, indiferent cât de captivant ar fi fost. Se întoarse la Lelong, ridică alte pachete și își planifică traseul în așa fel încât să treacă iarăși prin fața librăriei. Nu văzu mușcata decât prea târziu. Era una amărâtă, cu o singură floare stacojie și ofilită. Nu îți sărea în ochi dacă nu o căutai anume.

În loc să oprească și să se întoarcă, Yvette livră un alt pachet și reveni. De data aceasta opri, se dădu jos de pe bicicletă și o sprijini de zid. Avea impresia că i se mărise inima atât de mult încât i se izbea de coșul pieptului. Cu grijă nici să nu se grăbească, dar nici să nu meargă prea încet, se apropie de librărie și se opri cu mâna pe clanță.

Ceea ce îi atrase privirea prin păienjenișul de bandă adezivă care decora ca o dantelă ușa de sticlă o făcu să își tragă iute mâna înapoi. Deasupra lui Monsieur Arnaud stătea o namilă de om înarmat cu un băț de lemn ca un baston de polițist. Cei doi păreau să se certe, deși nu se auzea ce spun.

Namila se întoarse, ridică piciorul și lovi cu cizma o masă, iar cărțile zburară în toate părțile. Monsieur Arnaud se retrase în spatele tejghelei cu mâinile ridicate defensiv. Grăsun, cu un început de chelie și cu ochelari, jumătate cât celălalt, librarul nu se putea măsura cu atacatorul său.

Yvette nu știa ce să facă. Agresorul înarmat era imens, în niciun caz nu putea să i se opună. Catherine îi ordonase să nu se implice în nimic care ar putea atrage atenția. Însă acest bandit cât toate zilele se pregătea să îl lovească pe Monsieur Arnaud. Nu era în uniformă, deci nu era o vizită oficială. Să fie vorba de activitățile lui monsieur de pe piața neagră?

Străinul se aruncă asupra lui Monsieur Arnaud cu bastonul ridicat și îl izbi cu putere în umăr. Yvette țipă, cuprinsă de milă.

Nu putea sta deoparte fără să facă nimic. Deschise brusc ușa cu un clinchet disonant de clopoțel.

— Oprește-te! Oprește-te! E un om bătrân.

Namila se întoarse și se încruntă la ea.

— E închis, mârâi la ea. Ieși afară.

Yvette îi aruncă o privire lui Monsieur Arnaud, care se chinuia să se ridice în picioare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, pleacă, Yvette, gâfâi acesta.

— Chem poliția!

A fost singurul lucru care i-a trecut prin cap.

Bărbatul își arătă toți dinții într-un rânjet abominabil. Erau placați cu aur și sclipeau amenințător.

— *Eu* sunt poliția.

Apoi privirea i se ascuți și o măsură din cap până în picioare cu un rânjet lasciv, de data aceasta.

— Las-o în pace, Rafael, spuse Monsieur Arnaud, devenind din ce în ce mai agitat.

Îi aruncă lui Yvette o privire mânioasă.

— La naiba, fetițo, pleacă odată!

Yvette înghiți în sec și își dori din tot sufletul să găsească o cale de a-l înfrânge cumva pe acest Rafael. Dar felul în care o privea... Ceea ce-i făcuse deja lui Monsieur Arnaud...

Rafael se prefăcu că se năpustește înspre ea și izbucni în râs când Yvette se retrase speriată către ușă.

— Fugi! spuse Monsieur Arnaud. Ieși afară, prostuță ce ești!

De data aceasta Yvette se supuse. O zbughi afară pe ușă cu un zăngănit și mai puternic de clopoțel și sări pe bicicletă. Pedalând de parcă ar fi fost urmărită îndeaproape de toți diavolii iadului, goni către Place de la Concorde.

Dădu colțul și era să calce un băiat care traversa în fugă strada. Băiatul o înjură și făcu un gest obscen.

— Scuze, scuze, strigă ea și încetini.

Tocmai la timp. De după colț apărură doi soldați din Gestapo în uniformele lor negre detestabile și inima lui Yvette începu să bată cu putere, dar soldații nu o băgară în seamă.

Vedea iar și iar în fața ochilor cum îl lovește Rafael pe Monsieur Arnaud. Îl interoga? Îl suspecta cumva pe Monsieur Arnaud că e implicat în rezistență? Spusese că e poliția. Ce a vrut să spună cu asta? Cel puțin nu era din Gestapo și nu era german. Slabă consolare.

Yvette trebuia să nu atragă atenția cu nimic. Asta îi spusese Catherine. Să fie mereu cu ochii în patru și să evite tot ce este ieșit din comun. La cel mai mic semn că s-a întâmplat ceva rău, trebuia să dispară. Ușor de zis, dar dacă Rafael îl ucidea pe Monsieur Arnaud sau îl rănea grav? Monsieur era singur în librărie.

Librarul nu îi ceruse ajutorul, dar ea nu putea fi liniștită până nu se asigura că scăpase teafăr. Mai mult, nici nu voia ca prima ei misiune pentru Catherine și Liliane să fie un eșec. De îndată ce preluă următoarea tură de pachete de la Lelong, Yvette se întoarse la librărie.

După ce privi cu atenție în toate părțile înainte de a se apropia de clădire, se uită prin geam și văzu că magazinul era gol.

— Monsieur Arnaud? strigă ea, deschise ușa și intră.

Îi atrase atenția un geamăt ușor și îl găsi pe podea în spatele tejghelei, cu tâmpla însângerată și ochelarii într-o parte. Ochii albaștri o priveau fără să o vadă.

— O, monsieur!

Îngenunche să îl ajute, dar librarul îi făcu semn să îl lase în pace.

— Lasă-mă, gâfâi el. Lasă-mă să-mi revin.

— Dar ce căuta aici individul acela îngrozitor? întrebă ea. De ce v-a făcut rău?

— Sunt un bătrân prost, murmură Arnaud. Era unul dintre oamenii lui Friedrich Berger. Berger e mare șef pe piața neagră.

S-a mulțumit să mă lase să îmi văd de micile mele afaceri, atâta vreme cât îi plăteam banii de protecție, dar mai nou a început să îmi ceară din ce în ce mai mult. Însă eu am avut câștiguri mai puține. N-am putut să îi plătesc toată suma de data asta. Așa că l-a trimis pe Rafael.

Scoase un mârâit scurt, apoi gemu prelung în timp ce Yvette îl ajută să se ridice.

— Îți mulțumesc, draga mea. Dar n-ar fi trebuit să te bagi. Să nu te fi luat la ochi.

Scoase o batistă și își tamponă tâmpla însângerată.

— Dar ce căutai aici?

Yvette ezită, neștiind dacă e momentul să aducă vorba de cartea cu păsări. Dar asta era misiunea care i se încredințase și era hotărâtă să îi demonstreze lui Catherine Dior că este în stare să asculte de ordine. Așa că îi ceru bătrânului cartea.

Monsieur Arnaud se holbă la ea, apoi mârâi:

— Îți dai seama că era să ne trădezi pe amândoi?

Răsuflă prelung.

— Omul ăla, Rafael. Nu e doar bandit și șantajist, e și *gestapiste*.

Yvette îngheță de groază. Nu mai auzise termenul acesta, dar părea derivat de la „Gestapo", cea mai detestată și mai temută organizație din Paris. Înțelese mai tot ce era de înțeles.

— Rafael face parte din banda lui Berger, spuse Monsieur Arnaud. Naziștii îi lasă să facă pe polițiștii. Să percheziționeze casele, să caute evrei și disidenți, să aresteze și să interogheze pe cine vor. Sunt niște nelegiuiți — contrabandiști și criminali — care își fac de cap, susținuți de puterea celui de-al Treilea Reich.

— Dar... dar e francez, spuse Yvette. Cum să-și trădeze țara în asemenea hal?

Monsieur Arnaud pufni.

— Unul ca ăla și-ar trăda și propria mamă. Mai ai multe de învățat despre oameni, Yvette.

Se posomorî.

— Cum de te-ai amestecat în treaba asta?

— Nu contează, spuse Yvette, vrând să pară serioasă, deşi monsieur tocmai i-a demonstrat cât este de neştiutoare şi i-a făcut morală de parcă ar fi fost tot fetiţa care se ghemuia pe banca din fereastra librăriei cu cartea preferată de poveşti. Vă rog, daţi-mi cartea cu păsări.

Se uită prelung la ea, parcă încercând să o convingă să renunţe, dar ea îi întoarse pur şi simplu privirea fără să spună nimic. Lucrând şi pentru rezistenţă, librarul risca mult mai mult decât ea dacă avea de-a face şi cu aceşti *gestapistes*. În final, Monsieur Arnaud scoase un fel de combinaţie dintre un oftat şi un mârâit.

— Aşteaptă o clipă şi ţi-o aduc.

Librarul dispăru în încăperea din dos, iar Yvette se strădui să deretice puţin prin magazin în urma acolitului lui Berger. Nu reuşi să facă prea multe, însă, înainte de întoarcerea librarului.

— Poftim.

Monsieur îi întinse un pachet.

Cartea era foarte mică, ambalată în hârtie cafenie. Yvette o îndesă în geantă.

— Vă simţiţi bine, monsieur? întrebă ea, nevoind să îl lase singur în starea în care era. Să chem pe cineva să stea cu dumneavoastră?

La urma urmei, primise o lovitură la cap.

— Ieşi afară, mârâi librarul şi îi făcu semn să plece.

Yvette speră că lipsa lui de politeţe e semn că se simte mai bine.

— Şi fereşte-te de necazuri!

După ce livră cartea cu păsări la adresa pe care o memorase, Yvette reveni la Lelong, tulburată încă de scena violentă la care asistase şi de faptul că fusese cât pe ce să se pună în pericol nu

numai pe ea, ci și celula de rezistență a lui Catherine. Sări ca arsă când Madame Péthier strigă la ea:

— În sfârșit! Ai întârziat. Ai pierdut proba lui Louise Dulac. A cerut special să te vadă...

Brusc, madame se opri din boscorodit și o prinse pe Yvette de bărbie, ridicându-i fața în lumină să o vadă mai bine.

— Ce este, micuțo?

Yvette îi spuse că văzuse într-un magazin pe cineva care lua bătaie și încercase să intervină.

Madame se încruntă.

— Ești o fată bună și inimoasă, Yvette, dar să nu te mai bagi în treburi care nu te privesc.

Făcu un gest neajutorat.

— Îmi pare rău că ești necăjită, dar nu avem timp de pierdut. Am făcut modificările la costumul lui Mademoiselle Dulac și a cerut să i-l duci personal. Diseară e petrecerea Noailles și dorește să o ajuți să se îmbrace. Fuga! Aranjează-te puțin. Te așteaptă o mașină.

Yvette rămase cu gura căscată. Cum să se gândească la modă și la staruri de cinema, și la petreceri când unor indivizi ca acest Rafael li se permite să terorizeze cetățenii obișnuiți?

— Poftim.

Madame scoase o ploscă mică de argint și o ridică la buzele lui Yvette.

Yvette se feri când simți mirosul de alcool.

— Ce-i asta?

— Coniac. Mai bun decât orice doctorie. Să nu iei mai mult de o sorbitură!

Yvette se supuse, iar madame o lăsă să se calmeze câteva minute înainte de a-i spune:

— Îmi pare tare rău, draga mea, dar trebuie să te grăbești. Mademoiselle nu a fost deloc încântată că nu ai fost astăzi aici să o ajuți.

Fără tragere de inimă, Yvette se supuse. În câteva minute, se pomeni în drum spre Ritz. Portarul care se aplecă să o ajute să coboare din mașină era același care fusese la post când i se furase bicicleta. După ce le ordonă subalternilor să care la etaj pachetele vedetei de cinema, își atinse șapca în chip de salut și îi zâmbi lui Yvette, dându-i de înțeles că o recunoaște.

— Bună ziua, mademoiselle. Îi făcu cu ochiul. Astăzi nu sunteți cu prietenul dumneavoastră?

Indiferent ce schimbări avuseseră loc la Paris, nu se zdruncinase câtuși de puțin credința fermă a parizienilor că toată lumea este în permanență îndrăgostită. Yvette roși, dar își înăbuși prima pornire de a nega că o interesează suedezul.

— Cum, nu e aici?

Portarul scutură din cap.

— Nu l-am văzut, dar abia am intrat în tură acum zece minute. La ora asta este de obicei în Barul Mic.

Yvette le arătă soldaților actele, intră în hotel și urcă pe scara principală. Liftierul nu era același tânăr care o ciupise data trecută. Bătrânul care îi luase locul părea complet dezinteresat de ea, spre marea ei ușurare. Era preocupată și nu avea chef să se păzească să nu fie pipăită.

Ce voia Dulac de la ea? Dacă amanta unui ofițer german de rang înalt prinsese drag de Yvette, oare exista vreo cale să se folosească de ea pentru a ajuta rezistența? Era una să ducă mesaje pentru Catherine Dior; dar să se apropie de germani cu scopul de a face spionaj era la fel de riscant de parcă li s-ar fi împotrivit pe față. Yvette va trebui să aibă grijă, să își înfrâneze temperamentul impulsiv și să își ascundă dezgustul.

În fața ușii lui Mademoiselle Dulac, ezită, atentă la zgomotele din interior. Vedeta de cinema părea să aibă oaspeți în apartament. Se auzea murmur de voci — voci masculine. Prieteni de-ai lui Gruber, poate?

În mod normal, lui Yvette i s-ar fi părut sub demnitatea ei să asculte la ușă. Acum însă se strădui din răsputeri să audă ce se vorbește în cameră. Se încruntă. Vorbeau în franceză, de asta își putea da seama, dar prea încet ca să distingă mai mult de câte un cuvânt ici-colo.

Bătu la ușă și în prag apăru camerista, cu disprețul întipărit pe chip.

Yvette zâmbi dulce.

— Mademoiselle Dulac?

Camerista mârâi scurt și scutură din cap.

— *Nein. Sie ist nicht herein.*

— Nu e aici?

Yvette dădu din mână a nepăsare.

— A, nu mă deranjează să aștept. Monsieur Lelong m-a pus la dispoziția lui mademoiselle pentru toată după-amiaza.

Întinse gâtul să vadă cine e prezent, dar matahala de cameristă nu se clintise niciun centimetru din prag. Oare ascundea ceva? Poate cei din apartament nu doreau să se știe de întâlnirea lor?

O voce de bărbat, probabil a lui Gruber, întrebă aspru:

— *Wer ist's?*

Camerista întoarse capul și revărsă un șuvoi gutural de cuvinte, dar Gruber i-o tăie cu un răspuns scurt.

— Hmm.

Camerista păși într-o parte și îi permise să intre.

Yvette încercă să nu pară interesată de grupul de bărbați adunați în salonul lui mademoiselle, în timp ce o urma pe cameristă în budoar. La prima vedere, păreau trei bărbați între două vârste: Gruber și alți doi în haine civile.

Frumusețea rece a unuia dintre cei doi civili o făcu pe Yvette să îi arunce o a doua privire. Își dădu seama că părul dat cu briantină este blond, nu cărunt, cum crezuse la prima vedere, și că este mai tânăr decât ceilalți doi, poate de nici patruzeci de ani. Însă avea un aer poruncitor și nu s-ar fi mirat să afle că el este persoana cea mai importantă din încăpere.

— Stați, mademoiselle. Vă rog să vă apropiați.

Blondul vorbea o franceză desăvârșită.

Yvette se opri și se întoarse încet, afișând o expresie lipsită de conținut.

Din proprie inițiativă, camerista o apucă pe Yvette de braț și o trase cu brutalitate către cei trei bărbați, care stăteau tolăniți pe scaune în fața șemineului, cu picioarele întinse și pahare de coniac în mână. Pe o masă de lângă fereastră se găseau resturile unui prânz îmbelșugat. Yvette nu putu să nu remarce contrastul puternic dintre această scenă elegantă și brutalitatea atacului lui Rafael asupra lui Monsieur Arnaud — ambele cu permisiunea ocupanților naziști. Nu-i venea ușor să își ascundă adevăratele sentimente când se afla în prezența unor astfel de personaje, dar de data aceasta se strădui să își disimuleze repulsia.

— Vino încoace, micuțo, spuse blondul, tot în franceză.

Yvette își smulse brațul din strânsoarea cameristei și păși printre două perechi de picioare încălțate în cizme, până când ajunse aproape de blondul care ședea lângă șemineu. Acesta își înclină capul și o cântări din ochii săi albaștri strălucitori într-un fel pe care Yvette îl găsi foarte deranjant.

— Dar ești o frumusețe, remarcă el încetișor, de parcă n-ar fi vrut să audă decât ea. De unde vii, hmm?

— Lucrez la Casa Lelong, monsieur, răspunse ea și adăugă când el ridică din sprâncene, mă scuzați, dar nu știu ce grad aveți. Îmi cer scuze dacă am fost lipsită de respect.

Ochii lui se încălziră de o scânteie de umor.

— Mi se spune Regele Otto, spuse cu un gest amplu. Regele Parisului.

Yvette simți că îi dă sângele în clocot de la aroganța bărbatului, dar se forță să nu reacționeze.

— Este ambasadorul celui de-al Treilea Reich la Paris, proasto, se răsti la ea Gruber. I te adresezi cu Excelența Voastră. Să-ți fie rușine.

Ambasadorul își frecă colțul gurii cu vârful degetului.

— Nu, nu, nu certa copila, Gruber. De unde era să știe? De unde să aibă idee fetița asta de ambasadori și alte asemenea?

O privi pe deasupra paharului.

— După cum vezi, mademoiselle nu este acasă. Ce te faci acum?

Al treilea bărbat remarcă iritat.

— Ce contează? Dă-o afară. Avem treburi importante de discutat.

Yvette făcu ochii mari. Bărbatul vorbea franceza ca un parizian get-beget. Nu încăpea nicio îndoială că este francez. Un colaborator mizerabil, chiar aici în apartamentul lui mademoiselle, probabil unul de rang înalt, dacă era să te iei după tovarășii săi.

Ambasadorul nu păru deranjat de lipsa de politețe a francezului. Spuse:

— De ce nu cobori să o cauți pe mademoiselle la bar? Spune-i că terminăm discuția în jumătate de oră.

— Da, Excelența Voastră.

Ce putea face altceva decât să se supună?

Erau mai multe baruri în hotel, dar când întrebă de Mademoiselle Dulac, i se indică Barul Mic. Intim, cu o atmosferă ca de club, cu lambriuri și scaune tapițate cu piele, Barul Mic era unul dintre acele locuri în care mereu părea să fie noapte — pentru a încuraja consumul de alcool, își zise ea. Până și la ora aceea era plin, în principal de bărbați aroganți cu atitudine militărească despre care presupuse că trebuie să fie ofițeri ai forțelor

aeriene germane, dar se zăreau și câteva femei coafate și îmbrăcate cu o eleganță desăvârșită, care fumau țigări din portțigarete de abanos și stăteau aplecate să nu piardă nicio vorbuliță din ceea ce spuneau bărbații.

Nimeni nu o băga în seamă pe Yvette, însă ea se simți stânjenită, fiind atât de evident că nu are ce căuta acolo. Se simțea bombardată din toate părțile de accentele aspre ale germanilor. Văzu din prima că Louise Dulac nu este în local, dar rămase pe loc și cugetă.

Întâlnirea de la etaj... despre ce o fi fost? Oare le-ar fi interesat pe Catherine Dior și pe prietenii ei să afle? Dacă măcar ar fi avut ocazia să audă ceva.

Era gata să își continue căutarea în altă parte când intră Vidar Lind, care se îndreptă spre una dintre măsuțele rotunde din colțul cel mai întunecat al încăperii. Yvette simți cum îi saltă stomacul, de parcă ar fi sărit de la o mare înălțime.

Primul instinct a fost să plece înainte să o vadă. Dar ar fi fost o prostie. Cel puțin se cuvenea să îl salute, ca reacție la amabilitatea de care dăduse dovadă când o ajutase cu bicicleta. Și oare nu sperase de fapt să îl întâlnească aici? Dar, confruntată cu realitatea întâlnirii, nu i se mai părea un lucru chiar atât de simplu să intre în vorbă cu el.

Făcu în așa fel încât să se apropie de masa lui.

— Bună ziua, Monsieur... Lind?

De parcă nu ar fi avut numele întipărit în minte.

Urmă un moment în care i se păru că nu o recunoaște și că îi va cere să îl lase în pace. Îi venea deja să intre în pământ de rușine. Dar după ce se uită iute în jur, Vidar zâmbi cu colțul gurii, se ridică și făcu un gest către scaunul liber de la masă.

— Vă rog să luați loc.

Yvette ezită. Trebuia să o caute pe Louise Dulac. Dar bărbatul acesta o intriga și, dacă era diplomat, era cu siguranță și spion.

Iar dacă era spion, ar fi putut să... ce? Să o ajute. Să o ghideze. Să îi spună cum să fie de folos.

Se uită în jur. Ce mai contau câteva minute. Se așeză pe locul indicat.

Simțindu-i parcă nervozitatea, Vidar se aplecă înspre ea cu ochi strălucitori.

— S-a întâmplat ceva, mademoiselle? Doar nu v-ați pierdut iar bicicleta.

— Nu, monsieur. Coborî vocea. Am dat nas în nas cu niște naziști de rang înalt. Cu ambasadorul german.

— Zău? Nu păru impresionat. În acest caz cred că v-ar prinde bine ceva de băut.

În loc să cheme un chelner, se ridică fără grabă, se duse la bar, îi întinse ceva barmanului cu jachetă albă și comandă. Monsieur Lind părea în largul lui la Ritz, părea obișnuit cu acest stil de viață. Yvette admiră figura înaltă, elegantă, cu costumul de o croială perfectă, cu gulerul și mânecile de un alb imaculat. În timp ce aștepta ca barmanul să toarne băutura dintr-un mixer de cocktail acoperit de condens, părea atent la restul clienților din bar. Căuta pe cineva, poate? Deranjase ea oare o întâlnire?

Reveni cu două pahare de martini pline de un lichid transparent, decorate cu câte o măslină înfiptă într-un băț de cocktail. Măsuța era atât de mică, iar picioarele lui atât de lungi, încât atinse cu genunchiul brațul lui Yvette când se așeză. Nu păru conștient de atingere. Ea, dimpotrivă.

Așeză paharele și se întoarse către ea.

— Povestiți-mi.

Yvette sorbi din cocktail și strâmbă din nas, străduindu-se să nu tușească. Era foarte tare.

— Păi, în apartamentul lui Mademoiselle Dulac. Se pare că mă place, nu știu de ce, și m-a chemat la ea. Dar când am ajuns acolo, nu era în cameră. Era doar Gruber cu doi bărbați.

— Și unul dintre ei era ambasadorul?, dădu Lind din cap, iar lui Herr Abetz i-a plăcut de dumneavoastră?

Oare de ce a formulat astfel întrebarea? Yvette ezită.

— M-a... m-a făcut să mă simt prost.

— Aha. Atunci într-adevăr *i-a* plăcut de dumneavoastră. Înțeleg că sentimentul nu este reciproc.

— Bineînțeles că nu.

Coborî vocea.

— Nu sunt colaboratoare, monsieur.

Îl privi atent și când la afirmația ei sfidătoare lui Lind îi apăru o ușoară cută între sprâncene, adăugă:

— Nu trebuie să vă faceți griji pentru mine. Știu să mă prefac.

Lind zâmbi.

— Sunt sigur că sunteți infinit de discretă. Cum vă numiți, apropo?

— Yvette Foucher.

— O *delivery girl* cu relații importante. Spuneți-mi ce s-a întâmplat la etaj de erați atât de...

Făcu un gest vag.

— Aveați așa o strălucire în ochi.

Oare se vedea atât de bine pe ea ce gândește? Simți că i se înfierbântă obrajii și sorbi tăcută din martini. Cu vocea ușor răgușită de la tăria băuturii, răspunse:

— Erau trei bărbați. Gruber, ambasadorul și încă unul. Un francez. Cu fața rotundă și mustață stufoasă. Brunet. Aș zice în jur de cincizeci și cinci de ani, de înălțime medie.

Dădu din umeri.

— Nu știu cum îl cheamă.

— Era francez? De unde știți?

— După accent, monsieur. Era parizian fără îndoială.

Ochii lui Vidar deveniră îngânduraţi. Oare recunoscuse descrierea? Poate întâlnirea aceasta îi dăduse un indiciu.

Amestecă băutura cu măslina înfiptă în beţişor, aşteptând ca el să răspundă sau să îi ceară alte detalii. Când însă el nu reacţionă, Yvette împinse deoparte paharul.

— Trebuie să o caut pe Mademoiselle Dulac. Dar mi-a făcut plăcere să vă revăd, monsieur. Şi vă mulţumesc încă o dată pentru bicicletă. Sunt... este cel mai drăguţ lucru pe care l-a făcut vreodată cineva pentru mine.

Vidar se ridică împreună cu ea.

— Nu mai puteţi rămâne puţin? Să ne cunoaştem mai bine.

Ezită.

— Mademoiselle Foucher, îmi permiteţi să vă invit la cină într-o seară?

Cină? Vrea să o invite la cină! Yvette îşi drese glasul.

— Mi-ar plăcea foarte mult, monsieur.

Îi dădu adresa şi numărul de telefon ca să îi poată comunica detaliile, apoi aruncă o privire la ceas şi constată că trecuse termenul de jumătate de oră indicat de ambasadorul german pentru Louise.

— Trebuie să plec. Dacă totuşi nu este nevoie de mine aici, trebuie să mă întorc la Lelong.

Vidar o prinse de mână şi se aplecă asupra ei într-un fel care era mai degrabă familiar şi fermecător decât plin de curtoazie. Nu întâlnise niciodată un bărbat ca el, atât de elegant, însă lipsit de afectare.

— În ceea ce o priveşte pe Louise Dulac, spuse el când îi dădu drumul la mână, încercaţi în salon. Dacă într-adevăr doriţi să o găsiţi, evident.

Capitolul al unsprezecelea

Paris, iunie 1944

YVETTE

Yvette nu o găsi pe actriță nicăieri în hotel, așa că se hotărî să revină în apartament și să îi ceară lui Gruber permisiunea să plece, când o zări pe Louise intrând în hotel dinspre Place Vendôme.

— Ce noroc să te găsesc aici, spuse Louise, de parcă nici nu ar fi trimis după ea. Hai, vino sus.

— Sunt de ceva vreme aici, mademoiselle. Am fost la dumneavoastră în apartament, dar acolo era ambasadorul cu alți domni care m-au trimis să vă caut prin hotel.

— Înțeleg, spuse mademoiselle.

Avea o expresie impenetrabilă, dar Yvette avu impresia că nu îi convine ceva.

Poate că mademoiselle nu dorea să se știe că părăsise hotelul.

— Dacă doriți, le pot spune că v-am găsit la bar.

Actrița răspunse încet.

— Ar fi înțelept să nu te grăbești să te oferi să minți când nu știi de ce. La urma urmei, nu-mi ești datoare cu nimic.

— Și totuși, mademoiselle, am impresia că îmi veți cere multe, murmură Yvette pândind o reacție.

Actrița o privi lung. Apoi își îndreptă umerii de parcă ar fi vrut să scuture vorbele lui Yvette.

— Ne vom întoarce în apartament sperând că domnii și-au terminat discuțiile importante. Zâmbi. Ar fi cazul, fiindcă trebuie să mă pregătesc de serată.

— Iar seratele sunt mult mai importante decât politica sau războiul, căzu de acord Yvette cu doar o umbră de ironie.

— Vorbești adevărul fără să știi, copilă, replică mademoiselle cu o privire piezișă.

Yvette își dorea să nu i se mai spună mereu copilă. Vidar Lind aproape că îi spusese pe față că e prea tânără pentru el când s-au cunoscut, deși invitația la cină părea să indice că s-a răzgândit între timp. Ei, cel puțin cei care te subestimează nu se feresc de tine.

— Trebuie să arăt spectaculos în seara aceasta, Yvette, murmură Dulac când intrară în lift. Ai tu grijă de asta, te rog.

— Da, mademoiselle.

Yvette se forță să zâmbească.

— Nu va fi prea greu.

Petrecerea de Noailles avea într-adevăr să fie evenimentul principal al sezonului, din câte înțelesese din bârfele de la Lelong. Monsieur Dior și Monsieur Balmain pregătiseră rochiile pentru majoritatea doamnelor care aveau să fie prezente.

Să lucrezi în domeniul *haute couture* în timpul războiului însemna să te separi în două persoane distincte. Jumătate din Yvette se bucura să admire strălucirea unor creații atât de rafinate

și înțelegea că în Franța moda nu este un moft, ci o contribuție-cheie la economia națională. Dar cealaltă jumătate, care o chinuia atât de mult în prezent, era cea care ura opresiunea nazistă, care își risca viața să transmită mesaje pentru rezistență, care vedea cum compatrioții ei mor de foame în timp ce Gruber și Göring, și acoliții lor se înfruptă cu delicatese la Maxim și la Ritz. Cum putea împăca cele două jumătăți?

O posibilitate ar fi fost să se apropie de Dulac pentru a fi de ajutor rezistenței. Cum, încă nu știa, dar avea să încerce.

Sosiră în apartament tocmai când Gruber și oaspeții săi se pregăteau să plece. Ambasadorul german rânji cu gura până la urechi. Yvette rămase la un pas în spatele actriței, încercând să se confunde cu fundalul, în timp ce Dulac îi întinse ambasadorului mâna să o sărute. Acesta se aplecă, își lipi buzele de dosul palmei ei și își izbi călcâiele cu pocnetul acela care suna mai degrabă a amenințare.

După câteva complimente banale adresate lui Dulac, ambasadorul ridică din sprânceană și îi aruncă o privire lui Yvette.

— Adu-o cu tine pe fată la Chantilly. Este o originală.

— E amuzantă, nu-i așa? răspunse mademoiselle. Dar, din nefericire, nu cred că va fi posibil. Nu e servitoarea mea, înțelegi, Otto. Lucrează la Casa Lelong.

Ambasadorul dădu din mână nonșalant, de parcă obligațiile muritorilor de rând nu puteau sta în calea capriciilor sale.

— Adu-o oricum. Sunt sigur că Herr Lelong va fi bucuros să ne facă pe plac.

Când bărbații plecară și Yvette rămase singură cu mademoiselle în budoar, Yvette o întrebă:

— Când vă duceți la Chantilly, mademoiselle? Chiar credeți că Monsieur Lelong îmi va permite să vă însoțesc?

Încercă să pară o fetiță flușturatică entuziasmată la perspectiva unui eveniment deosebit pentru ea. De fapt se gândea la

rezistență și se întreba dacă i-ar fi mai de folos lui Catherine aici la Paris, în calitate de curier, sau la Chantilly, unde ar avea acces la oficialitățile germane de rang înalt. Catherine ar sfătui-o să fie prudentă, Yvette era sigură de asta. Dar ce-ar zice Liliane?

Actrița inspiră adânc, netezi materialul rochiei de parcă ar fi dorit să facă mai mult loc pentru aerul din plămâni, apoi expiră.

— Petrecerea de la Château de Saint Firmin este abia săptămâna viitoare. Cine știe? Herr Abetz se prea poate să fi uitat deja de tine înainte să fi ieșit din hotel. Dar dacă insistă, Monsieur Lelong nu va avea de ales și te va lăsa să vii.

Mademoiselle Dulac se duse la fereastră și privi afară, către Place Vendôme, cu monumentul din mijloc, cu mașinile care îi dădeau roată și cu magazinele de lux de jur-împrejur. Oare vedea și mașinile militare parcate în piață, sârma ghimpată din afara ei, legată de suporturile de lemn ca niște cruci căzute într-o mlaștină imundă?

— E prea din scurt. Nu știu dacă ar fi înțelept să te iau cu mine.

Yvette deveni alertă și tensionată. Cu siguranță mademoiselle se referea la altceva și nu la cât de etic este să fure o angajată aflată în slujba unei case de modă. La urma urmei, nu avusese scrupule să o împrumute pentru după-amiaza aceasta.

O surprindea și o intriga pe Yvette să o vadă pe zeița marelui ecran atât de serioasă și de contemplativă. Oare Louise Dulac era mai loială Franței decât se credea? Se poate să fi avut un fel de strategie și se întreba dacă se poate folosi în vreun fel de Yvette? Cel mai bine ar fi să tacă și să aștepte să vadă ce urmează.

— I-a plăcut mult de tine, nu-i așa? întrebă într-un final mademoiselle.

Pe Yvette o cuprinse un sentiment de neliniște, dar nu răspunse, nedorind să întrerupă șirul gândurilor actriței și curioasă să audă cum va continua.

Privirea lui Dulac coborî asupra inelului de pe deget, pe care îl răsuci de mai multe ori, iar diamantele sclipiră necontenit în lumina soarelui. Yvette se întrebă dacă inelul îi fusese dăruit de Gruber. Nu era pe degetul rezervat inelului de logodnă, firește. Un bărbat ca Gruber nu se însura cu o femeie ca Dulac. Probabil că era deja însurat cu o frau germană și credincioasă.

— Dacă vin, spuse Yvette încet, cu aceeași seriozitate ca a actriței, ce va trebui să fac?

Actrița dădu din umeri și i se risipi melancolia.

— Vom vedea la momentul potrivit. Acum ajută-mă să mă îmbrac.

GABBY

Gabby era toată un pachet de nervi, epuizată de lipsa de somn, de starea permanentă de veghe și de canicula cumplită. Aliații debarcaseră pe plaja din Normandia cu o săptămână în urmă și încă luptau să înainteze către sud. Parisul era atât de aproape de salvare, însă pentru familia ei pericolele ocupației nu păruseră niciodată atât de mari și de amenințătoare.

Yvette dădu buzna în *loge* ca un vârtej, cu privirea înflăcărată.

— N-ai să ghicești niciodată ce s-a întâmplat azi.

Gabby se pregăti să audă ceva îngrozitor.

Yvette mărturisi tot, toate incidentele, unul mai înspăimântător decât celălalt. Gestapistul cu dinți de aur de la librăria lui Monsieur Arnaud, întâlnirea cu diplomatul suedez și invitația ambasadorului german la château.

Atenția lui Gabby se agăță de amenințarea cea mai concretă.

— N-ar fi trebuit să îl înfrunți pe banditul acela îngrozitor, Yvette! Putea să te ia la bătaie și pe tine.

Dacă îi venea ideea să afle identitatea lui Yvette și îi punea gând rău? Lui Gabby îi îngheță sângele în vine la gândul acesta.

— Nici tu n-ai fi rămas indiferentă, spuse Yvette. Monsieur Arnaud e un om bătrân, Gabby. Și n-am pățit nimic, așa că nu mă mai sâcâi.

Se răsuci să își examineze fusta la spate.

— Știam eu. Mi-am agățat tivul când am fugit de el.

Își descheie fusta și o scoase, rămânând într-un jupon peticit, apoi se duse la birou să ia coșul de cusut.

— Hai, stai jos. Cos în timp ce vorbim.

Lui Gabby nu-i plăcea că Yvette devenise peste noapte nu doar mai matură, ci și mai nesăbuită. Cum reușea ea mereu să se afle în toiul evenimentelor? Era una să fii martoră la violențele comise de un *gestapiste*; însă invitația lui Otto Abetz era o amenințare de un cu totul alt nivel.

— Bietul Monsieur Arnaud, zise Maman. Întotdeauna s-a străduit să aibă relații bune cu germanii. Întotdeauna a stat cu capul plecat.

Yvette pufni, dar scotocea prin cutia de cusut și Gabby nu-i văzu expresia.

— Ce? vru să știe Gabby.

— Ei... vânzarea de mărfuri pe piața neagră este totuși un risc, trebuie să recunoști.

Yvette găsi un ac, introduse ața în el și începu să își coasă tivul.

— Spune-ne ce e cu invitația asta de la ambasador, spuse Gabby. Chiar se poate să fi vorbit serios? Când ar trebui să te duci?

— A, abia săptămâna viitoare, spuse Yvette. Dar probabil că nu va ieși nimic de fapt. Așa se întâmplă de obicei cu treburile astea.

Să te apropii prea mult de germani era la fel de periculos precum să îi scuipi în ochi. Mai mult, nici să fie considerată

colaboratoare de patrioții francezi nu ar fi mai puțin nociv pentru Yvette.

— Va fi plin de *Boches*, spuse Gabby. Nu poți să scapi?

— Nu puteam să refuz, nu crezi? spuse Yvette, înfigând și trăgând acul cu viteză și delicatețe.

Degeaba încerca să se prefacă absorbită de lucru, Gabby o cunoștea prea bine. Entuziasmul se revărsa în valuri dinspre ea.

— Cum de ești așa încântată de ocazie, tu care îi urăști atât de mult pe germani? spuse Gabby.

— Îmi doresc și eu să văd locuri noi și să mănânc bine, atâta tot.

Yvette înnodă firul și îl rupse cu dinții.

— Te imit pe tine, Gabby, aleg calea cea mai puțin agresivă.

Puse la loc cutia de cusut, își îmbrăcă fusta și ieși din cameră.

Asemenea pasivitate părea atipică pentru cineva care se plângea de la începutul ocupației că nu are ocazia să lupte pentru Franța. Însă Gabby se hotărî să abordeze subiectul cu prudență. Lăsă să treacă o zi întreagă înainte să amintească iar de el.

— Este o mare onoare să fii invitată la Château de Saint Firmin, spuse în timp ce sora ei se pregătea să plece la lucru. O să cunoști mulți oameni interesanți și bogați.

— Presupun că da.

Yvette se strădui să își adune părul aspru și cârlionțat într-un coc și începu să îl fixeze cu agrafe.

— Și spui că te-a invitat însuși ambasadorul?

— Da.

— Sper că nu-ți va suci mințile invitația asta la castel.

Cuvintele răsunară mai tăios decât intenționase Gabby, dar Yvette părea să fie cu gândurile în altă parte.

Gabby încercă din nou.

— Mă îngrijorează vizita asta.

Yvette își înfipse și ultima agrafă, se întoarse și o prinse pe Gabby de umeri, cu ochii ei de pisică serioși și calmi.

— Și pe mine, Gabby. Dar trebuie să fac ce pot. Cu toții trebuie să facem ce putem.

Răspunsul acesta o alarmă și mai tare pe Gabby, dar, înainte să poată riposta, Yvette o sărută pe obraz, își luă geanta și ieși.

Era cazul să iasă și Gabby. Venise timpul să o viziteze pe Madame LaRoq. Scoase din cămară niște brânză cumpărată de pe piața neagră și o tăie în jumătăți. Înfipse vârful cuțitului într-una dintre bucăți, o duse la nas și o mirosi. Avea mirosul înțepător de picioare nespălate, mirosul specific pentru brânza Brie de calitate, maturată, de la țară.

Gabby fusese ispitită să îi facă o vizită inopinată lui Madame LaRoq în afara orelor pe care i le indicase Catherine Dior. Dar, deși curioasă să descopere ce se petrece în apartament, era mai prudent să nu afle. Ar fi vrut să știe, dar nu își dorea să fie răspunzătoare pentru ce ar fi aflat și nu se putea una fără cealaltă.

Pretinsele bune intenții afișate de germani la sosirea în Paris se risipiseră odată cu Ziua Debarcării. Cu cât devenea mai evident că Aliații vor câștiga războiul, naziștii se înverșunau din ce în ce mai tare, ca niște șobolani încolțiți. Zilnic arestau noi și noi membri ai rezistenței, îi torturau și îi împușcau, trimițându-le familiile în lagăre de muncă. Gabby risca să fie arestată pentru simplul fapt că avea cunoștință de activitățile rezistenței și nu le denunțase, iar acest risc le amenința poate și pe Yvette, și pe Maman.

Nu exista cale de întoarcere odată ce Gabby devenea părtașă la secretul lui Madame LaRoq și al lui Catherine. După cum stăteau lucrurile acum, măcar se putea preface că era înșelăciunea lor.

Madame i-ar fi râs în nas, probabil, dacă ar fi știut cât de multe griji își face Gabby pentru ea.

— Dar deja sunt pe moarte, draga mea, i-ar fi spus. De ce să nu ies din scenă cu un *boom*?

În timpul ocupației, nu numai tinerii, ci și bătrânii deveniseră mai temerari.

Însă Gabby nu se putea abține să nu se simtă oarecum jignită de distanța ce se căscase între ea și femeia care într-un fel îi ținuse loc de bunică și îi venea din ce în ce mai greu să își ascundă sentimentele.

Gabby așeză brânza alături de o felie de pâine și turnă o ceașcă de ceai slab de păpădie.

Ieși din *loge*, parcurse gangul și pătrunse în curtea interioară. Soarele zâmbea astăzi și încălzea dalele de piatră de sub tălpi. Vântul se oprise și era liniște. Nu pătrunseseră vârtejuri de frunze în curte, care să se așeze în mormane, așa că nu avea ce mătura. Nimeni nu mai smulsese legume pe timpul nopții — nici nu ar fi avut ce. Trebuie să o roage pe Catherine să îi mai aducă semințe când se întoarce de la Callian.

Liniștea părea de-a dreptul sinistră în canicula verii, ca pe o stradă dintr-un western american înainte să înceapă împușcăturile. Curtea fusese un loc vesel în care ieșeau vecinii să stea de vorbă sau chiar să se așeze seara la un păhărel, dar acum era mereu pustie. Locuitorii rămași stăteau pitiți în apartamente, și mulți le părăsiseră cu totul și se refugiaseră în sud de îndată ce porniseră germanii spre Paris. Multe apartamente rămăseseră goale. Ce risipă, dar ce se putea face?

Așeză ceașca pe farfurie și deschise ușa care dădea înspre aripa lui madame. Balustradele trebuiau iar șterse de praf, remarcă ea în timp ce urca scara. Părea că îi este sortit să șteargă praful fără încetare. Așa va fi toată viața ei de acum înainte?

Oricum, era preferabilă o viață de trudă comparativ cu nopțile tensionate în care pândise zgomotele care trădau prezența vizitatorilor lui Catherine sau cu groaza provocată de bizarele întâlniri ale lui Yvette cu *les gestapistes* și cu ambasadorul german.

Gabby ajunse în dreptul apartamentului lui Madame LaRoq și descuie ușa. La urma urmei, era așteptată și era ora nouă fix.

Ceea ce văzu însă în dormitorul lui madame o făcu să scape farfuria și ceașca și să o pornească împleticit către pat cu brațele întinse. Aplecat amenințător deasupra lui madame era un bărbat înalt și blond.

Capitolul al douăsprezecelea

Paris, iunie 1944

GABBY

— Ce faci? Las-o în pace!

Gabby se năpusti înainte, îl apucă pe străin de braț, trase de el cu toată puterea și apoi îl împrânci. Cu un geamăt, bărbatul se împletici și căzu peste comodă. Gâfâind, se agăță de marginea dulăpiorului, străduindu-se să se ridice în picioare. Era clar că e suferind. Nu ar fi trebuit să poată să doboare un bărbat de talia lui. Își dădu seama imediat că e slăbit, bolnav sau poate rănit. Satisfăcută că bărbatul nu reprezintă o amenințare, își îndreptă pe dată atenția către madame.

— Ce s-a întâmplat? Ce a pățit madame?

Gabby se întinse peste pat și o apucă de mână. Madame nu reacționă. Ochii îi erau pironiți în gol. Înainte măcar să caute să îi ia pulsul, Gabby își dădu seama ce se întâmplase.

— Ah, *no!*

Durerea îi inundă pieptul. Cum putuse să fie atât de egoistă și să nutrească resentimente că e lăsată deoparte când madame zăcea fără viață în pat! Nu își putu înăbuși vaietul tremurat care îi izbucni din străfundurile ființei.

— Vă rog. Vă rog nu..., spuse omul răgușit, gâfâind de parcă vorbitul ar fi fost un efort uriaș pentru el. Vă rog. Liniște. Aduceți-o pe... Mademoiselle Dior.

Stătea sprijinit cu spatele de comodă, dar alunecă, nemaiputându-se ține pe picioare. Fața îi deveni alb-cenușie, contrastând puternic cu albastrul strălucitor al ochilor.

Nu se putea gândi la el acum. Nu se putea gândi decât că madame murise. Că zâmbetul acela fermecător nu-i va mai încălzi niciodată inima.

Își aplecă fruntea, o lipi de tâmpla bătrânei și izbucni în plâns.

Nimic nu mai exista, în afară de Gabby și de madame, și de durerea ei. Suspina, strângând mâna lipsită de viață, cu pielea ca hârtia, încheieturile zbârcite și palmele descărnate.

De-ar mai fi avut o singură zi. Ar fi folosit-o cu chibzuință, dacă ar fi știut că sfârșitul este atât de aproape.

După o vreme, auzi vocea chinuită a bărbatului.

— Îmi pare rău. A fost o femeie remarcabilă.

Gabby nu răspunse. Într-un colț depărtat al minții știa cine e bărbatul, că își riscă viața doar prin aceea că rămâne în aceeași cameră cu el. Însă durerea o copleșise atât de mult, încât nu mai putea reacționa.

Apoi simți un val de mânie. Ar fi vrut să îl acuze, să dea vina pe el. Dar în pofida impresiei pe care și-o făcuse la intrarea în cameră, știa că nu fusese o moarte violentă. Bărbatul — indiferent ce căuta aici — nu o ucisese pe madame.

Încet îi veniră gânduri, plutind ca prin ceață. Bărbatul prăbușit pe podea cu ochii închiși se simțea foarte rău. Era pe moarte. Îl

privi amorțită. Respira greu și era palid. Buzele i se schimonosiseră de durere. Avusese impresia că este imens și era într-adevăr înalt, dar, acum că îl vedea mai bine, își dădu seama cât era de slab. Arăta ca unii dintre soldații francezi care reveniseră de pe front, distruși și înfometați.

Deci acesta era secretul lui madame. Al lui madame și al lui Catherine Dior.

— Vă rog să mă iertați, mormăi bărbatul în engleză, dar mă tem că...

Apoi căzu într-un leșin de moarte. Capul îi trecu la un fir de păr distanță de butonul sertarului de jos al comodei.

Gabby își înăbuși un țipăt. Trebuie să îl ajute. Dar cum? Nu credea că îl poate ridica de una singură.

Și Madame LaRoq? Cum să aducă Gabby un cioclu, cu bărbatul acesta pe podea? Inspiră adânc și încercă să își ordoneze gândurile împrăștiate.

Întâi și întâi madame. Gabby se aplecă și îi închise cu blândețe pleoapele, apoi rosti în șoaptă o scurtă rugăciune. Își mușcă buza să nu plângă. Nu își putea permite să se lase pradă durerii.

Fără tragere de inimă, Gabby o părăsi pe madame și se aplecă deasupra englezului leșinat. Cămașa avea o pată roșie pe umăr, care se mărea din ce în ce mai mult. Probabil că era o rană care s-a deschis când a căzut. Tremurând toată de șoc și de durere, se uită împrejur după ceva cu care să oprească sângerarea și aduse până la urmă un prosop din baie.

Îngenunche lângă el, îi sprijini capul cu brațul și apăsă prosopul pe rana de pe umăr.

— Haide odată, murmură.

Dar bărbatul nu își venea în fire. Zăcea blocat între comodă și pat, imposibil de scos fără ajutor.

— Monsieur?

Cu blândețe, îl lovi ușor pe obraz cu degetele. Poate își revine măcar cât să se ridice singur. Dar degeaba. Era insensibil.

Ar trebui să o aducă pe Catherine Dior. Era problema ei, la urma urmei, o problemă pe care aceasta nu intenționase să i-o comunice lui Gabby. Își trase mâna de sub capul bărbatului și legă strâns prosopul cu baticul ei. Bărbatul gemu. Îl durea.

— Îmi pare rău, șopti ea.

Avea până și buzele albe, dar chiar și așa palid și bolnav, era un bărbat chipeș.

Când își scoase brațul de sub umerii lui, bărbatul alunecă imediat într-o parte, așa că îl coborî cu blândețe și îl trase cât să zacă întins pe podea.

— Mă întorc cât de repede pot, îi spuse, deși de ce se obosise să îl informeze când el era inconștient, nici ea nu știa.

Îi era greață, nu din pricina sângelui, ci a pericolului reprezentat de simpla prezență a bărbatului.

Gabby se duse în baie să se spele pe mâini și își zări chipul în oglindă. Avea ochii mari și speriați, obrajii îmbujorați. Părea vinovată de ceva. Încercă să își aranjeze părul și își prinse la loc șuvițele rebele care îi scăpaseră din coc când își scosese baticul. Se stropi pe față cu apă, apoi se agăță de chiuvetă și inspiră, și expiră de mai multe ori să se calmeze.

Nu trebuia decât să o aducă pe Catherine. Se va ocupa ea de toate. Gabby își dădu silința să se pună în mișcare. Curăță cioburile de porțelan din pragul dormitorului, încuie ușa și se duse în grabă la apartamentul lui Monsieur Dior. Inspiră adânc și bătu la ușă.

Deschise Sabine cu un pămătuf de pene în mână. Părea atât de normală, atât de neatinsă de pericol în șorțulețul și boneta ei, încât lui Gabby îi venea să o scuture și să zbiere la ea să se trezească.

— E acasă stăpâna?

Încercă să vorbească pe un ton normal, dar îi tremura vocea.

Sabine nu observă nimic.

— Mademoiselle Dior e la Callian.

— *Cum?*

Gabby se uită îngrozită la cameristă. Bineînțeles! Ce proastă era. Uitase de plecarea lui Catherine. O, Doamne Dumnezeule, cum se va descurca fără ajutor?

Sabine se uită la ea încruntată, cu un început de curiozitate, dar apoi își aduse aminte de ceva.

— O clipă, am un pachet pentru Yvette. Te rog să i-l duci tu.

Se îndepărtă fără să aștepte răspuns.

Gabby închise strâns ochii. Simțea că îi fuge pământul de sub picioare. Cum a putut Catherine să îl lase pe englez în apartamentul lui madame fără să se ocupe de îngrijirea lui? Măcar ar fi putut s-o informeze pe Gabby cine era responsabil în absența ei. În cine să aibă acum încredere să ceară ajutor? Nu în Sabine cu prietenul ei german, asta e sigur.

Atunci cine mai știa, oare? Monsieur Dior? Dar dacă nu știa că sora lui e implicată în... ce e implicată, atunci nu se cuvenea ca Gabby să îl pună în pericol încredințându-i această informație. Rănitul era britanic. Un pilot, poate, sau un spion. Puteau fi cu toții arestați, torturați și uciși doar pentru că știau de prezența lui aici. Cu un efort imens de voință, își înlătură panica.

Dacă măcar l-ar mai fi avut pe Simeon, pe omul bun la toate, l-ar fi putut chema în ajutor să mute rănitul. Să aștepte până se întoarce Yvette? Ar fi fost prea târziu. Și oricum, nu o putea implica pe Yvette. Era prea periculos.

Englezul trebuie ascuns înainte să cheme cioclul. Gabby trecu în revistă toți bărbații în putere pe care îi știa, dar nu găsi pe nimeni în care să poată avea încredere.

În mintea lui Gabby începu să se formeze un început de idee. O idee atât de respingătoare, încât nici nu îi venea să o formuleze și să o exprime.

Sabine reveni și îi întinse lui Gabby un pachet mic și ușor.

— Ciorapi, spuse ea și făcu cu ochiul.

Fără îndoială, un dar din partea soldatului ei german.

Buimăcită de prăpastia dintre preocupările ei și ale lui Sabine, Gabby clipi din ochi, apoi îndesă pachetul în buzunarul halatului. Yvette avea să îl pună pe foc.

— Te simți bine, Gabby? întrebă Sabine. Pari gata-gata să leșini.

Auzind una ca asta, Gabby își impuse să își vină în fire.

— Nu, nu, n-am nimic.

Ezită. Să o roage pe Sabine să o informeze dacă întreabă cineva de Catherine? Dar nu, nu își putea permite să trezească bănuiala nimănui, mai ales a lui Sabine.

— Când se întoarce Catherine?

Încercă să pară nonșalantă și nu disperată.

Camerista dădu din umeri.

— Nu mă informează ce face. Cred că s-a întâmplat ceva acasă și a trebuit să plece în grabă. Poate se întoarce mâine. Poate nu.

Neștiind ce să facă acum, Gabby se răsuci pe călcâie și era să se izbească de Liliane Dietlin.

— Cum adică? vru să știe Liliane, intrând în apartament și scoțându-și mănușile. Catherine e plecată? Nu știam.

Părea foarte iritată. Gabby o înțelegea perfect. Când o privi mai atent, văzu că obișnuita ei bună-dispoziție o părăsise în dimineața aceasta. Liliane părea palidă și trasă la față.

Lui Gabby îi părea rău să îi mai dea un motiv de supărare, dar singura persoană despre care se putea gândi că știe de treburile lui Catherine era Liliane. Și Gabby avea nevoie disperată de ajutor.

În timp ce Sabine repeta informația pe care i-o comunicase deja primei vizitatoare a lui Catherine, Gabby o privi cu atenție pe Liliane. Dacă măcar ar fi existat vreun gest secret sau o parolă

de care să se poată folosi pentru a o pune la încercare pe Liliane, să vadă dacă face într-adevăr parte din grupul de rezistență al lui Catherine. Dar nu avea ce face; dată fiind situația din apartamentul lui madame, Gabby trebuia să riște să dezvăluie cât știa. Mai întâi trebuia să scape de curioasa Sabine.

Liliane ezită, de parcă avea de luat o decizie dificilă. Apoi îi mulțumi lui Sabine și ieși din apartament.

Gabby o urmă. Când ușa se închise în spatele lor, îi șopti:

— Mademoiselle Dietlin! Am ceva să vă spun.

Înainte ca Liliane să poată reacționa, Gabby o prinse cu îndrăzneală de încheietură și o trase către apartamentul lui Madame LaRoq.

Privind-o în ochi pe Liliane, Gabby murmură:

— Știți de... activitățile nocturne ale lui Catherine?

Liliane zâmbi.

— Activități nocturne? Sună misterios. La ce te referi?

Gabby își umezi buzele și se uită în spate pe coridor.

— Acum câteva nopți, Catherine m-a rugat să nu bag de seamă oaspeții care sosesc după ora stingerii. Am făcut cum mi-a cerut, evident. Dar s-a întâmplat ceva neprevăzut. Ea a plecat și a lăsat în urmă o... o dificultate, să zicem.

— O dificultate.

Liliane o privi intens pe Gabby, de parcă ar fi calculat niște riscuri. Apoi spuse:

— Nu știu despre ce vorbești. E periculos să faci astfel de insinuări, Gabby. Mă mir de tine. Catherine este o femeie înțeleaptă. Nu vrea să aibă probleme cu germanii, la fel ca noi toți.

Gabby nu reușea să interpreteze atitudinea lui Liliane. Oare Catherine chiar ținuse secretul și față de prietena ei? Sau Liliane Dietlin știa atât de bine să se prefacă?

În absența lui Catherine, Liliane era singura ei șansă.

— Am găsit ceva în apartamentul lui Madame LaRoq, spuse, încercând să se exprime cu subînțeles.

Cel puțin dacă Liliane nu făcea parte din rezistență, madame nu mai putea să pățească nimic. Se cutremură în sinea ei la pragmatismul nemilos al gândului care îi venise.

— Ceva? întrebă Liliane.

— Pe cineva, răspunse Gabby.

O prinse pe Liliane de cot.

— Vă rog, Mademoiselle Dietlin, trebuie să veniți.

Liliane aruncă o privire către apartamentul lui madame.

— Ce s-a întâmplat? Ce e?

Pe o voce joasă, Gabby spuse:

— Madame. A murit în noaptea asta. Și este... cineva acolo și e rănit. A căzut și nu-l pot mișca.

Liliane dădu scurt din cap, semn că înțelege bine despre cine e vorba.

— Este lumină afară, șopti ea. Nu pot să aduc pe nimeni înainte de căderea întunericului. Trebuie să ne descurcăm singure.

Intrară în tăcere în apartamentul lui Madame LaRoq și trecură în dormitor. Liliane cântări dintr-o privire rece situația. Își puse poșeta pe măsuța de toaletă și se aplecă deasupra rănitului.

— Nu mai sângerează, spuse ea, dar e inconștient. Trebuie să îl ducem înapoi în ascunzătoare înainte să chemăm cioclul. Ajută-mă.

Cu grijă să nu îi deranjeze bandajul, Liliane prinse bărbatul de subsuoară. Acesta gemu, dar nu se trezi. Gabby îl apucă de glezne și, împreună, îl mutară din loc.

— Doamne ce greu e, spuse Gabby.

Când îl aduseră mai degrabă târâș decât pe brațe din dormitor în camera de zi, Liliane spuse:

— Stai să mă odihnesc puțin.

Făcu semn din bărbie către canapea.

— Acolo.

Gâfâind, îl purtară până la canapea și îl întinseră pe ea. Cu gesturi iuți și blânde, Gabby îi puse o pernă sub cap.

Rămaseră așa câteva clipe, măsurând rănitul din priviri. Lui Gabby îi bătea inima mai să-i spargă pieptul — și de frică, și de efort.

— Unde îl punem?

— Hai să vezi.

Camera servitoarei nu era cu mult mai mare decât un dulap. Nu era loc decât pentru un prici și o noptieră.

Liliane făcu un gest.

— Trebuie doar să tragem ceva în fața ușii ca să nu se vadă că e încă o cameră acolo.

Gabby rămăsese uluită.

— De aceea a mutat madame vitrina!

Vitrina era imensă, din lemn noduros de nuc, încărcată cu vesela de argint a lui madame, moștenire de familie. Gabby fusese atât de preocupată în ultima vreme, încât nici nu întrebase de ce se hotărâse Madame LaRoq să mute mobila.

— Catherine a montat niște rotițe să fie mai ușor de împins. Uite.

Liliane își lipi palmele de laterala vitrinei și împinse. Vitrina se zgudui toată și se mută din loc, cu zăngănit de vase.

— Se pare că Mademoiselle Dior s-a gândit la toate.

Gabby nu se putu abține să nu admire ingeniozitatea lui Catherine. Făcuse toate acestea chiar sub nasul ei. Mai aruncă o privire către cămăruță.

— Dar în cazul unui raid nu are pe unde ieși.

— E adevărat, recunoscu Liliane. Dar nu le poți avea pe toate, nu? Crede-mă, este mai în siguranță și mai confortabil aici decât în multe alte locuri în care s-ar fi putut afla în prezent.

La o simplă privire aruncată în cameră Gabby simți o strânsoare de panică în gâtlej. Suferea de claustrofobie.

— Trebuie neapărat să îl închidem acolo? Nu-l putem ascunde în celălalt dormitor când vine cioclul?

— M-am gândit și eu la asta, răspunse Liliane. Are nevoie de îngrijire și trebuie să putem intra ușor la el. Cred că îl putem pune deocamdată în camera cealaltă. Mai ales că acum știi și tu de el.

— Îl pot îngriji eu, spuse Gabby. Măcar până se întoarce Catherine.

Cu cât prindea mai repede puteri, cu atât scăpa mai repede de el.

— Aveți medicamente și bandaje?

— Uite aici.

Liliane intră în baie și aduse bandaje, alifie, o soluție pentru curățat rana și o fiolă prețioasă de morfină.

— Pare puțin, dar nu avem de unde.

Dată fiind gravitatea rănii, nu va fi îndeajuns. Trebuie să fie cineva important dacă Liliane și Catherine au riscat să îl aducă aici. Ardea de curiozitate să întrebe cine e, dar mai bine să nu știe.

Gabby trase măsuța de cafea lângă canapea și se chirci pe un colț. Scoase forfecuța și tăie cu grijă bandajele de pe rană.

Trase aer printre dinți.

— Nu arată deloc bine.

Rana era urâtă, cu marginile sfâșiate, supurândă, iar pielea de jur-împrejur avea striații roșii, semn că se infectase. Erau și alte semne ale infecției. Inclusiv mirosul.

— Fac ce pot, dar să știți că nu am niciun fel de pregătire medicală.

— Ai experiență? întrebă Liliane.

— Puțină.

Îl îngrijise pe Didier în săptămânile lungi și chinuitoare de dinainte de moarte.

— Atunci ești cea mai bună alternativă pe care o avem.

În timp ce Gabby se strădui să curețe și să bandajeze rana, Liliane se duse să pregătească dormitorul. Bărbatul suferea și de altceva, nu doar de la rană, își zise Gabby. Respira greu, hârâia. Spera să nu moară.

Și-ar fi dorit să aducă un doctor să îl vadă, dar era prea riscant. Multă lume fusese arestată și împușcată pentru că ajutase evrei sau disidenți să scape. Ea, Catherine și Liliane ajutau dușmanul. Dacă aborda pe cine nu trebuie și acesta le denunța, ar fi însemnat arestul, urmat de săptămâni întregi de interogări și tortură. Ar fi fost împușcate sau duse în Germania, unde ar fi murit în lagărele de muncă. Și nu doar ele, le-ar fi arestat și pe Yvette, și pe Maman, și poate chiar pe Monsieur Dior.

— Ajutați-mă să leg rana, spuse Gabby când Liliane reveni.

Liliane îl ridică pe rănit, iar Gabby îi legă bandajul în jurul trunchiului și îl fixă bine.

— Așa, spuse ea. Mai bine de atât nu pot.

Îl privi din nou pe englez. Părea să respire mai regulat.

— Acum ce facem? întrebă Gabby, după ce se spălară pe mâini și strânseră medicamentele. Mademoiselle Dietlin, să știți că eu i-am spus lui Catherine că nu vreau să fiu implicată.

Ce o apucase să le sară în ajutor rebelilor fără măcar să stea pe gânduri? Iar madame zăcea rece și părăsită la doar câțiva metri?

O năpădi un nou val de durere. Își șterse repede lacrimile din ochi cu dosul palmei.

— Madame LaRoq e moartă, spuse Liliane cu o brutalitate neobișnuită. Asta schimbă lucurile.

Se ridică și făcu câțiva pași prin cameră.

— Acum că madame nu mai e, trebuie să scăpăm de el. Ne atârnă de gât ca o piatră de moară. I-am spus de la început lui Catherine.

În ciuda ezitării lui Gabby de a se implica, o deranjă nepăsarea cuvintelor lui Liliane. Ar fi trebuit să se bucure că scapă și de primejdie, și de obligația de a-l îngriji. Dar acum era pacientul ei. Se simțea datoare față de el.

— Nu îl putem muta. E într-o stare prea gravă.

— Nu-ți face tu griji pentru asta. Dar să nu sufli o vorbă despre prezența lui aici. E foarte important.

Liliane o pironi cu privirea.

— Acum ești și tu implicată.

— Știu, desigur.

Gabby se simțea sfâșiată. Pe de o parte, își dorea cu fiecare părticică a trupului să îl poată vindeca pe pacientul ei. Pe de alta, familia ei va fi în primejdie atâta vreme cât bărbatul va rămâne sub același acoperiș cu ei.

Pentru moment, însă, ce putea face decât ceea ce era de bun-simț? Ar fi o adevărată lașitate să o lase pe Liliane să facă față de una singură situației. Gabby adună bandajele pline de sânge, le îndesă în șemineu și le dădu foc.

— Bine. Hai să-l mutăm în pat, spuse Liliane. Va trebui să rămână aici până când îi voi găsi un alt loc.

Târâră rănitul până în dormitorul destinat lui și îl urcară cu chiu-cu vai pe saltea. Gabby se încredință că nu i se deschisese rana de la cât fusese hurducat, apoi îl acoperiră cu plapuma. Gestul acesta simplu de netezire a așternuturilor îi stârni un sentiment bizar de tandrețe.

Părul blond închis al bărbatului nu mai fusese tuns de ceva vreme; iar obrazul nebărbierit îi dădea un aer de aventurier. Englez, în spatele liniilor inamice și rănit pe deasupra. Nici nu-și putea imagina cât de înspăimântător trebuie să fie.

Când închiseră în urma lor ușa de la dormitor, Liliane o întrebă brusc:

— Ce se întâmplă cu apartamentul, acum că Madame LaRoq a murit?

Gabby tresări. Era o întrebare indecentă, cu madame zăcând fără suflare în camera alăturată.

Răsuflă tremurat.

— În mod normal ar trebui să găsesc un nou chiriaș, dar avem deja mai multe apartamente goale pe care nu le vrea nimeni.

— Atunci avem timp.

Liliane își luă poșeta și o îndesă sub braț.

— Mă întâlnesc cu persoana mea de contact și fac toate aranjamentele pentru madame. Mă întorc cât de repede pot, bine?

Gabby dădu din cap. Din nou singură, cu problema mai urgentă rezolvată, pieptul i se umplu de durere. Înghiți lacrimile care amenințau să izbucnească. Nu voia să plângă în fața acestei femei micuțe, cu hotărârea ei de oțel și calmul nefiresc în fața primejdiei și a morții.

— O, draga mea.

Liliane puse mâna pe brațul lui Gabby.

— Țineai mult la madame, se vede. Oftă. Războiul m-a călit din multe puncte de vedere, de nevoie. Nu e neapărat un avantaj.

Liliane dădu să plece, dar se întoarse.

— Madame LaRoq... avea inimă de leu, să știi. O fi fost ea țintuită la pat, dar a făcut multe pentru cauza noastră. Tot ce a putut. Poți fi mândră de ea.

Gabby încuviință din cap și închise ușa în urma lui Liliane. Se uită în jur prin apartament, părăsit acum de acel spirit fermecător și afectuos.

Acum că nu o mai vedea nimeni, Gabby își putea permite să plângă în voie, dar criza disperată de plâns care amenințase să pună stăpânire pe ea părea să fi trecut. N-o fi fost ea la fel de

curajoasă ca Liliane sau Catherine, sau ca Madame LaRoq, dar atât curaj avea cât să facă față acestei provocări. Își îngădui câteva momente pentru a se liniști. Apoi își îndreptă spatele și se duse să o facă prezentabilă pe madame pentru întâlnirea cu cioclul.

YVETTE

Yvette livrase mai multe cărți cu păsări fără niciun incident, când i se oferi o sarcină mai dificilă. De data aceasta, monsieur îi întinse un plic și nu o carte. Livră trei pachete de la Lelong înainte să urmeze drumul indicat de Catherine. Traversă Pont des Arts și se îndreptă către Grădinile Luxembourg.

— Te-ai descurcat foarte bine, Yvette, îi spusese Catherine în seara precedentă, înainte să îi dea instrucțiunile pentru noua misiune.

Catherine nu le numea misiuni, ci sarcini, dar lui Yvette așa îi plăcea să le considere.

Catherine nu mai avea niciun fel de remușcări să se folosească de Yvette pentru asemenea treburi primejdioase. Acum vorbea scurt și la obiect.

— Dimineață mă duc la Callian. Îmi pare rău că nu voi fi aici să mă asigur că a fost totul în regulă, dar am încredere în tine, Yvette. Știu că mă pot baza pe tine.

— Care e adresa?

Yvette găsise o metodă să țină minte unde trebuie duse mesajele. Forma din cifrele numărului casei un cuvânt sau o propoziție caraghioasă care îi rămânea în memorie mult mai bine decât un simplu număr.

— Nu este o adresă propriu-zisă, spuse Catherine. De data aceasta vei lăsa pachetul în ceea ce numim noi o „cutie poștală moartă".

Pe Yvette o trecu un fior rece. Suna de rău augur. Dar își aminti ce îi spusese Liliane.

— Când îți este cel mai frică, zâmbește. Îi va distrage pe ceilalți și îți va relaxa restul corpului.

Așa că zâmbi. Inspiră și expiră de câteva ori și se strădui să rămână calmă cât timp exersară ce urma să facă în ziua următoare.

A doua zi dimineață, Yvette zâmbi mai mult ca niciodată pe tot parcursul rutinei de la Lelong, până când veni, în sfârșit, momentul să ducă scrisoarea în cutia poștală moartă. Tremura din toate oscioarele în timp ce trecu pe lângă Institutul Franței și se îndreptă către Grădinile Luxembourg.

Cea mai mare parte a parcului era închisă pentru public. Pe lângă faptul că rechiziționase jumătate din hotelul Ritz pentru Luftwaffe, Göring ocupase și Palatul Luxembourg și o parte însemnată din parc, împrejmuind zona cu garduri înalte păzite de soldați germani. Potrivit indicațiilor primite, Yvette ocoli zona și pătrunse în porțiunea de parc încă deschisă publicului, cu intrarea dinspre bulevardul Saint-Michel.

Înaintă pe aleile umbroase, a căror răcoare era o binecuvântare după fierbințeala de cuptor a străzilor Parisului. Când auzi muzică, se îndreptă într-acolo și ajunse în curând la un luminiș dominat de un pavilion pentru orchestră, unde se adunase o mulțime mare de oameni. Unii stăteau în picioare și își făceau vânt cu pălăria sau cu ziarul, iar alții erau așezați pe scaune pliante.

În mod cu totul inadecvat, acordurile dulci ale muzicii nu erau produse de parizieni, ci de un cvartet de coarde format din soldați germani, care mânuiau atât de absorbiți arcușul de parcă această reprezentație ar fi fost singurul motiv al prezenței lor la Paris. Iar în fața lor se adunaseră parizieni și germani deopotrivă, umăr la umăr, uniți de dragostea lor pentru muzică.

Niciodată nu mai resimțise Yvette atât de intens diferența dintre propria ei situație și atitudinea atâtor parizieni. Pentru ei, aceasta era o ocazie rară și minunată de a se bucura gratis de un concert de muzică (dacă nu doreau să plătească un loc pe scaun). Dacă pentru acest privilegiu erau nevoiți să îndure tovărășia germanilor, nu aveau nimic împotrivă. Pentru Yvette era ca și cum s-ar fi cufundat într-un bazin plin de rechini. Era literalmente înconjurată de dușmani.

Prea agitată să se poată bucura de muzică, Yvette se dădu jos de pe bicicletă. După cum i se spusese să facă, în loc să plătească doi franci și să se așeze pe un scaun pliant, își împinse bicicleta către o bancă liberă la oarecare depărtare de orchestră. Văzu în curând motivul pentru care banca rămăsese neocupată. Era toată mânjită de ceva scârbos și gălbui, care aducea a vomă.

Scoase ziarul din coșul bicicletei, desprinse o pagină din mijloc și o folosi să șteargă cu atenție amestecul care fusese utilizat de rezistență pentru a descuraja plimbăreții să se așeze în acel loc. Apoi scoase o altă foaie de ziar, o întinse pe bancă și se așeză pe ea. Bună întrebuințare a propagandei naziste, își zise. Deschise restul ziarului și rămase cu ochii țintă în el fără să vadă tiparul, teama palpitându-i puternic odată cu pulsul în gâtlej.

Cât va trebui să rămână acolo așteptând sfârșitul concertului? Avu grijă să răsfoiască încet ziarul, luând la rând fiecare articol. Din când în când, trecea cineva aproape de bancă, iar ea încerca să nu își ridice privirea în caz că întâlnește ochii unui soldat german și se trădează fără să vrea.

În sfârșit, se încheie concertul. În timp ce publicul își arăta aprecierea prin aplauze, Yvette scoase plicul cel mare din geantă și îl ascunse în ziarul împăturit printr-o mișcare pe care o exersase în repetate rânduri cu Catherine. Așeză ziarul cu plicul în el pe bancă, apoi își puse geanta pe umăr și închise catarama.

Cine va lua ziarul lăsat de ea? Catherine îi spusese ca nu cumva să rămână prin preajmă când venea cealaltă persoană. Tocmai asta era și ideea cu cutia poștală moartă.

Când Yvette se ridică în picioare, o acostă un soldat german.

— Hei! Ce faci aici?

Capitolul al treisprezecelea

Paris, iunie 1944

YVETTE

În ciuda caniculei, lui Yvette i se zburli părul pe ceafă și pielea i se acoperi de o transpirație rece și lipicioasă. Soldatul își dăduse seama că lasă un mesaj. Era încolțită. Se uită iute în stânga și în dreapta. Nu avea unde să se ducă fără să fugă drept în brațele altor germani.

Fii calmă, Yvette. Zâmbește!

Își desfăcu buzele și își arătă dinții, fără prea mare entuziasm, dorindu-și să fi fost o actriță mai bună. Dar soldatul păru că nu observă nimic, deoarece îi întoarse zâmbetul și își atinse șapca într-un salut care era fără îndoială bine intenționat. Era tânăr și frumușel, și nu părea să îi vrea răul, dar în niciun caz nu trebuia să-l lase să observe ziarul rămas pe bancă. Yvette expiră și se îndreptă spre bicicletă, pentru a-i muta atenția în altă parte.

Soldatul îi spuse ceva în germană, iar ea înțelese că o întreabă de sănătate, însă nu putea fi sigură.

— Ce-ai spus? întrebă ea, încercând să câștige timp. Nu înțeleg.

— Bună dimineața, mademoiselle, trecu el pe franceză. Cum de e singură o fată așa drăguță într-o zi atât de frumoasă?

Soldatul râse, de parcă și-ar fi dat și el seama de clișeul uzat pe care îl rostisee.

Părea inofensiv, dar cu *les Boches* nu știai niciodată. Le plăcea să se joace cu prada.

— Îmi place aici în parc.

Era adevărul, deși nu-i mai plăcea deloc de când mișuna de naziști.

— M-a atras muzica, dar acum trebuie să mă întorc la lucru.

Dacă se îndepărta de el, va observa oare soldatul ziarul rămas pe bancă și va încerca să i-l înapoieze? Ar fi un dezastru. Mai bine să îl ducă cu vorba și să îl ademenească din locul acela.

— Și eu sunt iubitor de muzică, spuse germanul.

Zâmbi și mai larg, de parcă s-ar fi bucurat de o glumă pe socoteala ei.

— Nu mă recunoști, mademoiselle?

— Nu, eu...

Abia acum îl privi cu atenție.

— A!

Râse ușurată.

— Prietenul lui Sabine.

Nu se văzuseră decât o singură dată la o cafenea. Se purtase urâcios cu el, dar el nu părea să își aducă aminte de asta.

— Și... îmi cer scuze. Am uitat cum te numești, răspunse el, aruncând o privire către banca unde stătuse Yvette, de parcă ar fi căutat acolo un indiciu cu privire la identitatea ei.

Înainte ca el să poată observa ziarul rămas pe bancă, Yvette îl prinse de braț și îl obligă să se îndepărteze.

— Ei, mă cheamă Yvette, firește! Ai timp să te plimbi puțin cu mine sau trebuie să te întorci la datorie?

Părea un tânăr drăguț, deși era nazist. Yvette înțelegea de ce lui Sabine îi plăcea de el. Era plăcut, manierat și nu foarte inteligent.

— Da, bineînțeles.

O invită să o ia înainte și îi așeză mâna pe spate într-un gest familiar, de parcă ar fi vrut să o ghideze.

— Sabine e prietena mea foarte bună și vreau să mă asigur că ai intenții onorabile față de ea, spuse Yvette. Așa că am de gând să te interoghez fără milă. Ajută-mă te rog cu bicicleta.

Va avea nevoie de ambele mâini să o poată duce de ghidon. Așa, nu va mai avea mâinile libere să o pipăie. Yvette spera foarte mult ca el să nu-i interpreteze invitația la plimbare drept încurajare să lege o idilă. Nu avea deloc intenția să îi fure iubitul lui Sabine.

Se plimbară o vreme pe aleile mărginite de copaci și se conversară cu oarecare stângăcie. Deși prietenul lui Sabine știa foarte bine franceză, nu era prea vorbăreț. Yvette începu să se relaxeze, deși inima încă îi bătea cu putere.

— Cred că aici ne despărțim, monsieur, zise ea când se apropiară de intrarea în parc și se întinse să își preia bicicleta. Mulțumesc pentru plimbare.

— Îmi permiți să te invit la masă, mademoiselle? întrebă tânărul fără să cedeze bicicleta.

Mâncare! Stomacul i se contractă la acest gând și gura i se umplu de salivă. Fără îndoială că tânărul mânca bine, ca toți germanii. Tentația era mare, dar nu își putea compromite principiile de dragul mâncării. Și oricum, se uita la ea într-un fel care cu siguranță nu i-ar conveni lui Sabine. Se uită la ceas și exclamă:

— Ce târziu e! Te rog să mă ierți! Chiar nu mai pot sta.

Îi mulțumi în grabă, smulse bicicleta din mâinile lui, sări în șa și îi strigă în urmă, în timp ce pedala:

— Să te porţi frumos cu prietena mea, monsieur!

Când ajunse înapoi la Lelong, o chemă îndată Madame Péthier.

— *Le patron* doreşte să te vadă.

O împunsătură de vinovăţie legată de ocolul ei prin parc o făcu să exclame:

— Vai de mine! Ce-am făcut?

— Nu o lua în glumă, spuse madame. Părea foarte serios când a trimis după tine.

Nu plimbarea. Invitaţia lui Dulac. Asta trebuie să fie. Yvette simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Chiar avea de gând să se ducă la castel? Nu-i ajungea primejdia prin care trecuse de dimineaţă, când era să o prindă prietenul lui Sabine cu mesajul pentru cutia poştală moartă?

Intră în atelier, unde Monsieur Lelong tocmai se asigura că unul dintre manechine etalează cu perfecţiune creaţia în care este îmbrăcată; trăgea şi împingea de biata fată de parcă ar fi fost o păpuşă şi nu o fiinţă din carne şi oase. Fata părea plictisită şi obosită, şi ridica, şi cobora braţele, şi se lăsa învârtită încoace şi încolo fără nicio reacţie.

Yvette aşteptă fără să spună nimic până ce monsieur termină cu manechinul şi se întoarse către ea, făcându-i semn să se apropie.

— A, Yvette, spuse el, zâmbind uşor. Se pare că ai fost foarte ocupată în ultima vreme.

— Da, spuse ea prudentă.

Puţin spus „ocupată".

— Nu mai mult decât de obicei, monsieur.

Monsieur Lelong se încruntă la spusele ei, dar părea mai degrabă îngrijorat decât supărat.

— Am primit o solicitare — o solicitare destul de neobişnuită — din partea lui Mademoiselle Dulac.

— Da, domnule.

— Stai jos, draga mea.

Arătă spre unul dintre scaunele din fața biroului și Yvette luă loc.

Monsieur Lelong se așeză pe colțul biroului și o privi de sus ca un unchi iubitor, cu o afecțiune oarecum exasperată.

— Ce-ai făcut de ai ajuns să te placă femeia aceea?

Yvette făcu o grimasă.

— Nu sunt sigură.

Îi povesti despre întâlnirile cu vedeta de cinema.

— E înconjurată de germani. Poate îi place să aibă aproape o franțuzoaică tânără care nu o disprețuiește pentru viața pe care o duce.

Lelong ridică din sprâncene.

— Iar tu nu o disprețuiești?

Yvette ridică din umeri. Sentimentele ei pe această temă erau complicate într-un fel pe care Monsieur Lelong l-ar înțelege, probabil. Și el era obligat să lucreze pentru niște oameni pe care îi disprețuia în sinea lui.

— Nu spun cu voce tare ce gândesc. Când m-am dus la mademoiselle, mi-am adus aminte de ce spune mereu Monsieur Dior: el vrea să facă femeile să se simtă fericite și frumoase. Mi-am zis că dacă o femeie poartă o creație Lelong, trebuie să o fac să se simtă deosebită. În niciun caz nu trebuie să o jignesc.

Monsieur Lelong o cercetă cu o expresie enigmatică pe chip. Yvette nu-și dădea seama dacă e de acord cu spusele ei.

— În ceea ce privește invitația la Château de Saint Firmin, spuse el. Nu am să-ți ascund că nu-mi place.

— Îmi pare rău că ați fost pus în această poziție, monsieur.

Era gata să își apere punctul de vedere, dar era dificil fiindcă nu-și dădea seama din ce pricină este neliniștit Monsieur Lelong.

— Nu e util să câștigi bunăvoința clientelor?

Ochii lui negri se umbriră.

— Toate au o limită. Și oricum avem destule comenzi fără să ne facem reclamă în cercurile respective.

Oftă și își trecu o mână peste fruntea înaltă. Deși avea ca de obicei o înfățișare fără cusur, Yvette observă că are cearcăne sub ochi. Ca președinte al Chambre Syndicale de la Haute Couture, se zbătuse neobosit să asigure viitorul industriei de modă din Paris.

— Mă simt răspunzător față de tine, Yvette, spuse el, deoarece nu ai tată care să te îndrume. Sper că înțelegi ce ți s-ar putea cere dacă te duci cu Louise Dulac la castel.

Ezită.

— Știi că este amanta lui Oberst Gruber, presupun.

Ca franțuzoaică, nu o putea face să roșească un asemenea subiect, însă se simțea oarecum stânjenită să vorbească despre asta cu Lelong. Încuviință din cap.

— Dar de ce ar fi asta un pericol pentru mine, monsieur?

Lelong zâmbi ușor, de parcă nu s-ar fi putut abține să nu se amuze de naivitatea ei, iar Yvette simți că se îmbujorează. Se aplecă și o privi în ochi.

— Dacă vrei, îți interzic să te duci.

— Dar e ambasadorul...

Yvette făcu un gest cu mâinile.

— Și mai e și Gruber. Nu cred că e o idee bună să vă puneți rău cu ei.

— Nu-ți face tu griji pentru mine.

O încălzea la suflet să îl audă vorbind astfel, deși motivele din spatele îngrijorării lui o făceau să i se pună un nod în stomac.

— Nu, monsieur. Vă mulțumesc, dar nu e cazul.

Spera că vorbește ferm și hotărât. Nu voia să îl împovăreze cu intenția ei de a spiona pentru Franța cât timp se află la castel,

dar și-ar fi dorit să îl facă să înțeleagă că motivele ei sunt departe de a fi frivole.

Încruntătura lui Lelong se relaxă ușor. Fără îndoială că nu se bucurase că trebuie să se opună ambasadorului german, mai ales din pricina unui simplu curier. Dar vocea îi era oarecum nesigură când îi spuse:

— Ai grijă, Yvette. O femeie ca Mademoiselle Dulac nu este niciodată amabilă fără să aibă un motiv.

Oare suspecta, la fel ca ea, că Dulac este spioană? Nu. Altceva era.

Lui Yvette nu-i venea să îi pună întrebări, iar el nu mai spuse nimic.

— Mai gândește-te până mâine. Indiferent ce decizi, eu te susțin. Dar am nevoie să îmi dai răspunsul final mâine-dimineață.

Yvette părăsi casa de modă cu gândul la această conversație. Nu era sigură ce ar fi putut afla la petrecerea de la castel. Știa însă că este o ocazie pe care nu-și putea permite să o rateze.

După lucru, tocmai își aranja geanta în coșul bicicletei când reveni Jean-Luc, se dădu jos din șa și porni către ea ducându-și bicicleta de ghidon.

— Mă eviți în ultima vreme, spuse el și o apucă de braț. Te gândești să dai înapoi?

— Dă-mi drumul!

Își smulse brațul și coborî vocea în caz că îi aude cineva.

— Nu faci altceva decât să dai din gură. M-am săturat de împărțit manifeste. M-am săturat să vă tot ascult cum vă dați importanță dar nu faceți nimic concret.

Jean-Luc se apropie și o privi în ochi. Yvette îi simțea mirosul acru al respirației.

— Așteptăm în orice clipă să ni se arunce cu parașuta niște arme, șopti el. Ai să vezi atunci ceva concret.

Se holbă la el. Era o nebunie. Era prea devreme să înceapă lupta pe străzi. Fără ajutorul Aliaților care să ducă revolta localnicilor mai departe, insurgenții vor fi pur și simplu striviți sub cizma nazistă. Arestați. Torturați. Executați. O risipă stupidă de vieți.

Înțelegea de ce erau oamenii aceștia atât de mânați de nevoia de a face ceva, dar nu mai voia să ia parte la planurile lor.

— Nu mai vreau să fiu implicată.

— Te crezi cumva prea bună pentru noi?

— Nu mi se pare un plan prea înțelept, atâta tot, spuse ea. Anunță-mă dacă vă hotărâți să faceți ceva mai chibzuit. Dacă nu, nu vreau să mai am de-a face cu nimic.

Jean-Luc scutură din cap.

— Am crezut că ești patrioată. Te-ai schimbat, Yvette. Acum că ești prietenă cu o vedetă de cinema, ai devenit o colaboratoare împuțită ca toți ceilalți.

Smuci bicicleta de ghidon, se sui pe ea și se îndepărtă în direcția opusă.

GABBY

Poate cel mai groaznic moment din ziua respectivă — deși fuseseră multe alte momente care ar fi putut primi acest titlu de onoare — a fost când i-a ajutat pe Liliane și pe cioclu să o scoată pe Madame LaRoq din apartament într-un sac pentru rufe. Pe lângă oroarea faptului în sine, fusese o adevărată ocară adusă demnității bătrânei doamne, iar Gabby ardea toată de rușine.

Totuși, nu se putu abține să nu îi dea dreptate lui Liliane când aceasta îi șopti:

— Am impresia că i s-ar fi părut o glumă foarte bună, nu? Și o aventură extraordinară.

Slavă domnului că măcar cioclul mânuia povara cu o blândețe respectuoasă, în ciuda împrejurărilor. Când camioneta spălătoriei plecă, Gabby întrebă:

— Unde o duce?

— Mai bine să nu știi, răspunse Liliane. Trebuie să ne amintim de spiritul ei, Gabby, nu de toate astea. Cred că așa și-ar fi dorit.

Aleseseră un subterfugiu care o făcea pe Gabby să se roage fierbinte pentru iertare de fiecare dată când era mistuită de un nou val de vinovăție. Aveau să țină secretă moartea doamnei LaRoq, pentru ca Gabby să poată continua să urce în apartament cu mâncare și alte provizii fără să trezească bănuieli.

— Am luat legătura cu rețeaua, dar încă nu-l putem muta pe pacient, spuse Liliane. Oricum, ai avut dreptate. În starea lui, nu s-ar putea deplasa nicăieri.

Se încruntă.

— N-ar fi exclus să avem în curând un alt cadavru de înlăturat.

Gabby însă își promise că nu va fi așa. Strânse din ochi ca și cum ar fi vrut să scape de ecoul vorbelor lui Liliane în timp ce descuia ușa de la apartamentul lui Madame LaRoq.

Nu se obosi să bată la ușă, ci introduse pur și simplu cheia în broască, balansând tava cu mâncare pe antebraț, așa cum făcuse de nenumărate ori până atunci. De data aceasta, însă, nu avea să o mai întâmpine zâmbetul fermecător și nu avea să mai audă vocea blândă de bunică ce se interesa de toate preocupările ei și îi oferea sfaturi înțelepte cu privire la ciondănelile ei cu Yvette.

Gabby se opri să își adune gândurile, apoi duse tava în dormitorul unde instalaseră rănitul.

— A, v-a revenit culoarea în obraji.

Așeză tava pe comodă și îi puse mâna pe fruntea cam fierbinte încă. Bărbatul abia putea ține ochii deschiși și îi zâmbi vag, puțin confuz. Probabil că era încă sub influența morfinei pe care i-o dăduse.

— Îmi pare rău că vă fac necazuri, murmură el cu o voce profund afectată de durere. Sunt dezolat. Se pare că am suferit o recidivă.

Vorbea o franceză desăvârșită, însă cu o politețe excesivă, tipic britanică.

— Ce s-a întâmplat în dimineața aceasta?

Încă avea întipărită în minte imaginea lui stând aplecat deasupra patului lui Madame LaRoq.

— Am auzit-o pe madame că strigă.

Se schimonosi și își schimbă ușor poziția pe pernă, după care se schimonosi iar. Probabil că trebuia refăcut pansamentul, dar Gabby voia să audă întâi ce avea el de spus.

Bărbatul oftă și își sprijini capul pe pernă, cu ochii în tavan.

— M-am dus să o ajut, dar până când am reușit să mut din loc nenorocitul ăla de dulap, era deja prea târziu. Și era să cad peste biata femeie când m-a cuprins amețeala. Sunt un prostănac neîndemânatic, mormăi.

— Ați fi putut să vă rupeți suturile.

Bărbatul dădu din cap.

— Și tot degeaba. Dădu din mână a neputință. Îmi pare rău.

Gabby clipi și strânse din pumn să nu se lase pradă durerii.

Englezul înclină din cap întrebător.

— Erați apropiată de madame, înțeleg? Sincere condoleanțe.

Gabby strânse din buze și dădu din cap. Încercă să vorbească sec și practic, la fel ca Liliane.

— Țineam mult la ea, da. Dar era bătrână și avea dureri. Nu mai putea trăi mult.

Oare vorbise cu stoicism sau cu cruzime? Spera cel puțin că el va înceta să o compătimească.

— Trebuie să vă mulțumesc pentru ce ați făcut pentru mine, spuse el arătând către rană. Că m-ați pansat.

— Nimica toată, spuse Gabby și își îndreptă toată atenția către lenjeria de pat, netezind-o și aranjând-o.

Îi era imposibil să privească nestânjenită în ochii lui limpezi, de un azuriu fascinant.

— Ba nu, dimpotrivă, spuse el încet. Vă riscați viața pentru că mă ascundeți.

Gabby simți că în suflet îi înflorește ceva nedefinit sub căldura admirației lui. Dar nu merita laude. Se sili să îl privească în ochi.

— Sincer vorbind, nu am avut de ales, monsieur.

Chipul lui se adumbri și ea își dădu seama de duritatea cuvintelor pe care tocmai le rostise.

— Dar îmi pare bine că am ocazia să contribui la cauză.

Și îmi pare bine că te-am cunoscut, adăugă în sinea ei. Era atât de... masculin. Până și slăbit de rană, și amețit de medicament, avea acea aură de tânăr viril. Aproape că uitase cum e să se afle în prezența unui asemenea bărbat, iar atmosfera intimă a căpătâiului bolnavului îi aduse aminte de Didier și de intimitatea dintre ea și logodnicul ei. Când îl ajută pe englez să se ridice ca să poată mânca, deveni foarte conștientă de căldura trupului lui și de respirația care răscolea șuvițele de păr de pe gâtul ei plecat. Odată rănitul instalat confortabil, Gabby se grăbi să întoarcă spatele, rușinată de îmbujorarea ce îi cuprinsese obrajii.

Așeză o carafă de apă și un pahar la îndemâna pacientului și îi aduse farfuria cu mâncare. Pâine și o felioară de brânză, și un castron cu o *vichyssoise* cam apoasă.

— A, nu, spuse el. Nu mi-e deloc foame. Pesemne că morfina strică pofta de mâncare. Vă rog, adăugă cu un gest. Mâncați dumneavoastră. Nu vă pot lua rația de alimente.

— Este rația lui madame, nu a mea, minți Gabby. Am considerat că e mai bine să...

Se opri, sperând că el va înțelege restul fără să trebuiască să explice cum se hotărâseră să ascundă moartea lui madame din convenienţă. Oricum va rămâne pe veci bântuită de ruşine.

— Ah.

Fu intrigată şi uşor încântată să îl vadă şocat. Aproape de îndată însă îşi şterse orice urmă de emoţie de pe chip. Până şi drogat, şi rănit se pricepea să îşi ascundă sentimentele.

— Îmi permiteţi?

Gabby ridică vasul cu supă de praz şi lingura, gata să îl hrănească ea.

Obrajii lui prinseră un contur rozaliu.

— Vă mulţumesc, dar mă descurc.

Îl făcuse să se simtă stânjenit. Gabby îşi muşcă buza, aşeză vasul şi farfuria pe o tavă, pe care i-o înmână.

Mâncă supa fără să soarbă zgomotos sau să verse din ea. Avea maniere excelente.

— Vreţi să împărţim brânza?

Tăie feliuţa în două şi se uită la ea cu o privire zâmbitoare căreia nu putu să i se împotrivească.

Ar fi trebuit să refuze. Dar se pomeni spunând:

— Mulţumesc, cu plăcere.

Când terminară, Gabby luă tava.

— Mai doriţi ceva, monsieur...?

— Jacques.

Zâmbetul lui o încălzi până la degetele picioarelor.

— Sunt sigur că aveţi şi alte îndatoriri. Vă mulţumesc pentru îngrijirea excelentă.

Jacques. În engleză, numele lui ar fi „Jack". Dacă era numele lui adevărat, ceea ce era puţin probabil. Însă i se potrivea. Se gândi cât de singur era Jack aici, suferind şi lipsit de orice ocupaţie.

Avea dreptate. Trebuia să se întoarcă la lucru. Însă spuse:

— Madame are multe cărți. Doriți să stau să vă citesc?

Lui Didier îi plăcuse să o asculte. I-ar fi plăcut să facă același lucru pentru acest bărbat, să îi arate că e mai mult pentru ea decât o îndatorire neplăcută și nedorită. Mai mult decât un risc și o povară.

— Aș fi încântat, spuse Jack.

— Aveți vreo preferință? îl întrebă din prag.

— Să aibă o poveste interesantă.

Știa la ce se referă. Era exact genul de cărți care îi plăceau și ei.

Gabby se duse la raftul de cărți al lui madame și alese un volum pe care se vedea că fusese citit și răscitit: *Regina Margot*, de Alexandre Dumas, o aventură romantică și sângeroasă, în care îi va face plăcere să se piardă pentru câteva ore. Dar când reveni alături de pacientul ei, văzu că are ochii închiși. Ațipise.

Firește că are nevoie de somn. Nu avea rost să fie dezamăgită.

Așeză cartea pe noptieră, îl acoperi și ieși fără zgomot din apartament cu tava.

YVETTE

Yvette se privea în oglinda pătată de deasupra șemineului și își dorea să nu fi acceptat să iasă la cină cu Vidar Lind. Era atât de agitată, încât îi venea să vomite.

— Nu mă simt bine, Gabby. Poate că nu a fost deloc o idee bună.

Sora ei o cercetă cu atenție.

— Ești cam palidă. Să te dau cu puțin fard.

Surprinsă, Yvette se uită după ea. Gabby era gata să îi împrumute din fardul ei prețios. Înseamnă că se lăsase cuprinsă de

emoția momentului, în ciuda temerilor ei privind intențiile diplomatului.

Gabby reveni, deșurubând capacul cutiuței de fard. Încruntată și concentrată, atinse cu degetul mijlociu rămășița de praf roșu de pe pereții cutiei și coloră cu pricepere pomeții lui Yvette.

— Mulțumesc.

Yvette admiră în oglindă opera surorii sale. Gabby se pricepuse întotdeauna la machiat.

Din colțul ochilor, Yvette o surprinse pe Gabby cum inspectează restul de pudră roșie de pe vârful degetului. Cu un zâmbet abia observabil și care se stinse aproape imediat, se aplecă înspre oglindă alături de Yvette și își aplică pe propriul obraz o pată de culoare. După o clipă de ezitare, introduse iar degetul în cutiuță și își fardă și celălalt obraz.

Yvette făcu ochii mari. Lui Gabby nu-i stătea în fire să risipească nimic, cu atât mai puțin ultimele rămășițe de machiaj dacă nu era vreo ocazie specială.

— Gabby? șopti Yvette încet, să nu audă mama lor. Ce se petrece cu tine? Arăți... schimbată.

Sora ei radia de o strălucire ce nu avea nimic de-a face cu machiajul.

Ochii lui Gabby scânteiară, apoi izbucni în râs, cu un gest către obraji.

— De ce, că m-am fardat? Poate că m-am molipsit de la entuziasmul tău, sau poate că sunt puțin invidioasă.

Evită privirea lui Yvette.

— Oare unde te duce deseară?

Intră Maman cu peria și cu niște agrafe.

— Poftim, Yvette. Lasă-mă să îți aranjez părul.

Gabby se dădu deoparte, iar Maman se opri în spatele lui Yvette și se apucă să îi perie părul cu mișcări prelungi, delicate.

— Cred că îți prind părul sus.

Maman separă buclele lungi ale lui Yvette în șuvițe groase și începu să le răsucească și să le prindă într-un coc complicat.

— Așa vei părea mai sofisticată, spuse.

— Nu cred că e o idee prea bună, începu Gabby, dar Yvette exclamă când se văzu în oglindă.

Chiar și în lipsa hainelor elegante și a bijuteriilor, coafura o făcea să arate aproape șic. Chiar dacă Vidar Lind o considera prea tânără pentru el, dacă ajungea să o cunoască s-ar putea răzgândi. Iar cocul nu putea decât să îi fie de ajutor.

— Liliane Dietlin a trecut mai devreme și a lăsat asta pentru tine, îi spuse Gabby și îi întinse o casetă.

— O!

Yvette deschise cutia și găsi o agrafă încrustată cu pietre. Era foarte frumoasă, emailată în nuanțe de topaz și bronz.

— S-a gândit că se potrivește cu culoarea părului tău, spuse Gabby. Să ți-o prind?

— Ce frumoasă e. Da, te rog.

Îi întinse lui Gabby agrafa.

— I-ai povestit lui Liliane despre invitația la cină? De ce?

Gabby dădu din umeri.

— Doar nu se întâmplă în fiecare zi ca sora mea să fie invitată la masă de un tânăr.

Dar Yvette nu era satisfăcută de răspuns.

— De când te-ai împrietenit cu Mademoiselle Dietlin?

— Nu sunt prietenă cu ea, spuse Gabby. Abia o cunosc. Uite, spuse și o prinse pe Yvette de umeri de parcă ar fi vrut să o oprească să îi mai pună întrebări. Ești gata.

Yvette se privi în oglindă și o cuprinse o senzație ciudată, parcă se uita la ea o străină. Dispăruse fata băiețoasă cu părul ciufulit, jacheta peticită și fusta roasă de la atâta purtat. În locul ei apăruse o ființă elegantă, demnă, spera ea, să iasă la cină cu un diplomat suedez.

Se întoarse și se uită peste umăr să se asigure că îi cade bine rochia pe spate.

Era rochia lui Gabby, păstrată în ambalaj de hârtie, purtată doar la ocazii. Toate rochiile frumoase îi rămăseseră mici lui Yvette și nu i se mai făcuseră haine de ocazie de dinainte de război. Rochia era neagră și simplă, cu un decolteu adânc și corsajul strâmt, iar fusta ușor evazată sub șold. Deși pentru Gabby era mai lungă, lui Yvette îi venea până sub genunchi, așa că nu încălca restricțiile privind lungimea fustelor.

— Arăți încântător, spuse Gabby. Nu-i așa, Maman?

Maman dădu din cap și își șterse nostalgică o lacrimă.

— Seamănă cu papa, Dumnezeu să-l odihnească.

În sfârșit, bâzâi soneria. Maman aruncă o privire pe geamul dinspre stradă.

— A venit!

Apăsă pe buton să deschidă poarta.

Când Gabby deschise ușa și Vidar pătrunse în *loge*, părea să umple cu totul micuțul apartament. Lui Yvette nu i se păruse chiar atât de înalt la Ritz.

Când se întoarse și o zări, privirea îi deveni și mai intensă. Yvette spera că o să îi facă un compliment, dar el nu spuse decât:

— Bună seara, mademoiselle.

Încercase în ultimele zile să își imagineze exact chipul lui Vidar, dar nu reușise nici măcar o singură dată. Acum că sosise, se simți din nou surprinsă de magnetismul său. Părea făcut numai din muchii — poziția umerilor, chipul osos cu pomeți înalți și nas subțire, maxilarul proeminent, croiul perfect al costumului elegant. Doar căldura din ochii negri ațintiți asupra ei îi conferea o urmă abia perceptibilă de blândețe.

O îmbujorare cuprinse decolteul lui Yvette și îi inundă toată fața. Tresări și își aduse aminte că se cuvine să facă prezentările. Vidar schimbă câteva cuvinte cu Gabby și Maman, dar Yvette

abia dacă auzea ce le spune. Era îmbrăcat de seară. Probabil că se duc într-un loc deosebit.

— Mademoiselle, spuse el și îi întinse mâna. Mergem?

Se gândise că în fața clădirii îi așteaptă mașina, dar nu fu deloc dezamăgită când constată că pornesc pe jos. După cum se dovedi, nici nu avură mult de mers, ci doar câțiva pași pe rue Royale.

— La Maxim? râse ea. Întotdeauna mi-am dorit să vin aici.

El ridică din sprâncene.

— Deci nu va fi prea banal? Nu eram sigur.

— Bineînțeles că nu. Cine își permite să mănânce la Maxim?

Ce prostie spusese. Evident, Vidar Lind își permitea.

O trase mai aproape de el și ea îl apucă de braț când intrară în restaurant. În timp ce el se conversa cu *maître d'hôtel*, Yvette privi în jur. Era ca un tărâm de poveste art nouveau, o grădină fermecată alcătuită din lemn și vitralii. Lumina era slabă în intensitate, romantică, iar decorul amețitor, de pădure vrăjită, era atât de frumos încât nici nu îndrăzni să respire de teamă că se va spulbera. Se simțea învăluită în parfumul unei lumi inedite și magice.

Încercă să nu caște ochii în timp ce erau conduși la masă. Naziștii înlocuiseră toți angajații cu germani și, când se uită în jur, Yvette văzu că majoritatea clienților sunt ofițeri germani și invitații acestora. Constatarea o indispuse, dar nu o luă prin surprindere. Nu puteai mânca la un restaurant elegant pe timpul ocupației fără să întâlnești dușmanul.

— Ești foarte frumușică în seara asta, Yvette, spuse Vidar.

Cuvântul se potrivea parcă mai bine cu o fetiță cu fundițe și panglici și nu cu o femeie.

— Și tu, spuse ea râzând. Ești foarte frumușel.

De fapt, în costumul de un croi desăvârșit, atrăgea atenția tuturor femeilor din încăpere.

Niște ofițeri germani izbucniră în hohote stridente la masa alăturată, iar Vidar se apropie să îi șoptească:

— Poate că nu a fost cea mai bună alegere să venim aici, dar m-am gândit să îți ofer o tratație. Mâncarea este excelentă.

Yvette auzise că la Maxim nu se ține seama de restricțiile alimentare. Se întrebă ce ar spune Vidar dacă ar ști că erau zile în care nu avea deloc ce să mănânce.

Cu voia ei, comandă el pentru amândoi. Sosi vinul, un Chablis acid, pe care îl gustă și îl aprobă. Yvette sorbi puțin să își facă curaj, dar se hotărî să nu bea prea mult. Voia să rămână lucidă și să poată purta cu el conversația pe care și-o plănuise.

— Sunt sigură că o să fie delicios.

El zâmbi.

— Poate data viitoare vom lua cina la Ritz. Înțeleg că mergi des acolo.

— În ultima vreme am avut ocazia să trec pe acolo frecvent, așa e, spuse ea, întrebându-se dacă are intenția să o descoasă despre Louise Dulac. Se pare că Mademoiselle Dulac mă place.

Și așa ajunse la întrebarea pe care voia să i-o pună.

— M-a invitat chiar să o însoțesc la Chantilly. La Château de Saint Firmin.

Vidar ridică din sprâncene.

— Serios?

Chipul i se înăspri, de parcă nu-i plăcea ideea ca ea să viziteze castelul Regelui Otto.

— S-a întâmplat ceva, monsieur?

El ridică din umeri.

— E o onoare, presupun. O privi în ochi, apoi se uită în altă parte. M-aș fi gândit că mama ta nu ți-ar permite să mergi.

Ar fi vrut să îi spună că pentru ea invitația la castelul ambasadorului german nu este niciun fel de onoare, ci o oportunitate.

Printre asemenea oameni influenți, va avea ocazia să afle ceva important.

— Găsești că nu e bine să mă duc?

— Dacă găsesc că nu e bine?

O privi cu ochii aceia marcați de suferință, dar ea nu reuși să își dea seama ce gândește.

— Ce drept am eu să judec ce faci?

După o scurtă pauză adăugă:

— Sper că vei avea grijă. Anturajul este foarte... sofisticat.

Iar eu nu sunt sofisticată deloc, își zise ea. Era adevărat și nu ar trebui deloc să se simtă jignită că îi spune adevărul. Evident că era nevoie de mai mult decât o coafură elegantă să pătrunzi în asemenea cercuri.

Vidar sorbi din vin și coborî glasul.

— Războiul se va sfârși în curând. Ce intenții ai după aceea?

— Voi continua să lucrez la Lelong, spuse ea. Poate reușesc să îl conving pe *patron* să mă facă manechin.

— O ambiție demnă de urmat, spuse Vidar sec.

Era oare sarcastic?

— Este o muncă grea, spuse ea. Habar nu ai ce înseamnă.

— Se pare că nu, spuse Vidar, amuzat. Dar cu inteligența și perspicacitatea ta, nu ar fi mai bine să găsești ceva mai pe măsura talentelor tale?

— Cum ar fi?

Dacă nu dorea să lucreze în învățământ sau să se facă secretară, ca femeie nu prea avea multe opțiuni, iar ea nici măcar nu terminase școala înainte ca ocupația să distrugă totul.

Vidar sorbi iar din pahar.

— Să vedem cum te descurci la Chantilly. Apoi mai vorbim.

Yvette îl pironi cu privirea. Cu un minut în urmă, nu-i convenea că se duce acolo; acum părea să sugereze că este un fel de test. Înainte să îi poată pune vreo întrebare, sosi chelnerul cu

mâncarea. Vidar se rezemă de spătarul scaunului și așteptă să li se servească aperitivul. Pâté de foie gras cu triunghiuri crocante de pâine prăjită, subțire ca hârtia.

Yvette trebui să se abțină să nu se arunce pe mâncare ca porcul la troacă. Se sili să soarbă încet din vin înainte să înfigă cuțitul în pâté și să întindă o fărâmă pe un colț de pâine. Dar agitația o făcea neîndemânatică. Felia de pâine se sparse în două în mâna ei.

— Ce îndatoriri ai ca diplomat, Monsieur Lind? întrebă ea, sperând ca el să nu-i fi observat stângăcia.

Alese o bucățică din pâinea sfărâmată și ronțăi din ea. Pateul era fin, cu un gust pătrunzător și aromă de coniac. Sublim.

— Spune-mi Vidar, te rog.

Dădu din mână a lehamite.

— Îndatoririle mele sunt foarte plictisitoare. Sunt îngropat în hârtii.

— Serios?

Nu-l crezu. Era prea plin de viață, prea isteț, să petreacă războiul în spatele unui birou.

— Și cum se face că cineva îngropat în hârtii face rost de o bicicletă de pe o clipă pe alta, și încă dintr-un loc cu aspect destul de necurat?

Vidar se rezemă de spătarul scaunului și răsuci încoace și încolo paharul înalt cu picior.

— Nu era nimic necurat în aleea respectivă — sau, dacă era, nu era decât în sens literal, mademoiselle.

— Atunci de ce mi-ai spus să stau în mașină? replică Yvette.

Ochii i se încrețiră la colțuri și dădu din cap, mulțumit ca un profesor contrazis de un elev talentat.

— Așa e, ai dreptate.

Se întinse după un colț de pâine și o unse cu pâté.

— Dacă îți spun de ce, îmi promiți să nu renunți la bicicletă?

În timp ce el mesteca, Yvette ezită.

— Mi-ai promis că nu e confiscată. Deci promit și eu să nu renunț la ea, monsieur.

Se aplecă spre ea.

— E bicicletă pentru polițiști. A primit-o un individ cu care colaborez. Și, deoarece îmi datora o favoare, mi-a cedat-o bucuros.

Yvette exclamă.

— Pentru polițiști? Dar...

Vidar ridică mâna.

— Nu uita ce ai promis.

Zâmbi, deși cam strâmb.

— Nu a fost furată, te asigur. Individul respectiv are multe cunoștințe. A reușit să cumpere un stoc rămas în plus.

Yvette se holbă la el neîncrezătoare. Cine a auzit să rămână ceva în plus în războiul ăsta? Cu o voce joasă, întrebă:

— Acest... colaborator face cumva comerț pe piața neagră, monsieur?

Se gândi la Monsieur Arnaud și la banditul de Rafael care îl bătuse. Evident, exista o ierarhie pe piața neagră. Cineva care putea pune mâna pe un stoc de biciclete era mai degrabă de teapa lui Friedrich Berger, decât a lui Monsieur Arnaud.

— Cineva în poziția mea ajunge să cunoască tot soiul de indivizi, spuse Vidar, de parcă i-ar fi citit gândurile. Uneori ai de-a face cu oameni pe care nu-i simpatizezi deloc. Este o chestiune de convenienţă.

— Presupun că oamenii ăștia din convenienţă șantajează și iau la bătaie bătrâni nevinovați, șuieră ea. Am văzut un nemernic cu dinți de aur care a bătut măr un librar. Unul pe nume Rafael. Era din banda lui Berger, așa mi-a spus librarul.

Vidar dădu din cap.

— Bani de protecție. Oamenii lui Berger adună o taxă lunară de la comercianții locali ca să nu îi jefuiască sau să nu le distrugă magazinele.

O privi o clipă, apoi continuă cu voce scăzută:

— Germanii se folosesc de mai multe bande criminale să le facă treburile murdare. Adună membrii rezistenței, apoi îi torturează să afle alte nume din rețea.

— Am auzit de asta.

Se cutremură când își aduse aminte cum scăpase ca prin urechile acului. Chiar în ziua în care se întâlnise cu unul dintre oamenii lui Berger, fusese într-o misiune pentru rezistență.

— Ce pățesc agenții aceștia după aceea?

Ochii lui Vidar ardeau ca niște cărbuni încinși, deși chipul îi era lipsit de expresie.

— Unii mor în timpul torturii. Alții sunt trimiși la Fresnes sau în altă închisoare franceză, apoi sunt duși în Germania în lagărele de muncă.

Dintr-odată, restaurantul opulent deveni o scenă de coșmar. În jurul lor, doamnele bine îmbrăcate zâmbeau afectat, iar domnii hohoteau de râs. Știau oare ce se petrece chiar aici la Paris, nu departe de mesele la care ședeau ei și se înfruptau cu vin și cu delicatese de parcă nici nu ar fi fost vreodată inventată raționalizarea alimentelor?

Yvette împinse deoparte farfuria. Îi pierise pofta de mâncare. Vidar își drese glasul.

— Te rog să mă ierți. Nu ar fi trebuit să amintesc de asta la masă.

Chelnerul luă aperitivul și așeză un nou rând de farfurii în fața lor. Un fel de pește într-un sos delicat de lămâie. Cartofi noi înăbușiți în unt și pătrunjel. Yvette nu putu înghiți nicio îmbucătură.

Se aplecă spre el să continue conversația.

— Oamenii lui Berger sunt francezi, nu? Cum pot colabora așa cu dușmanul?

Vidar își tamponă buzele cu șervetul.

— Poate că sunt francezi, dar sunt în primul și în primul rând criminali. Germanii îi lasă să-și facă de cap, să importe mărfuri și să le vândă pe piața neagră, să aresteze evreii și disidenții și să le confiște bunurile. Totul cu permisiune oficială. Sunt de neatins.

— Dar cât mai pot continua așa?

Se uită împrejur să se asigure că nu o aude nimeni.

— Doar nu mai poate dura mult războiul. Aliații sunt deja pe teritoriul Franței.

Vidar scutură nerăbdător din cap, semn că nu îl înțelege.

— Ascultă-mă, Yvette. Acum că Aliații sunt atât de aproape, este și mai primejdios pentru cei ca tine. Germanii vor să lase în urma lor cât mai multă devastare. Nu vor avea milă față de cei ce se împotrivesc.

Atenția îi fu captată de o singură expresie: *cei ca tine*. Ce voia să spună cu asta? Ce știa el despre cei ca ea?

Pentru a câștiga timp, se sili să ia o îmbucătură de pește pe furculiță, să o mestece și să o înghită, dar carnea fragedă i se opri în gât. Sorbi din vin.

— Nu vreau decât să lucrez în industria modei și să îmi văd de treabă până se termină totul.

Vidar ridică din sprâncene.

— De asta tot vizitezi librăria lui Monsieur Arnaud și lași ziare în Grădinile Luxembourg?

Capitolul al paisprezecelea

Paris, iunie 1944

YVETTE

Privirea îi zbură către a lui și pieptul i se umplu de spaimă. Îl citise oare greșit? Avea să o denunțe în mijlocul restaurantului Maxim, sub ochii ofițerilor germani?

Vidar zâmbi.

— A, știu tot, Yvette Foucher. Dar nu ai de ce să fii atât de speriată. Îți voi păstra secretele. Nu ai motiv să te temi de mine.

Cuvintele lui nu o liniștiră prea tare. Cu grijă, așeză furculița pe marginea farfuriei și repetă cuvintele pe care le auzise de atâtea ori de la Gabby.

— Nu știu despre ce vorbești. Eu îmi văd de ale mele. Nu caut necazuri. Nu vreau decât să se termine odată războiul.

Vidar încuviință din cap, dar o sfredelea cu privirea de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Este un plan foarte bun, Yvette. Dar atunci nu ai ce să cauți la Chantilly.

Yvette își umezi buzele.

— Totul este stabilit. Este prea târziu să dau înapoi.

Păru să accepte explicația ei și schimbă subiectul. Urmă desertul, dar era atât de agitată de neașteptata lui revelație încât nici nu remarcă ce mănâncă. Dintr-odată, viața ei era în mâinile lui Vidar Lind și nu îi plăcea deloc senzația aceasta.

Când ieșiră din restaurant, Vidar îi oferi brațul.

— Ce zici de o plimbare?

În ciuda temerilor, Yvette simți un fior delicios de anticipație. Oare avea de gând să o sărute în seara aceasta? Până acum nu se purtase deloc romantic. Părea să o găsească mai degrabă amuzantă decât atractivă, iar avertismentele lui cu privire la Chantilly dădeau impresia că o consideră incapabilă să aibă grijă de ea însăși.

Cu toate acestea, îi acceptă brațul și îi permise să o conducă în direcția opusă imobilului de la numărul 10. Seara era înăbușitoare și se auzea bubuit de tunet în depărtare. Simțea un amestec tulburător de exaltare stârnită de apropierea dintre ei și de teroare că printr-o simplă vorbă ar putea să o trimită la închisoare.

— Unde mergem?

— Habar n-am, spuse el. Nu-i așa că e plăcut să nu ai niciun plan?

Deși era târziu, trecură pe lângă mulți parizieni care se plimbau după ce luaseră masa în oraș. Yvette era într-o dispoziție bizară, imprudentă, atracția față de acest bărbat era intensificată de primejdia secretului împărtășit. El nu mai aminti de subiect, dar secretul rămase între ei, vibrând ca un diapazon, cu un bâzâit constant.

— *Ricky, mein lieber Freund! Wie geht's?*

Un bărbat corpolent în uniformă de ofițer german se îndrepta împleticit către ei, cu brațele larg deschise.

Brațul lui Vidar se tensionă. Răspunse în franceză:

— Mă tem că m-ați confundat cu altcineva. Vă rog să ne scuzați.

O strânse ferm pe Yvette de braț și o obligă să meargă mai departe.

Yvette era prea surprinsă să i se poată împotrivi.

— Ce-a fost asta?

— Nu te opri, răspunse Vidar.

Severitatea din vocea lui o făcu să tacă și să se supună. Continuară să meargă cu pași iuți către Place de la Concorde.

Creierul îi era bombardat de întrebări. Era oare Vidar spion? Trebuia să fie, dacă aflase de cutia poștală moartă din Grădinile Luxembourg. Oare lucra sub acoperire? De aceea îl salutase germanul cu alt nume?

După o vreme încetiniră pasul și rătăciră aparent fără țintă pe străzi. Se opriră în fața vitrinelor și se uitară la rafturile goale din magazine. Se întoarseră, cotiră brusc pe mai multe alei părăsite, schimbară direcția de câteva ori. Recunoscu aceleași tehnici de contraspionaj pe care i le explicase Catherine Dior.

Strânsoarea lui Vidar de pe cotul ei nu era puternică, dar părea inexorabilă.

— Ofițerul german te cunoștea, îi spuse. Ți-a zis Ricky.

Îi zisese și „prieten".

— M-a confundat cu cineva, răspunse Vidar.

Era un neadevăr atât de evident, încât Yvette deschise gura să îi pună alte întrebări, însă el interveni.

— Las-o moartă, Yvette.

Avea un ton decisiv; era implacabil. Indiferent cât de insistent l-ar interoga, nu îi va spune niciodată adevărul.

Când trecură pe lângă La Madeleine, își dădu seama că de fapt merseseră în cerc. Ajunseseră aproape de casă.

Ușurarea și dezamăgirea i se amestecau în suflet. Oare îl va mai vedea vreodată? Oare o va săruta la despărțire? Când se apropiară de poarta imobilului, încetini pasul, plină de speranță.

Dar nici nu ajunseră bine la poartă că se auzi bâzâitul zăvorului, semn că cineva — Maman sau Gabby — îi văzuse și le deschisese. Cu un zâmbet plin de regret, de parcă ar fi avut speranțe similare cu ale ei, Vidar scoase din buzunar un portvizit și un creion și notă ceva.

— Dacă ai vreodată nevoie de mine, sună la numărul acesta.

Părea într-adevăr un rămas-bun final.

— Bine, spuse ea și luă cartea de vizită oferită. Ridică bărbia, sperând că el nu-și va da seama de dezamăgirea din ochii ei. Rămas-bun, Vidar.

Era pe punctul de a-i întoarce spatele, când dintr-odată o prinse de umeri, de parcă s-ar fi pregătit fie să o zguduie, fie să o sărute. Dar nu făcu nici una, nici cealaltă. Se uită țintă la ea cu privirea aceea intensă și melancolică, și spuse:

— Nu te duce. Nu ai ce să cauți la Chantilly, Yvette.

Dar, evident, ea deveni și mai hotărâtă să îi demonstreze că se înșală.

GABBY

În seara în care Yvette plecă la Chantilly, Gabby așteptă până ce mama ei adormi și începu să sforăie, apoi traversă tiptil curtea și se duse să își viziteze pacientul. Intră fără zgomot în clădire și urcă pe vârful picioarelor scările, cu și mai mare grijă în dreptul apartamentului lui Madame Vasseur, ca nu cumva să îl trezească pe Chou-Chou.

Descuie ușa de la apartamentul lui Madame LaRoq, intră și se duse în camera rănitului. După ziua în care îl cărase acolo împreună cu Liliane, nu se mai îndurase să îl mute înapoi în ascunzătoare.

La început, Jack dăduse semne că se întremează. Rana de la umăr se vindeca. Îi povestea despre casa lui de la țară, din Anglia, și îi punea întrebări despre copilăria ei de la fermă înainte de moartea lui Papa. Dar după câteva zile, privirea îi deveni sticloasă și obrajii îmbujorați. Când Gabby insistă ca el să își descrie simptomele, recunoscu că îl dureau gâtul și capul, și era clar că respiră din ce în ce mai greu. Când îi atinse fruntea cu mâna, Gabby simți că arde.

Îi punea comprese reci și îl ștergea cu buretele pe tot corpul să îl răcorească, dar degeaba. Avea nevoie de medicamente și cine putea face rost de medicamente în vremuri ca acestea? Nu știa niciun medic în care să poată avea încredere. Poate că ar putea apela la diplomatul suedez al lui Yvette, dar Yvette plecase la Chantilly cu prietena ei, vedeta de cinema, iar Gabby nu avea curajul să se ducă la consulat să se intereseze de el.

Se așeză pe marginea patului lui Jack și îl prinse de mână. Jack deschise ochii și o găsi cu greu din priviri. Apoi zâmbi, iar ea simți o căldură și o moliciune în piept.

Trebuia să îl salveze. Neapărat.

Pleoapele îi păreau prea grele să le țină deschise. Suspină și îi rosti abia șoptit numele. Apoi căzu într-un somn neliniștit.

Nu îi plăcea deloc zgomotul respirației lui. Își lipi urechea de pieptul lui și încercă să își dea seama dacă respiră cu dificultate. Se auzea fără îndoială un hârâit. O fi având febră de la o infecție, și nu de la rană? Cum să își dea seama? De s-ar întoarce mai repede Catherine Dior. Dar Gabby nu ar mai fi renunțat la îngrijirea pacientului nici dacă s-ar fi oferit Catherine să o înlocuiască.

Jack deveni din nou febril și agitat, parcă ar fi căutat un loc răcoros pe pernă unde să își pună capul. Părul blond era întunecat de la transpirație, lipit de frunte. Ar trebui să îi facă din nou baie. Părea o măsură atât de inadecvată, încât îi venea să plângă.

Oare avea să moară aici, printre străini? Aliații se luptau în nordul Franței, dar nu înaintau destul de repede. Dacă ar rezista Jack măcar până la eliberarea Parisului. Dacă l-ar putea cumva salva.

Se auzi o bătaie slabă la ușă, cioc-cioc... cioc-cioc-cioc. Liliane.

— Am găsit un doctor. Vine mâine, spuse în șoaptă. E în regulă. E de-al nostru.

Ușurarea se revărsă ca alcoolul prin vinele lui Gabby.

— Sunteți sigură că putem avea încredere în el?

— Da. Sunt sigură. Cât de sigur poți fi de oricine, în zilele astea.

Liliane se uită la Jack și se posomorî.

— Nu am luat în calcul posibilitatea că va face febră. Se vindecă prea încet, mult mai încet decât mă așteptasem. Va trebui să plece de aici pe picioarele lui.

— Nu prea am cum să-l ajut doar cu leacuri băbești, spuse Gabby.

Până și plantele medicinale erau greu de obținut.

— Încerc să îi scad febra, să îi dau să bea.

Desfăcu brațele a neputință. Nu era îndeajuns.

— Sunt sigură că faci tot ce poți.

Liliane își umezi buzele.

— Sunt mulți ca el, adăugă. Nu răniți, dar care au nevoie de ascunzătoare până când îi putem scoate din țară.

Mulți care au nevoie de ascunzătoare... Implicația era clară, dar lui Gabby îi veni să protesteze și să se opună. Nu îi era de ajuns un singur secret? Își riscase viața pentru bărbatul din dormitorul lui madame, dar acceptase pentru că nu avusese de ales

și... ei, și pentru că îi plăcea de el, dacă era să fie sinceră cu sine. Dar un număr mare de străini care să o pună în pericol nu numai pe ea, ci și pe mama și pe sora ei, sau chiar pe toți locuitorii din clădire? Nu. Era mult prea riscant.

— Gândește-te, spuse Liliane și o prinse de umăr. Ai spus că sunt multe apartamente goale în clădire. Știu că e primejdios, dar cu toții trebuie să facem tot ce putem.

Când sosi în sfârșit doctorul și îl examină pe Jack, acesta confirmă temerile lui Gabby.

— Pneumonie. Plămânul drept e foarte congestionat.

Își scoase haina, își suflecă mânecile și o învăță pe Gabby o tehnică pe care o putea folosi pentru eliminarea congestiei: să lovească în pieptul pacientului cu pumnii, să îl frământe ca pe un aluat. Gabby se schimonosi când tratamentul îl făcu pe Jack să geamă de durere și să strângă cu dinții cârpa făcută sul, pe care i-o îndesase doctorul în gură.

— Rana! țipă Gabby. Vă rog să aveți grijă.

Doctorul mârâi, dar continuă.

— Am cât de multă grijă pot.

— Nu se poate trata? întrebă Gabby. Nu există niciun medicament?

Doctorul își coborî mânecile și își puse haina.

— Tablete de sulfamidă. Dacă printr-un miracol puteți face rost, ar împiedica dezvoltarea bacteriilor.

Doctorul notă dozajul pe o rețetă.

— Între timp, odihnă, cât mai multe lichide și o dată pe zi masaj, așa cum v-am arătat.

— Dar fără medicament...

Gabby se zbătu să scoată cuvintele.

— Va muri?

Doctorul o privi grav.

— Este subnutrit și slăbit. Trebuie să vă pregătiți pentru ce e mai rău.

— Cum putem face rost de sulfamidă?

Dar doctorul se mulțumi să scuture din cap și plecă.

Liliane strânse din dinți.

— Am să-mi întreb contactele de sulfamidă, dar din nefericire un spion englez fugit nu este tocmai o prioritate.

— A fugit? repetă Gabby. Cum l-au prins?

Liliane ridică din sprâncene.

— Credeam că nu vrei să știi nimic despre el.

Când spusese asta? Voia să afle totul, până la cele mai mici amănunte. Liliane o privea cu un zâmbet atotștiutor, dar Gabby refuză să se lase provocată.

— Oricum ar fi, s-a zis cu mine dacă îl găsesc aici. Spuneți-mi. Știți că pot fi discretă.

Așa că Liliane o lămuri.

— Era în misiune la nord de Paris. Unul dintre șefii din circuitul lui a fost prins și l-a trădat sub tortură. Ar fi trebuit să fugă de îndată ce a auzit că încep să aresteze membrii circuitului, dar a insistat să își ducă la bun sfârșit ultima misiune la Paris. A fost împușcat într-o încăierare, apoi dus într-un loc de pe rue Lauriston și torturat. Cumva, a reușit să scape și să evite să fie prins, și într-un final l-a găsit unul dintre oamenii noștri la o casă conspirativă din apropiere. Era pe jumătate mort. Nu aveau unde să îl ducă la momentul respectiv, așa că, din disperare, Catherine l-a adus aici.

Înainte de sfârșitul poveștii, Gabby își înfrâna deja cu greu lacrimile. Lacrimi de mândrie pentru curajul lui Jack și de oroare pentru cât trebuie să fi suferit.

— Deci cicatricele de pe corp...

— Le datorează ticăloşilor care l-au prins, spuse Liliane. Pneumonia e probabil de la *baignoire*, adăugă. Cufundă victimele în apă cu gheaţă şi aproape le îneacă, în mod repetat, până când vorbesc.

Gabby se cutremură. O furie ucigaşă clocotea în ea.

— Les Boches sunt nişte barbari.

— Da. Dar ăştia nu erau germani, spuse Liliane încet. Ceea ce e cel mai groaznic e că erau francezi. Banda Bonny-Lafont.

Se întunecă la faţă.

— Dar o să primească ce merită la sfârşitul războiului, crede-mă ce spun.

Gabby ezită.

— Ceilalţi. Ceilalţi care au nevoie de ascunzătoare. Sunt şi ei prizonieri evadaţi?

— Nu.

Liliane îşi luă pălăria şi paltonul.

— Dar cu toate acestea au şi ei nevoie de tine. Mai gândeşte-te.

După plecarea lui Liliane, Gabby constată că Jack era mai liniştit. Dormea, iar genele umede lipite de obraji păreau nişte ţepi. Maxilarul îi era întunecat de perii deveniţi deja barbă. Era oare moale? Ar fi vrut să o atingă.

Gabby întinse mâna, dar şi-o retrase ca friptă când el deschise ochii.

— A, tu eşti, murmură el.

— Ai nevoie de ceva?

Gabby se aplecă să vadă dacă are fruntea fierbinte. Acum nu era, dar nu credea că scăpase de febră. De fapt, avea frisoane.

— Ţi-e frig. Îţi mai aduc o pătură.

Dar oricâte pături puse peste el, nu se încălzi deloc. Avu un impuls nebunesc să se bage lângă el în pat şi să îl încălzească cu propriul ei trup. Auzise că e o metodă eficientă. *Nu fi ridicolă*, se dojeni. *Vrei doar să fii aproape de el, atâta tot.*

Nu se putu abține să nu îi dea la o parte părul de pe frunte, murmurând vorbe fără sens, ca o mamă la căpătâiul copilului bolnav.

Fără tabletele cu sulfamidă, va muri.

Trebuia neapărat să facă rost de ele. Dacă existau asemenea tablete la Paris, le va găsi. Întâi și întâi va încerca la Monsieur Arnaud.

A doua zi, Gabby își rupse puțin timp să dea o fugă la librăria lui Monsieur Arnaud, dar acesta scutură din cap când îi auzi rugămintea.

— Imposibil, spuse. Îmi pare rău, Gabby. Aș vrea să pot să te ajut.

Gabby își umezi buzele.

— E vorba de Madame LaRoq. E o chestiune de viață și de moarte. Vă... vă plătesc cât vreți monsieur. Cu siguranță cunoașteți pe cineva.

Librarul desfăcu brațele a neputință.

— Crezi că nu aș face rost de ele dacă aș putea? Dar medicamentele nu sunt distribuite decât armatei și sunt imposibil de obținut fără să cunoști pe cineva.

Îl crezu și certitudinea că nu are la cine altcineva să apeleze îi căzu în stomac ca un bolovan. Nu. Nu mai putea suporta pentru a doua oară moartea cuiva drag.

Mai bine nu l-aș fi văzut niciodată, își zise cu sufletul zbuciumat. *Ce bine ar fi să fie în grija altcuiva.* Iar Liliane voia să îi dea și pe alții în grijă.

Când să iasă din librărie, îi căzură ochii pe o pisică mare de ceramică ce stătuse dintotdeauna în vitrină. Yvette și cu ea o botezaseră Maude, dar motivul pentru care aleseseră acest nume era acum pierdut în negura timpului.

— O! exclamă încet Gabby și întinse mâna.

Maude avea urechea stângă spartă. Gabby mângâie spărtura aspră și simți că ochii i se umplu de lacrimi.

— A, da.

Monsieur Arnaud își drese glasul.

— Pesemne că ți-a spus Yvette de ticălosul care mi-a distrus prăvălia.

— Da, mi-a părut atât de rău să...

Gabby exclamă și se întoarse brusc către librar. Fireşte! Cum de nu se gândise? Cum de nu se gândise Monsieur Arnaud?

— *Berger!*

Dacă era cineva în stare să obțină o marfă rară cum erau tabletele de sulfamidă, era cu siguranță regele contrabandiștilor.

— Trebuie neapărat să mă duceți la el.

— Ești nebună?

Monsieur Arnaud se holbă uluit la ea.

— N-ai auzit ce mi-au făcut?

În mod normal, Gabby i-ar fi împărtășit temerile, dar era disperată.

— I-ați plătit ce a cerut, nu? Îi mai sunteți dator?

— Păi nu, dar...

— Și se poate să ne întâlnim într-un loc foarte public, ca să nu pățească nimeni nimic, nu-i așa?

Gabby prinse mâna lui Monsieur Arnaud și o strânse.

— Vă rog, monsieur. Cineva... cineva drag mie e pe moarte. Vă rog, trebuie să mă ajutați!

— Maică-ta o să mă omoare, spuse Monsieur Arnaud. Dar presupun că nu se poate întâmpla nimic groaznic într-un loc public.

Se încruntă.

— Însă să faci bine să ai toți banii. Berger va fi foarte furios dacă va considera că l-am făcut să își piardă vremea.

Gabby îl cuprinse pe librarul cel dolofan cu brațele și îl strânse din toate puterile.

— Vai, vă mulțumesc, monsieur.

— Da, da, lasă asta, spuse librarul morocănos și se desfăcu din îmbrățișarea ei. Vino la Café de la Mer de pe rue de la Pompe la ora opt.

Monsieur Arnaud avea dreptate să se teamă. De fapt ar fi trebuit să se teamă și Gabby, dar era atât de dornică să îl salveze pe Jack încât nici nu se mai gândea la pericolul care o paște pe ea. Și oricum, o fi fost Berger un nelegiuit, dar era în primul rând afacerist. De ce să îi facă rău lui Gabby, atâta vreme cât își primea banii? Însă aici i se împotmoliră gândurile. Nu știa cât i se va cere să dea pe medicamente și nu avea niciun ban.

Trecu în revistă bijuteriile și obiectele de valoare din apartamentul lui Madame LaRoq. Inelele cu safir. Erau prețioase. Poate prea prețioase să le dea la schimb, dar, la urma urmei, Madame LaRoq își riscase viața să îl ascundă pe Jack. Cu siguranță nu ar dezaproba ca Gabby să îi folosească inelele pentru a-l salva.

Când ajunse la locul de întâlnire stabilit cu Monsieur Arnaud, Gabby era atât de surescitată și de tensionată, încât o dezamăgi oarecum atmosfera de normalitate din Café de la Mer. La mesele împrăștiate pe trotuar, sub copertina roșie, clienții serveau ce își permiteau — sau ce aveau norocul să le ofere germanii pe care îi însoțeau — și își făceau vânt cu orice le venea la îndemână ca să alunge canicula ce se încăpățâna să nu se risipească.

— O să fie aici Berger însuși? îl întrebă Gabby pe Monsieur Arnaud după ce se așezară la o masă.

— Probabil că nu, spuse Monsieur. E încă devreme. Dar va trece cineva pe aici. Unul dintre oamenii lui.

Toate cafenelele pariziene gemeau de soldați germani și nici aceasta nu reprezenta o excepție. Nu erau o apariție teribil de înspăimântătoare, chercheliți și puși pe cântat, cu câte o fată frumoasă la braț. Dar, la urma urmei Gestapoul era adevărata amenințare și nu soldații de rând.

— Uite-l, spuse monsieur și făcu semn din bărbie către fundul încăperii. Totuși a venit.

Gabby aruncă o privire discretă prin cafenea și zări un om despre care presupuse că era Berger. Îmbrăcat ca un gangster american, cu un costum cafeniu dungat și o cravată lată și țipătoare, ședea în fundul cafenelei ca un rege înconjurat de supuși: femei rotunjoare și frumușele, și bărbați cu părul dat cu briantină, și cu țigara la ureche. Spre deosebire de hainele uzate ale clienților francezi obișnuiți, tot ce purtau persoanele din acest anturaj era nou și sărea în ochi.

Gabby se încordă.

— Ce facem?

Acum că îl văzuse, i se risipise toată bravada. Nu avea curajul să abordeze șeful unei bande de răufăcători.

— Îi facem semn unuia dintre oamenii lui și cerem să ne acorde câteva minute, spuse Monsieur Arnaud.

Ca niște curteni care solicită regelui o audiență. De fapt nu curteni, ci țărani. Gabby simți că îi clocotește sângele în vine. Parizienii cinstiți ca ea se zbăteau să își hrănească familia, iar ticăloșii ăștia dădeau pe gât pahare de șampanie și fumau trabucuri.

— Hai să comandăm ceva de băut.

Monsieur Arnaud ceru două pahare de vin roșu și se resemnară să aștepte.

Minutele treceau. Gabby îl cântări din ochi pe Monsieur Arnaud, îmbrăcat în hainele de duminică. Pe frunte i se formaseră picături de transpirație — dacă de la căldură sau de la

nelinişte, nu îşi putea da seama. Scoase o batistă zdrenţăroasă şi se şterse pe frunte, o împături cu grijă şi o băgă la loc în buzunar.

— Îmi pare rău că Madame LaRoq e bolnavă, spuse într-un final. Ştiu că ţii la ea.

Stomacul lui Gabby se înnodă. Dădu din cap şi strânse din buze.

— Monsieur, vă mulţumesc pentru...

— *Tchut*!

Îi tăie vorba cu un gest.

— Vine.

Gabby privi într-o parte cu o împunsătură de nelinişte. Nu Berger însuşi, slavă domnului. Se apropia agale unul dintre bărbaţii adunaţi în separeul din fundul cafenelei.

Se opri în dreptul lor, rânji şi îşi arătă dinţii de aur.

— Ai tupeu, Arnaud, să-ţi arăţi mutra pe aici.

Monsieur ridică bărbia.

— Am să îi cer ceva şefului.

De parcă ar fi vrut să atragă atenţia asupra danturii sale, bărbatul scoase o scobitoare, o înfipse între dinţi şi o mişcă de sus în jos, cântărind cuvintele librarului. Arătă cu ochii înspre Gabby, apoi o cântări din priviri.

— Cine e?

— Nu contează, se răsti Arnaud.

Dar când expresia neutră a gangsterului deveni ameninţătoare, Gabby interveni.

— Sunt Gabrielle Foucher, monsieur. Şi eu sunt cea care doreşte să ceară ceva.

— Sunt încântat să te cunosc, mademoiselle, zise Dinţi de Aur.

Aproape că se aştepta să se aplece şi să îi sărute mâna, atât de curtenitor îi vorbise. Însă, din fericire nu îi trecu prin cap una ca asta.

— Sunt Rafael.

Gabby ghicise că el e, din descrierea făcută de sora sa omului care îl bătuse pe Monsieur Arnaud și o amenințase pe Yvette. Din fericire, monsieur continuă dialogul, căci lui Gabby i se uscase gura.

— Spune-i te rog lui Berger că dorim să vorbim cu el, spuse librarul.

Rafael izbucni în râs.

— E ocupat. Întotdeauna e prea ocupat pentru cei de teapa voastră. Ce vreți?

Gabby nu știa dacă să se bucure că nu trebuie să dea ochii cu însuși Berger sau să fie dezamăgită, de teamă că nu va reuși să rezolve problema printr-un intermediar. Însă, la un semn din partea lui monsieur, își expuse cererea.

— Am nevoie de medicamente. De tablete de sulfamidă.

— Tablete de sulfamidă?

Rafael se frecă pe bărbie.

— E scump. Nu sunt ușor de obținut.

— Dar se pot obține?

Gabby se aplecă în față surescitată.

— Plătesc bine.

Nu băgă în seamă privirea aspră pe care i-o aruncă Monsieur Arnaud. Știa că nu negociază cum trebuie, dar trebuia neapărat să facă rost de tablete.

Rafael înclină capul și o măsură pe Gabby din priviri atât de insolent, încât ea se temu că se gândește la cu totul altceva și nu la posibila sursă a medicamentelor.

— Am să mă gândesc. Dar s-ar putea să nu îți permiți să plătești prețul.

Gabby își umezi buzele.

— Știu că eu nu arăt ca o femeie înstărită, dar sunt portăreasa de la numărul 10 de pe rue Royale. Una dintre doamnele care

locuiește în imobil, cea care are nevoie de medicamente, are ea bani.

— Numărul zece, rue Royale, repetă Rafel gânditor, mângâindu-și bărbia.

O privi cu ochii mijiți.

— Sunt mulți locatari bogați în clădire, nu?

Gabby își dădu seama unde bate.

— Germanii au luat tot ce au putut. Nimeni nu mai are mare lucru.

Rafael râse.

— Nu știu de ce, dar nu te cred, spuse. Adu-mi ceva interesant și mă mai gândesc dacă să îți fac rost de medicamente. Dacă îmi aduci niște obiecte de artă valoroase, sau bijuterii, s-ar putea să-ți procur pastilele.

Își scoase scobitoarea dintre dinți și împunse aerul în direcția ei.

— Presupun că e urgent, așa că vino tot aici mâine seară.

Îi aruncă o privire lui Arnaud și adăugă:

— Singură.

Probabil că nu era de fapt atât de greu de obținut sulfamidă dacă le putea aduce până a doua zi, dar consideră că nu ar fi prudent să îi spună asta.

— Bine.

Se va folosi de safirele lui madame. Erau mai ușor de cărat decât tablourile și, spre deosebire de aur, nici nu se devalorizau. Și nici nu era ca și cum le-ar fi furat, deși o cam supăra conștiința.

— Pe mâine, spuse Rafael cu o plecăciune extravagantă.

Gabby se cutremură în sinea ei.

— Pe mâine.

— Sper că știi ce faci, spuse Monsieur Arnaud când ieșiră din cafenea.

Gabby spera și ea că știe.

Când ajunse acasă, Gabby urcă direct în apartamentul lui madame să vadă ce face Jack. Zăcea nemişcat. Atât de nemişcat, încât se năpusti să vadă dacă mai e în viaţă.

Uşurată să-i simtă fierbinţeala respiraţiei, Gabby se apucă să scotocească după cutia cu bijuterii a lui madame, pe care o păstra ascunsă sub o scândură din dormitor. Conţinea şi un şirag splendid de perle, de care îşi amintea Gabby, dar era moştenire de familie şi se cuvenea să îi revină nepoatei lui madame. Celelalte bijuterii aveau valoare sentimentală, dar madame îi spusese de mai multe ori că la mare nevoie putea vinde nişte inele cu safir.

Gabby găsi cutia de bijuterii şi o deschise. Într-un sertăraş, găsi cele două inele. Îl luă pe cel mai mic, îl înveli în batistă şi îl puse în buzunar. Fără îndoială că era mai valoros decât câteva tablete de sulfamidă, dar nu prea avea ce face.

Înainte să iasă din apartament, intră din nou la pacient. O însufleţi speranţa. Acum avea să se facă bine. Va avea ea grijă. Dintr-un impuls, traversă camera, îl prinse de mână şi îi spuse vestea cea bună. Nu o auzea, dar ea se simţi mai bine.

Totul avea să fie bine.

Capitolul al cincisprezecelea

Paris, februarie 1947

GABBY

— O medalie, Gabby! Primești...

Yvette ridică bucata de hârtie pe care notase și citi:

— Medalia Regală pentru Curaj în Cauza Libertății. Conferită civililor străini care au oferit asistență forțelor britanice pe timpul războiului.

O privi pe Gabby cu ochi strălucitori și parcă redeveni Yvette cea de dinainte.

— Sunt atât de mândră de tine.

— Dar... cum?

Explicația care îi veni în minte nu reuși decât să o zăpăcească și mai tare.

— Aș fi zis că e evident, spuse Yvette. Fără îndoială, te-a recomandat un englez. Unul dintre cei pe care i-ai salvat.

— Nu se poate. O, nu, nu se poate!

Dacă Jack ar mai fi în viață, ar fi venit. Nu ar fi aranjat să i se acorde medalia ca un fel de premiu de consolare. Atunci unul dintre ceilalți? Da, poate... Vestea aceasta, dar și sosirea neașteptată a lui Yvette, o amețeau. Se strădui să își adune gândurile.

Fărâma de speranță că poate Jack a fost cel care o recomandase se spulberă rapid. Dacă ar fi fost în viață, s-ar fi întors la Paris — la Gabby — de îndată ce ar fi fost posibil. Sau dacă... dacă nu îi împărtășea sentimentele... I-ar fi scris din prietenie, măcar, să o informeze că a supraviețuit.

În minte i se strecură ca un șarpe gândul insidios că poate pur și simplu o uitase, că dragostea lui nu fusese deloc sinceră.

Nu. Refuza să creadă așa ceva. Jack era un om bun și nu putea să creadă una ca asta despre el. Era o lașitate să întineze cu bănuieli frumoasele amintiri despre perioada pe care o petrecuseră împreună. Oftatul o cutremură. Nu dorise să știe ce soartă avusese, temându-se de ce e mai rău. Acum era momentul să întoarcă foaia. Într-un fel sau altul, trebuia să știe.

— Gabby?

Yvette vorbea de o vreme, dar Gabby nu auzise niciun cuvânt.

— Îmi pare rău, ce-ai spus?

Încruntată și îngrijorată, Yvette repetă.

— Ceremonia este la ambasada britanică, joia viitoare. Au spus că ți-au trimis invitația de două ori și te-au sunat să se asigure că au adresa corectă. De ce nu ai răspuns? Firește că trebuie să te duci.

Gabby își duse mâna la gură.

— A, nu. Nu pot.

Să stea în fața mulțimii și să accepte un premiu pentru că făcuse ceea ce ar fi făcut orice persoană cu bun-simț? Habar nu aveau cu câte ezitări își asumase rolul de salvatoare.

Nu dorea laude. Erau multe persoane care meritau medalii — Yvette, de exemplu, și Catherine Dior — dar Gabby nu se număra printre ele. Nu fusese niciodată curajoasă, nici măcar timp de o singură secundă din război. Îi fusese frică și se ținuse deoparte, și totuși îi sărise în ajutor lui Catherine, pentru că o admira atât de mult. Mai târziu, avusese motive personale, în niciun caz nobile.

— Nu te prosti, spuse Yvette. Bineînțeles că poți. Oricum, le-am promis că vei fi prezentă și refuz să îți permit să mă faci mincinoasă.

Gabby pufni într-un hohot de râs lipsit de veselie care sfârși într-un sughiț. O prinse pe Yvette de mână și o strânse cu putere.

— Vii cu mine? Să mă ajuți să fiu curajoasă?

Yvette zâmbi.

— N-aș lipsi pentru nimic în lume.

Gabby o îmbrățișă pe sora ei.

— Îți mulțumesc, Yvette.

Și sentimentul pe care îl avu când sora ei o îmbrățișă la rândul ei fu mai prețios decât orice medalie.

YVETTE

Închisoarea Fresnes era o vastă citadelă a pedepsei și corecției, unde se găseau celule pentru bărbați și pentru femei, dar și un spital. Coridorul subteran care ducea la închisoarea femeilor era luminat sporadic, cu pete de lumină albăstruie, lugubră, care alternau cu o beznă infernală, asemeni unui tunel care duce spre iad. Yvette înghiți în sec și își îndreptă umerii. Ea chiar că nu avea de ce să se teamă. Nu va fi acolo decât pentru o convorbire, mai puțin de o oră. Apoi, spre deosebire de Louise Dulac, va pleca unde va dori.

Însă când, alături de Monsieur LeBrun, îl urmă pe paznic pe treptele care duceau către închisoarea femeilor, Yvette răsuflă ușurată. Cel puțin aici pătrundea slab lumina zilei prin ferestrele cu sticlă mată de la capătul complexului.

Se uită în sus și numără cinci etaje, cinci galerii suprapuse cu celule care înconjurau un hol central. Pereții văruiți erau întrerupți de uși de fier sumbre, ca niște pietre de mormânt. Locul radia de nenorocire. Yvette nu-și putu stăpâni un fior.

Ceea ce fusese o idee abstractă — Louise Dulac arestată și pusă sub acuzare — devenise brusc o realitate șocantă. Dar Yvette strânse din dinți. Nu fusese și Catherine Dior închisă aici pe timpul războiului? Nu trecuse prin chinuri cumplite când fusese torturată și interogată în casa de pe rue de la Pompe? Și toate ar fi putut fi evitate dacă Louise ar fi catadicsit să miște măcar unul dintre degetele acelea cu manichiură perfectă.

Gândul acesta îi dădu putere să urce scara și să urmeze paznicul pe coridor până la o săliță. Încăperea avea o fereastră cu pervaz îngust. Nu existau scaune; singurul obiect de mobilier era o masă dreptunghiulară de lemn. Paznicul plecă, probabil să aducă prizoniera. LeBrun așeză servieta pe masă și o deschise cu un pocnet care răsună cu ecou în camera goală, toată numai suprafețe tari.

În timp ce LeBrun își cerceta încruntat documentele, Yvette așteptă în tăcere, cu ochii la ușă, tot corpul vibrându-i de tensiune ca o coardă ciupită.

De ce să aibă emoții? Doar Monsieur LeBrun însuși îi spusese că e singura șansă a lui Louise Dulac. Puterea ar trebui să fie la ea. Dar ziua aceea, ziua aceea îngrozitoare când o implorase pe Louise să o ajute, iar actrița o refuzase, o umilise cu insinuările ei despre Vidar, iar apoi durerea și disperarea de a o fi pierdut pe Catherine... O copleșiră dintr-odată amintirile.

Când se deschise ușa cea grea și Louise Dulac apăru în prag ca o actriță ce urcă pe scenă, Yvette simți întâi fierbințeală, apoi frisoane. Vedeta de cinema nu mai purta de data aceasta Lelong sau Schiaparelli sau Chanel, ci un pulover diform de lână peste un fel de tunică.

Louise era slabă, pomeții înalți erau și mai proeminenți decât înainte și îi crescuse părul. Dar în pofida tuturor acestor aspecte, prezența lui Louise Dulac lumina ca un far într-o noapte furtunoasă. Deși îmbrăcată în uniformă de deținut și înfometată timp de luni de zile, nu pierduse deloc din strălucirea statutului ei de vedetă. Părea că nu are nimic de-a face cu locul acesta, cu fortăreața aceasta mizerabilă; părea că joacă pur și simplu un rol.

În mod bizar, când o văzu pe Dulac atât de stăpână pe sine în ciuda împrejurărilor, Yvette se simți ușurată. Dacă ar fi găsit-o distrusă și marcată de evenimente, i-ar fi fost mult mai greu să o urască.

— Zece minute.

Gardianul trânti ușa cu un bubuit răsunător.

Înainte ca Yvette să poată spună ceva, Monsieur LeBrun sări să îi ofere lui Louise o țigară, pe care i-o și aprinse.

Dulac suflă fumul, se duse fără grabă până la adâncitura ferestrei și se sprijini de perete, ridicându-și chipul spre lumină cu o mișcare sinuoasă, ca o pisică ce se întinde la soare. Apoi se întoarse, trase lung din țigară și pironi asupra lui Yvette o privire arzătoare și războinică.

— Ai venit să te bucuri de cât de rău am ajuns?

Yvette nu știa ce să răspundă, dar nici nu avu ocazia. Dulac scutură brusc din cap și îl fixă pe LeBrun.

— Așa deci. Urmează procesul.

LeBrun își drese glasul.

— Nu ar fi incorect să spunem că examinările cu magistrații nu au mers atât de bine pe cât speram noi...

— Magistrații!

Louise făcu un gest exasperat.

— Sunt aceiași care au condamnat patrioții francezi la Vichy, niște marionete cu robă neagră ale căror sfori le trăgeau naziștii. Acum se prefac nevinovați și își permit să mă judece *pe mine*...

Se întrerupse și își îndreptă umerii de parcă ar fi vrut să se debaraseze de accesul de furie.

— Dar la tribunal, s-ar putea să fie altfel. Poate că voi avea parte de un proces corect.

LeBrun ezită, gata să o contrazică, dar actrița nu-l băgă în seamă. Se întoarse către Yvette.

— Atunci ce cauți aici, dacă nu ai venit să îmi faci în ciudă?

Nu avea sens să se prefacă. Nu aveau timp.

— M-am gândit că dacă te văd o să pot să decid.

— Ce să decizi?

— Ce să spun la proces, evident.

Louise înlătură un fir de tutun de pe buza de jos și îl scutură de pe deget.

— Aș fi zis că e simplu. Spune adevărul.

Yvette era să râdă.

— Știi la fel de bine ca și mine că adevărul poate fi nuanțat. Cât de mult să mă străduiesc să îți iau apărarea? Sau deloc?

Louise sugeră printr-o ridicare de umeri o indiferență care nu avea cum să nu fie prefăcută. Se întoarse și se uită pe geam, trăgând prelung din țigară.

Lui Yvette îi venea să țipe. Voia să scuture acest idol arogant și frumos, să o interogheze până își revărsa toate secretele. Dar nu avea sens să încerce. Sub exteriorul aurit, femeia era numai oțel.

— Și dacă decid să nu mai depun deloc mărturie?

Yvette nu vorbea serios. Cel puțin, era aproape sigură că nu vorbește serios.

Cu asta reuşi să capteze atenția actriței.

— Atunci voi fi silită să cer aceluia pe care tu îl cunoşti drept Vidar Lind să îți ia locul în boxa martorilor.

Îi aruncă o privire lui LeBrun.

— Sunt sigură că nimeni nu-şi doreşte asta.

Fu rândul lui Yvette să dea din umeri.

— Ce îmi pasă mie de Vidar Lind? Corect ar fi să stea alături de tine în boxa acuzaților.

Când Louise nu răspunse, Yvette izbi cu palma în masă.

— Spune-mi că nu-i aşa!

Louise scutură scrumul.

— Dacă eşti hotărâtă să te porți prosteşte şi meschin, nu am cu ce să te conving să te răzgândeşti. Oricât de isteață ai fost, n-ai învățat niciodată să separi sentimentele personale de ceea ce aveai de făcut, nu-i aşa, Yvette?

Gaz pe foc. Vechea Yvette s-ar fi năpustit asupra ei ca o tigroaică. Acum se sili să îi răspundă pe acelaşi ton disprețuitor.

— M-am lămurit, îi spuse lui Monsieur LeBrun. Chemați paznicul.

Monsieur LeBrun abia putea ține pasul cu Yvette pe coridorul întunecos şi plin de igrasie care îi scotea din aripa femeilor.

— Sper că nu v-ați răzgândit, mademoiselle? Veți semna declarația? Veți depune mărturie?

LeBrun era fie obtuz, fie disperat. Poate ambele. Yvette îşi înfrână un răspuns acid. Nu era vina juristului că clienta sa nu are înțelepciunea să se poarte împăciuitor cu principalul martor. Aroganța lui Dulac rămăsese neştirbită, în ciuda adversităților şi lunilor petrecute în închisoare. Yvette era ispitită să o admire pentru asta.

— Voi semna declarația, spuse când ieşiră din nou la aer.

Cu o privire peste umăr la urâțenia care devenise viața lui Louise Dulac, adăugă:

— Voi depune și mărturie. Dar s-ar putea să nu fie prea încântată de ce aude.

GABBY

Gabby și Yvette pătrunseră fără niciun incident prin poarta exterioară în ambasada britanică de pe rue du Faubourg Saint-Honoré, dar în curtea din fața clădirii care găzduia ambasada, Grand Hôtel de Charost, Gabby se răzgândi brusc.

— Nu pot. Nu pot să intru acolo.

Pe lângă ea treceau valuri-valuri ceilalți invitați, care urcau pe treptele joase din fața intrării palatului.

— Nu te prosti, spuse Yvette. Ba poți. Vino.

O trase de mână.

— Dacă tot am venit până aici.

Dar se petrecea totul prea repede. Gabby fusese atât de preocupată de gândul la Jack și de fărâma de speranță că ar mai putea fi în viață, încât nici nu se gândise la ceremonie. Acum, ideea de a sta în centrul atenției să primească medalia, teama că nu va ști ce să facă și unde să stea... Și, Doamne Dumnezeule, doar nu va trebui să țină și un discurs? Ar muri de rușine.

— Gabby!

Vocea lui Yvette era tăioasă și poruncitoare.

— Vino.

Cumva, reuși să se pună în mișcare. Urcară trepetele de piatră și intrară în splendida clădire.

— Se pare că Ducele de Wellington a cumpărat palatul de la sora lui Napoleon înainte de Waterloo, șopti Yvette. Așa că de fapt evadarea lui Napoleon din Elba a fost plătită, indirect, de englezi. Știai?

Gabby scutură din cap. Era recunoscătoare că Yvette încearcă să îi distragă atenția, dar degeaba. Odată intrată în clădire, la vederea tavanelor înalte și a pardoselei de marmură ca tabla de șah, a candelabrelor și a balustradelor aurite și bogat ornamentate, lui Gabby i se făcu din nou greață la ideea de a ieși în fața mulțimii.

O lăsă pe Yvette să o conducă de-a lungul unui coridor, într-o sală de recepție, în urma celorlalți, care păreau că știu unde să se ducă. Pe podea era un covor persan roșu splendid, dar mobilă era puțină; doar un pupitru cu câteva rânduri de scaune în față și niște canapele sub ferestre.

În încăpere erau deja mai mulți oameni care mișunau de colo-colo și legau conversații pe un ton scăzut sau își căutau locul în sală.

— Ce frumos, spuse Yvette cu glas tare și atrase îndată câteva priviri asupra ei.

O ținea încă strâns pe Gabby de mână, de parcă ar fi vrut să o împiedice să fugă afară pe ușă.

— Oare unde trebuie să stăm?

Se apropie o femeie zâmbitoare cu o mapă:

— Cum vă numiți, vă rog?

Gabby se prezentă, înspăimântată că s-ar putea să fi greșit încăperea sau că numele ei a fost omis de pe listă și i se va cere să se întoarcă acasă. Dar femeia înscrise un semn pe foaie în dreptul numelui ei și spuse:

— Aveți un loc rezervat pe rândul din față. Mă tem însă că domnișoara...

— Sora mea, spuse Gabby.

Femeia zâmbi a scuză și dădu din cap către Yvette.

— Sora dumneavoastră va trebui să stea în spate.

— A... da. Bine, spuse Gabby și o strânse tare pe Yvette de mână.

— Succes! spuse Yvette și își smulse mâna din strânsoare, apoi adăugă în șoaptă: O să fie bine. O să-ți dispară teama când îți vine rândul. Așteptarea e întotdeauna cea mai grea.

Era adevărat, constată Gabby după începerea ceremoniei, în timpul discursurilor oficiale. Nu prinse nici titlul și nici numele demnitarului care le-a oferit medaliile — nu credea că era însuși ambasadorul — dar o emoționară cuvintele lui despre curaj și sacrificiu.

Nu se putu abține să nu arunce câte o privire în jur din când în când, poate îl zărește pe Jack. De îndată ce se sfârși ceremonia, se ridică în picioare și cercetă încăperea cu privirea.

Nu era acolo. Nu venise.

Simți dezamăgirea ca un bolovan în stomac. Dar, la urma urmei cât de mare fusese probabilitatea că îl va întâlni? Dacă ar fi vrut să o vadă, ar fi venit de multă vreme pe rue Royale. Ar fi trebuit să își dea seama că nu are sens să spere. Și totuși sperase. Ce proastă fusese.

Planul B, atunci. Va merge la Londra, va căuta prin arhivele puse la dispoziția publicului și va afla ce i se întâmplase. Nu va fi niciodată pregătită să primească vestea morții lui, dar era timpul să accepte adevărul. Câștigase o medalie pentru curaj. Ei bine, se va strădui să fie demnă de ea.

Se serviră niște gustări: sandvișuri cu castraveți — ce combinație ciudată, fără niciun gust — și ceai indian fierbinte din abundență. Gabby luă cu de-a sila ceaiul pe care i-l întinse Yvette și se treziră înconjurate de un grup de franțuzoaice care fuseseră și ele decorate cu această ocazie. Vorbeau despre orice altceva decât despre război și Gabby se strădui să le asculte, dar nu se putea concentra. Se simțea onorată să facă parte din această ceremonie, însă se simțea ca o impostoare.

Catherine Dior fusese decorată de guvernele Franței și Marii Britanii, o eroină pe ambele maluri ale Canalului Mânecii. Gabby

se întoarse către Yvette, îi puse în mână cutia de catifea și spuse în șoaptă:

— Este a amândurora, Yvette. Și tu o meriți.

Ochii lui Yvette se măriră, apoi se înlăcrimară, dar scutură din cap.

— Nu, Gabby. Nu merit nimic.

Înainte ca Gabby să poată spune mai mult, o atinse cineva pe umăr. Se întoarse și se pomeni că îi zîmbește o femeie înaltă, cea mai tipică englezoaică pe care o văzuse vreodată.

Străina era îmbrăcată într-un taior de tweed de bună calitate, cu o pălărie veche și uzată, peste borul căreia se încovoia o pană moale de fazan. Era cam de vârsta lui Gabby și era frumoasă, deși cu un chip prelung, ca de cal, cum sunt multe englezoaice.

— Dumneavoastră sunteți? întrebă femeia și o cercetă cu atenție, de parcă ar fi vrut să se convingă. Apoi se îndepărtă puțin și întinse mâna, rostind în engleză: Mademoiselle Foucher, mă bucur să vă cunosc.

Uluită, Gabby strânse mâna oferită. Era rece, neînmănușată, și Gabby observă că doamna ține în cealaltă mână mănușile și o poșetă mică și compactă.

— *Vraiment*? Îmi cer scuze, adevărat? Dar nu vă supărați, mademoiselle, cine sunteți dumneavoastră?

Femeia izbucni în râs.

— A, ce zăpăcită sunt! Sunt Audrey Miller.

Când Gabby rămase la fel de mirată, adăugă:

— Sora lui Jack.

— Sora...

Atunci își dădu seama de asemănare. Pielea palidă, ochii de un albastru intens și expresia feței... Gabby o prinse pe Yvette să o susțină. Brațul surorii ei o cuprinse, puternic și liniștitor.

— Mă bucur atât de mult să vă cunosc.

Audrey continuă să pălăvrăgească despre peripețiile călătoriei la Paris. Din pricina mai multor încurcături, era să nu ajungă la timp la ceremonie.

Lui Gabby îi era greață. Avea să vomite. Îl căutase, nu se gândise decât la el, însă nu fusese deloc pregătită pentru una ca asta.

— Dar spuneți-mi! izbucni. Spuneți-mi, vă rog. Ce s-a întâmplat cu Jack?

— Prostuțul a rămas acasă.

Scutură din mânuși de parcă ar fi vrut să se debaraseze de stângăcia fratelui ei, însă avea ochii îngânduraţi şi neliniştiţi. Făcu o grimasă comică.

— Vă rog să nu o luați în nume de rău. A devenit un adevărat pustnic mai nou.

— Atunci nu... nu a murit?

Încăperea începuse să se învârtă cu ea.

— Nu! A, *nu*! spuse Audrey. O, draga mea! N-ați știut? Îmi pare atât de rău, eu...

— Haideți să ne așezăm, sugeră Yvette și o conduse pe Gabby la scaunele din fața ferestrei.

Se cocoță pe brațul scaunului lui Gabby și i se adresă lui Audrey în engleză.

— Vă rog. Spuneți-ne unde este Monsieur Miller. Gabby ar dori foarte mult să îl revadă.

— A, nu, Yvette! Nu se cade să... Gabby nu știa cum să spună în englezește. *Să deranjăm.*

— Prostii! spuse Audrey. Bineînțeles că trebuie să veniți. De fapt de asta am și venit la Paris, să vă iau cu mine, vă asigur.

Se temuse atât de mult de vestea morții lui Jack, încât invitația de a merge la el acasă, oferită atât de nonșalant de sora lui, o buimăci pe Gabby. Dorea din tot sufletul să îl revadă, dar Jack nu luase deloc legătura cu ea în tot acest timp. Oare voia măcar ca ea să vină?

Era deja prea mult, după o zi încărcată de emoții.

— Nu... nu știu.

Audrey înclină capul, cu o expresie ușor alarmată pe chip, și se uită la Yvette, de parcă ar fi căutat o explicație la ea.

— Da, firește că va merge, spuse Yvette. Voi aranja eu totul. Gabby va fi gata de plecare mâine.

— Dar... locatarii... Maman... se bâlbâi Gabby.

— Îmi permiți să vorbesc cu sora mea între patru ochi, Madame Miller?

Fără să aștepte un răspuns, Yvette o obligă pe Gabby să se ridice de pe scaun și să o urmeze într-un colț mai liniștit.

— Dacă te îngrijorează îndatoririle tale de portăreasă, n-ai de ce, spuse Yvette odată ce se îndepărtară suficient de mult. Îți țin eu locul, dacă Maman nu vrea.

— Tu?

Sora ei, manechinul elegant de la Dior, să spele podelele și să sorteze scrisorile?

Yvette dădu din umeri.

— De ce nu? Bineînțeles că nu o să fac o treabă atât de bună ca tine, dar o să mențin lucrurile pe linia de plutire.până te întorci. De acord?

Gabby ezită. Yvette era în stare să facă tot soiul de aiureli dacă rămânea de capul ei în imobil. Probabil că îi va spune lui Madame Vasseur exact ce crede despre ea, de exemplu, sau va lăsa murdărie în spațiile comune.

O, dar să-l revadă pe Jack! Să îl atingă. Să îl îmbrățișeze. Era o tentație prea mare. Apoi îi veni o altă obiecție.

— Dar cum rămâne cu Dior?

Yvette dădu din umeri.

— Acum că s-a terminat spectacolul, manechinele nu trebuie să se prezinte decât între trei și cinci după-masa în fiecare zi. Sunt sigură că Maman se descurcă atât timp fără mine.

Această generozitate spontană era cu totul tipică pentru Yvette. Înghițindu-și lacrimile, Gabby trase adânc aer în piept.

— Bine, atunci.

— Te duci? Vai, ce minunat, Gabby!

Yvette bătu din palme, indiferentă la privirile celor din jur. Apoi deveni melancolică.

— Ce păcat că nu pot să vin cu tine. Și ce păcat că nu-i pot cere lui Monsieur Dior să îți împrumute niște haine.

— Să nu cumva să îndrăznești!

Gabby se cutremură toată la perspectiva unei asemenea impertinențe.

— Oricum, adăugă în șoaptă, atentă să nu o audă nimeni, englezii se îmbracă atât de ponosit, încât nu o să ies deloc în evidență acolo.

— Presupun că ai dreptate, spuse Yvette cu o strălucire de drăcușor în ochi. N-ar fi bine să îi umilești prea mult cu eleganța ta.

Gabby simți un val cald de bucurie care deveni efervescent la gândul că îl va revedea pe Jack. Se întoarseră la fereastră, unde le aștepta Audrey cu ambele mâini pe bareta poșetei și cu sprâncenele ridicate, de parcă ar fi fost sigură că răspunsul va fi pozitiv.

— Vă mulțumesc pentru invitația dumneavoastră amabilă, madame, spuse Gabby încet. Mi-ar face mare plăcere să vin.

— O, splendid! spuse Audrey.

O prinse pe Gabby de umeri cu mâinile ei mari și o sărută cum se cuvine pe ambii obraji.

Oarecum copleșită de această demonstrație de afecțiune, Gabby adăugă.

— Dar nu pot lipsi mai mult de o săptămână. Credeți că este suficient?

Audrey căzu puțin pe gânduri, apoi spuse.

— Ei, pentru început, să zicem.

Gabby nu prea înțelese ce a vrut să spună prin asta, dar dorul de Jack alungă orice alt gând din mintea ei. Cui îi păsa de medalii sau de recepții, sau de sandvișuri cu castraveți? Jack era în viață. Jack al ei. Și avea să îl revadă.

Capitolul al șaisprezecelea

Paris, iunie 1944

GABBY

Când Gabby sosi la Café de la Mer la ora stabilită, separeul lui Berger era gol și Rafael nu se zărea nicăieri. Întrebat, chelnerul îi întinse un bilet cu o adresă: rue de la Pompe, numărul 180.

— Monsieur Rafael a lăsat vorbă să vă duceți acolo, mademoiselle.

O privi câteva secunde, apoi adăugă:

— Dar eu nu m-aș duce. O fată cumsecade nu are ce să caute într-o casă ca aceea.

Ce fel de casă? Fără îndoială un cuib de hoți și contrabandiști.

Dar trebuia să se ducă. Dacă nu se ducea, Jack avea să moară.

— Mulțumesc, monsieur.

Nu avea de mers prea mult până la sălașul bandei, dar o femeie singură la ora aceea târzie trebuia să fie vigilentă, așa că era cu

ochii în patru în timp ce mergea grăbit, foarte conștientă de inelul cu safir din buzunar. Ar fi trebuit să îl ascundă în pantof sau să îl coasă în tivul fustei sau în altă parte. De ce nu se gândise?

Era aproape sufocată de panică. Fiecare om pe lângă care trecea reprezenta o amenințare. Nu putea să se ducă. Pur și simplu nu putea. Îi venea să se întoarcă, dar gândul la Jack îi dădu puteri să meargă mai departe.

Mult prea curând, ajunse la casa lui Berger. Dintr-o fereastră deschisă de la etaj răsunau muzică și râsete, atât de neașteptate după temerile ei sinistre, încât pentru o clipă se simți dezorientată.

La ușă stătea de pază un bărbat cât toate zilele, cu o mitralieră atârnată de bandulieră.

— Pe cine cauți?

Gabby îi întinse biletul lăsat de Rafael.

— Am... am venit la invitația lui Monsieur Rafael. Pentru...

Paznicul făcu un semn din cap, iar ea deduse că i se permite să intre. Prudentă, Gabby deschise ușa înaltă și grea și păși în hol, un spațiu mare și impozant, cu podea de marmură și cu un portar așezat la o masă în fața scării. Era pe punctul de a-i cere indicații portarului, când se auzi de sus o voce tăioasă.

— Cine-i acolo?

Gabby ridică privirea și văzu o femeie, tânără și roșcată, cu trupul zvelt și privirea aspră, care se oprise la jumătatea scării. O măsură din ochi fără menajamente pe Gabby și își răsfrânse buza de jos, de parcă ar fi evaluat-o și ar fi ajuns la o concluzie nefavorabilă.

Gabby repetă ce dorește, iar femeia ridică din umeri.

— La etaj. Vino.

Femeia îi făcu semn lui Gabby să o ia înainte. Pe scări roşcata o urmă atât de aproape, încât Gabby simţea mirosul dulceag al vinului din răsuflarea ei.

De undeva de jos se auzi un strigăt. Apoi încă unul, mai degrabă un ţipăt înăbuşit de data aceasta.

Gabby se opri şi întoarse brusc capul.

— Ce-a fost asta?

Dar se lăsă din nou tăcerea. Femeia îşi dădu ochii peste cap şi o îmbrânci pe Gabby cu o lovitură între omoplaţi.

— Mişcă-te. Nu stau după tine toată noaptea.

La capătul de sus al scării, însoţitoarea lui Gabby trecu în faţă şi deschise uşa apartamentului. Locuinţa lui Berger era mare şi spaţioasă, chiar mai mare decât cele din imobilul de pe rue Royale nr. 10. Printr-o uşă deschisă, Gabby zări salonul.

De acolo venea muzica. Mai mulţi bărbaţi în costume croite după ultima modă fumau trabucuri groase şi pufăiau nori groşi şi cenuşii către tavanul bogat ornamentat cu decoraţii de ghips. Pe un fotoliu zăcea trântită o femeie tânără, într-o rochie foarte sumară, care balansa în ritmul muzicii un picior lung, alb şi dezvelit. O alta cânta împreună cu vocea ce se revărsa din pickup şi se oprea din când în când să ia o gură de şampanie direct din sticlă. Era şi Rafael acolo, făcea trucuri cu un pachet de cărţi, iar alţi doi bărbaţi scotoceau prin nişte lăzi — probabil pline de mărfuri de contrabandă, presupuse Gabby.

Porni într-acolo, dar roşcata o apucă strâns de braţ şi o trase înapoi.

— Nu acolo.

Arătă cu degetul către următoarea uşă.

— Aici.

Apoi intră ţanţoşă în salon şi îi trânti uşa în nas.

Deci nu Rafael o aştepta? Ce însemna asta? Oare era Berger în spatele uşii? Gabby îşi şterse palmele de fustă şi îşi umezi buzele. *Este pentru Jack*, îşi reaminti. Apoi inspiră adânc şi se apropie de uşa pe care i-o arătase roşcata.

Înainte să apuce să bată, uşa se deschise şi se trezi nas în nas cu un ofiţer nazist într-o uniformă pe care nu o recunoscu. Era înalt, între două vârste. Nu Gestapo, dar nici militar. Oare venise să o aresteze? Făcu un pas împleticit în spate, cu inima bubuindu-i în piept.

Germanul îşi miji ochii. Erau reci, de un verde luminos, şi Gabby avu senzaţia că îi citeşte gândurile. Dar germanul zâmbi şi se dădu curtenitor la o parte să îi facă loc să treacă. Apoi îi aruncă râzând nişte vorbe în germană peste umăr lui Berger şi plecă.

— Nu sta pironită locului. Intră.

Bârlogul lui Berger era imens, cu tavan înalt şi lambriuri aurite, ca într-un palat. Încă înspăimântată de întâlnirea cu ofiţerul german, Gabby traversă parchetul lustruit către biroul enorm la care era aşezat Berger, iar ecoul paşilor ei răsună în acel spaţiu.

Berger arăta exact ca un gangster din filme. Avea ochii mici, ascunşi sub sprâncenele negre, nasul îi fusese spart cel puţin o dată, iar buzele groase erau deformate de rânjet. Se lăsă pe spătarul scaunului şi îşi azvârli stiloul pe masă.

— Portăreasa de pe rue Royale.

Cu nervii zbârnâind, Gabby îşi strânse în mână poşeta.

— Cred că Rafael a transmis că am nevoie de medicamente. A promis că îmi face rost.

Îşi umezi buzele.

— Am... am cu ce să plătesc.

— E adevărat, mademoiselle, spuse Berger, că sunt foarte puţine lucruri de care nu pot face rost.

Scoase o tabacheră aurită, alese o țigară și și-o înfipse în gură, apoi îi oferi și ei una.

Gabby se întinse peste masă și luă o țigară, nu doar de politețe, ci și cu speranța că nicotina îi va calma nervii. De la distanță, în cafenea, banditul păruse un personaj volubil și alunecos. Numai apropiindu-se de el îi observă golul adânc de dincolo de ochi.

Când Berger închise tabachera cu un pocnet, Gabby remarcă blazonul gravat pe capac. Nu al lui, presupuse ea.

Un țipăt sfâșie aerul. De data aceasta inconfundabil. Era fără îndoială un țipăt de bărbat. Mâna lui Gabby tremura atât de tare în timp ce o ridică să își aprindă țigara, încât Berger o prinse de încheietură să îi oprească tremurul.

Flacăra brichetei dănțuia în ochii lui negri, pironiți asupra ei. Vârful țigaretei se aprinse, iar Gabby inspiră fumul adânc în plămâni, străduindu-se să nu tușească. Berger îi dădu drumul la încheietură.

— Sper că nu ai venit să îmi pierzi timpul degeaba, mademoiselle.

— Bineînțeles că nu.

Gabby se scotoci în poșetă și scoase un săculeț de catifea.

— Am...

— Pune-o la loc.

Părea enervat.

— Nu fac troc cu cei ca tine. Stai jos.

Gabby se supuse și se prăbuși pe scaunul din fața lui.

— Mie, spuse Berger și își împreună vârfurile degetelor, nu-mi trebuie zorzoane din cutia de bijuterii a bunicii, ci informații. Ca portăreasă a unui imobil mare, cu siguranță vezi una-alta. Sau auzi câte ceva.

O străpunse un țurțur de gheață în piept. Îi cerea să denunțe locatarii din clădire. Oare avea de gând să o tortureze până

mărturisea adevărul? Își aminti de țipătul auzit mai devreme și se cutremură.

Încercă să își ascundă groaza.

— Locatarii mei sunt cu toții burghezi care duc o viață banală, Monsieur Berger. Cine a mai rămas în clădire fie e prea în vârstă să mai țese intrigi, fie îi convine sub ocupație și nu are chef de probleme.

După o pauză, Berger o întrebă:

— Ești patrioată, mademoiselle?

— Sunt o supraviețuitoare, monsieur. Și cineva drag mie are nevoie de medicamentul acesta. Cere cât vrei. Voi face orice, voi denunța pe oricine, dar nu pot inventa nimic și nici nu pot spune ceea ce nu știu.

Oare greșise când nu îi oferise absolut nimic? Oare nu ar fi putut să o pârască pe Madame Vasseur care încălcase de nenumărate ori ora de stingere, sau pe cei care ascultau posturile de radio britanice când vizitau un anume restaurant de pe rue de Rivoli?

Dar Jack nu ar ierta-o niciodată dacă ar trăda vreun nevinovat în schimbul vieții lui. Și nici ea nu și-ar ierta-o niciodată. Trebuia să găsească o altă cale.

— Nu-ți pot da ceea ce vrei, spuse ea. Crede-mă, mi-aș dori să pot.

Se aplecă să stingă țigara în scrumiera de pe birou și se ridică nesigură în picioare.

Berger dădu din umeri.

— Până nu-mi aduci niște informații de valoare, Mademoiselle Foucher, mă tem că nu te pot ajuta.

Făcu un semn din mână către ușă.

— Pleacă.

De îndată ce Gabby ieşi din apartament, i se muiară genunchii. Se agăţă de balustradă să nu cadă. Avea picioarele ca de gelatină, dar trebuia să plece cât mai repede.

Nu se mai auzeau ţipete. De ce se opriseră? Leşinase victima? O omorâseră? Coborî scara tiptil, ca un copil dintr-o carte de poveşti, căruia îi e teamă să nu trezească monstrul. La baza scării, ţâşni către uşa care dădea spre stradă, dar nu ajunse până acolo. O mână o prinse de braţ destul de tare încât să îi lase vânătăi. Teroarea puse stăpânire pe ea. Dădu să ţipe, dar o mână înmănuşată o acoperi brutal peste gură.

— Îmi cer scuze dacă te-am speriat, mademoiselle, auzi în ureche o voce tărăgănată, dar cred că am ceea ce cauţi.

Chantilly, iunie 1944

YVETTE

În ziua în care Yvette plecă la Chantilly, în afară de câteva patrule germane, drumurile din nordul Parisului erau aproape goale. Atmosfera era tensionată în automobil. Yvette era încă preocupată de cuvintele lui Vidar. Îi răsuna în minte avertismentul lui cu privire la Chantilly, care coincidea cu ezitările lui Monsieur Lelong — şi, fireşte, cu propriile ei temeri. Oare făcuse o greşeală venind aici?

Dar Catherine Dior fusese chemată la Callian pentru cine ştie cât timp. Yvette nu mai primea nicio misiune în absenţa lui Catherine. Nu putea rămâne cu braţele încrucişate la Paris când i se oferea o asemenea ocazie, nu-i aşa? Chiar dacă nu rezolva nimic la Chantilly, nu putea fi mai rău decât la Paris.

Camerista germană a lui Louise Dulac reacționase cu răceală la vestea că Yvette o va însoți pe stăpâna ei în această călătorie. Însă actrița nu părea să bage de seamă. Îi poruncise Helgăi să stea în față, lângă șoferul lui Gruber, în vreme ce Yvette stătea alături de ea pe bancheta din spate, ceea ce adâncise și mai mult nemulțumirea Helgăi.

Actrița nu vorbea, ci era pierdută într-o reverie, privea pe geam din spatele ochelarilor de soare cu ramă albă. Yvette nu avea de ales, în afară de a o imita. Bine că măcar nu venise și Gruber cu ele. Avea de rezolvat niște treburi la Paris și urma să ajungă mai târziu, cu altă mașină.

Misiunile de curier ar fi trebuit să fie mai mult decât suficiente pentru orice fată. De ce nu se mulțumise Yvette cu atât? Oare o atrăseseră faima vedetei de cinema și a prietenilor săi înstăriți și puternici? Poate, la început. Dar de fapt o ispitise ocazia de a-și folosi mintea, de a înțelege efectiv informația pe care o transmitea, de a contribui cu ceva cu adevărat folositor, în loc să fi rămas o simplă rotiță într-un mecanism uriaș. Se lăsase condusă de vanitate, ar spune Gabby. Poate că ar avea dreptate.

Se apropiară de hipodromul de la Chantilly și încetiniră în spatele unui șir de mașini care se îndreptau într-acolo, fiind în căutarea unui loc de parcare. Yvette se uită pe geam la domnii în frac și joben, la doamnele care pășeau grijuliu pe pajiște în toaletele lor rafinate: rochii diafane de vară sau taioare cu talia sacoului foarte evazată și fuste drepte, până sub genunchi, iar pe cap purtau pălării ornate cu funde uriașe, pene sau voaluri. Toate se îndreptau către o arenă care părea mai degrabă un mic regat decât o pistă de curse de cai, cu tribunele sale din piatră împodobite și cu priveliștea magnifică a Castelului Chantilly pe fundal.

Oare se gândeau vreodată oamenii aceştia la compatrioţii lor înfometaţi, nevoiţi să mănânce carne de cal, în zilele când aveau norocul s-o găsească?

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată, murmură Dulac, iar Yvette avu impresia că percepe o urmă de ironie în tonul ei. Mâine particip şi eu la curse. Yvette, mă bazez pe tine să mă faci să arăt superb.

— Va fi plăcerea mea, mademoiselle.

Cuvintele o zgâriau pe gât. Spera că actriţa îi va cere să facă şi ceva mai interesant, nu doar să-i aleagă accesoriile.

— În sfârşit, spuse Louise Dulac când cotiră de pe şosea pe aleea mărginită de castani.

În faţă se vedea un post de pază cu o patrulă de soldaţi germani.

În timp ce soldaţii le verificau actele, Yvette întinse gâtul să vadă castelul. Dincolo de pârâul traversat de un pod frumos de piatră se înălţa Château de Saint Firmin. Nu era un palat foarte mare, fortificat, ca Chantilly, ci un conac cu proporţii elegante, pereţi albi şi un acoperiş albastru presărat cu lucarne şi hornuri. Clădirea era situată în sânul naturii luxuriante şi părea cel mai liniştit loc din lume — dacă făceai abstracţie de santinelele cu mitraliere, desigur.

Gardienii le făcură semn să treacă. Yvette se simţi sufocată de emoţie când cauciucurile imensului Citroën negru se rostogoliră scârţâind pe pietrişul de pe alee şi se opriră în faţa intrării principale a castelului. Oare va descoperi ceva folositor aici? Cu siguranţă că într-un asemenea moment, când Aliaţii tocmai au debarcat în Normandia, ambasadorul german nu s-ar fi gândit să organizeze pur şi simplu din plăcere o petrecere la ţară.

O doamnă despre care Yvette consideră că trebuie să fie soţia ambasadorului ieşi să o întâmpine pe Louise, dar Herr Abetz

însuși nu era acolo. Șoferul ocoli mașina să îi deschidă ușa lui Louise, și Helga rămase pe loc, iar Yvette o imită.

Când gazda și oaspetele intrară în casă, coborî și Helga. Yvette se dădu jos din mașină și se întinse, uitându-se în jur cu interes. Obloanele masive de la uși și ferestre ofereau clădirii un aer elegant, dar intim. O oază liniștită, departe de tensiunile din Paris. Înțelegea de ce îi plăcea Regelui Otto să se retragă aici.

— Să te ajut.

Yvette luă câteva dintre cutiile pentru pălării cu care se lupta camerista germană, dar nu primi în schimb decât o privire plină de dispreț. Menajera, o femeie înaltă și grasă, cu un aer poruncitor, le întâmpină în ușă și schimbă câteva vorbe în germană cu Helga, în timp ce le conducea înăuntru.

Când traversară holul și urcară scara, Yvette remarcă portretele cu ramă aurită care ocupau fiecare centimetru de pe pereți și semicercurile de basorelief aurit de deasupra ușilor glisante. Totul era foarte luxos, însă atmosfera era intimă și relaxată. Pe lângă ele, pe coridor, trecu un cuplu îmbrăcat în haine albe de vară, probabil în drum spre terenul de tenis.

Când intrară în dormitorul actriței, părea că pășiseră în grota fermecată a unei sirene, cu pereții albi ca spuma mării și patul în formă de scoică cu așternuturi sidefii de satin. O fi fost un decor potrivit pentru zeița marelui ecran, dar nu era deloc pe gustul lui Yvette.

Camera avea o priveliște spectaculoasă, cu pajiști și crânguri, iar în depărtare puteau fi zărite turnurile Castelului Chantilly. Yvette deschise o fereastră și trase adânc în piept aerul proaspăt de la țară, apoi chicoti în sinea ei. Se simțea indubitabil miros de bălegar, deci aerul nu era chiar atât de proaspăt. La urma urmei, nu erau departe de grajdurile hipodromului Chantilly.

La masa amenajată pe terasa de dedesubt, era plin de oaspeți. Unii jucau *boules* pe pajiște, alții se delectau cu cocktailuri cu șampanie pregătite pe o măsuță de servire. Toată lumea era îmbrăcată fie în crem, fie în alb, la fel ca perechea pe lângă care trecuseră pe coridor. Arătau complet lipsiți de griji, de parcă războiul nici n-ar fi existat. Poate că se înșelase când presupusese că în acest loc se vor dezbate chestiuni importante.

După ce au fost urcate cuferele lui Dulac în cameră, Yvette o ajută pe Helga să despacheteze. O privi curioasă pe cealaltă femeie, care scotocea fără menajamente printre hainele haute couture ale lui Dulac de parcă ar fi fost saci de cânepă. Nu avea nicio fărâmă din venerația cu care tratau croitoresele și *les vendeuses* de la Lelong creațiile lui Balmain și Dior. Yvette privi cu scârbă taioarele Chanel pe care le adusese cu ea mademoiselle. Toată lumea știa că faimoasa creatoare era amanta unui ofițer german.

Însă se abținu să comenteze și cele două se ocupară în tăcere de treburi timp de o oră, după care Helga arătă cu degetul un costum și îi aruncă lui Yvette câteva vorbe în germană.

Yvette clipi.

— Nu înțeleg.

Îmbufnată, Helga repetă ce spusese, dar cu voce mai tare, de parcă asta ar fi folosit la ceva. Comportamentul cameristei era cu atât mai enervant, cu cât Yvette știa că Dulac îi vorbește în franceză aproape tot timpul, iar Helga înțelege tot ce îi spune stăpâna ei.

În final, Yvette își dădu seama că Helga întreabă ce să îmbrace Dulac după ce urcă în cameră.

— Asta, cred, arătă Yvette spre o rochie de cocktail superbă, de mătase cenușie. Arată-mi ce bijuterii și-a adus cu ea.

Timp de o săptămână nu au făcut altceva decât să o tot îmbrace și să o dezbrace pe actriță, până când Yvette începu să creadă că

interpretase complet greșit situația. Se strădui cât putu de mult să urmărească oaspeții în momentele ei libere, dar cum nu vorbea o boabă de germană, trebui să-și recunoască propria inutilitate ca spion în aceste împrejurări. Încercă să memoreze lista de oaspeți și să observe cine cu cine discută în particular, dar cam atât reuși să facă în timp ce aștepta ca Louise Dulac să se folosească de ea.

Rămase oarecum surprinsă că Herr Abetz nu a mai cerut să o vadă, din moment ce venise la Chantilly tocmai la cererea lui. Însă când într-una din rarele ocazii în care se află singură cu Louise Dulac remarcă acest lucru, actrița îi răspunse:

— Excelența Sa are multe pe cap. Pare să fi uitat de tine, pe moment. Eu zic că e bine așa.

Într-o seară, Yvette pregăti o rochie de un albastru ca gheața, croită pentru Louise Dulac de nimeni altcineva decât de însuși Monsieur Dior, și ca accesoriu îi alese o parură spectaculoasă de diamante.

— Prea bătător la ochi, spuse actrița când văzu bijuteriile alese de Yvette. În seara asta vreau să port perlele.

Cu un rânjet de triumf la adresa rivalei, Helga înlocui diamantele cu perlele. Yvette se întrebă de ce mai adusese actrița diamantele dacă nu intenționa să le poarte, dar aproape că nici nu-i mai păsa ce poartă Louise Dulac. Voia să se întoarcă acasă. Fusese o imensă pierdere de vreme.

Louise se apropie de oglindă să se admire, își netezi sprâncenele atent pensate cu degetul mic și își refăcu rujul de pe buze. Dar când începu să se dezbrace, o apucară brusc toanele.

O certă pe Helga pentru tot soiul de mărunțișuri. Nu spălase încă rufele de ieri? Era o leneșă care nu era bună de nimic. Unde era inelul cu turmalină?

— Ia te uită la rochia asta. E șifonată toată!

Îi arătă Helgăi una dintre mânecile rochiei pregătite. Era plină de cute.

Camerista se bâlbâi.

— *Aber...*

Actriţa ridică o mână.

— Nu vreau să aud scuze. Du-o jos şi calc-o aşa cum trebuie.

Când camerista, roşie toată de ruşine şi necaz, ridică în grabă rochia, actriţa o opri.

— Pregăteşte-mi baia mai întâi, proasto.

Yvette nu-şi putu reprima un sentiment de simpatie faţă de Helga. O surprinsese pe Dulac cum strânge intenţionat în pumn mâneca rochiei, în timp ce Helga stătea aplecată să adune hainele împrăştiate de actriţă pe podea.

Fără urmă de jenă, Louise se dezbrăcă complet şi îşi puse halatul verde de mătase pregătit de Helga.

În timp ce curgea apa în cadă, camerista ridică rochia de cocktail şi o aşeză pe braţ.

— A, şi calcă şi bluza crem pentru mâine dacă tot te duci, îi porunci Dulac peste umăr în timp ce intra în baie. Vino, Yvette, şi închide uşa. Poftim, ia-mi halatul.

Yvette o ajută să se dezbrace de halat înainte să pună piciorul în cadă, apoi împături halatul cu grijă şi îl aşeză pe dulăpior. Dulac se adânci în cada mare, luxoasă, plină de spumă, dar nu se relaxă. Părea tensionată şi strângea din maxilar.

Yvette se întinse să închidă robinetele, dar Dulac îi spuse cu voce scăzută.

— Lasă apa să curgă ca să putem vorbi.

Se supuse, cu un fior de speranţă. Iată. Momentul pe care îl aştepta.

Louise o pironi cu privirea şi spuse:

— Am să îţi dau ceva să duci la Paris. În grajd te aşteaptă o bicicletă, pregătită să...

Se întrerupse când se auzi ușa dinspre coridor a camerei deschizându-se și închizându-se.

— A terminat deja?

Însă nu Helga intră în baia plină de aburi, ci Gruber. Îi aruncă o privire lui Yvette.

— Afară.

Vorbise în germană, dar înțelesul era limpede.

Dulac își afișă zâmbetul strălucitor.

— Mulțumesc, Yvette. Poți să pleci.

Capitolul al șaptesprezecelea

Chantilly, iunie 1944

YVETTE

Când Yvette reveni în dormitorul lui Dulac să o ajute să se îmbrace pentru cină, Gruber era încă acolo, trântit comod pe pat, cu o țigară aprinsă în mâna cu care ținea un pahar plin de un lichid de culoarea chihlimbarului.

Dulac era deja îmbrăcată. Poate că nu o chemase pe Yvette din cauza prezenței lui Gruber. Actrița îi aruncă o privire scurtă, dar nu era nevoie de niciun avertisment. Yvette nu avea de gând să o trădeze în fața nazistului.

Când Helga termină coafura stăpânei, scoase șiragul de perle ales pentru seara respectivă. Desfăcu închizătoarea cu diamante și prinse colierul somptuos în jurul gâtului lui Dulac.

— Nu așa! se răsti Dulac, cu aceeași iritare de mai devreme. Înfășoară-l de trei ori, strâns la baza gâtului.

Camerista desfăcu perlele și începu să le înfășoare în jurul gâtului elegant al actriței.

— Ce faci, încerci să mă sugrumi?

Louise introduse degetul arătător între gât și perle și trase cu putere.

Șiragul se rupse. Colierul zbură de pe gâtul lui Louise și ateriză zgomotos pe podeaua lustruită de lemn. Câteva dintre bilețele sidefii se desprinseră și se rostogoliră sub canapea. Louise înjură cu o fluență uluitoare, folosindu-se de cuvinte pe care Yvette nu le mai auzise din gura unei doamne.

Helga scoase un țipăt și se aplecă să ridice colierul căzut. Din fericire, perlele erau fixate individual între două noduri, așa că doar două dintre ele ieșiseră de pe ață. Yvette pipăi sub canapea până le găsi.

Când se ridică, Yvette îi aruncă o privire lui Gruber, dar acesta părea absorbit de gânduri, de parcă mica lor criză ar fi fost ceva neînsemnat față de preocupările lui. Își termină băutura, își stinse țigara și ieși din cameră.

Louise Dulac spuse:

— Yvette, trebuie să duci perlele imediat la bijutier să le repare. Vreau să le port neapărat cu rochia neagră Balmain în seara în care mă întorc la Paris.

— Să mă duc acum? întrebă Yvette. Dar cu ce să mă duc, mademoiselle?

— Ce-mi pasă cu ce? N-ai decât să mergi pe jos, pufni ea. Împrumută o bicicletă. Știi să mergi pe bicicletă, nu?

Conștientă că pe Helga o încântă nespus acest mic dialog, Yvette începu să se smiorcăie.

— Dar dacă plec acum, nu ajung înainte de ora stingerii, mademoiselle.

— Îl rog pe ambasador să îți dea un permis de trecere, să îl arăți dacă te oprește cineva.

După ce perlele au fost găsite și vărsate în caseta lor, Dulac spuse:

— Îți dau permisul după cină. Apoi poți să pleci.

În timp ce Helga coborî în sala de mese a servitorilor să ia cina, Yvette rămase îmbrăcată pe pat, în dormitorul lor comun de la mansardă, încercând să se odihnească. O aștepta un drum lung cu bicicleta și ar fi fost minunat dacă ar fi putut să ațipească puțin înainte de plecare. Însă, firește că-i era imposibil să se calmeze suficient de mult încât să adoarmă.

Când se deschise ușa, se ridică brusc în capul oaselor, cu inima bubuindu-i în piept. Era Louise.

Yvette răsuflă și se frecă pe piept cu câiul palmei.

— M-ați speriat.

— Ești agitată. Nici nu-i de mirare.

Dulac se apropie, se așeză pe pat și o prinse de mână.

— După cum probabil ai ghicit deja, fac parte din rezistență.

Își umezi buzele.

— Persoana de contact nu a venit în seara aceasta, așa că trebuie să te mai rog ceva. Nu credeam că va fi nevoie, dar...

Pe Yvette o trecu un fior rece pe șira spinării.

— Ce e?

— În noaptea asta trebuie să intru în camera lui Obersturmbannführer Werner, după ce îi dă drumul valetului. Am nevoie de tine să îi distragi atenția, adăugă ea sec.

— Eu?

Yvette se dădu înapoi, înțelegând pe dată ce îi cere Louise.

— De ce nu îl distrageți dumneavoastră în timp ce caut eu?

— A, deci știi să citești în germană, Yvette? Ai putea să găsești ceea ce trebuie printre hârtiile lui?

— N-nu, dar...

— Și oricum, nu pot să risc, din cauza lui Gruber.

Ochii ei cenușii o priviră atât de intens, încât Yvette se simți hipnotizată.

— Ascultă-mă, Yvette. Nu avem timp de discuții. *Trebuie* neapărat să mă ajuți. Nu avem de ales.

Toată ființa îi striga din rărunchi să nu se supună. Până la urmă, Vidar avusese dreptate să o avertizeze să nu vină aici.

— Nu pot, șopti. Nici... mademoiselle, nici măcar nu știu cum.

Louise râse scurt și aspru.

— Nu trebuie să știi cum. Crede-mă, cu unul ca el, merge ușor.

Yvette se holbă la ea. Ar fi trebuit oare să se simtă încurajată când auzea una ca asta?

Dulac se uită la ceas.

— Vine să te vadă în camera mea la miezul nopții. Așadar, nu avem prea mult timp. Coboară repede și fă-te prezentabilă. Pune-ți unul dintre neglijeurile mele dacă vrei. Pe Helga am trimis-o deja la culcare.

Simplul gând de a îndeplini aceste instrucțiuni îi dădea fiori lui Yvette. O prinse strâns pe Dulac de mâini, încercând să o facă să înțeleagă ce simte. Nu mai erau curierul și vedeta de cinema, ci doi agenți care lucrează pentru Franța.

— Măcar spuneți-mi de ce. Cred că dacă aș ști de ce, aș putea...

De fapt, era foarte sigură că nu va putea indiferent de împrejurări. Mintea îi gonea de colo-colo, ca un șoricel rătăcit în labirint. Trebuie să găsească o altă cale.

Dulac se apropie și îi șopti la ureche.

— În apropiere se găsește un depozit de muniție. Werner a fost azi în inspecție acolo. Trebuie să îi citesc raportul și să trimit informația mai departe.

— De cât timp aveți nevoie? întrebă Yvette.

Louise dădu din umeri.

— Douăzeci de minute? O jumătate de oră, poate.

Yvette o strânse de încheietură.

— Ați putea să ne întrerupeți înainte ca... Adică, vreau să spun că la urma urmei e apartamentul dumneavoastră.

— I s-ar părea ciudat, dat fiind că eu îl voi trimite acolo să fie cu tine.

— Dar ați putea găsi o scuză. Sunt sigură.

Yvette o strânse și mai tare de mână și o imploră din priviri.

Actrița zâmbi, cu o ușoară tristețe, sau așa i se păru lui Yvette.

— E atât de importantă virtutea pentru tine, Yvette? Crezi că Dumnezeu te va trimite în iad dacă faci asta?

Yvette își întoarse privirea. Relația ei cu Dumnezeu nu o privea pe Dulac.

— Nu cred că este nerezonabil din partea mea că aș prefera să nu fac lucrul ăsta pentru prima oară cu un bărbat pe care nu îl cunosc și care cel mai probabil este un Boche urât și murdar pe deasupra.

— N-o fi el Werner vreun Errol Flynn, dar nu este murdar, te asigur. Dimpotrivă, este foarte pretențios.

Louise o fixă cu o privire ascuțită care nu se potrivea deloc cu rolul de zeiță calină a marelui ecran, pe care și-l asuma când era împreună cu Gruber.

— Bine, Yvette. Văd că nu te lași convinsă. O să vă întrerup de îndată ce termin de căutat. Găsesc eu o scuză.

Yvette rămase cu senzația că face mult zgomot pentru nimic. Coborî privirea, roșie din cauza umilirii.

Louise îi ridică bărbia cu vârful degetului și se aplecă să o privească în ochi.

— Curaj, draga mea. Asemenea sarcini nu sunt plăcute, dar în războiul ăsta trebuie să suportăm multe neplăceri. Voi obține informația și îți voi da caseta cu perle pentru bijutier cu mesajul

codificat înăuntru. Apoi va trebui să pleci cât mai repede cu putință.

Plecă înainte ca Yvette să mai poată spune ceva. Încercă să se calmeze și să se gândească ce să facă, dar spaima îi copleșise capacitatea de a raționa. Știa foarte bine prin ce metode îi cerea Louise să îl distragă pe Obersturmbannführer, dar nu putea face așa ceva. Întotdeauna se crezuse în stare să moară pentru Franța. Sincer vorbind, ar fi preferat să moară decât să îi permită unui nazist dezgustător să se folosească de ea ca de o prostituată.

Trebuia să îl țină acolo douăzeci de minute. Treizeci, poate. Trebuia să se gândească la o cale de a tărăgăna lucrurile până la întoarcerea lui Louise.

În dormitorul lui Louise era înăbușitor de cald, câteva lumânări aprinse aruncau umbre lungi și întunecate pe pereți. Yvette aprinse lumina să alunge atmosfera sumbră. Suflă în lumânări și urmări cum se ridică din fitiluri rotocoalele de fum.

Patul imens, în formă de scoică, cu tăblia sidefie și cuvertura somptuoasă de satin, îi dădea fiori. Nu la asta se gândise când fusese de acord să o ajute pe Louise Dulac.

Actrița îi spusese să se facă prezentabilă. Yvette intră în baie și se uită în jur. Pe poliță erau etalate nenumărate alifii și cosmetice, organizate pe categorii, fără îndoială, de Helga. Cu mâini tremurânde, Yvette se spălă pe față și se aranjă puțin, dar nu prea mult. În mod normal s-ar fi delectat cu luxul săpunului adevărat, înmiresmat, și al parfumurilor scumpe, dar acum se simțea ca o ciozvârtă de miel care se gătește singură pentru cină.

Deci așa arăta munca de spionaj dacă erai femeie. Ce proastă fusese să renunțe la slujba ei de curier pentru asta, crezând că o așteaptă lucruri mărețe.

Se uită prin dormitor în căutare de inspirație. Tabla de șah? Învățase să joace de la tatăl ei. Îl va provoca pe Werner la o partidă de șah. Strâmbă din buze. Mult mai lipsit de atracție decât o partidă de amor — cel puțin, din punctul lui de vedere. Va trebui să găsească altceva.

Încă nu descoperise o alternativă când deschiderea ușii o făcu să tresară. Cu inima bătându-i mai să-i spargă pieptul, se întoarse și zări în prag un ofițer în uniformă. Era slab, cu trăsături ascuțite și pielea foarte palidă. Pomeții înalți purtau cicatricele duelului ceremonial. Un aristocrat, deci. Nu unul dintre bandiții burghezi ai lui Hitler.

Ceva licări în ochii lui palizi când o privi. Dispreț? Yvette tresări de neplăcere, deși nu ar fi trebuit să o afecteze disprețul unui asemenea om. Mintea i se războia cu ea însăși. Poate că ar fi trebuit totuși să își pună unul dintre neglijeurile lui Dulac. La urma urmei, nu voia nici să îl alunge, dezgustat, de cum a intrat.

Ofițerul păși în cameră, apoi se întoarse să închidă ușa după el. Nu părea să aibă chef de vorbă, așa că se simți obligată să spună ceva, să rupă tăcerea tensionată, cumplită.

— Bună seara, Herr Obersturmbannführer.

Se întoarse și arătă spre tabla de șah din intrândul ferestrei.

— Ce spuneți de o partidă de șah?

— N-am venit aici să joc șah, se încruntă el.

Părea cam mohorât pentru unul care venise aici pentru o noapte de plăcere.

— Joc foarte bine, minți ea. Se poate, *mein Herr*, să vă fie teamă să pierdeți în fața unei fete?

Ofițerul nu reacționă deloc la tachinare. O cântări din priviri.

— Sunt un om ocupat, mademoiselle. Nu am venit aici să joc jocuri. De *niciun* fel. Dacă vei fi atât de bună să te dezbraci, putem începe.

Vorbea franceză foarte bine. Yvette tremura toată în sinea ei, dar îndrăzneala era singura soluție. Dacă nu trecea la ofensivă, va trebui să se supună cu totul. La felul în care se comporta el, întregul episod se va sfârși înainte să se scurgă cele douăzeci de minute.

Îi aruncă o privire poznașă.

— Nu știu care este obiceiul în Germania, dar aici în Franța nu ne grăbim. Bem puțin vin înainte, stăm de vorbă.

Arătă din nou către tablă.

— Jucăm șah. E mai incitant.

Ofițerului îi zvâcni un mușchi în colțul gurii. Nu era clar dacă de amuzament sau de enervare că fetișcana asta care avea jumătate din vârsta lui îi dă lecții de amor. Probabil că varianta a doua.

— Nu mă interesează, mademoiselle.

Porni către ea.

Yvette simți o strânsoare în gâtlej, dar reuși să îngaime.

— Măcar un pahar de șampanie?

Se uită cu coada ochiului către frapiera argintie aburită.

El ezită, apoi se hotărî să îi facă pe plac. Se duse la bufet și smulse sticla de șampanie din cuibul de gheață. Se apucă să îi desfacă dopul.

— Vrei să fie incitant?

Făcu un gest către pat, unde Louise așternuse un neglijeu alb de dantelă.

— Pune-l pe tine. Apoi bem șampanie.

Yvette nu se putu abține să nu se uite la ceas. Secundele treceau încet ca melcul.

Se disprețuise la gândul de a se face frumoasă pentru el, dar părea să fie singura cale pentru a mai câștiga puțin timp.

— De acord.

Ridică neglijeul și fugi în baie înainte să o poată opri, dându-și silința să nu trântească ușa.

Începuse cu stângul. Se agăță cu mâinile de blatul de marmură al dulăpiorului și încercă să se liniștească. Era chiar mai rău decât se așteptase. Atât de insensibil, atât de indiferent la orice altceva în afară de scopul pentru care venise. Măcar un bețiv grăsan și pofticios ar fi fost mai ușor de dus cu zăhărelul. Acesta nu părea ușor de fermecat de nicio femeie, darămite de una care habar nu avea de arta seducției.

Se privi în oglindă. Se înroșise toată — în niciun caz nu își păstrase calmul în situația de criză. Făcu un ghemotoc din neglijeu, se întoarse și îl azvârli către ușă. Neglijeul căzu moale pe pardoseală. Masându-și fruntea cu încheietura degetelor, Yvette se învârtea ca un leu în cușcă, încercând să găsească o soluție.

În fața ușii se auziră pași grei.

— Nu întârzia, mademoiselle. Te așteaptă șampania. La fel și eu.

Degetele îi tremurau. Încet, Yvette se descheie la bluză.

Capitolul al optsprezecelea

Anglia, februarie 1947

YVETTE

După cum s-a dovedit, sacrificiul nobil al lui Yvette nu a fost necesar. Maman pufni la sugestia că nu s-ar putea descurca singură în absența lui Gabby. Văzând cum oscilează Gabby, gata-gata să renunțe, Yvette se hotărî să îl roage pe Monsieur Dior să îi dea vinerea liberă pentru a o putea însoți pe sora ei până la Londra, și să revină la Paris duminică. Refuză însă politicos invitația lui Audrey de a merge cu ele până la destinație. Trebuia să se întoarcă pentru procesul lui Louise Dulac, care începea luni. Și, oricum, nu voia să deranjeze reîntâlnirea dintre Gabby și Jack.

Londra era mohorâtă, toată o ruină, înnegrită și zdrobită de Războiul-fulger. Iarna fusese deosebit de geroasă, lucru pe care îl descoperiseră pe pielea lor cu o seară înainte, când rămăseseră fără monede pentru automatul care permitea funcționarea radiatorului din camera închiriată. Audrey le spusese că înghețase

cărbunele, iar curentul electric se întrerupea după program, pe zone, în toată țara.

Așa că iată-le, înghețate-bocnă în fața pensiunii din Baker Street, cu zăpada scârțâind sub cizmele pe care le izbeau de pământ, încercând să se încălzească. Însă speranța ardea ca un far pe chipul lui Gabby. O așteptau pe Audrey să o ia și să o ducă la conacul familiei.

— Nu-mi vine să cred că mă abandonezi, spuse Gabby. Întinse mâna cu palma în jos. Uite cum tremur!

Yvette o trase către ea și o îmbrățișă cu putere.

— O să te descurci. O să fie minunat.

Gabby își mușcă buza.

— Audrey a spus că și tu ești bine-venită.

Yvette zâmbi drept răspuns și o prinse pe sora ei de braț.

— Nu, m-am hotărât. N-aș fi venit deloc, dar era clar că ai nevoie de mine să te împiedic să te arunci în Canalul Mânecii și să înoți înapoi spre Franța.

Totuși, Yvette se întreba de ce, dacă era îndrăgostit de ea, acest Jack nu venise în persoană la ceremonie. Ba mai mult, de ce nu venise la Paris de îndată ce fusese posibil?

Deoarece câștigase o oarecare experiență în materie de bărbați cât timp fusese la New York, Yvette ar fi vrut să o sfătuiască pe sora ei să fie prudentă, dar se abținu. Nu i-ar fi stat deloc în fire să fie ea cea înțeleaptă și, în starea de spirit în care se afla, Gabby nu i-ar fi mulțumit pentru sfat.

Dragostea ne face să ne comportăm ca proștii, își spuse Yvette în sinea ei. *Dar e bine să fii prost din când în când.*

Audrey sosi în cele din urmă într-o mașină atât de mică, încât părea de jucărie, iar Gabby își ridică valiza.

Yvette o sărută cu căldură pe ambii obraji.

— Să mă suni să îmi spui că ai ajuns cu bine!

— O să încerc. O, ce păcat că nu vii, repetă Gabby ceea ce mai spusese de un milion de ori.

— Nu, și nu, și nu! îi spuse Yvette. Fii curajoasă, surioară! Amintește-ți că acum ai o medalie.

Când Gabby o îmbrățișă pentru ultima oară, Yvette simți că se destramă o strânsoare pe care nici nu își dăduse seama că o are în piept. Spera din tot sufletul ca sora ei să găsească fericirea cu Jack. Ea și Gabby aveau amândouă șansa unui nou început. Nu puteau lăsa trecutul în urmă, dar măcar își puteau îndrepta atenția spre drumul care se întindea înaintea lor.

Odată ce sora ei plecă, Yvette nu mai dori să rămână în cămăruța pe care o închiriaseră. În ciuda gerului cumplit, își îndesă mâinile în buzunare și plecă la plimbare.

O burniță fină începu să cadă din cerul cenușiu ca oțelul. Din pricina penelor de curent, multe magazine și ceainării se închiseseră pur și simplu, așa că nu erau multe locuri unde să poată intra pentru a se încălzi și adăposti de ploaie. Yvette cutreieră orașul, din ce în ce mai demoralizată, și, după ce stătu o vreme în fața unui pahar de vin cu gust oribil într-o cârciumă pe care o găsi deschisă, porni înapoi către pensiune. Aproape că ajunsese când zări un muzeu care părea deschis: Madame Tussauds. Ridică din umeri și plăti biletul.

Muzeul figurilor de ceară nu era luminat decât cu lumânări și lămpi cu gaz care aruncau umbre sinistre asupra exponatelor. Cum se plimba printre ele, neliniștea puse stăpânire pe ea. Până și imaginile din ceară ale unor personalități demne de admirat păreau macabre, ca niște efigii care ar putea prinde viață în orice clipă.

Se opri în fața imaginii urâte a lui Adolf Hitler, modelată, după cum spunea broșura, înainte de război. Yvette se uită în ochii aceia plini de fanatism și nu își putu înfrânge un fior rece

de spaimă şi dezgust. Îşi dori brusc să aibă la îndemână un cuptor în care să-l azvârle şi să se uite cum se topeşte.

— Dacă te mai holbezi mult la el aşa, o să te transformi şi tu în statuie, murmură o voce joasă în urechea ei.

Tresări şi duse mâna la piept. Vidar! Ce îl apucase de o urmase într-o ţară străină? Se întoarse spre el. Lumina slabă îi umbrea chipul într-un fel ciudat şi îi adâncea cutele dintr-o parte şi alta a gurii. Arăta mai bătrân decât păruse la Ritz şi mai posac.

— Hai să mergem, îi oferi el braţul. Ştiu un locşor plăcut în Mayfair.

Yvette îi ignoră braţul şi se îndepărtă de el.

— Dar biletul a fost scump. Vreau să beneficiez de el.

Se opri în faţa exponatului Terorii. Înainte de război, poate că ar fi umplut-o de groază aceste figuri de ceară ale victimelor ghilotinei, dar între timp văzuse aievea moarte şi suferinţă, iar simpla reconstituire a decapitării unor aristocrate părea să aparţină unei lumi de basm de mult apuse.

— Madame Tussauds însăşi a scăpat ca prin urechile acului de ghilotină, murmură Vidar. O femeie descurcăreaţă şi întreprinzătoare.

— Serios? Nu ştiam.

Yvette ezită.

— Nu ştiu de ce, dar modelarea de figuri de ceară pare o ocupaţie banală faţă de sculptura în marmură, de exemplu. Şi totuşi presupun că e nevoie de talent.

— Hm.

Vidar se uită în jur şi pe chipul său nu era nicio expresie.

— În orice caz, nu e pe gustul meu. Prefer arta abstractă.

— Nu mă miră, mormăi ea.

Nici nu-i păsa dacă pare răutăcioasă. Era răcoros între exponate, dar aerul era închis şi abia aştepta să plece, însă atâta vreme

cât se plimbau printre figurile de ceară putea amâna conversația pe care Vidar voia fără îndoială să o aibă cu ea.

Până la urmă nu se mai putu preface că o fascinează statuile de ceară ale unor personaje de care nu auzise niciodată. Ieșiră în aerul proaspăt și mușcător. Ploaia se oprise pe moment, dar trotuarele erau alunecoase, iar rigolele dădeau pe-afară de zăpadă topită și murdară. Răsuflarea lor forma nori de condens, care se contopeau. Yvette se îndepărtă de el.

— Mor de foame, spuse cu o veselie prefăcută. Unde spuneai că e localul ăla?

Așezați unul lângă altul într-un separeu pe colț, în sala de mese luminată cu lumânări a unui club exclusivist, Yvette și Vidar serviră limbă de mare, plăcintă de vânat și un desert așa-numit Eton, care conținea mai mult zahăr într-o îmbucătură decât consumase Yvette pe toată durata războiului.

— În mod normal ar trebui să fie făcut cu căpșuni proaspete, spuse Vidar cu o grimasă ironică ce voia să țină loc de scuze. Vișinele din compot nu prea se potrivesc.

Yvette puse jos linguriță, nemaiputând înghiți nicio îmbucătură din acest desert care îi dădea dureri de dinți. Ce risipă. Și ce lux să nu trebuiască să termine tot din farfurie în caz că nu mai avea ce mânca în viitorul apropiat. La New York se găsea mâncare din abundență, dar ea nu avea niciodată destui bani. Adesea trebuia să se mulțumească să mănânce o conservă cu supă sau cu fasole la cină.

Restaurantul era întunecos și intim, iar Vidar îi tot umpluse paharul de vin, așa că se simțea de-a dreptul binedispusă, până când el spuse:

— Ai vrut să știi de ce nu depun mărturie pentru Louise.

Se șterse la gură cu șervetul.

— Pentru că încă mai lucrez sub acoperire.

Yvette se uită mirată la el.

— Dar războiul s-a terminat.

— Și a început unul nou.

Nu avea niciun sens. E adevărat că Yvette fusese la New York, dar tot ar fi auzit dacă în Europa începuseră iar luptele.

— Ce tot spui?

— Un război tăcut, dar nu mai puțin mortal.

Se aplecă mai aproape și puse mâna pe masă, lângă farfuria ei.

— Crezi că rușii au fost vreodată cu adevărat aliații noștri? În ziua în care am câștigat războiul, au devenit noua amenințare.

În ciuda cuvintelor înspăimântătoare pe care le rostea, apropierea lui o făcea să i se taie răsuflarea. Mirosul curat, masculin, îi ațâța trupul și îi înmuia creierul. Ar fi vrut din tot sufletul să creadă tot ce îi spune. Dar mai căzuse o dată în capcana aceasta.

O asemenea intimitate nu putea continua. Încercă să se lase pe spate, însă era ca și cum ar fi vrut să despartă doi magneți.

— Mă faci să râd când vorbești de „ai noștri" și „noi". Din punctul meu de vedere, este vorba despre „ai lor" și „ei".

Vidar oftă și își lăsă mâna să cadă.

— De câte ori vrei să repet?

Yvette își dădu ochii peste cap.

— Ești austriac. Da, da, știu.

Flutură linguriță, apoi o înfipse în crema dulce din fața ei.

— Dar ai mai fost și nazist.

— Evident, orice ți-aș spune, refuzi să mă crezi, spuse el. Dar ascultă-mă. Ceea ce fac acum presupune să nu dezvălui ce am făcut în timpul războiului. Nu pot depune mărturie într-un proces despre care vuiesc toate ziarele. La urma urmei, este procesul lui Louise Dulac.

Resimți numele aceleia pe buzele lui ca o sfârtecare în rărunchi.

— Nu am cum să uit despre cine e vorba.

Vidar se uită în ochii ei cu privirea aceea caldă și sinceră care odinioară îi spulbera toate temerile.

— Ceea ce ți-a făcut a fost o cruzime. Dar a făcut-o pentru o cauză nobilă. Pentru cauza pentru care și tu erai gata să îți sacrifici viața. Nu înțelegi? Era o femeie complicată, nevoită să trăiască luni de zile într-un stres inimaginabil.

Auzindu-l cum o apără pe Louise parcă niște gheare îi greblau cavitatea toracică.

— Nu trebuia să mă arunce în gura lupilor. Aveam un plan care m-ar fi salvat. Ea a fost de acord, dar apoi nu a mai venit.

Vidar îi strânse mâna în căușul cald al mâinii lui.

— Nu te-ai gândit niciodată că te-a crezut în stare să te salvezi singură?

Yvette își miji ochii. Ce ciudat că nici cei mai inteligenți bărbați nu aveau habar de relațiile dintre femei. Mai ales dintre femeile rivale în dragoste.

— Louise Dulac a vrut să mă înjosească. Și a refuzat să o salveze pe Catherine Dior.

Niciodată, niciodată nu o va ierta pentru asta.

— N-ar fi avut cum să o salveze pe Catherine, spuse Vidar. Nu știi că Gruber a luat parte la complotul împotriva lui Hitler? Complotul care a eșuat? A reușit să scape ca prin minune de pedeapsă, dar după aceea a fost terminat, nu a mai avut putere să ia apărarea nimănui.

Îi venea să își astupe urechile cu mâinile, așa cum fac copiii, să nu mai audă argumentele raționale ale lui Vidar. Râse fără niciun fel de amuzament în sinea ei când își dădu seama că sperase ca seara aceasta să se sfârșească total diferit. O cină la lumina lumânărilor. Apoi o va duce la el, unde... Însă el o apăra pe femeia care o tratase ca pe un gunoi și o implora tot pe ea să o salveze.

Se răsuci pe banchetă să îl vadă mai bine.

— Spune-mi, Vidar, sincer, ce este între tine și Louise Dulac?

Strânse atât de puternic din maxilar încât începu să îi pulseze un mușchi pe obraz. Era evidentă duritatea lui, exasperarea bărbatului care vrea să convingă o femeie să facă un lucru care lui i se pare întru totul logic și necesar, fără absolut nicio legătură cu sentimentele.

Yvette era de acord că ceea ce era între ea și Louise nu ar fi trebuit să influențeze deloc decizia de a depune sau nu mărturie în favoarea actriței. Dar Louise se folosise de ea ca și cum ar fi fost un nimic, o cârpă murdară pe care o iei în grabă să ștergi ceva ce s-a vărsat. Și, pe deasupra, o batjocorise aruncându-i în față adevărul despre Vidar.

Yvette se lăsă pe spate.

— Presupun că nu vrei să-ți încalci codul de gentleman, de aceea păstrezi tăcerea.

La început nu răspunse. Cu un gest de care se folosea adesea pentru a câștiga timp, scoase o țigară și o aprinse. Apoi suflă fumul.

— Louise și cu mine nu am avut o relație romantică niciodată, nici înainte și nici după ce te-am cunoscut.

Yvette ridică din sprâncene. Nu-l credea.

Vidar puse la loc tabachera în buzunar.

— Crezi că am fi riscat vreunul dintre noi? Dacă Gruber ar fi prins-o cu un alt bărbat, ar fi omorât-o.

Mereu apelul la logică, dar Yvette nu voia decât să audă că o respinge pe Louise și o alege pe ea.

— Și totuși, spuse ea, în vremuri de război, ne asumăm multe riscuri. La urma urmei, oricum vom muri la un moment dat.

Își luă poșeta de pe banchetă și se ridică.

— Te rog să mă scuzi. Mă duc să îmi pudrez nasul.

Privirile li se întâlniră și ea citi o provocare în a lui. Își dăduse seama că nu se duce la toaletă, ci caută o altă ieșire, apoi face un ocol și se întoarce la garderobă să își ia pălăria și haina.

Întrebarea era: Va fi acolo să o aștepte când pleacă? Sau o va lăsa să plece și va găsi o altă cale să o salveze pe Louise?

GABBY

Gabby o plăcu pe Audrey pe loc, dar, oricât de bine se simțea în compania ei, îi era dor de Yvette. În timp ce se lăsa purtată în viteză de Aston Martinul lui Audrey, privea cum sclipește în soarele palid mica broșă cu diamante în formă de pasăre prinsă de reverul paltonului și se gândi la biletul care o însoțise. *Cu toată dragostea mea.*

Vremea devenea din ce în ce mai geroasă, cu cât se îndepărtau de Londra. Ramurile copacilor erau albe de chiciură, iar pământul era acoperit din loc în loc de pete de zăpadă.

— Vorbești engleză foarte bine, Gabby, spuse Audrey și schimbă cu dexteritate viteza înainte de a coti pe un drumeag strâmt. Mă temeam că nu va fi așa.

Gabby se agăță de marginea scaunului, neavând de ce altceva să se țină în automobilul minuscul. Copertina retractabilă era zdrențuită pe alocuri și în mașină sufla din toate părțile aerul înghețat.

— Ești drăguță. Am petrecut aici o vară în vizită la niște veri și am învățat atunci. Am exersat cu fratele tău cât de mult am avut ocazia.

Gabby avu un moment de ezitare.

— Dar cred că nu ți-a povestit.

— Nu.

Audrey tăcu preț de câteva clipe, cu buzele țuguiate, de parcă ar fi cântărit cum să formuleze următoarea propoziție.

— Mă tem că Jack nu a vorbit deloc despre tine.

Vestea sosi ca un pumn în stomac. Gabby rămase nemişcată, de parcă ar fi putut să îşi învingă durerea dacă îşi încorda toţi muşchii. Dar n-ar fi trebuit să fie surprinsă. Dacă i-ar fi păsat de ea, ar fi venit cu Audrey la Paris.

— Atunci de unde ai ştiut că o să fiu la ceremonie? reuşi să îngaime.

Audrey, care părea că nu e afectată de absolut nimic, de data asta roşi.

— Te rog să nu te superi pe mine. Aşa nu-mi plac subterfugiile! Dar am citit pe ascuns corespondenţa fratelui meu.

Îi aruncă o privire lui Gabby.

— Să ştii că Jack te-a recomandat pentru medalie.

Pieptul lui Gabby fu inundat de căldură. Nu o uitase. Era pur şi simplu reticent, ca mulţi bărbaţi. Mai ales bărbaţii englezi.

— Şi totuşi... Nu a venit la ceremonie, îndrăzni ea.

— Nu. Ei, nu ştie nici că m-am dus eu, recunoscu Audrey. O să fie furios când o să afle că...

Se întrerupse, dar mesajul era clar.

Gabby mişcă uşor mâinile în poală.

— Nu ştie că vin, spuse. Iar dacă ar şti, nu ar dori să mă vadă.

Cuvintele o zgâriau pe gât.

— De ce?

— O, te rog, te rog nu te supăra, o imploră Audrey. Este un prostănac. De fapt, aşa sunt toţi bărbaţii, nu-i aşa? Până şi cei mai buni dintre ei.

— Atunci n-ar fi trebuit să mă aduci, spuse Gabby.

Audrey păru pe punctul de a spune ceva, apoi îşi muşcă buza. Îi aruncă o privire lui Gabby, cu ochii plini de îngrijorare şi regret.

— Promite-mi că vorbeşti cu el. Dacă tot ai venit atâta drum.

Venise, da, dar cu gândul că este bine-venită. Purtată de mașină cu viteză mult prea mare, după părerea lui Gabby, pentru drumurile acestea înguste de țară, avea senzația că se rostogolește către o soartă cumplită, fără să se poată opri.

Audrey luă o curbă în mare viteză, iar Gabby își schimbă poziția pe scaunul jos și tare, și închise ochii. Oare când renunțase să mai asculte de prudența ei înnăscută? Înainte de război, nu ar fi pornit nici moartă într-o asemenea călătorie fără o dovadă incontestabilă că Jack dorește să o vadă.

Audrey își luă pentru o clipă mâna de pe schimbătorul de viteze și o strânse pe a ei.

— Te rog să nu-ți faci griji. Latră mai rău decât mușcă.

Dintr-odată, Gabby se întrebă dacă vorbesc despre același bărbat. Englezul ei blând și amuzant părea acum o fiară dintr-un basm.

De parcă n-ar fi fost de ajuns că se arunca în brațele lui după atât timp, cu toate că fusese invitată de sora lui. Atât mai lipsea, să o trateze efectiv cu ostilitate.

Cotiră de pe șosea pe o alee cu pietriș. Micul automobil șerpui o vreme cu viteză printre copaci, după care, după o ultimă curbă, în fața ochilor lui Gabby se ivi casa. Casa lui Jack.

Bon Dieu, mormăi, încercând să cuprindă cu privirea clădirea imensă ce se înălța în fața ei. În Franța i s-ar fi spus *château.* Asta era casa lui? Nu-i de mirare că nu îl interesa dacă o mai vede vreodată.

— Grozavă dărăpănătură, nu-i așa? spuse Audrey veselă, fără să remarce stinghereala lui Gabby. Ni se poate prăbuși în cap în orice moment.

Gabby însă găsi că e magnifică. Un conac cât toate zilele din piatră de culoarea untului, așezat în mijlocul unui parc imens, acum înzăpezit și cu copacii desfrunziți.

Ocoliră o fântână arteziană enormă, împodobită cu sirene și zei. Fântâna era adormită, la fel ca natura din jurul ei. Întreaga casă părea să hiberneze, dar fără legătură cu anotimpul — sau îi juca imaginația feste?

Gabby ar fi vrut să îi ceară surorii lui Jack să întoarcă și să o ducă până la prima gară. Ce bine ar fi fost să poată pocni din degete și să se transporte acasă. Sau dacă măcar ar fi fost și Yvette cu ea.

Automobilul se opri pârâind în fața treptelor și apăru un servitor să le ia bagajele. Simțindu-se debusolată și vulnerabilă, Gabby intră în clădire în urma lui Audrey. În timp ce Audrey se opri să schimbe câteva cuvinte cu servitorul, Gabby se uită în jur.

Holul era spațios și înalt, și ocupa aproape toată lățimea casei, cu o galerie la etaj. Era frig ca într-o peșteră, chiar mai ceva decât afară.

— Pe aici, spuse Audrey și o conduse înspre interiorul casei. Urcară la primul etaj pe o scară mare din lemn de stejar. Am cerut să ți se pregătească dormitorul roz. Sper că îți place rozul. Dar este cel mai apropiat de baie în aripa asta și m-am gândit că o să-ți convină. Am ajuns.

Dormitorul era mai mare decât întreg apartamentul de pe rue Royale. Încăperea era dominată de un pat imens cu un baldachin decorat cu trandafiri de mătase prăfuiți. Se mai aflau o măsuță de toaletă stil Queen Anne cu scăunelul tapițat cu catifea roz tocită, un birou din lemn de nuc în fața uneia dintre ferestre, iar un divan încastrat în intrândul celeilalte. În fața șemineului stăteau grupate mai multe fotolii Ludovic al XVI-lea. Mobilierul era uzat și ponosit, e drept, dar mult prea grandios pentru ea.

— Ah, *c'est magnifique!*

Gabby își lăsă valiza pe podea și se duse la fereastră.

— E frig, dar pentru la noapte se va face focul, spuse Audrey. Sau poate preferi un radiator?

Gabby nici nu o mai asculta.

— Cum crezi că e mai bine, mormăi ea, oprindu-se în fața uneia dintre ferestre, care dădea spre lac.

Pe un deal îndepărtat se zăreau niște oi. Când se apropie de geam și se uită în jos, văzu un bărbat care traversa terasa însoțit de o pereche de câini.

Jack. Inima îi tresăltă puternic.

— Gabby?

Gabby roși și se îndepărtă de fereastră.

— Îmi cer scuze, nu am fost atentă. Priveliștea e așa de...

— Ziceam doar că probabil îți este foame, repetă Audrey cu un zâmbet înțelegător. Servim ceaiul în jumătate de oră, e bine?

După ce îi explică lui Gabby cum să ajungă în salon, Audrey o lăsă să se împrospăteze după drum. Într-un colț se aflau o carafă cu apă și un lighean de porțelan, după un paravan de mătase pictat cu arbori și pasărea-paradisului.

Oglinda îi arătă că e toată ciufulită de vânt, drept care se indispuse și mai tare. Se spălă, apoi își pieptănă părul și își perie scamele de pe jachetă. Se rujă și aplică și puțin fard, apoi încercă să se înveselească. Dar grandoarea casei începea să o apese, de parcă pereții s-ar fi apropiat să o strivească. Ceea ce era oarecum ironic, dată fiind vastitatea încăperilor.

Jack vorbise adesea de casa lui de la țară, dar Gabby își imaginase o căsuță de lângă orășelul nordic Burnley, pe care îl localizase pe hartă după multe căutări. În niciun caz nu se gândise că „Burnley" este numele unei imense proprietăți din apropiere de Cambridge. Oare nu acesta fusese motivul pentru care nu se întorsese la ea, și anume că o considerase inferioară? Ceea ce era

adevărat. Fusese conștientă de inferioritatea ei de îndată ce îi căzuseră ochii pe acest conac.

O, Doamne Dumnezeule, ce *căuta* ea aici?

Gabby aruncă o privire către ceasul de pe șemineu. Cum de trecuse timpul atât de iute? Trebuia să coboare. Își privi în ochi imaginea din oglindă și spuse:

— Ești aici pentru că l-ai ascuns și l-ai îngrijit pe timpul războiului. Din... din prietenie. Atâta tot.

În timp ce cobora scara și căuta salonul, din pricina emoției în stomacul ei bubui un ghem de nervi. Pornise la drum cu atâta speranță și bucurie. Pentru prima oară în viața ei nu o reținuse temerea că nu se ridica la așteptări și că nu va fi bine primită. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte.

Așa că, atunci când avea să dea ochii cu Jack după doi ani de absență nu-și va permite să rădă și să alerge spre el, să îl îmbrățișeze, așa cum visase. Va fi prietenoasă, dar distantă, pe potriva tăcerii lui îndelungate. Nu va mai căuta scuze pentru că nu o căutase și va accepta realitatea cea cruntă. La urma urmei, la asta se pricepuse cel mai bine dintotdeauna, să accepte realitatea.

Lui nu-i păsa de ea. Poate că nu o iubise niciodată. Nu își dorise vizita ei. Și în niciun caz nu dorea ca ea să facă parte din viața lui.

Își îndreptă spatele, își netezi fusta și traversă hotărâtă holul.

Planul casei era amuzant de ilogic. Fiindcă nu auzise nici jumătate din instrucțiunile pe care i le dăduse Audrey despre cum să ajungă în salon și fiindcă păreau să fie nenumărate saloane, se rătăci aproape imediat. În final, după ce se învârti multă vreme de colo-colo, auzi un murmur de voci și își dădu seama că nimerise unde trebuie. Gabby se opri în prag și admiră tabloul idilic din fața ei.

Era un salon englezesc tipic, din care nu lipseau nici câinii întinși pe covor în fața focului imens din șemineu. Cei doi frați erau cu spatele la ea, așezați pe niște scaune tapițate cu cinz, la o măsuță rotundă din fața unui geam dând spre lac. Pe fața de masă albă de in erau vase de porțelan și tacâmuri de argint. Mâna lui Audrey se odihnea pe brațul fratelui ei și îi vorbea în șoaptă, cu capul blond aplecat spre al lui. Gabby nu auzea ce spune și nici nu își dorea. Își drese glasul.

— Iată-te!

Audrey sări în picioare, veni să o prindă de mâini și o trase înspre masă.

— Nu-i așa că te-ai rătăcit în labirintul ăsta de casă? Ar fi trebuit să vin să te aduc.

— Nu contează, mademoiselle, murmură Gabby, dar ochii îi rătăciră către bărbatul care se ridicase în picioare și se întorcea către ea.

Se mișca încet, aparent împotriva voinței sale, dar Gabby zări pe dată cum i se însuflețește privirea când o întâlnește pe a ei. Colțul gurii i se ridică, parcă sfidând severitatea cu care își încleșta maxilarul.

Îi venea să dea fuga la el să îl îmbrățișeze, dar se forță să îl salute pur și simplu din cap.

— Bună ziua.

Rosti fiecare cuvânt de parcă nu ar fi vorbit niciodată englezește până atunci.

— *Bonjour, Gabby*, spuse el încet. *Bienvenue chez moi*.

— O, în engleză, te rog, frățioare, că altfel mă pierdeți.

Audrey se trânti pe scaunul de pe partea opusă a mesei și scutură dintr-un clopoțel de argint.

— Engleza lui Gabby este *parfait*! Mult, mult mai bună decât franceza mea. Te rog să stai jos, draga mea.

Forțându-se să întoarcă privirea de la Jack, Gabby se așeză pe locul indicat de Audrey, cu fața la fereastră. Dincolo de o balustradă joasă de piatră se vedeau lacul ornamental, crânguri și câmpuri peticite cu zăpadă. Era ca o carte poștală, aproape ireal. La fel se simțea și ea, stând alături de el ca o străină.

Unul dintre câini, un câine de vânătoare cu blana lucioasă, ciocolatie, și coada sus, se ridică în picioare și se apropie în grabă, o adulmecă, apoi își puse hotărât capul în poala ei de parcă acolo i-ar fi fost locul. O privi pe Gabby cu dor, mișcând din sprâncene în timp ce îi cerceta chipul.

Gabby izbucni în râs și îl scărpină în spatele urechii.

— *Ah, t'es un bon chien, n'est-ce pas?* îi murmură câinelui, dintr-odată ușurată.

Animalul o acceptase, deși stăpânul lui nu părea dispus să o facă.

— Jupiter, jos! îi ordonă aspru Jack.

Câinele se repezi la comandă, așezându-se pe labele din spate și uitându-se când la ea, când la stăpân.

— Dar nu, lasă-l în pace, spuse Gabby în timp ce-l privea râzând pe Jupiter și întinzându-se să îl frece pe piept. Ador câinii.

Își ridică privirea către chipul lui Jack. Ceea ce văzu însă îi șterse zâmbetul de pe chip. Era supărat. Mânios, chiar. Doar nu pentru că se împrietenise cu câinele lui?

Pe un ton sfidător, întrebă:

— Ce rasă e?

— Pointer.

Gabby așteptă, dar se părea că el nu dorește să intre în detalii. Stătea în unghi drept față de ea, foarte aproape, însă părea la fel de îndepărtat ca turla bisericii ce se întrezărea peste vârfurile copacilor.

— Acolo e satul? întrebă, forțând conversația în ciuda dezamăgirii care i se înfipsese ca un țăruș în piept.

Îi povestise adesea de aventurile lui din copilărie, iar satul era prezent în aproape toate. De fapt, în ciuda surprizei produse de fastul conacului, începu să recunoască multe dintre locurile pe care i le descrisese. Ce proastă fusese că nu și-a dat seama. Când vorbise de Burnley, presupusese că vorbește de oraș și nu de un domeniu întins.

Jack rămase tăcut. Cu o privire încruntată aruncată fratelui ei, Audrey luă asupra ei sarcina de a răspunde.

— Da, așa e. Te duc mâine în sat, dacă vrei. Biserica este foarte veche.

— Ești amabilă, murmură Gabby cu ochii la Jack.

Audrey nu părea înclinată să îl includă în plimbare. Începu să povestească despre săteni și despre ciudățeniile lor. Jack nu scoase un cuvânt.

Cum conversația înainta poticnit, cu Jack care nu contribuia decât cu câte un răspuns laconic dacă i se adresa direct vreo întrebare, pe Gabby o apucă greața. Era oribil. Trebuia să plece. Avea să își ceară scuze lui Audrey, dar nu putea rămâne aici în asemenea condiții. Cu Jack atât de rigid și rece.

Aproape sfidătoare, îi zise:

— Mă bucur atât de mult să te văd, după atât timp. Nici nu îmi vine să cred că sunt aici. M-am... m-am întrebat prin ce ai trecut după...

Jack își încleștă maxilarul. Întoarse privirea. Audrey se avântă într-o altă anecdotă despre săteni, dar Gabby se simți zdrobită. Strivită ca un gândac sub talpa lui.

Voia să își dea jos frumoasa broșă cu nestemate și să i-o arunce în cap. Nu mai putea suporta. Se va face de râs dacă nu pleacă

de îndată. Împinse scaunul în spate, iar Jupiter scoase un mârâit jignit, aproape omenesc.

Dar înainte să se poată ridica să plece, apăru o servitoare cu tava cu ceai. Audrey exclamă:

— A! Fără îndoială că îți este foarte foame, Gabby.

Gabby rămase pe loc, îngrozită de perspectiva de a trebui să se forțeze să mănânce. Audrey nu păru foarte impresionată la vederea serviciului din argint pentru ceai și a suportului etajat care gemea sub greutatea sandvișurilor și prăjiturilor. Apucă un sandviș și îl mirosi.

— Iar pastă de pește? Doamne sfinte, ce-o să creadă Gabby despre noi?

Jack își inspectă propriul sandviș cu o sprânceană ridicată, ridică din umeri și își văzu nestingherit de mâncat.

Audrey continuă grăbită.

— Încă suferim din pricina raționalizării, Gabby, dar gustă prăjiturile și gemul de căpșuni. Cel puțin acela este făcut în casă. Și frișca este din lăptăria noastră, firește.

— Și la noi este încă raționalizare, spuse Gabby. Aproape că nici nu ne mai amintim cum era să mănânci mâncare adevărată.

Gabby nu mai mâncase *scones*[1] și așeză una pe farfurie, apoi o unse cu gem după sfatul lui Audrey.

— Uite așa, vezi?

Cu o mișcare hotărâtă a încheieturii, proiectă gemul drept pe prăjitură. Urmă frișca, atât de groasă încât era de consistența untului.

— Și *uala*, cum ați spune voi francezii. Gustă. Haide.

Ușor jenată, Gabby se supuse, în timp ce Jupiter îi urmărea atent fiecare mișcare. Când mușcă din prăjitură, câinele ridică brusc capul, izbi masa și îi răsturnă ceașca de ceai.

---

[1] Prăjituri servite de obicei cu ceaiul de după-amiază, în Anglia (n. tr.).

— Ah!

Ceaiul stropi peste tot, pe masă și în poala ei, opărind-o pe pulpe. Gabby scăpă prăjitura și sări în picioare, trăgând de fusta udă leoarcă.

— Îmi cer scuze! Trebuie să...

Pe jumătate orbită de lacrimi, se răsuci pe călcâie și fugi din salon.

Capitolul al douăsprezecelea

Paris, iunie 1944

GABBY

Gabby îl cercetă pe Jack cu ochi de vultur, ca un medic.

— Cum te simți astăzi?

Tabletele cu sulfamidă își făcuseră efectul, așa cum promisese doctorul. Starea pacientului se îmbunătățiți în nici douăzeci și patru de ore și peste câteva zile Jack jură că e pe cale să se vindece. Gabby și-ar fi dorit să îi poată servi mâncăruri mai consistente, dar se străduia cât putea și îi dădea din rația ei fără să îi spună.

— Mă simt mai bine acum că te văd, zâmbi el, iar în colțurile ochilor albaștri strălucitori îi apărură cute. Arăți deosebit de atrăgător astăzi, mademoiselle. Ți-ai schimbat coafura?

Gabby chicoti.

— Deloc.

Era adevărat că se preocupa mai mult de înfățișarea ei în ultima vreme, dar nu avea de gând să recunoască.

— Este evident că te simți mai bine dacă îți stă gândul la coafuri și altele asemenea.

Bucuria ei nu era umbrită decât de ideea că, odată ce se va fi întremat, Jack va trebui să plece.

Cu destulă greutate, Jack se ridică în șezut, iar ea se grăbi să îi aranjeze pernele la ceafă.

— Sunt slab ca o pisică, mormăi el.

Dar o prinse de mâinile care trebăluiau și o sili să se oprească, iar Gabby simți o putere care-i nega cuvintele.

Inima îi tresăltă cu putere. Fără să își dea seama ce face, îl strânse la rândul ei de mâini și îl privi în ochi cu o exclamație abia auzită de înțelegere și uimire. Nu era singură. Și el simțea același lucru.

— Gabby, spuse el cu duioșie.

O trase încetișor către el. Buzele li se atinseră, ezitant la început, apoi el își înfipse degetele în părul ei, o lipi de el și o sărută de parcă nu ar mai fi existat nimic pe lume în afară de ea.

Înăbușind un suspin, Gabby ridică privirea și îi cuprinse fața între mâini.

— Am crezut că o să te pierd. Nu mai vreau să mă simt niciodată așa.

Într-adevăr, scăpase ca prin urechile acului. Delira de febră și trebuise să apeleze la toată puterea și ingeniozitatea ei ca să îi poată administra primele tablete. Până la urmă, le pisase și le amestecase cu miere, pentru că nu reușea să îl facă să le înghită cu apă, indiferent cât de mult se străduia să îl convingă că este vital să le ia.

Se gândi la puterea lui sufletească, în ciuda slăbiciunii cauzate de boală, la tot ceea ce făcuse pentru el să îl vindece, la gesturile intime.

Lui nu-i stătea în fire să se preocupe de propriile suferințe, așa că singurul răspuns fu un sărut. Îmbrățișarea deveni din ce în ce mai înflăcărată și mai apropiată, până când un geamăt al lui Jack o făcu pe Gabby să se retragă, cu mâna la gură.

— Rana! O, e prea curând. Mai bine nu.

— Prea curând? Aștept să te sărut de când te-am văzut prima dată, spuse Jack și întinse mâna spre ea cu o sclipire de amuzament în ochi. Nici nu știi cât am suferit.

— Nu, serios, nu e bine.

Simțind o sfială ciudată, Gabby se îndepărtă de el și își prinse din nou părul în coc, fixându-l cu agrafele.

Jack oftă.

— Stai puțin cu mine? întrebă. Ai timp?

Nu avea, dar dădu din cap și se așeză pe scaunul ei de lângă pat.

— Să îți citesc?

— Azi nu, dacă nu te superi.

Inspiră adânc, din fericire fără să se mai audă hârâitul acela cumplit, și se întoarse pe o parte.

— Vino încoace.

Dădu la o parte pătura și îi făcu loc să se întindă lângă el.

Dornică, dar timidă, Gabby se descălță mai întâi de un pantof, apoi de celălalt. După o scurtă ezitare, se urcă în pat și se întinse lângă el, cu capul rezemat de brațul îndoit. Nu prea era loc. Era un pat de o singură persoană și era o zi foarte călduroasă, dar nu îi păsa. Se simțea minunat aproape de el. Ar fi rămas acolo pentru totdeauna dacă s-ar fi putut.

— Aș vrea să pot ieși, spuse Jack. Sau măcar să mă uit pe fereastră.

Îi trecu degetul pe obraz și îi înclină bărbia către el.

— Îmi descrii ce se întâmplă afară, draga mea Gabby, în cel mai frumos oraș din lume?

— Bine, spuse Gabby cu glas tremurat, simțindu-i apropierea în fiecare celulă a trupului.

Dar în loc să îi descrie Parisul așa cum era acum, cu magazinele fără marfă și cu cozile nesfârșite la care oamenii stăteau cu orele fără să apuce să cumpere ceva, cu toate restaurantele elegante și parcurile doldora de germani, și cu monumentele învăluite în zvastică, vorbi despre Paris așa cum fusese când era ea fetiță. Bulevardele largi și mărginite de copaci umbroși; plăcerea simplă de a te plimba în amurg de-a lungul Senei sub cerul rozaliu; distracția de la Moulin Rouge și grația dansatoarelor fardate, îmbrăcate în volane roșii, și negre, și albe, cu sânii rotunzi și picioarele azvârlite-n cer. Când Luvrul era un palat minunat, plin de obiecte neprețuite de artă, pe care le putea vedea oricine; când trăia tatăl ei și locuiau fericiți la ferma din apropierea Parisului, unde creșteau găini și nu aveau nicio grijă.

Era atât de absorbită de poveste încât timpul trecu cât ai clipi. Se opri, iar prezentul se rostogoli din nou peste ei, cu urâțenia lui, dar și cu partea sa bună. Partea bună era prezența bărbatului de lângă ea din pat, care o asculta de parcă ar fi văzut lumea într-un cu totul alt fel, acum că i-o descrisese ea.

Era îndrăgostită de Jack. Îl iubea. Toate îndoielile și frământările, și pericolul o conduseseră către cel mai mare risc dintre toate.

Se priviră în ochi și rămaseră așa. În momentul acela, era sigură că și el o iubește.

Îi crescuse bretonul și îi intra în ochi. Se întinse și i-l dădu la o parte. Apoi îl trase peste ea și toate grijile se spulberară.

Chantilly, iunie 1944

YVETTE

— Mademoiselle? Ieși afară sau intru peste tine.

Vocea lui Werner se auzea înăbușit, dar plină de o amenințare inconfundabilă.

Prin ușa băii, Yvette strigă:

— Ai răbdare, mă fac frumoasă pentru tine, *mein Herr*. Încă un minut.

Se machie în grabă, ca măcar să se vadă că făcuse și altceva în afară de a-și schimba hainele. Întinse niște ruj stacojiu pe buze. Mâna îi tremura prea tare să poată face conturul corect. Încercă să șteargă excesul și se mânji și mai rău. Luă fardul de ochi al lui Dulac, dar decise că nu e cazul să riște. Părul... răsuci într-o mână buclele dese și le prinse cu agrafe într-un coc.

Într-un final, ieși desculță din baie, cu degetele înfigându-se în covor la fiecare pas, cu umerii atât de lăsați, încât pieptul era practic concav. Neglijeul lui Dulac îi curgea ca un lichid răcoros pe piele. Decolteul adânc îi dădea senzația inedită și tulburătoare că este complet dezbrăcată în fața acestui bărbat. Tivul de dantelă o zgâria pe piele. Se uită la ceas. Werner era aici de cincisprezece minute. Cu puțin noroc, Dulac va reveni peste alte cinci.

Germanul se apropie și îi întinse un pahar de șampanie. Simțind nevoia să prindă curaj de la alcool, bău cu poftă. Bulele o gâdilară pe gât și își înăbuși tusea. Ce elegant! Și cât de primejdios dacă se îmbată. O singură înghițitură și o căldură plăcută îi vlăguise deja membrele.

Așeză paharul pe măsuța din alcov, decisă ca data viitoare să nu își mai înmoaie decât buzele. Ce risipă de șampanie.

Invitându-și tovarășul să îi imite exemplul, Yvette se așeză pe o canapea cât mai îndepărtată posibil de pat. Ar fi preferat fotoliul, dar ar fi fost prea evident că vrea să păstreze distanța.

— Vino, Herr Obersturmbannführer. Povestește-mi ceva despre tine.

Poate că îl zăpăcise șampania sau poate se hotărâse să se joace cu prada înainte să o sfâșie. Îi făcu pe plac.

La fel ca multor oameni, și lui Werner îi plăcea să vorbească despre el însuși, iar ea avu grijă să îl flateze și să îi pună întrebări

inteligente, până când el se așeză mai confortabil și își puse unul peste altul picioarele încălțate în cizme, de parcă nu s-ar mai fi grăbit câtuși de puțin.

Îi povesti despre casa lui de la Berlin și, în mod bizar, despre nevasta și copiii săi. Părea să nu își dea absolut deloc seama cât de nepotrivit este. Dar poate că toți soldații vorbeau despre nevestele lor cu femeile cu care se culcau. Nu li se părea că este adulter ceea ce comiteau. Considerau că este ceva pur fizic, ca mâncatul când îți este foame.

— Bărbații sunt niște animale, îi spusese odată mama ei. *Doar unii dintre ei*, se gândi Yvette.

Însă părea că strategia funcționează. Numai să reușească să îl țină de vorbă până soseşte cavaleria.

Trecu o eternitate, dar Dulac nu apăru. Yvette nici nu mai îndrăznea să se uite la ceas de teamă că Werner o vede și interpretează gestul ca pe un semn că poate începe.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Werner tăcu brusc.

— Am vorbit destul.

Se apropie de ea.

— Te rog să mă scuzi o clipă.

Yvette îi ocoli îmbrățișearea și se ridică în picioare.

— Trebuie să mă duc la toaletă.

Scutură din pahar să îi arate cât de multă șampanie băuse, apoi îl așeză pe masă și se îndreptă către baie.

În drum, se uită la ceas. Treizeci și opt de minute. Louise ar fi trebuit să se întoarcă. Oare păţise ceva? Intră în baie și închise ușa.

Se uită în jur, de parcă ar fi sperat că găsește răspunsul la dilema ei între cosmeticele lui Dulac. Poate că ar putea să fugă, să se pitească în cămăruța ei și să baricadeze ușa. Dar dacă Werner ar fugi după ea, ar atrage atenția celorlalți oaspeți și oricum l-ar face să o bănuiască pe Louise. Yvette trebuia să pară dornică. Dar

nu exista nici urmă de îndoială în mintea ei. Nu se putea culca cu bărbatul acesta. Doar gândul că ar putea să o atingă o îmbolnăvea...

Hmm. Ce spusese Louise despre el? Că e pretențios. Îi veni o idee.

Luă paharul pentru periuța de dinți de lângă chiuvetă și îl umplu cu apă, apoi adăugă din lichidul gros și sidefiu din sticla de spumant de baie pe care îl folosise Dulac mai devreme și amestecă cu degetul. Inspirând adânc pe nări, se forță să bea. Abia reuși să își verse lichidul pe gât, dar se ambiționă și îl înghiți pe tot.

Reveni în cameră toată numai un zâmbet. Când se ghemui lângă el și îi puse o mână pe piept, simți deja că amestecul toxic își face treaba și își îngropă fața în gâtul lui să ascundă un icnet neașteptat. Mirosea bine, ceea ce o contrarie, însă măcar mirosul astringent de apă de colonie îi potoli cât de cât stomacul.

Începu să o muște de ureche și să o pipăie brutal pe tot corpul. O apucă din nou greața și nu se mai putea gândi decât cum să rețină ceea ce voia din ce în ce mai agresiv să dea afară. Pielea i se acoperi de o sudoare rece. Simțea că leșină.

Auzi clinchet de metal. Germanul își desfăcea cureaua. Gata cu subtilitățile.

— Îmi pare rău, gâfâi Yvette. Nu mă simt bine. Trebuie să ne oprim.

— Gata cu joaca.

Werner își arătă dinții de parcă ar fi vrut să o înfulece. Apoi o prinse de încheieturi cu o mână, o împinse pe perne și îi pironi mâinile deasupra capului. Cu cealaltă mână îi trase neglijeul în sus. Ușurința cu care o imobilizase în ciuda eforturilor ei o făcu să lăcrimeze. De ce o lăsase pe Louise să o convingă să accepte? Apoi o izbi realitatea. Louise nu avusese de gând să îi întrerupă. Mințise ca să o înduplece pe Yvette.

Un val de panică îi spulberă greața tocmai când avea mai mare nevoie.

— Te rog, nu, șopti. Te rog.

Dar fie nu o auzi, fie nu-i păsa. Își desfăcu catarama și își dădu jos pantalonii. Yvette simți ceva ciudat și greu că o apasă pe coapsă.

Atât a trebuit. Apa cu săpun îi țâșni în sus pe gâtlej. Fără măcar să se obosească să se întoarcă, Yvette vomită pe frumosul neglijeu al lui Dulac. Și pe Obersturmbannführer.

Dulac nu reveni în cameră decât la două noaptea. Yvette stinsese luminile și o aștepta pe întuneric. Actrița crezuse pesemne că nu e nimeni în cameră deoarece, când o zări pe Yvette, tresări și își duse mâna la piept. Apoi se îndreptă și își înălță capul ca o regină, să o privească de sus.

— Ai putea măcar să te prefaci că te simți vinovată, spuse Yvette, dorindu-și să nu îi tremure glasul.

Băuse toată șampania și prinsese curaj. Sau poate bravadă era cuvântul mai potrivit.

Louise dădu din umeri.

— Trebuie să te maturizezi și tu la un moment dat. Cum a fost?

— Cum a fost ce?

Actrița își puse un halat chinezesc de mătase în nuanțe flamboaiante de jad și auriu. Când își turnă de băut, mânecile îi căzură peste mâini.

— Nu face pe proasta. Nu-ți șade bine.

— Nu s-a întâmplat nimic, spuse Yvette. Din nefericire, mi-a venit să vomit. Îmi cer scuze. Ți-am distrus neglijeul.

Werner aproape că plânsese de furie și dezgust. Datorită poziției în care stăteau nu se murdărise chiar atât de rău precum sperase Yvette. Însă, dornic cum era să înceapă, erupția neașteptată de sucuri gastrice și săpun din gâtlejul ei îl scârbise atât de mult,

încât Yvette se întreba dacă nu cumva avea să asocieze mereu cele două acte în mintea lui.

De fapt ar fi chiar bine dacă ar fi așa. Spera ca amintirea să îi nimicească poftele dacă mai încerca vreodată să siluiască o femeie.

Dulac ascultă explicațiile.

— Ce isteață ești. Să sperăm că nu va bănui nimic.

— Eu l-am avertizat că nu mă simt bine. Ai găsit ce căutai?

Cumva, deși furioasă pe cealaltă femeie pentru că o mințise, Yvette reuși să uite de orice altceva decât de misiune. Ceva în legătură cu Louise Dulac o stimula să fie și ea dură. Nu o va ierta niciodată pentru că o trădase, dar incidentul cumplit cu Obersturmbannführer va fi fost degeaba dacă nu îndeplineau cealaltă parte a planului.

Louise spuse:

— Trebuie să codific mesajul. Așteaptă, dacă tot ești aici. Apoi trebuie să te pregătești de plecare de îndată ce se ridică restricția de noapte. Ai mult de mers.

— N-am nimic în stomac, mademoiselle.

Dulac înclină capul și miji ochii.

— Ai devenit foarte îndrăzneață, așa, dintr-odată, Yvette.

Apoi zâmbi.

— Îți stă bine.

Când Yvette nu făcu decât să dea din umeri, Louise adăugă:

— Voi cere să mi se aducă pâine, fructe și brânză. Poți să mănânci o parte și restul să îl iei la pachet.

— Mulțumesc, mademoiselle.

După ce telefonă la bucătărie și dădu comanda, Louise se așeză la birou, scoase instrumentele de scris și se pregăti de lucru. Era clar că uitase cu totul de incidentul cu Werner, iar Yvette se întrebă cum poate deveni o femeie atât de dârză încât să lase o fată tânără să fie violată de dușman fără o tresărire, iar apoi să

se așeze netulburată să codifice un mesaj pentru persoana de contact de la Paris.

Dacă de asta era nevoie pentru a deveni spion, Yvette nu era sigură că e croită pentru așa ceva.

Când Louise termină mesajul, aduse caseta căptușită cu satin în care ținea șiragul de perle, îl scoase și puse cele două bobițe căzute într-un vas de porțelan.

Ridică suportul de catifea din fundul cutiei și desprinse cu cuțitul căptușeala, doar cât să îndese bilețelul dedesubt, între căptușeală și baza cutiei. Apoi cusu tăietura cu grijă, așeză la loc suportul de catifea și puse perlele deasupra.

— Poftim.

Se ridică de la birou și îi întinse caseta cu perle lui Yvette, împreună cu pașaportul pe care îl obținuse de la ambasadorul german.

— Ai grijă. Bicicleta e în grajd, te așteaptă. Să ai noroc, Yvette.

Atitudinea actriței nu lăsa loc pentru reproșurile lui Yvette. Era evident că nu are de gând să îi ceară iertare sau să se justifice că o înșelase, că o pusese într-o situație groaznică fără consimțământul ei.

Făcea fiecare ceea ce trebuia. La urma urmei, era război.

Drumul cu bicicleta până la Paris a fost lung și chinuitor, cu atât mai mult din pricina caniculei. Ajunse la bijutier arsă de soare și udă leoarcă de transpirație. O dureau părți ale corpului de care nici nu fusese conștientă până atunci și când văzu semnul bijutierului înălță o rugăciune tăcută către bunul Dumnezeu din ceruri că ajunsese în sfârșit.

De ușurare, era să se oprească drept în fața magazinului. Însă îi răsunară în minte învățăturile lui Catherine Dior și trecu încet pe partea cealaltă a străzii pentru a se asigura că totul e în regulă.

Însă nu era deloc nevoie de subtilitate. Toți trecătorii se opriseră cu gura căscată.

Vitrina magazinului fusese complet distrusă. Nu mai rămăsese întreg niciun ochi de geam, de parcă ar fi explodat o bombă în interior. Magazinul fusese jefuit. Cuprinsă de o groază arzătoare și mută, puse piciorul pe caldarâm și întrebă un băiat care se oprise în apropiere:

— Ce s-a întâmplat?

Cu voce scăzută, băiatul răspunse:

— Banda Bonny-Lafont, mademoiselle. A fost un raid azi-noapte. L-au arestat pe bijutier și au prădat magazinul.

Yvette îi mulțumi și se îndepărtă. Ce să facă acum?

Nu știa decât că trebuie să se ducă acasă să își adune gândurile. Tremura toată, de epuizare fizică și de spaimă. Când ajunse în fața imobilului, i se înmuiară picioarele. Pătrunse în gang, coborî de pe bicicletă și se prăbuși pe pardoseală.

— Ce s-a întâmplat?

Gabby ieși în fugă din *loge* și se aplecă deasupra ei.

— O, Yvette, ce-ai pățit? Ce-ai făcut?

— E aici Mademoiselle Dior? abia reuși să îngaime Yvette. Trebuie să vorbesc cu ea.

— Nu s-a întors încă, spuse Gabby. Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Dar domnișoara Dietlin?

Yvette o lăsă pe Gabby să o ridice în picioare. Pulpele îi erau iritate până la sânge pe interior și îi ardeau toți mușchii.

— Și ea e plecată. Nu știu unde.

Gabby o duse înăuntru și o ajută să se așeze.

— Să nu-mi spui că ai venit cu bicicleta de la Chantilly?

Yvette dădu din cap.

— Apă. Te rog, Gabby.

Cu stomacul strâns de neliniște, Yvette întinse mâna după sacul pe care îl agățase de gât. Se relaxă. Era încă acolo, cu tot cu

caseta de catifea, cu perlele și cu mesajul dinăuntru. Se rezemă de perne, luă apa pe care i-o întinse Gabby și bău cu sete.

— Stai, încet, spuse Gabby. Ce s-a întâmplat, Yvette?

Știa că Gabby nu avea să îi dea pace fără o lămurire, așa că îi oferi povestea de acoperire, cu perlele.

— Și presupun că înălțimea sa nu a putut să aștepte câteva zile să i se repare colierul? A trebuit neapărat să te trimită singură atâta drum? Nu pot să cred.

Dar păru că totuși poate, pentru că nu mai spuse nimic. Își dezlegă șorțul și îl făcu ghem, apoi adăugă.

— Te-a căutat la telefon acum o oră Vidar Lind. A spus să îl suni de îndată ce te întorci.

Îi aranjă lui Yvette o șuviță după ureche.

— Trebuie să plec, te descurci singură?

— Da, bineînțeles.

Vidar. În el putea avea încredere. Îi cunoștea secretul și nu o trădase. El va ști ce să facă cu mesajul lui Dulac.

Cartea de vizită cu numele lui Vidar era încă în poșeta cu care mersese în seara aceea la restaurantul Maxim. O scoase și formă numărul.

— Am un mesaj pentru Vidar Lind.

Urmă un murmur de voci, apoi se auzi glasul lui Vidar.

— Ai pățit ceva?

— Nu, dar...

— Ne vedem în jumătate de oră la Ritz în apartamentul în care ai mai fost. Ai grijă să urci direct fără să vorbești cu nimeni. Ai înțeles?

Valul de ușurare aproape că o doborî. Știa tot. Avea să se ocupe el. Avea să fie bine.

— Da.

Yvette era să izbucnească în plâns când se urcă înapoi pe bicicletă, dar strânse din dinți și pedală în ciuda durerii. Vidar

voia să o întâlnească în apartamentul lui Louise. Era limpede de ce. Louise nu era acolo. Dar cum vor intra? Doar Louise nu-i dăduse lui Yvette cheia.

Întrebarea primi răspuns când Yvette sosi în fața ușii și aceasta se deschise de îndată. Intră și zise:

— Cum ai...?

— Nu contează.

O privi cu atenție, apoi întinse mâna să o atingă pe obraz. Yvette se trase înapoi.

— Ce s-a întâmplat?

O privi scrutător.

— Arăți vlăguită toată. Hai. Stai jos lângă mine.

O conduse la canapea și se așezară unul lângă altul, fără să se atingă. Pernele erau atât de moi încât Yvette ar fi vrut să se ghemuiască pe ele și să adoarmă, dar avea o misiune de îndeplinit. Își adună puterile să îi spună lui Vidar ce se întâmplase.

— M-am întors cu bicicleta la Paris. A trebuit să aduc asta.

Băgă mâna în geantă și îi întinse caseta.

— Trebuia să duc mesajul la un bijutier de pe rue... ei, nu mai contează. Dar bijutierul a fost luat de *gestapistes* și acum nu știu ce să fac.

— Mă ocup eu.

Vidar deschise caseta, vărsă perlele într-o scrumieră și ridică suportul de catifea. Apoi scoase un cuțitaș din buzunar și începu să desfacă cusătura lui Louise.

Yvette îl întrebă:

— Ce ești tu, Vidar Lind?

— Nu-ți face griji, mă asigur eu că mesajul ajunge unde trebuie.

Introduse degetele între căptușeală și baza cutiei și scoase mesajul codificat, îl ridică, prins între degetul arătător și cel mijlociu, apoi îl băgă în buzunarul de la piept.

— Nu-l citești?

— Imediat. Trebuie să îl decodific. Ai scăpat de o grijă. S-a rezolvat.

Yvette se lăsă pe spate pe pernele canapelei și închise ochii ușurată. Când îi deschise iar, se pomeni că o privește atent.

— Ești doar obosită, Yvette? Nu mai e... nimic altceva?

De parcă ar ști, își zise ea vag. Scutură din cap.

Umerii lui se relaxară.

— Mi-am făcut griji pentru tine.

— Serios?

Simți că o cuprinde iar somnul. Nu-și mai putea ține ochii deschiși.

— Trebuie să mă întorc la *loge*.

— Dormi întâi. Apoi trebuie să îmi spui tot.

Vidar îi zâmbi, iar zâmbetul lui era atât de tandru încât îi transforma tot chipul.

După experiența cu Werner, îi căzu bine să fie ocrotită. Nu-și dorea deloc să fie atinsă de nimeni. Dar nici nu își dorea să rămână singură, așa că se ghemui pe canapea, iar el se așeză la birou și își scoase ustensilele.

— Știi să îl descifrezi? întrebă ea printr-un căscat.

Îi aruncă o privire.

— Am să încerc.

Scoase o foaie albă de hârtie, apoi se duse cu pași mari în dormitorul lui Louise și se întoarse cu o oglindă mare de mână. Așeză hârtia pe sticlă — o strategie pe care Yvette o recunoscu — astfel încât scrisul lui să nu lase urme pe suprafața de dedesubt care să poată fi găsite și descifrate. Apoi începu.

Nu voia să îl deranjeze, așa că nu-l mai întrebă nimic. Până la urmă plictiseala înlocui excitarea nervoasă și ațipi.

Când se trezi, dispăruseră și el, și hârtiile. O inundă dezamăgirea, dar apoi își dădu seama că se aud zgomote din baie.

Ezită, apoi bătu la ușă.

— Vidar? Eşti aici?

Se deschise uşa şi apăru el zâmbind.

— Mi-am permis să îţi pregătesc o baie. Să îţi relaxezi muşchii, adăugă cu tact.

Yvette simţi că roşeşte. Se spălase oarecum la *loge*, dar transpiraţia şi praful de pe drum trebuiau urgent înlăturate.

— Mulţumesc. Eşti amabil.

— Probabil că îţi e şi foame. Am să comand ceva pentru amândoi, spuse el şi se duse la telefon. Să nu stai prea mult.

Se cutremură când recunoscu asemănarea dintre situaţia de acum şi episodul cu Werner. Însă nu se simţea deloc ameninţată de Vidar Lind. Era aproape sigură că poate avea încredere în el, cel puţin în ceea ce priveşte siguranţa ei personală.

Însă încuie pentru orice eventualitate uşa de la baie.

Se cufundă centimetru cu centimetru în cadă şi simţi o durere brutală când apa fierbinte îi atinse pulpele iritate, dar îşi ţinu respiraţia şi strânse din dinţi până când durerea deveni suportabilă. Baia nu era la fel de relaxantă cum ar fi fost în alte împrejurări, însă era raiul pe pământ după peripeţiile prin care trecuse.

Se tampona uşurel cu prosopul când auzi conversaţia dintre Vidar şi chelnerul care adusese mâncarea. Cu stomacul protestând de foame, Yvette intră în dormitor. Hainele ei erau nişte zdrenţe pătate de sudoare, aşa că îşi puse unul dintre halatele lui Louise şi deschise dulapul actriţei.

Câte taioare şi rochii splendide. Scotoci după ceva potrivit printre umeraşele pe care atârnau nenumărate haine scumpe şi bine croite. Pantaloni! Întotdeauna îşi dorise să poarte pantaloni — atât de practici pentru mersul cu bicicleta —, dar Gabby era conservatoare şi nu voia să o lase.

Îşi puse o fustă-pantalon caramel cu căptuşeală de mătase, o asortă cu o bluză crem şi adăugă o eşarfă scurtă în culorile toamnei ca să i se asorteze cu părul.

Când ieşi din dormitor, sprâncenele ridicate ale lui Vidar îi indicară că observase schimbarea. Însă nu spuse nimic, ci o invită la masă. Serviră carne de vită adevărată cu mazăre şi cartofi noi şi băură un vin roşu de Burgundia atât de tare, încât i se urcă imediat la cap.

— Să bei multă apă, o avertiză Vidar şi îi turnă puţină într-o cupă de cristal. Eşti deshidratată după drumul lung.

Yvette luă paharul şi bău cuminte. Se simţea curată şi sătulă, deşi din păcate nu reuşise să termine tot din farfurie.

— Ştiu că nu se cade, dar iau restul la pachet să le duc lui Maman şi lui Gabby.

Aveau să leşine nu alta la vederea cărnii.

— Dacă ai terminat, hai să stăm puţin de vorbă, propuse Vidar.

Yvette se ridică de la masă şi se aşeză lângă el pe canapea.

— Ce bine ar fi să putem rămâne aici pentru totdeauna.

Privirea lui deveni distantă.

Yvette îşi drese glasul.

— Nu voiam să spun că vreau să rămân cu *tine* pentru totdeauna, sau...

El izbucni în râs.

— Fireşte că nu. M-am întristat pentru că şi eu îmi doresc acelaşi lucru. Din nefericire, trebuie să mă întorc.

— La ambasadă?

O prinse de mâini şi scutură din cap, încă zâmbitor.

— Nu sunt diplomat suedez, Yvette. Mă cheamă Rick şi fac parte din rezistenţă.

Tăcută, se gândi la implicaţiile cuvintelor lui. În tot acest timp o lăsase să îi spună pe alt nume şi i se părea... de parcă nici nu l-ar cunoaşte. Se uită la mâinile lui care încă le strângeau pe ale ei şi îi veni să şi le retragă. Dar se abţinu.

— Ai grijă, *ma petite*, spuse el cu duioşie. Nu te arunca cu capul înainte în pericol când victoria e atât de aproape.

Yvette îl privi lung în ochi și văzu ceva acolo, ceva intens și cald.

— Promit, dacă promiți și tu, șopti.

— Nu-ți face griji pentru mine. Sunt ca un gândac. Supraviețuiesc orice-ar fi. Dar tu, Yvette... Ai să renunți să mai lucrezi pentru ei?

Deschise gura să nege că ar fi implicată, dar seriozitatea lui o opri.

— Știu că ești curier, zise el. Și știu pentru cine lucrezi. Războiul e aproape câștigat, iar germanii sunt disperați. Au adus trupe din Algeria și le permit unor gunoaie de *gestapistes* ca Berger și gașca lui să facă ce îi taie capul. Vânează fete ca tine și le torturează zile în șir. Nici nu-ți poți imagina ce orori se petrec.

De pe fața lui citi că văzuse cu propriii ochi astfel de orori.

— Stai cuminte, cu capul la cutie, o imploră. Ai făcut destul.

— Pot la fel de bine să mor în bombardament, cu capul la cutie, spuse ea sec.

Dacă toată lumea ar gândi la fel, cum ar mai câștiga? Cum ar putea să își protejeze prietenii și familia?

Vidar făcu o grimasă de amărăciune.

— Cel puțin ar fi o moarte rapidă.

Dădu să plece, dar ea se agăță de el.

— Vreau să te rog ceva. În caz că nu ne mai revedem niciodată.

— Ce?

Inspiră adânc și expulză rapid tot aerul.

— Sărută-mă. Măcar o dată.

Își aminti de brutalitatea lui Werner și scutură ușor din cap să alunge amintirea.

— Te rog...

Era să îi zică „Vidar".

— Te rog, Rick.

O privi cercetător, de parcă ar fi vrut să se asigure că își dorește cu adevărat. Apoi ochii i se întunecară. Îi dădu drumul la mâini și îi prinse fața între palme, iar degetele lui lungi se înfipseră în părul ei des și umed.

Când se aplecă să o atingă pe buze, în ea se trezi o foame nemaipomenită. Îi puse mâinile pe umeri, iar el o cuprinse în brațe, își înclină capul și o sărută mai intens, până când se mistuiră. În sfârșit, se simțea dorită. Ba chiar, timp de o clipă, iubită.

Mult prea curând, întrerupse sărutul și își lipi fruntea de a ei.

— Când se termină războiul ăsta nenorocit...

Oftă, mângâindu-i buzele cu suflul, făcând-o să se cutremure.

— Fără promisiuni.

Ușor, abia îndrăznind, îl atinse pe obraz. Oare îi oferise o promisiune vagă pentru a o consola că pleacă? Nu era nevoie. Era obișnuită să trăiască în prezent. Câteva săptămâni sau o lună păreau o eternitate pe timp de război. Totul se putea schimba a doua zi.

— E tot ce avem, șopti Yvette. Și e destul.

Dar o duru inima imediat ce el ieși pe ușă.

Capitolul al douăzecilea

Paris, iulie 1944

GABBY

Gabby ezită în fața apartamentului doamnei LaRoq și se uită peste umăr să se asigure că nu e nimeni prin preajmă. Trecuse aproape o săptămână fără niciun incident de când se întorsese pe neașteptate Yvette de la Chantilly, evident tulburată dar teafără. Jack prindea puteri pe zi ce trecea. În ciuda brutalităților din ce în ce mai frecvente comise de naziști la Paris, a bombardamentelor Aliaților și a bătăliilor sângeroase care se duceau în nord, inima lui Gabby era ușoară ca o aripă de porumbel. Emoționată, descuie și intră fără zgomot pe ușă.

O mână mare o prinse de braț și o trase înăuntru. Gabby icni.

— Jack! Ar trebui să fii în pat.

— Gabby a mea.

O trase către el și ea îi simți brațele puternice și pieptul lat, o săgetă un junghi dulce-amar de plăcere amestecată cu regret. O parte din ea nu se putea bucura să îl vadă întremat, fiindcă asta însemna că trebuie să plece.

Când putu din nou să vorbească, zise:

— Te simți mult mai bine, după cum se vede.

— Mulțumită îngrijirii tale fără cusur, m-am vindecat.

Râse, dar râsul se transformă într-o tuse seacă.

— Nu te grăbi, soldat.

Îl împinse spre canapea și fugi să îi aducă apă.

Obrajii îi ardeau și îi clocotea sângele în urma sărutului. Când așeză apa pe masă, el o trase iar alături.

— Sunt sănătos tun. Însă nu-mi face bine să stau închis aici. Aer curat și mișcare, asta e soluția.

— Vrei să pleci?

Gabby îl privi temătoare. Oare chiar se pregătea de călătorie? Ochii lui se însuflețiră de amuzament.

— Când ești îngrijorată, îți apare o cută, uite... aici.

O atinse cu vârful degetului între sprâncene.

— Să încerc să o netezesc.

— Îmi fac mai multe griji acum că ești bine decât când erai bolnav, spuse ea cu răsuflarea tăiată, fiindcă degetele și mâinile lui începuseră să îi exploreze și alte părți ale trupului.

Ar trebui să îl opresc, își zise fără convingere, dar era atât de puțină fericire în timpul războiului și el o făcea să se simtă atât de bine.

Nu trecuse prea mult timp când auziră o agitație produsă jos. Jack își dădu seama primul că se petrecea ceva și sări ca ars de pe canapea. Amețită încă de la săruturi, Gabby se ridică și ea.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

Apoi auzi strigăte și sări și ea în picioare.

Jack se pusese deja în mișcare.

— Repede, să ascundem toate astea.

Strânse cărțile și țigările, farfuriile murdare în care îi adusese Gabby mâncare. Cu inima bătându-i mai să-i spargă pieptul, Gabby se apucă să îl ajute, goli scrumierele, așeză pernele la locul lor, duse pătura și perna înapoi în dormitorul de oaspeți.

În tăcere, dereticară până când apartamentul arăta ca și când ar fi fost neocupat. Rămaseră locului în fața vitrinei masive care acoperea ușa de la odaia servitoarei.

— Ajută-mă să o mut, spuse Gabby.

— Nu, o mut eu.

Evident bucuros că și-a recăpătat puterile, Jack împinse deoparte vitrina, apoi strânse câteva lucruri pe care să le ia cu el în ascunzătoare. Țigări, brichetă, o ploscă veche pe care i-o adusese ea, câteva romane. Un pistol, de care Gabby spera că nu va avea nevoie.

De jos se auziră alte strigăte, apoi o tiradă pițigăiată și furioasă din partea doamnei Vasseur, care probabil că ieșise din apartamentul ei din capătul holului să vadă ce se petrece.

Gabby se întoarse către Jack și îi întâlni ochii. Schimbul de priviri dintre ei spuse tot ce trebuia spus. O iubea. În ciuda primejdiei și a spaimei, inima i se umplu de căldură. O sărută pentru ultima oară, în grabă, apoi intră în odaia servitoarei și închise ușa.

Gabby împinse la loc vitrina, își aranjă părul și hainele, apoi ieși tiptil pe coridor. O prinse pe Madame Vasseur de cot și o forță să intre înapoi în apartament.

— Mai bine rămâneți înăuntru. Vă povestesc eu mai târziu ce s-a întâmplat.

Ieși cu spatele, închise ușa în ciuda protestelor bătrânei doamne, apoi se îndreptă spre scări.

Te rog, Doamne, se rugă în tăcere. *Știu că nu am prea fost la biserică în ultima vreme dar sunt o fată bună. Cel puțin încerc. Te rog să îl cruți. Te rog. Atât îți cer.*

După aceea nu mai avu vreme de rugăciuni. În casa scării se ivi un bărbat îmbrăcat în pardesiu și cu pălărie care se uită în sus către ea. Până și de la distanță, în lumina slabă, zări sclipirea de aur de pe dinții lui. Rafael. Gangsterul care îi vânduse tabletele cu sulfamidă.

Se opri nedumerită.

— Ce cauți aici?

— Sunt aici în calitate oficială.

Urcă treptele până când ochii îi ajunseră la același nivel cu ai ei și îi întinse o carte de vizită.

— Nu știu ce e asta, spuse Gabby și o cercetă încruntată.

— *Gestapistes*, Gabby, răsunară grăbit și tăios cuvintele mamei ei din spatele lui Rafael. E un raid.

Plămânii lui Gabby rămaseră fără aer. *Rămâi calmă. Nu le arăta că te temi.* Trebui să inspire adânc pe nas înainte să poată rosti cuvintele.

— Și ce cauți aici?

— Inspecție de rutină, spuse Rafael. Dă-te la o parte, mademoiselle.

Gabby îi lăsă să treacă, apoi se întoarse și îi urmă în sus pe scări. *Gândește-te!* Cum să îi distragă, cum să îi împiedice să intre în apartamentul doamnei LaRoq?

Deși nu-i stătea deloc în fire, mama ei făcu un scandal monstru tot drumul până la etajul al doilea. În imobil nu locuiau decât burghezi respectabili, nu erau nici bogătani, nici politicieni. Își vedeau de ale lor. Rafael și oamenii lui să facă bine să justifice de ce dau buzna peste ei în miez de noapte.

Însă bărbații urcau netulburați scările, fără să o ia în seamă, tropăind din picioare și făcând schimb de insulte și glume pe niște voci puternice și grosolane.

Rafael se opri în fața apartamentului doamnei LaRoq.

— Ăsta, i-l arătă lui Gabby. Deschide.

Mișcându-se cât de lent îndrăzni, Gabby se prefăcu că nu găsește cheia.

— Grăbește-te, că de nu spargem ușa, spuse Rafael.

— Sper că aveți mandat de percheziție, messieurs?

Pe hol apăruse Catherine Dior. Vorbea cu voce scăzută, dar poruncitoare. Demnitatea și calmul ei îi insuflară lui Gabby doza necesară de curaj.

— Domnilor?

Catherine zâmbi vag, ironic, când nu primi imediat răspuns.

Rafael rânji și îi arătă o hârtie mototolită.

— Am venit să confiscăm bunurile numitei Madame LaRoq, despre care avem bănuieli că ascunde dușmani ai celui de-al Treilea Reich chiar în această clădire, mademoiselle.

Catherine citi mandatul și făcu ochii mari.

— Dușmani... scutură din cap. Nu, nu, cu siguranță este o greșeală. Madame este — *era* — țintuită la pat. Nu ar fi putut în niciun caz...

Rafael ridică din umeri.

— Asta e informația pe care am primit-o, mademoiselle.

Danique Foucher vorbi.

— Din nefericire, madame tocmai a murit, așa că nu aveți cum să o mai arestați.

Gabby se holbă la mama ei. Știuse tot timpul? Dar firește, doar Maman știuse întotdeauna tot ce se petrecea în clădire. Și clarificase o problemă la care Gabby nici nu se gândise până la ușoara bâlbâială a lui Catherine. Până acum ascunseseră moartea lui madame. Însă percheziția nu avea să o găsească în apartament,

iar cea mai simplă explicație era să îi dezvăluie moartea. Gabby va trebui să se gândească mai târziu ce implicații avea acest lucru pentru Jack.

Rafael se întoarse către Gabby.

— Atunci nu aveți de ce să vă opuneți să ne deschideți ușa. Toate bunurile lui madame sunt confiscate.

În ochi îi apăru o sclipire, adresată numai ei. Obrajii i se goliră de sânge când înțelese în sfârșit ce se petrece. Nimeni nu o denunțase pe madame. Era vorba de inelul cu safir pe care îl dăduse în schimbul tabletelor de sulfamidă și nu de englezul ei. Rafael presupusese că va găsi și alte bogății.

Era numai vina ei.

— Nu se poate, șopti ea. Cum... ce dovezi aveți? Nu puteți pur și simplu să acuzați oamenii fără motiv ca să le puteți fura lucrurile.

Dar înainte chiar să termine de vorbit își dădu seama cât de caraghios suna ce spune. Rânjetele disprețuitoare de pe chipurile bărbaților spuneau același lucru. Vor jefui apartamentul lui madame, iar ea nu avea cum să li se împotrivească. Inima îi bătea puternic în piept. Dacă îl găseau pe Jack?

Catherine vorbi, atrăgând atenția tuturor către ea.

— Nu cred că veți găsi ceva de valoare printre lucrurile lui madame. Avea câteva tablouri, niște argintărie și câteva bijuterii. Atâta tot.

— Așa e.

Gabby trebuia să se calmeze, deși abia mai putea respira. Știa ce făceau cu prizonierii în casa de pe rue de la Pompe, auzise țipetele cu urechile ei. Nu putea să îi lase să îl găsească pe Jack. Mai bine murea.

Inspiră adânc și expiră, încercând să se liniștească. Dacă mai întârzia sau ridica obiecții, le dădea de bănuit. Gabby descuie ușa apartamentului, iar bărbații se îngrămădiră după ea. Pronunțând clar, spuse:

— Mă tem că nu veți găsi cine știe ce aici, messieurs. Poate tablourile să valoreze ceva, după cum a spus domnișoara Dior.

Rafael mârâi.

— Unde își ținea bijuteriile?

Gabby se duse în dormitorul lui madame și scoase caseta de bijuterii de sub parchet.

— Poftim.

Rafael scotoci prin cutie, mânuind cu labele lui mari piesele delicate ale lui madame, apoi închise capacul cu un pocnet.

— Asta rămâne la mine.

Îndesă cutia sub braț și o porni către ușă.

— Căutați peste tot, le porunci celorlalți doi.

Gabby țipă.

— Nu! Vă rog să nu îi distrugeți lucrurile. Biata madame. N-a făcut niciodată vreun rău nimănui.

— Ce te superi așa, de parcă nu i-ai fi amanetat deunăzi inelul, spuse Rafael și făcu un pas în spate să le facă loc bărbaților care se apucaseră deja să răscolească apartamentul, să răstoarne mobila, să sfâșie fețele de pernă cu cuțitul, împrăștiind umplutura peste tot.

— A fost nevoie pentru medicamentele lui madame, spuse ea încet. Ea m-a rugat.

— Ei, n-a prea ajutat-o.

Ridică din umeri.

— N-ai ce face decât să te supui, mademoiselle. E numai vina ta. Nu i-ai adus informații lui Berger, așa cum ți-a cerut.

Așadar, nu numai că Rafael era un oportunist lacom, Berger o pedepsea că nu denunțase pe nimeni. Jack nu avea scăpare. Dacă bărbații se aruncau asupra vitrinei cu argintărie, aveau să descopere ascunzătoarea. Va putea oare Jack să îi împuște pe toți trei înainte să îl împuște ei pe el? Nu prea credea. Și oricum

împușcăturile ar răsuna în tot cartierul și ar aduce alte necazuri pe capul lor.

Gabby se schimonosi și întoarse privirea când bărbații sparseră vitrinele cu porțelanuri ale lui madame și măturară bibelourile de pe șemineu. Ce sens avea? Părea să le facă plăcere să distrugă fără noimă. Când trecură la cabinetul cu argintărie, Gabby scânci de spaimă.

— Destul! strigă mama ei. Vă dau eu ce vreți. Opriți-vă!

Șocată de ferocitatea neobișnuită a mamei ei, Gabby rămase cu gura căscată. Bărbații se opriră și se întoarseră și ei către ea.

Danique păru că își face curaj, apoi expiră prelung.

— Haideți cu mine.

Îi aruncă lui Rafael o privire care se înfipse în el ca un glonț.

— Te asigur că merită.

Cu o smucitură din cap către oamenii săi drept semn să îl urmeze, Rafael porni după ea.

Înainte să se poată prăbuși pe podea de ușurare, Gabby simți mâinile lui Catherine cum o cuprind și o sprijină.

— Du-te cu ei, șopti, iar Gabby simți în ureche răsuflarea ei caldă. Altfel pot deveni bănuitori. Rămân eu aici.

Gabby și-ar fi dorit mai mult ca orice să rămână cu Jack, dar era imposibil. Dădu din cap și păși cu grijă printre cioburi.

— Oare ce idee i-a venit mamei tale, șopti Catherine când Gabby se opri în ușă.

— Sper să fie o idee bună, răspunse Gabby tot în șoaptă.

O lăsă pe Catherine în apartament și coborî scara.

N-a fost greu să dea de ei. Oamenii lui Rafael păreau chitiți să facă gălăgie cât mai mare. Râsul răguşit făcea ecou în pivnița vastă ca o peșteră.

În pivniță?

— Ce Dumnezeu? murmură Gabby și coborî pe urma lor.

Întunericul încăperii subterane era desăvârșit și aerul era umed și rece, un contrast puternic față de zăpușeala nopții de vară. Pipăind de-a lungul unui perete jilav, Gabby parcurse un coridor și zări în sfârșit o lumină slabă în dreapta.

Pesemne aduseseră cu ei lanterne. În spatele lor se întindea imensa pivniță de vinuri, cu rafturile goale.

Dar Danique nu pătrunse în cramă. Se opri în fața unui dulap mare și se strădui să potrivească cheia în broască.

Unul dintre oamenii lui Rafael îi smulse cheia din mână și o înfipse în broască. Dădu de perete ușa. Nimic. Rafturi goale.

— Ce? scuipă el. Doar nu-ți bați joc de noi, madame.

— Dă-mi voie.

Danique așteptă ca Rafael să îl împingă deoparte pe zdrahon, apoi își trecu mâna peste peretele lateral al dulapului. Se auziră o pocnitură și un scârțâit. Ușa falsă, acoperită cu rafturi, se deschise înspre interior, iar Danique intră. Ceilalți o urmară. Deși părea imposibil, încăpură cu toții și dispărură unul după altul.

Se așternu tăcerea. Încăperea era cam cât salonul lui madame și era plină-ochi de comori.

Gabby se uită uluită la mama ei.

— Sunt ale locatarilor. Cei care au fost arestați. Blomii și Gellnerii și... *tu le-ai ascuns...*

— Taci, Gabby, spuse Danique.

Se adresă bărbaților, fluturând din mână către obiectele din jur.

— Luați tot. Tot ce găsiți. Dar luați aminte ce vă zic, nu mai e nimic altceva. E tot ce avem, așa că după asta lăsați-ne în pace, și pe noi, și pe locatari.

Gabby era prea șocată să poată să vorbească ori să protesteze. Rămase nemișcată, holbându-se la peștera lui Aladin pe care o umpluse mama ei fără ca Gabby să aibă cea mai vagă idee.

— Voi două ștergeți-o, le spuse Rafael celor două femei. Nu ne stați în cale.

Tremurând toată, Gabby se întoarse să plece, când îl auzi din nou:

— Aduceți camioneta. E mai mult decât ne așteptam.

Gabby se întoarse grăbită în *loge*. Abia aștepta să urce la Jack, dar nu îndrăznea. Nu înainte să plece Rafael și oamenii săi.

Când intră mama ei, Gabby o privi bănuitoare. Cum a putut Maman să jefuiască apartamentele acelea? Și ce fel de om era Gabby dacă era acum recunoscătoare pentru duplicitatea mamei ei?

Obrajii lui Danique se îmbujorară.

— Ce? Crezi că am furat? Le păstram pentru când se întorc. În caz că se întorc.

— Dar de ce le-ai dat acum, Maman? De ce nu ai păstrat secretul? Rafael n-ar fi găsit niciodată ascunzătoarea ta.

— Să-l fi lăsat să descopere ce ascunzi *tu* la etaj?

Danique se arătă pe sine cu degetul.

— Eu una știu tot. Ești nesăbuită, Gabby. La fel ca soră-ta.

Gabby rămase cu privirea ațintită la mama ei, zăpăcită, neputând formula niciunul dintre gândurile contradictorii care explodau și țâșneau ca niște artificii în capul ei. Danique știa de madame, de Jack, probabil și de Catherine.

Dar lucrul cel mai important: Jack era în siguranță. Bandiții nu mai aveau niciun motiv să se întoarcă în apartamentul lui madame. Iar Maman avusese grijă în tot acest timp de obiectele locatarilor absenți. Era oare mama ei tăcută și timidă o eroină? Uneori oamenii cei mai apropiați te puteau surprinde cel mai tare.

— Mă duc să mă asigur că pleacă după ce golesc dulapul, spuse Danique și ieși pe ușă. Tu aștept-o pe soră-ta.

— Yvette! Exclamă Gabby și se uită în jur.

Cu toată zarva, nu observase că sora ei nu e acasă. Era trecut de ora stingerii. Pe unde Dumnezeu umbla la ora asta?

Cu nervii întinşi la maximum, Gabby rămase în aşteptare, în timp ce zdrahonii lui Rafael prădau comorile din pivniţă. Sosi camioneta cerută de Rafael, trecu pe lângă *loge* şi se opri în curtea interioară. Din ea săriră alţi doi bărbaţi.

Peste câteva secunde, pe intrarea dinspre stradă se strecură tiptil o siluetă măruntă. Gabby ieşi în grabă în gang să o tragă în apartament pe sora ei, care tremura toată şi plângea.

— O, Doamne, Yvette!

Simţi ceva lipicios pe mâna cu care o atinsese pe Yvette.

— Ce s-a întâmplat?

Petele întunecate de pe mâinile şi de pe hainele lui Yvette... Mirosul... Era sânge.

Mai devreme, în aceeaşi zi

YVETTE

La mai puţin de o săptămână după călătoria cu bicicleta de la Chantilly la Paris, Yvette auzi că Louise Dulac se întorsese la Ritz. Yvette lăsase perlele la un bijutier pentru a fi reparate şi returnate actriţei şi spera că nu o va mai revedea niciodată.

Yvette îşi terminase livrările din ziua respectivă şi nu mai trebuia să se întoarcă decât a doua zi la Lelong. Soarele nu apunea decât peste câteva ore şi toată lumea din jur se plângea de căldură. Va veni oare furtuna la noapte? Cerul era senin, însă, şi nu părea promiţător. Mai aveau de suferit până se schimba vremea. Poate mâine, cine ştie, va ploua.

Îl zări pe Jean-Luc proţăpit lângă un chioşc de ziare în apropiere de Pont des Invalides. Vânzătorul era fără îndoială persoana lui de contact. Yvette îi salută pe amândoi şi luă un ziar. Ca de obicei, titlurile anunţau victoria naziştilor.

— Sunt și ceva vești adevărate? îl întrebă pe Jean-Luc, după ce un bătrân își plăti ziarul și se îndepărtă.

— Revoluția. Va fi la noapte.

Deși abia mormăia, se percepea limpede entuziasmul din glasul lui.

— Vino și tu cu noi.

— Dar...

Se întrerupse când se apropie un soldat german care tocmai cumpăra pentru iubita lui o floare de hârtie lipită pe o tijă. Păru că îi ia o veșnicie să plătească, și apoi, culmea, rămase pe loc să flirteze în timp ce fixa nenorocita de broșă de reverul fetei.

Când cei doi se îndepărtară, în sfârșit, Yvette zise:

— Dar e prea curând, Jean-Luc. Cred că îți dai și tu seama. Ți-am zis ce se spune. Trebuie să vă coordonați cu Aliații. Nu aveți destui oameni pentru a reuși fără ajutor.

— Nu înțelegi nimic, Yvette, spuse Lean-Luc cu ochii înflăcărați. Când vom începe, întreg Parisul se va răscula alături de noi. Nimeni nu se va putea opune voinței poporului.

Vorbea ca un nebun. Yvette se uită în jur, la parizienii pragmatici care își vedeau de treburile zilnice și încercau să evite necazurile.

— Nu crezi că dacă ar fi vrut să se răscoale ar fi făcut-o până acum?

Dar de chioșcul de ziare se apropie un alt cumpărător, iar Jean-Luc îi făcu semn din cap să se îndepărteze. Porniră unul lângă altul înspre pod, ducându-și bicicletele de ghidon pe trotuarul lat.

La jumătatea podului, își sprijiniră bicicletele de balustrada joasă de piatră. Jean-Luc se rezemă de parapet, cu privirea îndreptată către vârful Turnului Eiffel, care se ridica la o înălțime amețitoare deasupra acoperișurilor Parisului. Arăta ca unul care se

aşteaptă să ocupe un loc de seamă în istorie, dar mai bine se arunca în fluviu decât să pună în aplicare planul acesta prostesc.

— Uită-te la mine, spuse ea.

Cu fălcile încleştate, cu buzele strânse într-o linie dreaptă, Jean-Luc se întoarse spre ea. Yvette îl privi în ochi, de parcă ar fi putut să îl convingă doar prin intensitatea privirii.

— Renunţă, Jean-Luc. Te rog să renunţi. Este sinucidere curată.

— Nu pot, Yvette. Nu mai am răbdare să aştept nici măcar o zi.

Îşi puse mâinile pe umerii ei, ca între tovarăşi.

— În acelaşi loc. Ştii tu unde.

Ştia, da. O pivniţă dedesubtul unei cafenele mizerabile în cartierul Marais, unde se întâlneau Jean-Luc şi tovarăşii săi. Cu o intrare secretă prin străduţa din spate. Nu fusese niciodată acolo, dar îi povestise el.

— Ne întâlnim acolo la miezul nopţii.

— Jean-Luc, nu!

Dar nu o asculta. Nu mai era băiatul alături de care crescuse la Lelong, ci un bărbat. Un bărbat mândru, prost şi încăpăţânat.

— Ai spus că vrei fapte, nu doar vorbărie, spuse el. Acum ai ocazia, Yvette.

Când Yvette îi povesti lui Catherine Dior această conversaţie, femeia scutură din cap.

— Proştii. Riscă totul, absolut inutil.

— Nu putem găsi o cale să-i oprim?

Yvette se învârtea de colo-colo prin apartamentul lui Catherine, cu pumnii strânşi şi unghiile înfipte în palme.

— Mă tem că nu, răspunse Catherine. Chiar dacă aş reuşi să transmit urgent un mesaj superiorilor mei, nu au niciun fel de influenţă asupra acestei grupări.

Ochii ei negri erau plini de compasiune.

— Nu putem face nimic.

— M-am săturat să fiu atât de neajutorată, spuse Yvette zbuciumată. Au trecut săptămâni întregi de la Ziua Debarcării. De ce nu vin?

— În Normandia se duc lupte grele, spuse Catherine. Și cine știe? Poate că Aliații nici nu au în plan eliberarea Parisului.

Yvette se holbă uluită la ea.

— Nu se poate! Ar trebui să fie principala lor prioritate.

Ce se alegea de restul Franței fără capitală?

Catherine zâmbi ușor.

— Ce bine ar fi dacă ni s-ar putea îndeplini toate dorințele. Strategic vorbind, Aliații s-ar putea să treacă pe lângă Paris și să înainteze către Germania.

Yvette căzu în mutenie, năucită de această dezvăluire. Vestea debarcării Aliaților în iunie făcuse ca inimile parizienilor să tresalte de speranță. Dar cu cât treceau săptămânile chinuitoare, se părea că ocupația nazistă se înrăutățea în loc să se sfârșească, iar salvatorii lor nici vorbă să se zărească la orizont. Acum Catherine îi spunea că s-ar putea să aibă și mai mult de așteptat.

Catherine se duse la măsuța de bar și turnă două păhărele de *crème de cassis*.

— Cu cât întârzie mai mult, cu atât ne va fi mai rău nouă, parizienilor.

Îi întinse aperitivul lui Yvette.

— Germanii știu că vor pierde. Vor avea loc represalii, răzbunări, vor fi arestați din ce în ce mai mulți evrei și disidenți. Naziștii vor devasta orașul înainte de a-l ceda.

— Nu putem permite așa ceva.

Yvette se aplecă în față și sorbi din pahar. Alcoolul îi tăie răsuflarea.

— Iar dacă bărbații noștri se sacrifică de pe acum, cine va mai rămâne să ne apere mai târziu?

— Jean-Luc ăsta al tău și gașca lui nu sunt singurii luptători de care dispunem, spuse Catherine. Până când va veni momentul potrivit, trebuie să ne menținem calmul și să avem răbdare.

Ezită.

— Mâine aș avea ceva pentru tine.

— Da. Bineînțeles.

Orice, numai să nu mai stea degeaba și să aștepte la nesfârșit să vină salvarea.

— Am avut... ceva dificultăți, spuse Catherine. Cred că sunt supravegheată.

Se încruntă.

— Poate că am vedenii, dar cred că nu strică un exces de prudență.

Își umezi buzele.

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva la Place du Trocadéro mâine după-amiază la ora cinci. Vreau să te duci tu în locul meu.

Mesajul era codificat, iar Yvette trebuia să i-l predea persoanei de contact din mers, cam ca într-o cursă de ștafetă. Exersă manevra împreună cu Catherine până când Yvette se descurca să înmâneze mesajul neobservată.

— Mulțumesc, draga mea. Să îmi spui cum a fost, bine?

— Da, sigur că da.

Înainte ca Yvette să plece, Catherine o prinse de bărbie și îi ridică fața.

— Știu că îți faci griji pentru prietenul tău, draga mea. Dar cu toții luăm propriile decizii. Cunoaște riscurile, la fel ca mine și ca tine.

Oftă.

— Pentru unii bărbați, a face un gest măreț este un scop în sine. Sunt prea mândri, vezi tu. Nu suportă să aștepte. Dar nu vom reuși decât dacă avem răbdare și plănuim cu chibzuință.

Zâmbi, o apucă pe Yvette de umeri și o sărută pe ambii obraji.

— Ai grijă, Yvette. Și mergi cu Dumnezeu, draga mea.

În noaptea aceea, Yvette se zvârcoli în pat fără să poată adormi. În cele din urmă, deschise ochii și privi încruntată în tavan. Nu avea cum să doarmă până când nu făcea totul pentru a-l împiedica pe Jean-Luc să comită o greșeală cumplită.

Poate că ar trebui să meargă la întâlnirea de la cafenea, cum îi ceruse el. Poate că ar putea să îi convingă pe prietenii lui să renunțe. Orice om cu bun-simț ar înțelege raționamentul lui Catherine. Germanii nu aveau neapărat nevoie de vreun pretext pentru a-și revărsa furia și frustrarea asupra populației civile, dar, în ochii lor, o revoltă precum cea plănuită pentru noaptea aceasta ar fi o justificare suficientă pentru a executa pe lângă insurgenți și mulți nevinovați.

Ah, dar avea chef de glume!? Fanaticii aceia nu o vor asculta. Își mușcă buza și rămase cu privirea pironită în tavan. Dar poate că Jean-Luc ar asculta-o. Poate că nu se străduise destul de tare în după-amiaza aceea. Poate că ar putea să îl convingă să stea deoparte. Dacă l-ar putea salva măcar pe el, și tot ar conta.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât devenea mai hotărâtă. Trebuia neapărat să încerce.

Cât era ceasul? Aprinse lanterna, cu grijă să o ascundă cu palma și să nu o trezească pe Gabby, și se uită la ceasul de pe noptieră. Unsprezece și jumătate. Trebuia să se grăbească. Aruncă o privire către partea cealaltă a patului, unde dormea sora ei, și se pregăti să se ridice fără să o trezească. Dar Gabby nu era acolo.

Gabby nu se culcase încă? N-ar lăsa-o pe Yvette să iasă din apartament dacă ar prinde-o că încearcă să plece la ora asta. Yvette se ridică din pat și traversă odaia goală, se uită în bucătărie, dar Gabby nu era nicăieri în *loge*.

Să fi fost la unul dintre locatari? Poate era careva bolnav și se oferise să îl îngrijească. Yvette se gândi la Madame LaRoq. Cu o tresărire de vinovăție, își dădu seama că nu o mai vizitase pe madame de săptămâni în șir. A doua zi nu se va mai lăsa convinsă de Gabby să amâne vizita.

Sforăitul lui Maman sparse liniștea, iar Yvette izbucni într-un hohot nervos de râs — mai degrabă de surescitare, decât de amuzament. Deci Danique era în odaia ei. Bine.

Cel puțin dacă sora ei nu era aici, Yvette nu mai trebuia să aibă grijă să nu facă zgomot în timp ce se îmbrăca. Își puse pantalonii și cămașa lui Louise Dulac și își îndesă părul sub o beretă veche a tatălui ei. De aproape nu avea cum să păcălească pe nimeni, dar de la distanță arăta ca un băiat. Mai puține riscuri.

Mai era timp înainte de ora stingerii, deci nu trebuia să își facă griji că va fi oprită înainte să ajungă la cafenea, dar cu toate acestea se folosi de câteva măsuri de contraspionaj.

Învățase că nu e niciodată bine să se ducă direct la locul de întâlnire. E important să cerceteze mai întâi împrejurimile. Dar când, mergând pe jos pe lângă bicicletă, se pregăti să intre pe aleea din spatele cafenelei, răsună în aer lătratul unei mitraliere.

Lean-Luc! Se uită înnebunită peste umăr și văzu mai mulți oameni speriați care fugeau să se ascundă, în timp ce ea rămase locului. Era prea târziu. Poate că era deja mort, poate că erau cu toții morți, seceraţi fără milă, spulberaţi de gloanțe, înecaţi în bălți de sânge. Cum stătea ea așa împietrită în mijlocul drumului, deodată o prinse un bărbat și o trase de pe stradă, cu bicicletă cu tot, sub bolta unei porți.

Era prea șocată să se mai împotrivească și, când se întoarse să îi spună ceva, omul dispăruse. Vreun erou anonim care se încăpățâna să îi salveze pe cei care erau prea naivi sau prea panicați să se salveze singuri.

Fără îndoială că îi denunțase cineva, îi trădase pe toți. Zădărnicia prostească a întregii situații o făcea pe Yvette să vrea să lovească cu pumnii și cu picioarele, și să țipe, însă era atât de speriată încât nu îndrăznea nici măcar să scâncească ori să părăsească ascunzătoarea. Rămase nemișcată, cu urechile ciulite, în așteptarea următoarei rafale de împușcături.

După un interval ce-i păru să dureze ani întregi, auzi mișcare, oameni care ieșeau din ascunzătoare, probabil să fugă spre casă. Apoi se așternu tăcerea, de parcă orașul ar fi fost acoperit cu o pătură care înăbușea orice sunet.

Își lăsă bicicleta în gang și o porni tiptil pe stradă. De după colț apărură două camionete uriașe, una după alta, cu scârțâit de frâne, și cotiră pe străduța din fața cafenelei unde se întâlneau revoluționarii. Nu păreau mașini de armată, și nici nu mai văzuse naziștii circulând cu astfel de vehicule. Cine să fi fost oare?

Liniștea se așternu din nou. Să îndrăznească oare să se apropie? Din aleea din spatele cafenelei venea un sunet slab, un vaiet chinuit care se transformă în smiorcăit. Cineva se afla în agonie. Lipită de perete, scoase capul de după colț și privi în alee. În șanț zăcea un om cu mâinile la piept. Semăna cu Jean-Luc.

— Nu!

Alergă și se ghemui lângă el. Nu era Jean-Luc; era mai în vârstă cu câțiva ani decât el. Însă trebuia totuși să îl ajute. Își desfăcu eșarfa, o făcu ghemotoc și o apăsă pe umărul rănitului încercând să oprească sângerarea. Glonțul intrase prin partea dreaptă a corpului, deci nu îi atinsese inima. *Nu pare chiar așa de rău*, își zise ea. *Te rog, Doamne, să nu fie grav*. Dar cum să îl ducă undeva, să fie în siguranță? Oare îl căuta cineva?

— Repede, ajută-mă să-l leg, spuse chinuit tânărul, care își scoase cravata și i-o întinse. Apoi du-te de aici. Mă descurc.

Se strădui să îl bandajeze cât de bine putu, dar simțea cum se scurge sângele prin eșarfă.

— Ai nevoie de un doctor.

Gabby ar ști ce să facă, dar Yvette nu avea putere să îl care pe tânăr până la *loge*. Voia să îl întrebe de Jean-Luc, dar revoluționarii nu se foloseau de numele lor adevărate.

— Tânărul cel șchiop. L-au arestat?

Rănitul scoase un mârâit.

— Am sosit târziu. Am fugit când am văzut ce se petrece. N-am avut timp să văd cine a fost arestat și cine ucis.

Trase aer printre dinți și se chinui să se ridice în genunchi, lăsându-și greutatea pe umărul ei.

— Mulțumesc. Acum pleacă. Ai făcut destul.

Cum Yvette ezita, rănitul o îmbrânci.

— Pleacă, proasto. S-a dus totul dracului, n-are niciun rost ca și tu...

Îl întrerupse un țipăt din capătul celălalt al aleii.

— Încă unul! Hei! Am mai prins unul!

Îi surprinse fasciculul de lumină proiectat de o lanternă puternică. Orbită, Yvette întoarse capul, clipind să își recapete vederea.

— Doi. Sunt doi.

— Îi vrem vii, flăcăi. Nu uitați, strigă un alt glas.

Zări sclipirea pistolului în mâna rănitului înainte ca mintea ei să reînceapă să funcționeze.

— Fugi, fetițo! Fugi!

Tânărul trase în direcția din care venea lumina.

— *Fugi!*

Nu mai șovăi. Se răsuci pe călcâie și o zbughi către bicicletă. Pedala deja când auzi țipătul băiatului. Închise strâns ochii,

resimțind durerea lui, regretând că nu a rămas alături de el să lupte.

Apoi înțelese brusc. Bărbații care îl vânau pe rănit nu erau germani. Înțelesese tot ce spuneau. Vorbeau franceză. *Gestapistes*.

Voiau să prindă rebelii în viață. Asta nu însemna decât un singur lucru. Aveau de gând să îi interogheze. Iar dacă cei prinși nu le dădeau informațiile cerute, atunci? Îi torturau?

O trecu un fior rece de spaimă, deși pedala din toate puterile prin bezna care inundase străzile Parisului. Tremura atât de tare, încât abia mai putea cârmi bicicleta. Era cu mult după ora stingerii, iar dacă o prindeau așa plină de sânge, nu mai avea scăpare.

Dar cunoștea bine orașul și, ca un șoricel care se strecoară înapoi în ascunzătoare, Yvette reuși să evite barierele și patrulele în drum spre casă. Când coti în sfârșit pe rue Royale, era amețită de ușurare. Apoi văzu că pe poarta deschisă a imobilului de la numărul 10 se revarsă lumina farurilor unei camionete. Cu un scâncet, frână brusc și piciorul îi alunecă de pe pedală pe caldarâm. Acum ce mai era? Un raid? Veniseră deja după ea? Nu. Imposibil.

Yvette se uită în jur. Nu avea unde să fugă, iar valul de energie panicată care îi dăduse puteri în urma atacului de pe străduță se risipi și o lăsă vlăguită, cu picioarele moi ca niște tăiței. Se ascunse bine pe partea opusă a străzii și rămase în așteptare.

Poarta principală care dădea în curte rămăsese larg deschisă, iar în gang intrase cu spatele o camionetă, cu farurile aprinse, în ciuda restricțiilor de noapte. Lângă camionetă se vedea un bărbat înalt care vorbea cu șoferul. Apoi camioneta continuă să dea cu spatele și pătrunse în curtea de dincolo de gang. Bărbatul cel înalt se întoarse să plece, iar Yvette îi zări clar timp de o clipă profilul în lumina farurilor.

Îngheță toată. Era Vidar. Rick. Nu se va obișnui niciodată cu numele acesta.

Farurile se stinseră, se făcu beznă iar ea avu nevoie de câteva clipe să i se obișnuiască ochii. O porni către Vidar, dar își dădu seama, într-un vârtej de emoții contradictorii, că se poate să nu aibă intenții bune. Indiferent ce făcea aici la ora asta, nu părea să fie de bun augur pentru locatarii de la numărul 10. Nimeni care venea pe timp de noapte nu era bine-intenționat.

În timp ce se frământa dacă să îl confrunte sau nu, Vidar păru că se topește în umbră și dispare.

Când strada rămase goală, Yvette traversă, cu grijă să nu fie văzută din curte. Sprijini bicicleta de perete și se uită pe fereastra de la *loge*. Nu se vedea nimeni. Ce se petrecea?

Auzi întâi o ușă, apoi alta. Pândi de după colț și văzu că nu mai era nimeni în cabina camionetei. Doi bărbați se îndepărtau de mașină cu spatele la ea. Traversau cu pași hotărâți curtea înspre aripa de est. Acum era momentul. Își luă bicicleta, o conduse pe poartă și o sprijini de peretele gangului.

— Yvette!

Gabby o apucă și o trase în *loge*. Când o văzu mai bine, păli toată.

— Ești plină de sânge! Ești rănită? Ce-ai pățit? Unde ai fost?

Yvette se privi. Bluza frumoasă a lui Louise Dulac era înnegrită de o pată roșu închis.

— Nu, nu, nu e sângele meu, dar spune-mi ce se petrece aici?

Gabby o prinse de braț și o duse cu forța în baie.

— Repede! Să nu te vadă cineva așa. Spală-te de sânge și schimbă-te. Le ard eu după ce pleacă ăștia. Grăbește-te!

— Nu e Catherine? șopti Yvette. Nu după ea au venit?

— Nu! *Bon Dieu*, de ce ai crede una ca asta?

Gabby miji ochii, dar nu adăugă decât:

— Au venit după niște obiecte de valoare care au aparținut locatarilor, atâta tot. Sunt din banda lui Berger, ticăloșii ăia.

Din gang se auzi o voce de bărbat.

— Mademoiselle Foucher. Ai un moment?

Gabby dădu să iasă, dar Yvette o opri.

— Nu! Gabby, ești murdară de sânge. Se pătase pe mâini când o prinsese pe Yvette. Repede!

— Imediat, strigă Gabby.

Cu privirea rătăcită, luă săpunul și se frecă pe mâini. Apoi se șterse și își lipi timp de o clipă fruntea de perete, de parcă ar fi vrut să prindă curaj. Inspiră adânc și ieși să vadă ce vrea bărbatul.

Yvette făcu ce îi spusese Gabby, ceea ce nu îi stătea deloc în fire, dar era prea buimăcită și șocată să îi mai pese de raid, deși cu o săptămână mai devreme s-ar fi năpustit la bandiții ăia nenorociți să îi scuipe între ochi și să li se împotrivească din toate puterile. Se spălă, se schimbă și ascunse hainele pătate de sânge în fundul dulapului din dormitor. Turnă puțin din rachiul de mere a lui Maman într-o cană, apoi căzu într-un soi de transă la masa din bucătărie, cu cana între mâini, însă uitând să bea din ea. Când camioneta ieși în sfârșit și se închise poarta în urma ei, Yvette o așteptă pe Gabby, dar sora ei nu veni.

Maman se întoarse prima.

— Ce noapte!

Se încruntă la Yvette.

— Tu ce-ai pățit?

Yvette nici nu știa de unde să înceapă.

— Nimic.

Maman o cântări din priviri.

— Spune-mi măcar atât. Vor exista consecințe pentru familia noastră în urma a ceea ce ai făcut în noaptea asta?

Yvette se uită în altă parte. Nici măcar nu putea rosti cuvintele. Poate că l-au ucis pe Jean-Luc. Dar voiau să îi prindă vii — să îi interogheze, desigur. Dacă Jean-Luc a fost arestat, era compromisă. Dacă rănitul nu ar fi tras în oamenii ăia, ca să poată fugi sub acoperirea gloanțelor, poate că ar fi fost capturată și ea.

— Trebuie să vorbesc cu Catherine Dior.

Dădu pe gât tot rachiul, iar fierbinţeala care îi coborî pe gâtlej îi dădu curaj. Se ridică în picioare.

— Dior, Dior, mormăi Maman. Toate necazurile noastre vin de la familia aia. Toate, până la ultimul.

Yvette era prea obosită şi surescitată să mai întrebe la ce se referă. Cu trupul şi inima dureroase, urcă să o vadă pe Catherine şi să îi povestească ce făcuse.

Capitolul al douăzeci și unulea

Anglia, februarie 1947

GABBY

Departe de curiozitatea binevoitoare a lui Audrey și de indiferența rece a lui Jack, Gabby se simți mai singură ca niciodată. Chiar și cu Yvette plecată la New York, măcar avea de lucru și o avea pe mama ei, mai avea și speranța de a-l revedea pe Jack. Speranța care îi dăduse puteri când suferise de dorul lui Yvette și de îngrijorare pentru Catherine. Care îi dăduse curajul să îi ascundă pe ceilalți fugari.

Avusese dreptate să nu vrea să deschidă plicul acela blestemat, să nu vrea să asculte vocea britanicului de la telefon.

Se ghemui pe divanul din fereastră, înfrântă. Mohorâtă, examină pata întunecată de pe fustă. Ar trebui să o spele să nu rămână pătată, dar o părăsise voința de a face orice altceva.

Dacă ar fi știut măcar unde este cea mai apropiată gară, ar fi pornit de îndată cu valiza după ea. Dar așa va trebui să o roage

pe Audrey să o ducă. Se schimonosi. Audrey fusese atât de amabilă, încât nu îi venea deloc să transforme plecarea ei într-o dramă.

Nu, oricât de mult voia să fugă, nu putea să plece mai curând decât fusese stabilit. Va trebui să suporte și să ignore comportamentul jignitor al lui Jack.

De ce fusese atât de rece cu ea? De parcă l-ar fi deranjat prezența ei, de parcă ar fi considerat-o o intrusă. Spera că Audrey îi va spune că nu s-a invitat singură, dar nu se putea baza pe asta. Audrey era minunată, dar nu părea să aibă prea mult tact. Oare bănuia măcar că între Gabby și Jack existase o relație mai puternică decât una de prietenie — cel puțin din partea ei? Gabby nu ar fi fost în stare să o lămurească. Era destul că suferea. În niciun caz nu ar fi putut să își mărturisească suferința.

Dar oare ce se întâmplase cu el? Bărbatul de care se îndrăgostise era curtenitor și cumsecade. Dacă ar fi fost o străină, Jack pe care îl cunoștea ea s-ar fi purtat mai politicos decât se comportase cu ea în după-amiaza aceasta. În niciun caz nu se aștepta să îi arate recunoștință — de fapt, ar fi fost mai rea decât tăcerea —, dar de ce nu putea măcar să se poarte cu amabilitate? Unde era tandrețea pe care i-o arătase la Paris? Fusese o minciună, plănuise să o vrăjească pentru a se asigura că nu îl va preda germanilor? Nu. Nu putea fi asta.

Șnurul care decora perna de pe banchetă era destrămat. Răsuci între degete ațele deșirate, încercând fără succes să le reînnoade. Știa bine că dragostea pe timp de război era nestatornică și efemeră. Dar Jack vorbise atât de des despre planurile pe care le avea pentru ei doi după război. Nu părea genul de bărbat care să facă promisiuni pe care nu avea intenția să le îndeplinească.

Poate că o iubise sincer la vremea respectivă, dar o uitase când revenise teafăr în Anglia.

Sau se întâmplase ceva care l-a schimbat? Oare prin ce trecuse după ce fugise din Paris, înainte să se întoarcă acasă?

O va întreba a doua zi pe Audrey, în timpul plimbării. Gabby întoarse capul și privi turla bisericii înălțată deasupra copacilor. Nu se mai rugase de foarte mult timp, dar se pomeni cu toate acestea că spune o rugăciune tăcută pentru Jack.

Cina nu decurse mai bine decât ceaiul, iar Audrey, în încercarea disperată de a menține cursul conversației, sărea confuz de la o temă la alta, încât Gabby încetă să mai încerce să țină pasul. Când i se cerea să își exprime opinia, spunea:

— Ah, îmi cer scuze. Nu am prea înțeles...

Părul blond al lui Jack se închisese de când îl văzuse ultima oară și era acum de culoarea bronzului. Avea fața ridată, dar era și mai chipeș decât își amintea. Bărbații aveau noroc din acest punct de vedere.

Observă că după cină Jack nu se întinse să își aprindă un trabuc sau o țigară, ci rămase pe loc când Gabby și Audrey se ridicară să treacă în salon.

După câteva clipe, însă, apăru în prag și păși aproape șovăitor. Se mișca cu greutate, de parcă ar fi avut picioarele înfundate în ciment, iar Gabby roși. Era atât de limpede că nu îi convine prezența ei!

Audrey sună din clopoțel. După câteva minute de conversație stânjenită și stângace, se auzi un bubuit pe scări și apărură o fată și un băiat care se îmbrânciră veseli, care să intre primul pe ușă.

— Unchiule Jack!

Băiatul, care era mai mic decât fata, se cățără în brațele lui Jack.

— Ce faci aici? Te-am căutat peste tot.

Inima lui Gabby se frânse în două văzând cum se înmoaie expresia cruntă a lui Jack când ciufulește părul băiatului. Deci era încă în stare să exprime afecțiune. Însă nu față de ea.

Privi, fascinată, cum pălăvrăgesc fericiți băiețelul și unchiul său, până când fata, care era cam de două ori mai înaltă decât fratele ei, îi dădu prietenește un pumn în coapsă.

— Hai, Francis, dă-te la o parte. E rândul meu.

— Doamne sfinte, sunteți niște huligani, oftă Audrey. Ce-o să creadă oaspetele nostru?

Cei doi se întoarseră către Gabby.

— Ești franțuzoaica?

Fata îl abandonă pe unchiul ei și se apropie de Gabby. Cu un accent impecabil, adăugă:

— *Bonsoir, mademoiselle.*

O luminiță păru să se aprindă în pieptul lui Gabby iradiind o căldură care se instală acolo. Îi zâmbi fetei și o întrebă în franceză cum o cheamă.

— Sunt Isabelle, iar el e Francis, răspunse fata tot în franceză.

Părul lung și blond era des și lucios, dar chipul pistruiat era cam supt și palid, de parcă ar fi fost bolnavă recent.

— Mă cheamă Frank, nu Francis, spuse băiatul umflându-și pieptul. Și mi-am pierdut un nasture.

— O, nu, serios? zise Audrey. Vino să văd.

În timp ce Audrey inspecta ruptura de pe pijamalele dungate ale băiatului, Gabby bătu ușor cu palma locul de lângă ea și îi zâmbi lui Isabelle.

— Hai, stai lângă mine și povestește-mi despre tine.

— Am fost bolnavă, mărturisi fata și se așeză confortabil pe canapea. Dar mama mă duce pe Riviera cât sunt con... *convalescentă*. Nu-i așa, mămico?

— Cum?

Audrey își ridică privirea de pe cămașa lui Frank.

— O, ăă, da. Ei, cel puțin așa ne gândeam.

Își îndreptă din nou atenția către cămașă, dar vocea îi urcă jumătate de octavă.

— Sper să te conving totuși să vii cu noi, Jack. Poți să lași totul în grija domnului Pargeter.

— O, da! exclamă Isabelle cu ochii strălucitori. Ar fi de-a dreptul fantastic. Hai, te rog, vino, unchiule Jack!

Privirea lui Jack rătăci o clipă către Gabby. Apoi spuse:

— Poate altă dată. Acum sunt ocupat.

— Dar e iarnă! strigă Isabelle. Nu ai absolut nimic de făcut aici până în mai, cel mai devreme.

— Habar nu ai ce vorbești, interveni Frank.

— Ei, copii, încercă Audrey să calmeze cearta fraților. Nu vă ciondăniți. Dacă unchiul vostru așa a hotărât, așa rămâne. Nu că nu ți-ar face extraordinar de bine...

— Mulțumesc, Audrey, o întrerupse Jack.

Apoi, pe un cu totul alt ton, adăugă:

— Haideți, bandiților, spuneți noapte bună să vă duc la culcare.

Frank se înveseli când auzi propunerea unchiului.

— Ne citești *Insula comorilor*? întrebă entuziasmat.

— Nu văd de ce nu.

Isabelle, evident sfâșiată între dorința de a rămâne cu adulții și teama că pierde lectura poveștii, se ridică fără tragere de inimă de lângă Gabby. O sărută și o îmbrățișă pe mama ei, apoi se întoarse pe neașteptate la Gabby și o cuprinse cu brațele slăbănoage.

— Noapte bună, madame.

Gabby inspiră parfumul de săpun al lui Isabelle și închise ochii.

— *Bonne nuit, ma fille*, îi șopti cu un suspin.

Cumva, afecțiunea spontană a fetei făcea și mai insuportabilă indiferența lui Jack.

— Nu, îi duc eu, spuse Audrey brusc și puse mâna pe umărul fratelui ei înainte măcar ca el să apuce să se ridice. Abia dacă ai schimbat două vorbe cu musafira noastră.

Îi aruncă lui Gabby o privire imposibil de interpretat.

— Și mă gândesc că sunt multe de spus.

Copiii protestară vehement împotriva schimbării de plan, dar Jack era prea bine-crescut să li se alăture. Gabby remarcă însă privirea mânioasă pe care i-o aruncă surorii sale, astfel că se ridică brusc în picioare.

— Cred că mă duc și eu la culcare. A fost o zi obositoare.

Se citea pe el cât este de ușurat. Dar nici nu ieși bine pe ușă că Audrey o prinse de cot și le spuse copiilor să o ia înainte.

— Renunți? Așa, pur și simplu?

Era inutil să pretindă că nu știe despre ce vorbește Audrey.

— Nu îi convine prezența mea. Mi-a arătat clar.

— Te înșeli.

Audrey își mușcă buza și aruncă o privire către ușa salonului.

— Știu că nu e treaba mea, dar te rog să nu renunți. E... nu e în apele lui. Dar cred...

O prinse strâns pe Gabby de mâini și le scutură puțin.

— Sunt încredințată că îl vei ajuta, numai că trebuie să ai un pic de curaj.

— Mămico! strigă Frank de la etaj.

— Vin acum!

Audrey îi aruncă o privire rugătoare.

— Te rog, Gabby. *Te rog.*

Apoi urcă grăbită să își culce copiii.

Gabby se uită neajutorată în urma ei. Nu se mai simțise atât de confuză și de debusolată de când îl găsise pe Jack în apartamentul de pe rue Royale. *Nu e în apele lui.* Auzi în minte ecoul vorbelor lui Audrey. Deci nu era doar închipuirea ei. Dar de ce se comporta astfel?

Se întoarse încetișor și intră în salon pentru a afla.

— M-am hotărât să mă întorc mâine la Londra dacă sora ta are timp să mă ducă la gară, declară Gabby fără menajamente și fără niciun preambul când intră în salon.

Jack se însenină. Era ușurat. *Ușurat* că ea pleacă.

Răspunse, vizibil forțat:

— Atât de curând? Sper că nu din cauza mea.

Asta ce mai voia să însemne?

— Vrei să plec, îi scăpă și văzu cum tresare ca reacție la stângăcia ei. Dar nu înțeleg de ce, continuă, clocotind de furie. Măcar din simplă politețe...

— *Politețe*, murmură el. Doamne sfinte.

Gabby lovi cu palma scaunul cel mai apropiat.

— Nu m-am purtat bine cu tine? Nu te-am îngrijit și nu te-am pus pe picioare, și nu te-am ascuns, fără să mă gândesc că îmi riscam viața, pe a mea și pe a celor din jurul meu?

Vocea îi devenise ascuțită. Se simțea îngrozitor că îi aruncă în față niște lucruri pe care nu i le-ar fi spus niciodată cu voce tare dacă el s-ar fi comportat ca o ființă umană și nu ca un bloc de gheață.

Ridică din sprâncene, dar nu se uită la ea.

— Ei, ți-ai primit medalia, nu? Ce mai vrei de la mine?

Gabby rămase interzisă. O năpădiră lacrimile și simți o strânsoare în gâtlej. Își propusese să nu îi reproșeze nimic, dar această cruzime era atât de disproporționată, atât de nemeritată, încât simțul dreptății nu îi permitea să o treacă cu vederea.

— M-a invitat sora ta. Evident că am presupus că e cu acceptul tău.

— Audrey are obiceiul să își bage nasul în lucruri care nu o privesc.

Pe un ton lipsit de emoție, controlat, adăugă:

— Nu crezi că dacă te-aș fi dorit m-aș fi întors de mult la Paris? Doar știam unde locuiești.

Gabby îngheță toată. Voia cu disperare să fugă din cameră, dar picioarele refuzau să coopereze. Se holbă la el cum stătea cu spatele încovoiat pe scaun, înfrânt, mâhnit și disprețuitor.

Însă nu putu să plece. Nu se temuse atât de tare nici când ținuse piept Gestapoului francez în timpul războiului.

— Nu știu ce s-a întâmpat cu tine. Nu știu de ce te porți așa. Dar... vreau să știi că...

Înghiți în sec, apoi ridică sfidătoare bărbia.

— Am venit aici, deși știam că nu ar trebui, pentru că... te iubesc. Și... viața e scurtă. Și probabil că nu voi mai avea ocazia să-ți spun. Așa că, asta e. Ți-am spus și acum plec.

Încercă să îi citească expresia feței, dar el stătea cu capul aplecat, cu chipul în umbră. Nu era omul pe care îl cunoscuse la Paris, atât de blând și de iubitor, și de năstrușnic. Era furios, nu indiferent. Dacă nu i-ar fi păsat de ea, ar fi fost suav și politicos. Știa bine codul de conduită al acelora ca el. Audrey avea dreptate. Era altceva la mijloc. Îi venea să îl scuture, să îi tragă o palmă, numai să afle adevărul.

Dar își consumase tot curajul cu declarația de dragoste. Nu mai avea energie să îl implore sau să îi facă reproșuri. Ajunsese la capătul puterilor.

— Voi pleca îndată ce voi putea, șopti, iar pieptul o durea la fiecare răsuflare. Dar dacă îți vine mintea la cap, știi unde să mă găsești.

Așteptă câteva secunde chinuitoare, tânjind să audă un răspuns, mărturisirea că greșise și că o iubește și el. Dar el nu spuse nimic. Rămase nemișcat pe scaun. Așa că Gabby se răsuci pe călcâie și ieși.

YVETTE

Când Yvette ajunse la intrarea din față a clubului, Vidar o aștepta, cu paltonul ei pe braț și cu pălăria ei în mână, cu o țigară între buze.

Cât de mult își dorea ca el să își impună acum voința. Să o ia în brațe și să o sărute, să îi spună că e singura femeie pe care o dorește, indiferent dacă depune sau nu mărturie la proces. Ceva îi spunea însă că nu se va coborî la asemenea tertipuri și avea dreptate.

Fără cuvinte, îi permise să o ajute să își pună haina grea de lână. Apoi porni cu pas iute către pensiunea unde era cazată.

Ținea fără efort pasul cu ea și lui Yvette începu să i se pară ridicol să se grăbească. Încetini pasul.

— Nu mai avem ce vorbi.

El zâmbi.

— Nu de vorbit îmi arde mie.

Vocea lui răgușită îi produse o împunsătură de dorință. Era recunoscătoare că întunericul nopții o proteja de privirea lui scrutătoare, deoarece o singură clipă sălbatică de pasiune ar fi trădat-o și i-ar fi dezvăluit o slăbiciune de care el nu ar fi ezitat să se folosească.

— Ai tupeu, spuse ea. De ce nu te-am denunțat pur și simplu autorităților pariziene, mă depășește.

— Cred că știu de ce.

Ridică din umeri.

— Nu te mai umfla atâta în pene. Sunt sigură că puterile tale de seducție sunt legendare. De aceea ești un spion atât de bun, presupun.

— Tot nu înțeleg de ce crezi că te-am trădat, Yvette. Doar știi că tot ce am făcut a fost ca să fii în siguranță, de aceea te-am ajutat să părăsești Parisul.

A salvat-o, e adevărat. Nu de astfel de trădare se făcuse vinovat. Dar era îngrozită că o trădase pe Catherine și că ea, Yvette, îl ajutase să îi dea de urmă. Dar nu își putea permite să-și rostească temerile cu voce tare. Nu avea curajul să își mărturisească nici măcar ei însăși. Preferă să treacă la un subiect unde se simțea stăpână pe ea.

— Păcat că Louise Dulac nu a fost la fel de preocupată de siguranța mea. Sau ești de acord cu ce a făcut?

Ridică din umeri.

— Eu nu așa aș fi procedat. Dar, la urma urmei, am recrutat-o să comită fapte mult mai atroce, așa că nu-mi permit să arunc cu pietre în ea.

— Tu ai recrutat-o?

Se gândi la asta o clipă.

— Deci tu ai pus-o să îl seducă pe Gruber.

— Nu. Nu, era deja amanta lui când am abordat-o. Pur și simplu... am ajutat-o să își îndeplinească datoria de patrioată. Nimeni nu îmi putea oferi la fel de multe informații despre Gruber și șleahta lui, precum și despre nemulțumirea lor crescândă față de Hitler.

Deci Dulac fusese inițial colaboratoare.

— De fapt nu s-ar fi apucat deloc de spionaj dacă nu ai fi corupt-o tu.

— Nu așa a fost. Să știi că ea mi-a comunicat că e dornică să contribuie cu ceva. Probabil că de aceea s-a și încurcat cu Gruber de la bun început.

Yvette nu era deloc sigură.

— Nu te-ai gândit niciodată că e posibil să fi jucat la două capete, să fie asigurată indiferent cine câștigă?

— Informațiile pe care le primeam de la ea se confirmau. Indiferent ce motive avea, ne era de mare folos.

Se opri și o prinse pe Yvette de ambele brațe.

— Nu mi-a convenit ce ți-a făcut Louise, dar nu pentru faptul în sine. Ar fi o ipocrizie din partea mea să o condamn când de atâtea ori am convins oameni cumsecade să își rişte viața pentru aceeaşi cauză.

Ezită.

— Uneori, a trebuit să fac şi eu ticăloşii ca să conving nişte netrebnici să colaboreze cu mine.

— Erai unul dintre ei, nu-i aşa?

Îi confirmase o bănuială pe care o nutrise din noaptea în care fuseseră prinşi Jean-Luc şi amicii săi revoluționari.

El oftă.

— Ți-am mai spus. Nu sunt nazist.

— Nu, dar erai în cârdăşie cu banda lui Berger. Aceiaşi care au arestat-o pe Catherine şi...

Nu reuşi să termine fraza şi izbucni.

— Te-am văzut, nu mai ştii? Te-am văzut când vorbeai cu bărbații ăia în fața casei mele în noaptea raidului.

— Raid?

Părea că într-adevăr nu ştie despre ce vorbeşte Yvette.

— Ce raid?

Yvette pufni.

— Au fost atât de multe încât nu-ți mai aminteşti? Raidul de la numărul zece de pe rue Royale, fireşte. Sora mea era să fie prinsă că ascunde un fugar.

— A, atunci.

Ridică din umeri.

— Am ajuns cam târziu să îi pun capăt, din păcate. Eram ocupat.

O privi lung.

— Ca şi tine, de altfel. Ți-ai riscat viața să îl salvezi pe iubitul tău.

Yvette rămase cu ochii holbați la el. Oare era gelos? Serios? Nu se obosi să îl corecteze în privința lui Jean-Luc. N-avea decât să creadă ce dorește.

— Oare ce s-a întâmplat cu el? se întrebă Vidar, răsucind cuțitul în rană. Ai aflat vreodată?

O copleși rușinea. Nu răspunse. Nu avea cum. Ar fi fost prea dureros să afle. Poate dacă ar fi citit nenumăratele scrisori pe care i le trimisese Gabby la New York, ar ști ce s-a întâmplat cu Jean-Luc. Poate, dacă ar fi suportat să se gândească la el, ar fi descoperit singură.

Participarea la spectacolul de modă al lui Christian Dior părea acum o banalitate. Se simțea rușinată și iritată. Parte din ea dorea să scape de acest bărbat care insista să îi pună degetul pe toate rănile. Însă era singurul om din lume care ar putea să o înțeleagă.

Ajunseseră în fața pensiunii. Se opri și se uită la el arzând de o dorință anume. O prinse cu mâinile de obraji, iar gestul păru o acceptare.

— Yvette, ascultă-mă. Nu putem schimba trecutul...

— Taci, șopti ea.

În lumina slabă a lămpii aflate la câțiva pași de ei, văzu un bărbat încă tânăr, dar ai cărui ochi trădau durerea și experiențele unui veteran trecut prin multe. Își dorea să asculte de instinctele care îi spuseseră mereu că e om bun.

— Heinrich Jäger-Hoffmann, Baron von Leitfeld.

— Ți-am spus adevărul în privința asta, Yvette, spuse el, dar ea îl atinse cu vârful degetului pe buze, să îl reducă la tăcere.

— Vrei să îți spun Rick?

Scutură din cap.

— Prefer Vidar.

Își dorea să o cuprindă în brațe și să îi alunge îndoielile. Era atât de obosită pentru a mai lupta împotriva acestei dorințe.

De parcă i-ar fi auzit dorința secretă, răsuflă dintr-odată. O trase spre el și o sărută. Yvette uită de toate, de lume, de Louise Dulac, de război și se pierdu în îmbrățișare.

În ciuda interdicției proprietăresei, Yvette îl aduse pe furiș pe Vidar în camera ei.

— Ce bine că suntem spioni, șopti ea când intrară pe ușă.

O lipi de perete și o sărută, fierbinte, fără cuvinte, cu o foame care era delicios de interzisă. Îl atinse cu vârful degetelor pe maxilar, o înțepă barba care începuse să-i crească, își lăsă degetele să-i alunece pe ceafă și îl trase mai aproape. Era un mister pe care trebuia să îl rezolve, dar avea să amâne pe dimineață.

În noaptea aceasta avea să suspende ostilitățile. Îi era de ajuns că o dorește, nu îi mai păsa de ce.

— Dar nu poți pleca atât de repede.

Audrey scăpă pâinea prăjită cu gem și o privi decepționată pe Gabby.

— Abia ai venit! Și ai biletul de vapor rezervat și plătit, și va trebui să plătești un alt bilet... O, fii de gașcă și mai stai!

Se aplecă și o strânse puternic de mână pe Gabby.

— Știi ceva... Facem o plimbare până în sat după micul dejun și mai vorbim despre asta.

Gabby stătuse trează toată noaptea, frământându-se cum de putuse să interpreteze atât de greșit ceea ce se petrecuse între ea și Jack în decursul scurtei lui șederi în apartamentul lui Madame LaRoq. Confruntarea din seara precedentă fusese ca un vis urât, un coșmar în care îți fuge pământul de sub picioare și ceea ce știi în măduva oaselor că este adevărat devine minciună.

Zăpada se topise peste noapte, iar drumul până în sat era plin de noroi. Din fericire, Audrey insistase ca Gabby să își pună o

pereche de cizme din cauciuc vechi, dar în stare foarte bună, astfel încât nu trebui deloc să își facă griji că își distruge pantofii.

În alte împrejurări, s-ar fi delectat cu aerul curat și geros de la țară, dar acum vremea, despre care Audrey spusese că „înviorează", i se părea cruntă și amenințătoare. Gabby era mai mult decât obosită. Îi venea greu să se țină după Audrey, care înainta cu pași mari și repezi.

Din pământ se ridicau tentacule încârligate de ceață. Lacul era ca de sticlă și reflecta stratul jos de nori. Ajunseră la un pod unde lacul ornamental se îngusta și devenea un pârâiaș gălăgios. Priveliștea era ca un tablou, cu sălciile plângătoare și podul arcuit de piatră. Nu era de mirare că lui Jack îi plăcea să trăiască aici. Oftă și, când ajunseră în vârful arcadei podului, Audrey se opri și se sprijini de parapet cu mâinile încleștate.

— N-ar trebui să îți spun, așa că te rog să nu îi spui lui Jack că știi.

Inima lui Gabby bătu o dată cu putere.

— Ce anume?

— Am crezut că o să ghicești. Am sperat, de fapt, că o să ghicești sau că o să scoți de la el adevărul, dar acum îmi dau seama că nu ești genul de femeie care să se folosească de viclenie și tertipuri pentru a obține ce vrea.

Zâmbi.

— Mă bucur că e așa, firește, dar mi-aș dori să lupți mai cu îndârjire pentru el.

Gabby simți o arsură în piept.

— M-am luptat cât de mult am putut. Și oricum, de ce să fiu eu cea care luptă? Doar am venit atâta drum.

— Bărbații ăștia, oftă Audrey. Sunt atât de căpoși.

Gabby se încruntă.

— *Comment?*

— Adică încăpățânați, draga mea, o lămuri Audrey. Jack e prea mândru să îți spună cât de afectat a fost de război.

Se strâmbă și se agăță de balustrada acoperită de licheni.

— Crede că nu e același bărbat de care te-ai îndrăgostit, presupun. Nu știu.

— A fost afectat, repetă Gabby încet. În ce sens?

— La plămâni, spuse Audrey. După ce a plecat de la tine, nu s-a întors în Anglia.

— Ce?

Audrey ridică din umeri.

— O nebunie, nu? L-ai îngrijit prea bine.

Făcu o grimasă.

— Nu, nu m-am exprimat cum trebuie. Dar s-a simțit în putere să accepte alte misiuni alături de rezistență, să saboteze tancurile germane și să arunce în aer poduri și alte asemenea. Când au ajuns Aliații la Paris, era deja la un pas de moarte. L-au trimis acasă, dar a zăcut cu pneumonie. I-a afectat și inima. De câteva ori am fost sigură că o să-l pierdem, dar cumva a răzbit.

Lui Gabby i se păru că între ea și lume se ridică un perete de sticlă. Auzea ce spune Audrey, dar cuvintele abia ajungeau la ea. Se simțea rece și amorțită.

— Gabby?

Audrey o îmbrățișă și o frecă pe braț de parcă ar fi încercat să o dezghețe. Simți apăsarea mâinilor, dar nu și căldură. Încercă să vorbească, dar nu scoase decât un sunet gâtuit.

Încercă din nou.

— De aceea a fost atât de crud cu mine. Nu vrea să mă lege de un invalid. Asta era?

Compasiunea din ochii lui Audrey era insuportabilă.

— Nu a recunoscut că așa e, dar eu așa cred.

Ezită.

— Doctorul a spus că l-ar pune pe picioare clima caldă, dar Jack refuză să plece. De parcă i-ar fi teamă să încerce, în caz că va fi dezamăgit.

Zâmbi amar.

— Dar iarăşi inventez motive de una singură. Nu ştiu la ce se gândeşte, pentru că nu mi se destăinuie niciodată. Însă când am surprins conversaţia telefonică prin care te recomanda pentru medalie...

Ochii i se umplură de lacrimi şi îi închise.

— Felul în care vorbea despre tine, căldura din glasul lui... o, parcă îl regăsisem pe dragul meu frate. Nu îl mai auzisem niciodată vorbind aşa despre o femeie. Ştiam că trebuie să te găsesc şi să te aduc aici la el.

— Dar nu mă vrea, spuse Gabby. Nici măcar când i-am zis...

Înghiţi cu greutate.

— Nu ştie că l-aş îngriji? Îl iubesc. Nu fac altceva toată ziua decât să am grijă de nişte oameni cărora nici nu le pasă de mine. Crede că n-aş vrea să am grijă de cineva care mă iubeşte?

— Cred că ar prefera să aibă el grijă de tine, spuse Audrey. Bărbaţii sunt foarte ciudaţi.

— Ce prostie! spuse Gabby. Dacă am învăţat ceva din război, este că femeile se descurcă şi fără ajutor.

Se întoarse şi coborî în fugă podul, stângace în cizmele imense de cauciuc, dar hotărâtă.

Audrey alergă să o prindă din urmă.

— Stai! Ce vrei să faci?

Dar Gabby nu răspunse. Alergă anevoios şi poticnit până în casă şi nu se opri decât în prag, unde îşi smulse cizmele pline de noroi.

Intră val-vârtej în bibliotecă, unde Jack citea o carte în faţa focului. Se opri în faţa lui, desculţă, gâfâind de la efort. După o

clipă, Jack se ridică cu o expresie chinuită și resemnată, ca în fața plutonului de execuție.

— Să te ajut să îți dai jos paltonul?

Gabby clipi mirată de această lipsă de logică.

— Nu, mulțumesc.

Îmbrăcămintea groasă pe care și-o pusese pentru plimbarea în aerul geros nu prea se potrivea cu încăperea în care duduia focul. Trase de eșarfa pe care și-o înfășurase în jurul gâtului și își drese glasul.

— Te rog să stai jos. Vreau să vorbim pe îndelete.

Își dădu seama că vorbise în franceză. Intenționase să se limiteze la engleză, dar instinctul fusese mai puternic.

— A, păru el să înțeleagă. Ai vorbit cu Audrey.

— Nu da vina pe Audrey. E vorba de noi doi.

Se așeză pe fotoliul de vizavi, fără să se lase pe spate, și se aplecă spre el. Și-ar fi dorit să nu fie atât de mare spațiul dintre ei, dar era bine și așa.

— Mă simt jignită, spuse. Mă iubești. Și totuși mă desconsideri în așa măsură, încât crezi că te-aș iubi mai puțin dacă aș cunoaște problemele tale de sănătate.

Scutură din cap.

— După toate cele prin care am trecut împreună, cum poți să crezi așa ceva?

— Simplu. *Nu* cred una ca asta și știi foarte bine.

O sfredeli cu privirea.

— Crezi că nu te cunosc, Gabby? Îți place să ai grijă de oameni. Așa ești tu.

— A, deci ai vrut să mă scuteşti de un sacrificiu cumplit, da? Ai luat tu decizia în locul meu, nu?

— Tu nu ai fi în stare.

Îi întinse mâna, cu o oboseală nesfârșită în ochi.

— Vreau să fii liberă. Iubita mea, știu că doare acum. Crede-mă că știu. Dar o să găsești pe altcineva.

Gabby se simți ca un vulcan, de mult adormit, gata să erupă.

— Și dacă nu vreau pe altcineva? N-am găsit pe nimeni în acești trei ani, nu? Dacă tu nu mă vrei, sunt condamnată să fac curat cât oi trăi în urma locatarilor de la numărul zece de pe rue Royale!

Pe când pronunța cuvintele, își dădu seama ce jalnic sună. Ce penibilă era, cum stătea și se ruga de el. Se înjosise în seara precedentă, iar el o respinsese. De ce se umilea din nou?

Și, dintr-odată, simți că îi curge foc și pară prin vene, clocotește toată și i se umflă pieptul, că furia pe care o purtase în suflet atâta vreme și care se atrofiase ca o stâncă se topește acum ca lava sub presiune și fierbințeală. Avea dreptate! Într-adevăr se săturase să aibă grijă de alții, să accepte că unica ei valoare pentru cei din jur constă în ce poate ea face pentru ei. Mama ei, Yvette, Jack... toată lumea îi spusese în mod repetat că trebuie să se oprească, dar nu ascultase. Asta își dorise ea să devină. Cineva bun la suflet, compătimitor, care sare mereu în ajutor, pe care puteau cu toții conta și la bine, și la rău.

De ajuns. Gata. Nu va mai strânge murdăria altora. Nu va mai munci în locul mamei ei. Gata cu Gabby cea de nădejde, pe care te poți bizui, pe care poți s-o calci în picioare.

Își smulse eșarfa care părea acum să o sugrume și sări în picioare.

— Știi, Jack, te-ai înșelat în privința mea. Și eu m-am înșelat. De fapt *nu vreau* să am grijă de tine. Nu te vreau așa cum ești acum. Ruina asta de om, amărâtul ăsta cinic care nici măcar nu încearcă să facă ce este necesar ca să rămână în viață și să fie soțul și egalul meu. Nu acesta este Jack de care m-am îndrăgostit. Nu este bărbatul pe care îl merit. Nu știu cine ești acum, dar știu că ai avut dreptate. Nu ești destul de bun pentru mine. Nu pentru

că ești bolnav, ci pentru că nici nu te străduiești măcar să te vindeci. Până când nu ești gata să faci ceea ce trebuie ca să fii vrednic de mine, nu te vreau.

Avea să plece chiar azi, chit că va trebui să meargă pe jos până la gară. Nu mai avea de ce să rămână acolo.

Capitolul al douăzeci și doilea

Anglia, februarie 1947

YVETTE

Storurile zdrențuite erau tivite de soarele dimineții când se trezi Yvette, încă ghemuită în brațele lui Vidar, pe patul îngust. Camera era rece ca gheața, dar el era solid și cald, și își plimba degetele pe corpul lui, minunându-se de locurile unde pielea îi era neașteptat de moale. O ținea cu brațul de mijloc și avea capul lipit de gâtul ei. Inspiră aroma subtilă a parfumului scump și mirosul amărui de bărbat. O trecu un dor fierbinte și apoi o tandrețe care nu putea să ducă la nimic bun dacă nu o înăbușea imediat.

Dintr-odată o cuprinse furia. Era furioasă mai degrabă pe ea însăși, decât pe el. Vidar nu se prefăcuse niciodată că ține la ea. Cu o seară înainte se lăsase condusă de instincte, ignorase avertismentele creierului și se aruncase cu capul înainte în pericol, ca de atâtea ori în trecut.

Își mușcă buza și încercă să se ridice fără să îl deranjeze. Însă el deschise imediat ochii și se ridică în capul oaselor, pregătit să înfrunte orice primejdie. După câteva clipe, își relaxă umerii.

— Iartă-mă.

O privi de sus, cu bretonul negru umbrindu-i ochii, cu un zâmbet melancolic pe buze. Apoi deveni serios.

— Ai regrete?

Se aplecă, o sărută pe frunte, apoi pe locul vulnerabil din spatele urechii.

— Vreau să te fac să le uiți.

Se strecură iar între așternuturi și o trase aproape de el. Yvette nu se împotrivi, neștiind când îl va revedea și oricum nu avea puterea să își refuze plăcerea atingerii lui.

După aceea, păru posomorât. Rămase întins pe spate, iar picioarele prea lungi îi ieșeau peste marginea patului, adorabil de caraghios. Aprinse o țigară, îi oferi și ei, dar ea îl refuză cu un gest.

— Știi că nu fumez.

— N-aș vrea să o iau de bună, spuse el, că ești aceeași ca pe timpul războiului.

Oare se interesa de experiențele ei cu alți bărbați? Zâmbi în sinea ei.

— Adevărul e că nu ne cunoaștem prea bine.

— Știm ce e important.

Inspiră, reținu aerul în piept, apoi expiră.

— Cred că ar trebui să ne căsătorim, tu ce zici?

Yvette împietri. Ar fi vrut să facă o glumă despre femeile cinstite și alte asemenea, dar nu putu să scoată niciun sunet.

— Yvette? Ce zici?

Auzi pârâitul slab al țigării când el trase fumul în piept. Inima îi bătea mai s-o sufoce.

După o vreme, spuse:

— Cred că e o idee foarte proastă. Nici măcar nu știu cu ce te ocupi.

— Păi, sunt bancher.

Ultimul lucru pe care se așteptase să îl audă.

— La Berlin. Dar se poate să primesc un post de diplomat la un moment dat.

— Credeam că ești spion.

Când el nu răspunse, îl privi.

— Ești în misiune, nu-i așa? Ar fi trebuit să îmi dau seama.

— Nu chiar acum, nu. Până acum am fost în Germania pe urma bandei de pe rue de la Pompe.

Era primejdios. Ticăloșii aceia erau ca niște șobolani încolțiți, fioroși, gata de orice pentru a supraviețui.

Se întoarse pe o parte, cu fața la ea, și se rezemă pe mâna îndoită.

— Nu înțelegi, Yvette? E logic. Ca soția mea, ai putea face spionaj în adevăratul sens al cuvântului, așa cum ai visat pe timpul războiului.

Acum își dădu seama. Nu voia să se însoare cu ea decât cu un scop anume, ca un fel de parteneriat profesional.

— De unde știu că nu mă vei trata cum a făcut Louise? Nu-i așa că soțiile diplomaților au amanți, de la care află secrete?

O privi fix.

— Cred că știi răspunsul.

Propunerea lui nu avea nimic de-a face cu dragostea. Se ridică și se întinse după halat.

— Mă tem că trebuie să refuz această ofertă măgulitoare, spuse, smucind de cordon. Viața mea e la Paris, la Dior. Nu aș putea să te însoțesc la Berlin, sau oriunde altundeva te va purta cariera ta diplomatică — dacă e adevărat că ai o carieră diplomatică.

Se auzi zgomot de la parter. Proprietăreasa pregătea micul dejun cu zdrăngănit de oale și cratițe.

— Ar fi bine să pleci.

Vidar o studie îndelung. Ea încercă să îi întoarcă privirea fără nicio expresie. Aparent dezamăgit, își stinse țigara și începu să se îmbrace.

— Mai gândește-te, spuse el. Dacă te răzgândești...

Rezemă o carte de vizită de ceasul de pe noptieră, apoi se aplecă să o sărute.

— N-am să mă răzgândesc, Vidar, spuse ea în timp ce el deschidea cu grijă ușa.

Plecă fără să se mai uite înapoi, tăcut ca o fantomă.

Yvette rămase în pat ca o puturoasă, prefăcându-se bolnavă când proprietăreasa bătu la ușă să îi spună că e gata micul dejun. Nu era chiar o minciună. Gândul la mâncărurile englezești înecate în grăsime îi întorcea stomacul pe dos. Abia aștepta să se întoarcă acasă. Nu-i plăcea deloc Anglia și cu atât mai puțin pensiunea aceasta.

De ce era atât de nefericită? Yvette respinse cel mai evident răspuns. Abia dacă îl cunoștea pe Vidar. În niciun caz nu ar putea fi îndrăgostită.

Se întrebă cum îi merge lui Gabby la Burnley. Spera că se distrează mai bine decât ea aici, la Londra. Măcar nu putea fi mai rău, nu-i așa?

Nu își putea permite să rămână să își plângă de milă. Se sculă, se îmbrăcă gros și își făcu bagajul, gata de plecare.

Se ruja, simțindu-se mai în apele ei, când se auzi clanța de la ușă. Era pe punctul de a o întreba pe proprietăreasă ce dorește când în prag se ivi Gabby.

Expresia de pe chipul ei îi săgetă inima lui Yvette.

— Hai să mergem acasă, spuse ea și dădu să o îmbrățișeze pe sora ei.

Gabby încuviință din cap și se lăsă cuprinsă de brațele surorii sale.

Paris, iulie 1944

GABBY

Când Rafael și zdrahonii săi plecară în sfârșit, Gabby urcă în fugă în apartamentul lui Madame LaRoq. Acolo dădu de Catherine Dior, înarmată cu făraș și mătură, care strângea cioburile.

Gabby nici n-o băgă în seamă, ci se duse glonț la vitrină, zdrobind sub picioare vesela spartă. Simți un ciob ascuțit care i se înfipse prin talpa pantofului drept în degetul mare, dar nici nu șovăi. Împinse dintr-odată vitrina la o parte pentru a descoperi ascunzătoarea lui Jack.

Nu era nimeni înăuntru.

— Gabby, spuse Catherine încetișor în spatele ei.

— Ce? se răsuci Gabby către ea. Ce-ai făcut cu el?

— Gabby, hai să ne așezăm să stăm de vorbă.

— Unde e?

Nu așteptă răspunsul lui Catherine. Alergă de colo-colo prin apartament, dădu la o parte draperiile, se aplecă să se uite pe sub paturi, în toate locurile unde ar fi putut să stea ascuns. Jack nu era nicăieri.

Ochii lui Gabby se umplură de lacrimi. Rămase în picioare în dormitorul de oaspeți, buimăcită, pierdută, scuturând din cap când înțelese în sfârșit ce însemna că nu îl găsise în apartament.

— Draga mea.

Catherine o atinse ușurel pe umăr.

— Știu că toată treaba asta a fost un șoc îngrozitor pentru tine.

Gabby se lăsă condusă la patul gol, unde petrecuse atâtea momente neprețuite cu Jack.

— Unde e?

— Draga mea. A plecat.

Catherine își așeză palma pe mâna lui Gabby.

— Era timpul.

— Nu.

Gabby își retrase mâna și o sfredeli pe Catherine cu privirea.

— Nu e încă întremat destul. E...

— Oricum ar fi, trebuie să accepți că a plecat. Cu fiecare zi în plus pe care o petrecea aici, ne punea în primejdie pe noi toate. Mai ales pe tine.

Gabby râse gâtuit.

— Ai fi putut să te gândești la asta înainte să mă forțezi să îl îngrijesc.

Catherine nu răspunse și Gabby știa că o acuză pe nedrept. Liliane Dietlin o îndemnase să scape de englez cât de repede putea. Gabby fusese cea căreia i se făcuse milă de pacient. Iar mai târziu se îndrăgostise de el.

După o clipă, Catherine îi întinse o hârtie împăturită.

— Ți-a lăsat asta.

Cu degete stângace, Gabby desfăcu foaia ruptă de caiet. Din ea căzu un obiect mic de metal, dar nu îl băgă în seamă. Mesajul era scurt, scris în grabă. Nu scria decât: *Cu toată dragostea mea, J.*

Catherine se aplecă să ridice ceva de pe jos și îi întinse obiectul lui Gabby. Printr-o pâclă de durere, Gabby se uită să vadă ce e. O pasăre mică, încrustată cu diamante, cu un safir minuscul în chip de ochi. O strânse în pumn cu putere și simți cum i se înfige acul în carne.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă și lui Gabby îi veni să urle. Ce mai era acum? De ce nu puteau s-o lase în pace? Îndesă biletul și broșa în buzunar.

— Doamne sfinte, ce-au făcut porcii ăia aici? apăru Yvette în prag.

— Of, du-te de aici! se răți la ea Gabby. Nu mai pot să mă gândesc și la tine acum.

Dar ştia că va trebui să dea piept şi cu criza lui Yvette, în timp ce simţea că se prăbuşeşte totul în jurul ei.

— De fapt am venit să vorbesc cu Mademoiselle Dior, spuse Yvette încet. E important.

Mai important decât ce se întâmplase în seara asta în apartament. Mai important decât că dragostea lui Gabby se spulberase fără măcar să aibă prilejul să îşi ia rămas-bun.

Dar ce proastă era. Ce egoistă. Dacă Jack ar fi rămas să îşi ia rămas-bun, ar fi făcut tot ce-i stătea în puteri să îl convingă să plece. Alesese calea cea mai înţeleaptă în împrejurările de faţă. Oamenii lui Rafael se puteau întoarce oricând şi ar fi putut să îi dibuiască ascunzătoarea.

O privi posomorâtă pe sora ei.

— Bine, atunci, vorbeşte.

Se întoarse spre Catherine şi adăugă.

— Nu vă faceţi griji pentru mine. Mă descurc.

Catherine o porni spre uşă.

— Poate ar fi mai bine să ne aşezăm toate în salon. Avem multe de discutat.

Catherine prepară o tizană din resturile de frunze de ceai care rămăseseră în cămara lui madame. Gabby primi ceaşca şi sorbi cu o politeţe automată. Era uşor amăruie, de parcă ar fi conţinut şi urzică, dar se simţea şi aroma calmantă de muşeţel. Nu se putea gândi decât la insuficienţa unor asemenea gesturi în împrejurări precum cele de faţă, însă asta era tot ce se putea face.

Îi venea să azvârle ceaşca de perete. Să se jeluiască şi să îşi smulgă părul din cap ca femeile din Antichitate. În loc de asta însă, şedea liniştită pe canapeaua ruptă a lui Madame LaRoq, cu ochii în ceaşcă, dorind din toată inima să rămână singură. Dar sora ei avea necazuri, necazuri adevărate, şi trebuia să îşi adune puterile şi să o ajute să treacă peste ele.

În timp ce Yvette relata întâmplarea cu Jean-Luc, fruntea lui Gabby se încreți.

— Vrei să spui că te-ai dus ca deșteapta la întâlnire pentru că te-ai gândit că vei putea convinge un grup de bărbați — *bărbați în toată firea* — să renunțe la misiunea lor sinucigașă?

Ridicase tonul, iar Catherine ridică un deget să o oprească.

— Încetișor. Încetișor, spuse ea. Ne-a ajuns cât scandal a fost în seara asta.

— Încercam să salvez un prieten, să nu fie ucis, replică Yvette pe o voce joasă, vibrând de însuflețire. Îmi riscam viața pentru altcineva. Nu că ai ști ce înseamnă asta.

Gabby simți că i se scurge tot sângele din față. Nu fusese niciodată atât de furioasă pe nimeni în viața ei.

— Unii dintre noi nu facem paradă de eroismul nostru sub ochii celorlalți. Unii dintre noi suntem prudenți, precauți și...

Acum o năpădiră lacrimile. Acum, în cel mai nepotrivit moment.

Se șterse la ochi cu dosul palmei și oftă, cutremurându-se toată.

— Gabby?

Yvette se întoarse către Catherine.

— Ce se petrece aici?

Se uită în jur.

— Unde e madame?

Făcu ochii mari. Se uită înspre odaia servitoarei, unde se vedea clar că stătuse cineva până de curând.

— Ați ascuns pe cineva aici?

— Este o discuție pe care mai bine o amânăm pe altă zi, spuse Catherine calm. Acum trebuie să ne gândim ce să facem cu tine.

— Cum adică ce să „faceți" cu mine?

— Yvette, draga mea.

Catherine își ridică sprâncenele subțiri.

— Nu poți rămâne la Paris acum că Jean-Luc a fost arestat. Îți dai și tu seama, nu?

Yvette sări ca arsă.

— Jean-Luc nu m-ar trăda niciodată, niciodată!

— Ești atât de naivă, spuse Gabby. Știi tu ce fac cu cei pe care îi capturează? Am fost acolo, am auzit țipetele unor bărbați în toată firea. Cu toții vorbesc până la urmă, ca să scape de durere.

Înghiți în sec.

— Ai face mai bine să te rogi ca Jean-Luc să fi fost ucis.

— Gabby!

Yvette se holbă la ea de parcă n-ar mai fi recunoscut-o pe sora ei în această ființă cu inima de piatră.

— Nu putem risca, spuse Catherine, aplecându-se în față și privind-o țintă pe Yvette. Bărbații aceia din alee. Te-au văzut la față?

Yvette păli.

— Aveau lanterne. Dar eram îmbrăcată ca un băiat...

Catherine o întrerupse.

— Te-a văzut cineva când ai intrat?

Yvette se încruntă.

— Nu. Nimeni.

— Niciun locatar? Toată lumea era alertată de scandal.

— Era întuneric beznă în curte când am ajuns eu.

— Bine, spuse Catherine. Atunci, Gabby, cred că asta trebuie să spunem: Yvette a plecat în seara aceasta fără știrea ta și nu a mai revenit. Nu știi ce s-a ales de ea, dar presupui că e vorba de un iubit. Este o fată încăpățânată, încurcată cu un bărbat mai în vârstă.

— Vidar Lind, vrei să spui? întrebă Gabby.

— Nu. Nu vei rosti niciun nume. Dar ai putea spune că ești o catolică pioasă, iar dacă sora ta a dat de un asemenea necaz, atunci nu mai vrei să știi de ea.

Gabby știa ce înseamnă asta. Va pierde cele două ființe care îi erau cele mai dragi pe lume într-o singură noapte. Pieptul i se

contractă de durere, dar nu își putea permite să cedeze acum. Acum, când sora ei avea nevoie de ea. Dădu scurt din cap.

— În regulă.

— Acum, micuțo.

Catherine se întoarse și o trase pe Yvette mai aproape de ea.

— Știu că e un șoc și că e prea din scurt, și că nu ești pregătită. Dar trebuie să pleci din Paris înainte să vină după tine.

— Dar... dar nu pot să plec din Paris! strigă Yvette. Ai nevoie de mine. Ce te faci mâine?

— În niciun caz nu mai ai cum să transmiți mesajul mâine, spuse Catherine. Sunt sigură că îți dai seama.

— Mesaj?

Gabby se uită buimăcită la Catherine.

— Despre ce vorbiți?

Adică și Yvette lucra pentru Catherine?

Dar nu-i răspunse niciuna dintre cele două. Degeaba o imploră Yvette, Catherine, deși o ascultă cu răbdare și înțelegere, rămase neclintită. În final, rugămințile lui Yvette încetară. Cu capul plecat, șopti:

— Bine, plec.

— Va trebui să rămâi aici până reușim să te scoatem fără să fii văzută, spuse Gabby. Îți pregătesc odaia servitoarei.

Puse deoparte ceașca de ceai și se ridică țeapănă, cu senzația că totul este ireal, de parcă juca un rol într-o piesă de teatru și nu ar fi fost vorba de viața adevărată. Se simțea bătrână. Îi venea greu să formuleze o propoziție completă. Aproape că nici nu putea să se clintească din loc, dar făcu un efort pentru sora ei.

Părea că cearta cu Catherine o potolise pe Yvette. Gabby o conduse în cămăruța cât o celulă, unde stătuse ascuns până de curând Jack. Încă se mai simțea vag mirosul lui — sau oare doar își închipuia? Gabby strânse pleoapele tare. Oare prin ce trecuse, închis aici ca într-o capcană în timpul raidului?

— Gabby, şopti Yvette în timp ce făceau patul. Nu vreau să plec. Nu pot. Am o misiune. Trebuie să o ajut mâine pe Catherine.

Gabby o ignoră.

Yvette o prinse de braţ.

— Catherine e în pericol. Nu o pot lăsa să se ducă singură.

Simţi un clocot de mânie.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să ieşi în seara asta! Ne-ai pus pe toţi în pericol, nu doar misiunea ta cea scumpă. Ai auzit ce-a spus; va trebui să pleci din Paris.

— *Te rog*, Gabby. Nu pot să plec. Nu vreau! O să...

Yvette se uită în jur disperată.

— Poate că aş putea rămâne aici în camera servitoarei până la capăt. Până vin Aliaţii. Nu va mai dura mult, nu? Şi ai putea să îmi aduci mâncare aşa cum ai adus celui care a stat până acum aici. O, te rog, Gabby. *Te rog*.

Gabby se feri de atingerea ei.

— Iar tu ai fi în stare să ieşi pe furiş şi să te arunci cu capul înainte în alte primejdii, nu? Aşa cum nu te-ai gândit nicio clipă la noi când ai pornit în seara asta în marea ta misiune de salvare.

Pe chipul lui Yvette apăru o expresie pe care Gabby nu o mai văzuse. O sfidare matură, definitivă.

— M-am dus mânată de loialitate şi prietenie, Gabby. Nu aveam nicio şansă, dar trebuia să încerc de dragul lui Jean-Luc.

Scutură din cap cu amărăciune.

— N-ai cum să înţelegi.

Cuvintele străpunseră inima lui Gabby.

— Atunci să fie acesta ultimul tău gest eroic, Yvette. Acum că ne-ai pus în primejdie pe mine, pe Maman, pe Catherine şi pe toţi ceilalţi din clădire, fă-ne o favoare şi pleacă. Dacă nu te găsesc, poate ne lasă în pace pe noi ceilalţi.

— Nu înţelegi ce important e!

Yvette reintră val-vârtej în sufragerie și o prinse pe Catherine de mână.

— Măcar lăsați-mă să mă duc mâine în locul dumneavoastră. Măcar atât.

Catherine păru netulburată de vehemența lui Yvette.

— Nu, îmi pare rău, micuțo. Nu se poate. Oricât de mult ți-aș admira curajul și inima ta bună, asocierea ta cu Jean-Luc, ceea ce ai făcut în seara aceasta, au pus în pericol întreaga rețea. Dacă te prind *les gestapistes*, suntem cu toții ca și morți. Nimeni nu supraviețuiește interogărilor de pe rue de la Pompe.

Calmul și autoritatea cu care vorbea Catherine o făcură pe Yvette să plece capul și să se domolească. Nu mai protestă și bău supusă restul de ceai, la rugămintea lui Catherine. Se duse docilă la culcare în odăița servitoarei. Nu mai deschise subiectul când intră Gabby să își ia rămas-bun pentru ultima oară de la ea.

Gabby oftă.

— Îmi pare rău, Yvette. N-ar fi trebuit să spun ceea ce am spus.

Cu stângăcie, căci spațiul din odaie era cam strâmt, se cocoță pe marginea patului îngust, lângă silueta ghemuită a lui Yvette. Șovăi o clipă, apoi întinse mâna și mângâie părul surorii ei.

— Ești o fată curajoasă, Yvette. Uneori renunțarea la luptă este alegerea cea mai curajoasă.

Yvette o privi și un nou val de tristețe îi inundă ochii.

— Gabby? Unde este Madame LaRoq?

YVETTE

Yvette se trezi într-un întuneric nefamiliar și inima îi bătea de o spaimă necunoscută. Se ridică disperată, dar o durere cumplită de cap o obligă să se prăbușească la loc pe pat. Încet ca

melcul, creierul îi rândui amintirile recente. Se afla în odaia servitoarei, în apartamentul lui Madame LaRoq.

Vestea morții lui madame o aruncă într-un ocean de tristețe. Cum a putut Gabby să i-o ascundă atâta vreme? Iar ea... ea fusese prea preocupată să se joace de-a spioana ca să își dea seama măcar de lipsa lui madame. Nu că nu încercase uneori să urce să o viziteze, dar fusese oprită de fiecare dată de Gabby, păstrătoarea cheilor. Iar Yvette fusese atât de absorbită de propriile preocupări, încât nici măcar nu suspectase intriga ce se desfășura chiar sub nasul ei. Ar fi putut să-i spună! Catherine, cel puțin, știa că e în stare să țină un secret.

Se repetă zgomotul care o trezise. Uruitul greu al roților pe podea. Conturul ușii se lumină. Apoi se deschise ușa și se ivi Liliane Dietlin, cu un sac imens pentru rufe la picioare.

Zâmbind călduros și compătimitor, Liliane îi făcu semn lui Yvette cu o mișcare tipică pentru ea, voioasă, ca de pasăre.

— Vino. Trebuie să pleci.

— Dar e lumină afară. Cum să plec acum?

— În ăsta, bineînțeles.

Liliane împinse sacul cu vârful ascuțit al pantofului, apoi ridică mâna să prevină împotrivirea lui Yvette.

— Fără proteste, te rog. Trebuie să te scoatem fără să te vadă nimeni. În cazul lui Madame LaRoq am reușit fără probleme.

— Ați scos-o pe madame într-un sac? întrebă Yvette cu un scâncet.

— N-avem timp de vorbe, micuțo, spuse Liliane. Trebuie să te bagi în sac și să rămâi acolo indiferent ce auzi. Nu scoate niciun sunet și nu ieși până nu ți se spune, bine?

O sărută pe Yvette pe obraji.

— Mergi cu Dumnezeu, draga mea. Să te apere El.

Auzind tremurul necaracteristic vocii lui Liliane, Yvette se supuse. Păși în mijlocul grămezii de pânză și trase de marginile

cu sfoară până deasupra capului. Liliane înnodă sfoara strâns, apoi se auziră pași grei pe parchet.

În sac lumina era portocalie, iar aerul mirosea vag a mosc și transpirație. Văzu o umbră mătăhăloasă care se apropie de ea și își auzi respirația, rapidă și ușoară, apoi mârâitul bărbatului când o ridică și o aruncă peste ceea ce părea a fi un umăr imens și musculos.

Lumina scăzu în intensitate, simți că e coborâtă, apoi o orbi strălucirea când ieșiră din clădire. Cărăușul o așeză pe o podea tare și auzi cum se trântesc două uși în spatele ei. O camionetă? Se mișcau acum și nu avea de ales decât să se lase rostogolită dintr-o parte în alta la curbe. Din fericire, nu merseră mult până la destinație. Camioneta se opri din nou, se deschiseră ușile și fu scoasă iar, purtată la etaj și trântită pe ceea ce ghici că este un pat, fiindcă auzi scârțâit de arcuri sub greutatea ei.

Sfoara se dezlegă, iar Yvette trase în piept aer proaspăt și curat. Apoi văzu cine o eliberase. Vidar Lind.

— *Tu!* Cum?

Se îndepărtă târâș de el și scutură din picioare până se eliberă de sac.

— Ce se întâmplă?

Doar nu o adusese persoana de contact a lui Liliane drept în mâinile dușmanului.

Se uită înnebunită în jur. O mansardă mititică, un pat și un lavoar. O singură ieșire pe care o bloca Vidar.

— M-a trimis Liliane Dietlin.

Când ea rămase mută, cu ochii holbați la el, adăugă:

— Am venit să te ajut.

— La fel ca seara trecută? replică ea.

El rămase impasibil.

— Mi se pare că mă acuzi de ceva.

— Te-am văzut, şuieră ea. Te-am văzut cu bandiţii în faţa clădirii. Părea că te înţelegi de minune cu ei.

— A, asta era? se relaxă el. Ştii, o fată inteligentă ca tine n-ar trebui să tragă concluzii pripite.

Scoase o ţigară şi o lovi uşor de tabachera de argint. Apoi se aplecă să o aprindă şi suflă fumul.

— Unul ca mine e nevoit să se asocieze cu tot felul de oameni.

— Unul ca cine, mai exact?

Ridică din umeri.

— Să ştii că n-am timp de pierdut cu ciondăneli. Trebuie să îţi fac rost de documente, de bilete, de tot ce-ţi trebuie. Vei lua trenul spre Marsilia în noaptea asta, iar de acolo te va prelua un ghid care va traversa cu tine Pirineii în Spania.

— Spania?

Se resemnase că trebuie să părăsească Parisul, dar...

Îşi puse mâna pe a ei.

— Ai trecut printr-un şoc. Se întâmplă toate prea repede. Înţeleg, dar trebuie să îţi aduni puterile, Yvette. Toată lumea se bazează pe tine.

În sfârşit înţelese. Nu părăsea doar Parisul, ci Franţa. Şi nu se va mai întoarce decât după sfârşitul războiului, cine ştie când.

— Voiam să fiu aici, spuse, când în sfârşit reuşi să îşi stăpânească glasul. Voiam şi eu să fiu aici să mă bucur când câştigăm.

Eliberarea. Suferiseră atât de mult şi se străduiseră atât de tare.

Cum poate cineva să fie duplicitar, şi totuşi să aibă o compasiune atât de caldă în ochi?

— Ţi-ai jucat foarte bine rolul, Yvette. Acum trebuie să te gândeşti la alţii şi să faci ce e bine pentru ei.

O cuprinse un fel de fatalism. Viitorul îi fusese smuls din mână. Prea multe se întâmplaseră noaptea trecută ca să le poată cuprinde cu mintea şi să le facă faţă cu hotărârea ei obişnuită.

Se simțea încă amețită și îi era greață, iar durerea de cap revenise în forță. Își duse mâna la tâmplă.

— Nu mă simt bine.

Apoi îi pică fisa. Tizana. Făcu ochii mari.

— Catherine m-a drogat!

Vorbi atât de indignată, încât Vidar zâmbi.

— Cred că n-ai fi aici altfel.

Avea dreptate. Își amintea acum. Noaptea trecută fusese pornită să se răzvrătească. Acum nu mai era decât amorțită.

Vidar spuse:

— Stai aici. Nu te arăta deloc. Mă întorc când termin pregătirile.

O privi de sus, cu o intensitate ciudată în ochi. Se aștepta că o va atinge, va încerca să o îmbrățișeze. Însă probabil că îi interpretase corect starea de spirit, deoarece rămase cu mâinile pe lângă corp.

— Dacă vrei să pleci, nu te pot opri, Yvette. Dar te rog să faci ce-ți spun. Nu te caută nimeni încă, însă nu este decât o chestiune de timp.

GABBY

Ziua în care a plecat Yvette era atât de toridă și de înăbușitoare, încât arșița părea să palpite în trupul lui Gabby ca o ființă vie, accentuându-i calvarul. În timp ce muncea, pe chip i se formau bobițe de sudoare care alunecau și se amestecau cu lacrimile.

Jack plecase. Yvette plecase. Iar ea rămăsese să își ducă traiul ca și până atunci. Maman acceptase plecarea lui Yvette cu mult mai mult stoicism decât se așteptase Gabby. În ciuda eforturilor celor două fiice, Danique Foucher părea să le fi ghicit toate secretele.

Gabby însă abia mai putea să își vadă de treburi, atât de îngrijorată era din pricina celor doi fugari. Erau oare în siguranță? Existase un traseu prestabilit pentru Jack sau fusese nevoie de improvizații? Poate era deja sub arest, supus la cine știe ce brutalități. Iar ea mătura podelele și sorta scrisori, fără să aibă putere să îl ajute. Să fi fost Yvette pitită pe undeva prin Paris în așteptarea trenului de noapte? Puteau interveni atâtea...

Gabby lustruia balustrada pe casa scării când coborî Catherine, elegantă ca întotdeauna, cu o poșetă plic sub braț și cu o pălărioară șic pe cap. În ciuda zăpușelii, părea să se simtă confortabil în taiorul albastru și era calmă.

— Bună dimineața, Gabby.

Zâmbetul lui Catherine era prietenos, dar distant. Parcă nu ele comiseseră împreună toate ilegalitățile din seara precedentă.

A, firește. Misiunea. Cea pe care ar fi trebuit să o ducă la bun sfârșit Yvette.

Gabby se uită în jur, dar nu era nimeni care să le audă. O copleși un fatalism frate cu moartea. Se simțea bizar de liniștită și de împăcată.

— Nu vă duceți. Mă duc eu în locul dumneavoastră.

Catherine făcu ochii mari.

— Nu. Nici nu încape discuție.

— Nu mă știe nimeni. Nimeni nu o să urmărească ce fac.

O prinse pe Catherine de braț când femeia încercă să treacă pe lângă ea, o impertinență pe care nu și-ar fi permis-o cu o zi înainte.

În loc să o mustre, Catherine se aplecă spre ea și vorbi încet, în șoaptă.

— Întoarce-te la lucru, Gabby, auzi? Asta este treaba *mea*. Mă descurc.

Deasupra lor se deschise o ușă. Pocnetul tocurilor și zgomotul produs de ghearele câinelui pe pardoseală trădară identitatea

celei care ieșise. Catherine își smulse brațul din strânsoarea lui Gabby și plecă grăbită.

Mohorâtă, Gabby se uită după ea.

— Ai trecut cu vederea o pată, spuse o voce aspră și arțăgoasă. Și dă la o parte găleata aia, să nu se împiedice cineva de ea.

Gabby se întoarse și privi în sus către Madame Vasseur.

— Unde nu dă Domnul..., mormăi ea.

Dar se supuse ordinelor lui madame și șterse până și urmele lăsate de pudel. Oricum, va lăsa din nou urme la sosire. Le va șterge și pe acelea.

— Ies puțin, îi spuse Gabby mamei sale când reveni în *loge*.

Simțea nevoia să facă o plimbare. Poate se va duce în parc, unde se putea refugia de soarele arzător sub umbra copacilor. Sau poate pe malul râului, în speranța unei brize răcoroase?

Rătăci fără niciun țel, cu mintea amorțită încă de șoc și de durere. Nu era pentru prima oară că pierdea pe cineva drag. Tatăl ei. Logodnicul ei. De data aceasta era însă altceva. Moartea celor doi fusese tristă, dar nu neașteptată. Însă acum cele două persoane pe care le iubea cel mai mult pe lume îi fuseseră smulse fără niciun fel de avertisment... Nu știa cum să meargă mai departe.

— A, bună ziua, Gabby! Cum îți merge azi?

Zâmbitoarea, mereu voioasa Liliane Dietlin se repezi să o sărute pe ambii obraji. Apoi o prinse de braț și o strânse ca într-un fel de avertisment.

— Vino să bem o cafeluță. Îți fac cinste.

Uluită, Gabby intră cu Liliane într-o cafenea plină de soldați germani. Văzând expresia de pe chipul lui Gabby, Liliane izbucni în râs.

— Să știi că cel mai sigur loc este chiar în mijlocul lor.

Alese o masă unde putea să stea cu spatele la perete și să cuprindă cu privirea restul clienților.

— Să ne așezăm și să stăm de vorbă.

După ce comandară, Liliane se aplecă peste măsuță și o prinse pe Gabby de mână. Părea să știe că orice încercare de a o consola o va face să izbucnească în plâns, așa că nu spuse decât:

— Ce arșiță cumplită, nu-i așa? Dar mă bucur să te anunț că ambele pachete sunt în siguranță.

De ușurare, Gabby își înăbuși un suspin. Nu se terminase, dar măcar nu erau încă vești proaste.

Ochii lui Liliane sclipeau de compătimire.

— Dar nu, nu plânge, draga mea. Femeile ca noi trebuie să fie dârze.

Gabby dădu din cap și inspiră adânc, să se calmeze.

— Știu. Știu că trebuie.

Și brusc deveni conștientă că perspectiva de a-și continua traiul obișnuit de până acum o va scoate din minți dacă nu schimbă ceva. După noaptea trecută, se simțea gata de orice, de parcă nu i-ar mai fi păsat nici măcar de propria-i viață. După ce se păzise atâta vreme de pericole cu îndârjirea unui avar care își păzește comoara ascunsă, o cuprinse acum un sentiment de eliberare care mergea mână în mână cu deznădejdea.

— Vreau să fac mai mult.

Se auzi rostind cuvintele și nu-i veni să creadă că ies din gura ei.

— Sunt cel puțin patru apartamente goale în clădire. Și alte încăperi... șovăi. Sau e prea târziu?

— Deloc, spuse Liliane cu ochii strălucindu-i. Sunt atât de mulți tovarăși de-ai noștri care riscă să fie arestați în orice clipă. *Les Boches* se pregătesc de fugă și, ca șobolanii, sunt și mai fioroși acum că sunt încolțiți. Faci o faptă bună, Gabby. Foarte bună.

O privi înduioșată.

— Jack ar fi mândru de tine.

Liliane nu știa că pe Gabby o mână tocmai opusul curajului, iar Gabby nu avea de gând să o lămurească. Cineva atât de temerar nu avea cum să înțeleagă prin ce trecea Gabby.

Bău surogatul dezgustător de cafea dintr-o înghițitură. Inspiră adânc și expiră.

— Când începem?

Capitolul al douăzeci și treilea

Paris, iulie 1944

YVETTE

Când Vidar se întoarse peste câteva ore cu actele false și cu biletul de tren, Yvette îi spuse:

— Trebuie să ies puțin.

Era șase seara. Catherine probabil că își terminase misiunea și era în siguranță acasă. Yvette se ruga să fie așa, dar temeri cumplite o chinuiau. Era închisă în apartamentul acesta îmbâcsit, condamnată să aștepte, ceea ce îi înzecea neliniștea. Plecarea spre Marsilia cu trenul de noapte era aranjată, dar nu putea pleca fără să se convingă că nu i se întâmplase nimic lui Catherine.

Vidar oftă.

— Yvette...

— Trebuie să aflu un singur lucru. După aceea, plec.

— Ce anume trebuie să afli? Te ajut eu.

Se apropie de ea.

— După toate astea, tot nu ai încredere în mine?

Privirea lui, concentrată și sinceră, ar fi topit orice inimă, dar Yvette nu putea să uite că se înhăitase cu ticăloșii aceia de contrabandiști. Doar pentru că Vidar Lind era parte din rețeaua care ajuta fugarii lui Liliane, nu însemna că îi putea încredința orice informație despre celula de rezistență.

Spuse:

— Nu e vorba de încredere, ci de protocol. Nu e nevoie să știi. Drept care nu îți voi spune. Simplu.

Făcu un efort pentru a-și întoarce privirea.

— La urma urmei, sunt sigură că sunt multe lucruri pe care nici tu nu mi le spui.

— Nu e același lucru.

Se uită mânioasă la el.

— De ce? Pentru că sunt o fată proastă?

Conștiința că situația dezastruoasă în care se afla fusese provocată de propria-i imprudență îi înăsprea glasul.

Când el nu răspunse, adăugă încetișor:

— Am o pastilă. Mi-a dat-o Liliane. Deci nu ai de ce să te temi că te voi trăda. Dacă mă prind, o înghit. Și gata.

— Asta nu mă consolează deloc, draga mea.

Vidar întinse mâna spre ea și lui Yvette aproape că îi veni să creadă că îi pasă. Dar știa că, indiferent cât de mult ar fi ținut la ea, nu avea timp să o păzească toată seara.

Făcu un pas în spate să evite atingerea lui.

— Ai treburi importante care nu mai pot fi amânate. Înțeleg. Așa că, dacă nu ai de gând să mă legi sau să mă droghezi iar, va trebui să mă lași singură. Iar eu am să ies. Nu mă poți opri.

Vidar scutură din cap.

— N-are niciun sens să te lași prinsă, Yvette. Ce crezi că rezolvi? Ai făcut destul. Acum lasă-ne pe noi să luptăm în continuare.

Avea dreptate, dar nu o mai putea convinge logica. Simțea în oase că li se terminase norocul în seara precedentă, inclusiv lui Catherine. Că acest lucru se întâmpla tocmai acum, când Aliații erau la doi pași, când războiul era ca și câștigat, era și mai chinuitor.

Yvette nu se putea întoarce pe rue Royale, iar să o caute în văzul lumii pe Liliane la muzeul unde lucra ar pune-o pe aceasta în pericol. Așa că avea să încerce la Monsieur Arnaud. Nu se putea ca librarul să nu fi auzit ceva.

Când pătrunse în librărie prin intrarea din spate, nu era nimeni înăuntru, iar în ușă stătea o valiză. Tăcerea era oarecum prevestitoare de rele. Librăria părea o ființă care își ținea răsuflarea. Până când un fâșâit slab trădă prezența altei persoane.

— E în regulă, spuse ea încetișor. Sunt eu, Yvette.

Monsieur Arnaud ieși din umbră, din spatele unui teanc de lăzi.

— A, ești chiar *tu*.

Scoase batista și se tamponă pe frunte.

— Când ți-am dat eu permisiunea să folosești intrarea de serviciu?

— M-am gândit că e mai prudent.

Nu avea de gând să îl alarmeze și mai tare cu lămuriri în legătură cu primejdia în care se afla.

— Nu avem mult timp la dispoziție. Spuneți-mi. Catherine. E în siguranță?

Expresia de pe chipul lui a fost îndeajuns. Îmbătrâni aproape sub ochii ei. Scutură imperceptibil din cap. Răspunsul o izbi pe Yvette ca un pumn în stomac. Se îndoi din mijloc, încercă să vomite, dar nu mâncase nimic în ziua respectivă și nu simți decât gustul acru de bilă.

— Du-te de aici. Pleacă! Pleacă acum.

Monsieur Arnaud încercă să o gonească pe unde intrase.

— Dar cum? Ce s-a întâmplat? De ce au arestat-o?

— Nu știu. Tot ce știu e că au dus-o la comandantul celulei pe rue de la Pompe, pe ea și pe alți câțiva. Dacă ai minte, fugi cât mai poți.

Rue de la Pompe. Camera de tortură a lui Berger. Dacă au dus-o acolo pe Catherine...

O singură persoană o mai putea ajuta acum. Yvette ieși în fugă și se îndreptă către Ritz.

Regreta că nu are bicicleta și când ajunse la hotel era toată transpirată și ciufulită de la alergat. Însă portarul o recunoscu, deși nu-și mai amintea cum o cheamă. Îl salută și se îndreptă zâmbitoare către santinele.

Nu erau aceiași recruți care o tachinaseră în prima zi în care o vizitase pe mademoiselle. Erau mai în vârstă, soldați de carieră după cum arătau. Poate cei tineri fuseseră trimiși pe frontul rusesc, la fel ca prietenul lui Sabine și mulți alții care își petrecuseră permisiile delectându-se cu ce avea de oferit Parisul. În orice alt moment, poate că ar fi impresionat-o acest lucru, poate chiar i s-ar fi făcut milă de ei, dar acum nu se mai putea gândi la altceva decât că trebuie neapărat să o salveze pe Catherine.

Când unul dintre soldați îi cercetă documentele contrafăcute, își ținu respirația în spatele zâmbetului. Oare se vedea că sunt falsificate? Soldatul se apropie de tovarășul lui și îi arătă și lui cartea de identitate. O priviră lung amândoi timp de câteva clipe.

Nu au nimic cu tine, își spuse. *La toată lumea se uită la fel.* Deși inima îi bubuia în piept, gândul la Catherine și la ceea ce suferea cel mai probabil în acele momente o ajută să își păstreze calmul.

— Vă rog să mă lăsați să trec, spuse și afișă un zâmbet seducător care aducea mai degrabă cu o grimasă. Lui Mademoiselle Dulac nu-i place să aștepte.

Niciunul dintre bărbați nu îi răspunse la zâmbet. Până la urmă, cu un semn scurt din cap, soldatul îi returnă actele și îi

permise să treacă. Amețită de ușurare, Yvette urcă în grabă în camera lui Louise Dulac.

Da, era un risc, din mai multe motive. Ea și cu Louise nu se despărțiseră în cele mai bune relații. Însă Yvette se baza pe faptul că Louise nu va îndrăzni să o denunțe pe Yvette, de teamă ca aceasta să nu o trădeze. Activitatea lui Louise cu mesaje codificate și altele asemenea, oricare ar fi fost de fapt scopul, nu avea cum să fie în interesul lui Werner.

Gândul că Gruber însuși ar putea fi înăuntru o făcu să șovăie în fața ușii. Va trebui să găsească un pretext pentru care ar fi putut fi trimisă de la Lelong. Dacă i-ar fi venit ideea să aducă un pachet cu ea... Cât de mult timp părea că trecuse de când livra comenzi pentru faimosul creator de modă. Măiestria și frivolitatea delicioasă a creațiilor haute couture păreau să aparțină unei alte vieți.

Bătu și ușa se deschise. Camerista germană se uită cu ochii mijiți la Yvette, dar nu dădu niciun semn că ar ști că rivala ei este vânată de autorități. Nu că ar fi avut de ce să știe, firește. Cei ca Gruber nu își murdăreau mâinile cu arestarea și torturarea spionilor.

Yvette o privi impasibilă.

— Mademoiselle Dulac, te rog. Am un mesaj important din partea lui Monsieur Dior.

— Cine e? strigă Louise.

Apăru în ușa budoarului ca o adevărată zeiță a marelui ecran, îmbrăcată în niște pantaloni bej largi, cu talia înaltă, și o bluză crem, cu bijuterii de aur la încheietură și la gât. Îi aminti de hainele pe care le luase din garderoba lui Louise, pe care le pătase cu sângele revoluționarului.

Amintirea îi oțeli glasul.

— Am un mesaj de la Monsieur Dior, mademoiselle.

Dulac înclină din cap, iar Yvette o urmă în budoar. Închise ușa, dar știau că le pândește camerista germană.

— Ce mai faci, Yvette? întrebă actrița, luă un tablou înrămat în sticlă de pe perete și îl așeză pe birou. De mult n-am mai vorbit. Îți mulțumesc că mi-ai returnat perlele.

Yvette uitase de perle.

— N-am venit aici să depănăm amintiri.

Louise luă o foaie de hârtie și o așeză pe suprafața de sticlă a tabloului, ca scrisul să nu lase amprente lizibile. Îi întinse lui Yvette un creion subțire de aur și îi făcu semn să își scrie mesajul.

— Am fost foarte ocupată, spuse Yvette cu o voce tare și limpede. Pariziencele par să se refugieze în frumusețe, pentru a scăpa de război.

În același timp, scrise: „Catherine Dior arestată. Te rog. Ajutor."

Louise își aprinse țigara cu o brichetă de aur, inspiră adânc, apoi suflă fumul în aer. Scutură scurt din cap drept răspuns.

— La fel se întâmplă și în cinematografie. Orice numai să uităm.

„De ce nu?" scrise Yvette. Apoi, când Louise clipi din ochi și o privi fără să răspundă, adăugă: „Îmi datorezi ajutorul".

Chipul frumos al vedetei de cinema se înăspri când citi cuvintele acestea. Se aplecă, smulse creionul din mâna lui Yvette și îi mătură mâna de pe hârtie.

„G mă suspectează. Nu pot."

Continuară să vorbească despre evenimente și petreceri la care participase Dulac în timp ce făceau schimb de mesaje furioase.

„Dar e Dior. Sora lui Christian. Ai putea spune că e rugămintea lui."

„Nu sunt bine văzută. Nici Gruber. Nu merită riscul."

„Ai putea dacă ai vrea."

Ridică din umeri.

„Nu vreau." Apoi adăugă: „Vidar știe?"

„Posibil, dar nu i-am spus."

Ajunseră la capătul foii. Dulac o smulse de sub mâna lui Yvette, aprinse bricheta de aur şi dădu foc hârtiei. Se uitară cum se înalţă flacăra, apoi Louise o aruncă într-o scrumieră să nu îşi ardă degetele. O prinse pe Yvette de braţ şi o trase în baie, deschise robinetul ca zgomotul apei să îi acopere cuvintele.

— I-ai dat mesajul meu lui Vidar. Cel adresat bijutierului. Ai fost isteaţă. Dar de unde ştiai de noi doi? Nu pare genul care să se laude cu amantele lui.

Yvette simţi că se zdrobeşte ceva înlăuntrul ei. Până în acel moment, nici măcar nu bănuise. Deşi ar fi trebuit. Ar fi trebuit să ştie. Încercă să nu afişeze nicio expresie, dar durerea şi furia probabil că erau vizibile.

Louise exclamă încet.

— Nu ştiai! Vai de mine, am fost indiscretă. Dar Gruber devine din ce în ce mai bănuitor. De aceea a adus-o aici pe cameristă, ca pe un câine de pază.

Vorbise şoptit, abia perceptibil. Apoi închise apa şi adăugă cu voce tare.

— Iată. I-am ars scrisoarea. Spune-i să nu mă mai necăjească. Am flirtat puţin cu el, dar acum mă plictiseşte.

Yvette nu îşi dădu seama imediat că vorbise despre arderea scrisorii ca să explice mirosul acru de hârtie arsă care umplea acum budoarul. Femeia asta se gândea la toate, nu-i aşa? Iar Yvette era mereu cu un pas în urma ei.

Auzi din nou vocea lui Dulac, joasă, tăioasă, o şoaptă în ureche.

— Vrei să ştii care e numele adevărat al lui Vidar, Yvette? Heinrich Jäger-Hoffmann, Baron von Leitfeld. E austriac. Şi ofiţer al celui de-al Treilea Reich.

— Nu!

Protestul îi scăpă fără să vrea.

— Minţi.

Louise își duse degetul la buze. Îi făcea plăcere conversația, ochii îi sclipeau malițios.

Yvette începu să potrivească laolaltă fragmentele de informații. Heinrich. *Rick*. Îi spusese că îl cheamă Rick, dar nu și restul.

Dar atunci... cine primise mesajul pe care i-l înmânase Yvette? Pentru cine lucra acum? Raidul, bicicleta, asocierea cu banda lui Berger...

Se întinse după o altă bucată de hârtie să continue discuția silențioasă, dar Louise o prinse de încheietură cu o brutalitate surprinzătoare. Avea privirea rece și neîndurătoare.

— Cu bine, Yvette. Mă îndoiesc că ne vom revedea.

Yvette nu se putu întoarce la apartament. Nu voia să vadă chipul mincinos, perfid, al lui Vidar. Sub un nor negru de trădare și speranțe pierdute, rătăci prin oraș, fără să știe încotro se îndreaptă.

Poate că nu o denunțase nimeni. Poate că nici n-o va denunța nimeni. Doar Jean-Luc, Catherine și Liliane știau cum o cheamă. Dar era prea riscant. Trebuia să recunoască. Avusese dreptate Catherine. Nu avea de ales, trebuia să fugă din Paris, să o șteargă ca o javră hăituită, în timp ce Jean-Luc și Catherine, și mulți alții sufereau niște chinuri cumplite.

Se gândise că nimic nu putea fi mai rău decât conștiința vinovăției că o capturaseră pe Catherine. Dar dezvăluirile lui Louise Dulac despre Vidar îi spulberaseră curajul. Rătăci ca un copil al străzii până la ora plecării. Visurile pe care și le făcuse, că va contribui la luptă, se risipiseră în neant. Ajutase puțin, o scurtă perioadă. Ar trebui să se mulțumească cu atât, dar pe moment nu îi părea deloc îndeajuns. Mai ales față de sacrificiul pe care îl făcea Catherine. Și numai din pricina lui Yvette și a

dorinţei sale impulsive şi prosteşti de a salva un prieten care era şi mai prost, şi mai impulsiv decât ea.

Umblă până când cerul se acoperi de nori de furtună şi ploaia se porni cu picături dolofane, ca o pedeapsă. Pe măsură ce torentul se intensifica, fulgerele spintecau cerul. Rămase pe Pont Neuf privind ploaia cum ciuruie Sena ca pe un duşman. Cel puţin nu vor fi bombardamente la noapte.

În jurul ei toată lumea fugea să caute adăpost, dar ea îşi continuă mersul, cu părul lipit de cap, încercând să se convingă de adevărul spuselor lui Louise Dulac. Vidar Lind era de fapt ofiţer german. Atunci de ce nu purta niciodată uniformă?

Întâi îi spusese că e diplomat suedez. Apoi, pretinsese că face parte din rezistenţă...

O cuprinse o bănuială cumplită. Să se fi infiltrat în celulele de rezistenţă franceze pentru a le trăda? Dar atunci de ce oare o ajutase pe Yvette să fugă?

Aproape instinctiv, se pomeni pe avenue Matignon, lângă Casa Lelong. Nu se apropie de vechiul ei loc de muncă, în caz că Gestapoul trecuse pe acolo să o caute, aşa că merse mai departe şi dădu peste gangul unui atelier abandonat unde se refugia cu Jean-Luc în timpul pauzelor, în zilele ploioase. Se aşezau pe treapta tocită de piatră, Jean-Luc îşi aprindea o ţigară, bârfeau şi râdeau împreună. Bietul Jean-Luc! Şi Catherine... Yvette strânse pleoapele şi încercă să uite de durere.

Epuizarea fizică şi psihică e urmată adesea de amorţeală. Yvette depăşise capacitatea de a face faţă necazurilor. Singurul lucru cu care îi mai putea ajuta pe cei dragi era să stea departe de ei. Nu făcea niciun bine nimănui dacă rămânea la Paris.

Când se apropie ora de plecare a trenului, Yvette alergă prin ploaie până la gară. Oare va fi şi Vidar acolo sau a considerat că este o cauză pierdută când a constatat că a fugit?

Peronul era ticsit, gălăgios și plin de duhoarea trupurilor nespălate și pătrunse de ploaie. Dar îl zări pe dată, cu capul și umerii deasupra mulțimii de parizieni cocârjați și subnutriți. Cine era de fapt? Ce era? Și își dădu seama că nu va afla niciodată.

Indiferent de partea cui era, încercase sincer să o ajute. Cu timpul poate că avea să uite restul și să îl ierte, dar în momentul acela rana pe care i-o lăsase Louise Dulac era prea deschisă.

Yvette văzu că Vidar se uită după ea, că cercetează mulțimea de pe peron. Dar înainte să se întoarcă în direcția ei, femeia se aplecă să își ascundă fața și se urcă grăbită în tren.

Capitolul al douăzeci și patrulea

Paris, februarie 1947

GABBY

Gabby nu se mai simțise niciodată atât de lipsită de speranță. Pe tot drumul de întoarcere ținuse capul sus, deși întregul ei univers se năruise. Dar în ciuda imenselor ei eforturi de a se comporta normal, Yvette se purta cu ea de parcă ar fi fost una dintre creațiile delicate ale lui Monsieur Dior, care nu pot fi atinse decât cu mănuși.

Când ajunseră în sfârșit la Ritz și Yvette îi înmână hamalului valiza, Gabby dădu să o sărute pe sora ei de rămas-bun. Dar, ridicând poznaș din sprâncene, Yvette spuse:

— A, nu! Vii cu mine!

Înainte să poată răspunde, Yvette îi ceru hamalului să preia și bagajul lui Gabby, o prinse de mână și o trase după ea în hotel.

— O, nu, nu pot! se împotrivi Gabby.

— Dacă vrei să te târăsc cu forța pe scara principală de la Ritz, să știi că nu mă dau înapoi, spuse Yvette.

Gabby nu avu de ales și o urmă, ca să evite o scenă.

După ce hamalul lăsă valizele în apartament, iar Yvette îi dădu bacșiș, se întoarse către sora ei:

— Ai revenit mai curând. Maman nu te așteaptă decât peste o săptămână. De ce să nu îți iei o mică vacanță înainte să te întorci acasă?

Gabby admiră luxul din jurul ei; până și aerul avea gustul efervescent al șampaniei.

— Nu se poate.

Era genul de trai pe care nu îl va avea niciodată. La fel ca spectacolul de la Dior, o fascina, dar o și îndurera.

— Cum să nu poți!

Yvette se întinse și smulse bereta lui Gabby de pe cap. O azvârli pe una dintre nenumăratele măsuțe împrăștiate prin apartament.

— Un premiu pentru că ai fost o pariziancă cinstită în vreme ce femeile ca Louise Dulac trăiau ca niște regine.

Yvette se descălță și se îndreptă spre tava cu băuturi.

— Vrei un cocktail? Eu una am de gând să mă îmbăt *criță* în seara asta.

Prea obosită să mai protesteze, Gabby se prăbuși pe sofa și își scoase pantofii, unul câte unul. Flexă laba piciorului, examină un găuroi dizgrațios în prețiosul ei ciorap de lână și își zise că atât îi mai lipsea.

Yvette îi dădu un pahar și se ghemui lângă ea cu paharul ei în mână.

— Imediat sun să ni se aducă mâncare. Ce ai vrea?

Gabby tresări. Nici nu se putea gândi la mâncare. Nu cu acea zvârcolire sumbră pe care o simțea în stomac. Sorbi din martini și se înecă.

— E prea tare.

Dar în piept i se răspândea deja o căldură plăcută. Goli paharul şi i-l întinse lui Yvette să-i mai toarne.

Yvette luă paharul, dar nu se ridică imediat.

— Ce s-a întâmplat în Anglia?

Înţelegerea din ochii lui Yvette oglindea o durere poate identică, era ca şi cum ar fi tras de capetele unei funde. Legăturile în care se înfăşurase strâns Gabby se desfăcură dintr-odată şi suspină din toţi rărunchii.

— O, Gabby.

Yvette puse jos paharele şi o îmbrăţişă. Îi făcea atât de bine să fie cuprinsă de braţele surorii ei după răceala cu care o primise Jack. Gabby nu reuşi să plângă, dar rămase în braţele lui Yvette şi se complăcu în suferinţă. Întotdeauna fusese sora mai mare, cea înţeleaptă. Acum era ciudat şi destul de plăcut să fie ea cea care primeşte consolare.

— Biata mea Gabby, spuse Yvette şi o legănă ca pe un copil. Ai fost atât de puternică, atât de multă vreme. Îmi pare rău dacă s-a purtat urât cu tine.

Până la urmă, îi povesti totul. Despre Burnley, despre câini şi despre copii, dar mai ales despre răceala lui Jack. Gabby îi oferise inima, iar el o respinsese, o tratase mai rău decât dacă ar fi fost vreo cerşetoare de pe stradă.

— Nu înţeleg, spuse ea cu faţa îngropată în umărul lui Yvette. Înainte fusese atât de curtenitor şi de blând. Însă acum părea atât de mânios că nici nu suporta să mă privească.

— Este bărbat, deci un idiot când vine vorba de sentimente, spuse Yvette.

Gabby remarcă amărăciunea din tonul ei, dar nu spuse nimic.

— Îmi mai torni un pahar?

— Bineînţeles, spuse Yvette. Ridică cele două pahare de pe masă şi se îndreptă spre dulăpiorul cu băuturi. Dacă nu mâncăm ceva, o să ne îmbătăm. Şi o să ne fie foarte rău mâine-dimineaţă.

— Nu cred că mai contează, spuse Gabby, căreia nu-i mai păsa de nimic.

Șovăi.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus de Madame LaRoq.

Yvette oftă prelung și se frecă pe obraz.

— Încercai să mă protejezi.

Cugetă asupra trecutului, iar amintirile i se reflectau pe chip ca lumina flăcărilor.

— Cred că a fost moartea pe care și-a dorit-o, nu? Și-a adus prinosul pentru Franța.

Băură în cinstea lui Madame LaRoq apoi, după o scurtă ezitare, Gabby îi dădu, cu multă delicatețe, vestea morții lui Jean-Luc.

— A murit în cafenea, Yvette. În schimbul de focuri.

Yvette lăsă capul pe spate și închise ochii.

— Slavă Domnului. Slavă Domnului că a murit repede.

Mâna îi tremura. Ridică paharul la buze și bău.

— Și Monsieur Arnaud?

— A fugit prin Spania, la fel ca tine, dar Liliane a pierdut legătura cu el după război. Nu s-a mai întors.

Au stat de vorbă aproape toată noaptea. La un moment dat au comandat mâncare și a venit cineva să aprindă focul. Surorile au mâncat și au băut vin, au povestit și tovărășia dintre ele aproape că a compensat tot ceea ce s-a întâmplat în Anglia. Oare fusese nevoie să îl piardă pe Jack ca să o recâștige pe Yvette?

Gabby zăcea întinsă pe canapea, cu picioarele în poala lui Yvette, când abordă întrebarea care o frământase.

— Ce ai făcut la Londra cât timp am fost eu plecată?

Yvette rămase tăcută atât de mult timp, încât Gabby trebui să ridice capul să se asigure că nu adormise sau nu își pierduse cunoștința. Pe chipul ei se instalase o expresie foarte greu de interpretat. Gabby o înghionti cu piciorul.

— Ce e?

Yvette spuse, cu şovăială:

— M-am întâlnit cu Vidar.

— Cu Vidar Lind? Ce căuta el acolo?

— M-a urmărit.

— Serios?

Yvette nu părea nici flatată, nici fericită.

— Întotdeauna am fost sigură că îi place de tine.

— O, nu de asta, spuse Yvette. Vrea să se asigure că depun mărturie.

— Ah!

Gabby crezu că înţelege.

— E îndrăgostit de Louise Dulac, atunci?

— Nu cred.

Yvette începu să maseze piciorul lui Gabby cu degetele.

— E mai complicat de atât.

Şi Yvette începu să povestească, deşi Gabby avu impresia că omite anumite episoade.

— E austriac prin naştere, Gabby. Ofiţer nazist, dacă e să îi dau crezare lui Louise.

Yvette oftă.

— Am crezut că mă folosea să obţină informaţii şi colabora cu banda de pe rue de la Pompe. Dar el spune că era în slujba Aliaţilor. Nu ştiu ce să cred.

Rămase cu privirea împietrită, pierdută în foc.

— Mintea îmi spunea mereu că ceva nu se potriveşte, şi totuşi... şi totuşi când eram cu el simţeam că nu *poate* fi adevărat! Cum am putut să mă îndrăgostesc de duşman?

Gabby se ridică în capul oaselor şi piciorul îi alunecă dintre degetele lui Yvette.

— Asta ai crezut tu în tot acest timp?

Yvette întoarse capul.

— Ce? De ce? Ce ştii tu despre asta?

Gabby scutură uluită din cap. Cum a putut Yvette să rămână cu impresia asta? Dar, firește, plecase de la Paris înainte să înceapă luptele. Și era clar că nu citise niciuna dintre scrisorile lui Gabby. Se simți ușor jignită, dar acum era prea încinsă pentru a se mai preocupa de meschinării.

— O, draga mea Yvette, Vidar e erou de război! Nu ai știut? Este unul dintre cei care au salvat Parisul.

YVETTE

— Ce?

Yvette se frecă pe față, ca și când ar fi vrut să scape de confuzie. Băuse evident prea mult, dar nu credea că ar fi putut să înțeleagă nici dacă ar fi fost trează.

— Ai înnebunit, Gabby? Ce vrei să spui?

— Nu ți-a spus? întrebă Gabby. Asta înseamnă să împingi modestia la extrem.

— Ce să-mi spună?

Gabby se întinse după paharul cu vin.

— În august, după ce ai plecat, al Treilea Reich l-a adus pe generalul von Choltitz să preia comanda Parisului. Hitler însuși i-a comandat generalului să facă orașul una cu pământul, să arunce în aer podurile, Turnul Eiffel, toate monumentele noastre minunate.

— Am citit despre asta, spuse Yvette încet. Rezistența a salvat Parisul...

Gabby ridică mâna.

— Da, asta e varianta lui de Gaulle, dar a fost mai mult decât atât. Naziștii voiau să facă la Paris ce făcuseră la Varșovia. Să îl nimicească, să nu lase în urmă decât moloz. Consulul suedez a

fost cel care l-a convins pe general să întârzie punerea în aplicare a ordinelor lui Hitler. Nu numai atât, i-a oferit o cale să se predea în mod onorabil Aliaților fără să distrugă Parisul. Și știi cine a pus totul la cale? Discuțiile preliminare, negocierile diplomatice? Vidar, firește!

În capul lui Yvette suna ceva ca un clopot de biserică. Nu reușea să conceapă spusele lui Gabby.

— De ce firește? Nu e nimic firesc aici.

— Nu, dar *ascultă-mă*!

Gabby nu mai era femeia înlăcrimată care i se jeluise lui Yvette la începutul serii. Avea ochii strălucitori și plini de însuflețire și era gata să îi toarne în cap cu forța surorii sale informațiile.

— A fost ceva incredibil, o adevărată aventură, continuă ea. Eu nu am aflat decât de la Monsieur Dior, care a aflat de la consulul însuși, dacă îți poți imagina. Vidar a venit să mă vadă după eliberare și nu a scos o vorbă.

— Nu mă surprinde, spuse Yvette sec.

Reticența lui încăpățânată exacerba toate conflictele dintre ei.

Gabby ridică un deget să îi facă semn să tacă.

— *Oricum*, generalul nu putea pur și simplu să dea ordin trupelor să se retragă, deoarece Hitler îi ținea familia ostatică la Berlin. Dar a căzut de acord să nu bombardeze Parisul dacă Aliații intrau în capitală în următoarele patruzeci și opt de ore. Mesajul nu îi putea fi transmis altfel generalului Patton decât dacă i-l ducea cineva personal pe câmpul de luptă, cu mașina, iar Vidar s-a oferit să o facă.

— Ce nebunie, spuse Yvette.

Îi venea să râdă amintindu-și că Vidar îi spusese odată că e un birocrat îngropat în hârtii!

Gabby dădu din cap.

— Vidar, împreună cu alți câțiva, au plecat cu mașina ambasadei, mai întâi la Versailles, ca să-i convingă pe germani că au

permisiunea să treacă pe teritoriu inamic. După asta, a trebuit să traverseze un teritoriu al nimănui, înțesat de mine. Nu au sărit în aer doar pentru că un soldat german s-a aruncat pe capota mașinii să îi avertizeze și apoi i-a ghidat pe terenul minat.

Aici, Yvette o întrerupse.

— Stai puțin. Înainte să continui, cred că am nevoie de ceva mai tare.

Lăsă jos paharul gol și se duse la dulăpiorul cu băuturi să își toarne niște coniac dintr-o carafă de cristal. Distinsul și imperturbabilul Vidar Lind — sau Rick, sau cum i-o zice — aventurier ca în filme? Când își aminti de acuzațiile pe care i le aruncase, i se făcu greață. Se așeză pe canapea lângă Gabby și își strânse picioarele sub ea, apoi bău pe nerăsuflate, lăsând fierbințeala alcoolului să îi inunde tot corpul.

— Continuă.

— Ei, până la urmă au ajuns la generalul Patton cu mesajul că Parisul nu poate fi salvat decât dacă Aliații își schimbă planurile și pătrund în oraș înainte ca generalul Choltitz să dea ordin să fie aruncat în aer.

Deci Gabby nu exagerase. Vidar salvase într-adevăr orașul.

— Of, Doamne.

Simțea un gol în piept. Cum l-a putut judeca atât de greșit?

— Iar când Aliații au pătruns în Paris, Vidar mărșăluia în rândurile lor, în uniformă britanică, sfârși Gabby, aparent neobservând stânjeneala lui Yvette. Dar asta nu e tot, Yvette. A făcut tot ce i-a stat în puteri să ne ajute să o salvăm pe Catherine. Nimeni n-ar fi putut face mai mult.

Pe chipul lui Yvette curgeau lacrimi de remușcare. Îi venea să se ascundă și să moară. Nu numai pentru că îl nedreptățise atât de tare, ci pentru că acum era nevoită să se confrunte cu adevărul: ea o trădase pe Catherine, numai ea singură. Dacă nu

s-ar fi dus la întâlnirea de la Place du Trocadéro în locul lui Yvette, bandiții lui Berger nu ar fi arestat-o.

— Dar nu e adevărat, protestă Gabby când Yvette reuși să explice de ce este atât de necăjită. Asta ai crezut? O, biata mea Yvette!

Gabby o strânse în brațe, apoi se trase înapoi să-i șteargă lacrimile, dar Yvette nu voia să se lase consolată. Nu merita.

— Circuitul din care făceai parte a fost trădat, Yvette, spuse Gabby. A fost arestat conducătorul, Jean Desbordes, iar ceilalți au căzut ca piesele de domino, unul după altul.

O scutură pe Yvette de umeri de parcă așa ar fi putut vărsa adevărul în ea.

— Draga mea, dacă nu ar fi arestat-o pe Catherine la Place du Trocadéro, ar fi arestat-o a doua sau a treia zi. Cineva din rețea a dat mai multe nume. N-a avut nimic de-a face cu tine.

Logica era de necontestat, dar nu diminuă cu nimic sentimentul vinovăției lui Yvette. Poate că Gabby nu putea înțelege. Nici Yvette însăși nu înțelegea. Catherine, atât de loială și de curajoasă, nu le trădase nici pe Yvette, nici pe Liliane și nici pe altcineva în fața monștrilor de pe rue de la Pompe, nici măcar sub tortură. Asta o făcea să se simtă și mai groaznic.

— Te rog, Yvette, spuse Gabby. Nimeni nu dă vina pe tine. Nici tu nu ai de ce.

Yvette prinse fața lui Gabby între palme și o sărută pe amândoi obrajii.

— Ești așa o soră bună că îmi spui toate astea. Dar nu mai pot să vorbesc despre asta. Trebuie să... trebuie să mă culc și să nu mă mai gândesc la nimic.

Se simțea bătrână și stoarsă, istovită de regrete. Dar un singur lucru nu regreta: că a refuzat cererea în căsătorie a lui Vidar. În mod evident, era mult prea bun pentru ea. Și nici nu îi spusese că o iubește. Dar vai, ce-și dorea să îi ceară iertare pentru greșelile

comise, pentru ceea ce îi spusese. Și încercase să o ajute pe Catherine... Nu mai putea suporta gândul.

— Ești bună cu mine, murmură când mâinile puternice, dar blânde, ale lui Gabby o acoperiră până la bărbie. Iar eu am fost atât de egoistă, nu ți-am citit scrisorile și...

— Dormi, spuse Gabby.

După câteva minute, Yvette simți cum se înclină salteaua când Gabby se băgă în pat lângă ea.

În ziua următoare, Yvette nu o lăsă pe Gabby să tragă draperia până la prânz. Din când în când deschidea un ochi și o privea pe sora ei care moțăia alături. Ce frumos că erau din nou împreună, de data asta fără să se ciondănească. Se ajutau una pe alta la greu, ele două împotriva întregii lumi.

Yvette nu prea avea ce face în legătură cu propriile necazuri, dar poate că găsea o cale să o ajute pe Gabby. În timp ce sora ei dormea încă, Yvette scotoci prin lucrurile ei și găsi cartea de vizită a lui Audrey cu adresa și numărul de telefon. Le notă și puse la loc cartea de vizită în poșeta lui Gabby. Va repara relația ei cu Jack. Nu prea știa cum, dar va încerca.

Până la urmă comandă micul dejun în cameră și se pregăti să plece la proba de la Dior. Munca o va ajuta să treacă peste toate.

— Ce vei face azi? o întrebă pe Gabby.

— Vreau să fac o baie lungă, lungă, apoi să mă plimb pe malul Senei, spuse Gabby, mohorâtă.

— Sper că n-ai de gând să te arunci în fluviu? Atunci degeaba mai faci baie înainte.

— Bineînțeles că nu. Sunt o bună catolică, dacă vrei să știi.

Dar gluma cea macabră reușise să o înseninze întrucâtva pe Gabby.

Înainte să plece, Yvette își retușă machiajul în oglinda de deasupra șemineului și o surprinse pe Gabby cum își freacă de obraz halatul luxos și moale cu un gest rar pentru ea, de plăcere senzuală.

— Nu te duce acasă, spuse Yvette. Rămâi aici cu mine până se termină procesul.

— Nu, nu pot.

Gabby ridică din sprâncene.

— Deci ai totuși de gând să depui mărturie?

— Da.

Firește că va depune mărturie, și nu numai atât, va confirma pe cât se va putea declarațiile lui Louise. Dacă Vidar a fost de partea Aliaților, atunci și Louise Dulac lucra pentru ei. Era o ușurare să constate că instinctele nu o trădaseră în legătură cu aceste două personaje atât de complicate. Acum îi putea lua apărarea lui Louise, încredințată de nevinovăția ei. Nu fusese doar nevinovată, ci un agent temerar și calculat al Aliaților, așa că nu mai conta cât de urât se purtase față de Yvette.

Își luă mănușile și poșeta.

— Trebuie să mă duc la lucru.

Apoi se aplecă și o sărută cu căldură pe Gabby pe obraz.

— Sper că te răzgândești. Mă bucur că ai rămas cu mine peste noapte.

Paris, august 1944

GABBY

De multe zile, chiar de săptămâni în șir Gabby trăia într-o stare permanentă de surescitare și teamă, încât începuse să i se pară aproape normală.

Nici când fusese preocupată la maximum de îngrijirea lui Jack nu își neglijase atât de mult îndatoririle ca în această lună iulie. Vestea morții lui Jean-Luc ajunse la ea la câteva zile după plecarea surorii ei și nu se înfățișă nimeni la ușă să întrebe de Yvette. Ce să însemne asta? Că bandiții lui Berger nu o torturaseră pe Catherine? Că era deja moartă?

Gabby nu mai putea face nimic pentru sora ei, însă în aceste săptămâni de îngrijorare și chin l-a sprijinit îndeaproape pe Christian Dior, care a încercat toate căile posibile de a o salva pe Catherine.

Îi venea să se ducă drept în bârlogul lui Berger, să îl confrunte și să îi ceară să o elibereze fără întârziere pe Catherine, dar era prea periculos. Nu ar fi reușit decât să atragă și mai mult atenția asupra imobilului de pe rue Royale, să le dea prilej să organizeze alte raiduri, ba chiar să o aresteze și pe ea. Iar acum că în apartamentele goale adăpostise alți trei fugari, nu își putea permite una ca asta. Și oricum, unul ca Berger nu ar fi ascultat de ea. Nu îndrăznea nici măcar să îl abordeze pe Rafael și să afle de la el ce îi făcuseră lui Catherine. Nu mai exista nicio speranță...

— Trăiește!

Christian Dior o găsi pe Gabby în curtea interioară într-o dimineață de august și o strânse puternic de mâini cu ochii în lacrimi.

— Tocmai am auzit că a fost dusă de pe rue de la Pompe la Fresnes.

— O, monsieur! exclamă Gabby, încercând să nu leșine de ușurare.

În sfârșit, scăpa de certitudinea și oroarea suferințelor lui Catherine, de spaima că va fi ucisă de monștrii aceia de pe rue de la Pompe. Fresnes era o fortăreață, un loc cumplit, mohorât, dar măcar era o închisoare legală și nu o cameră de tortură în

care își făcea de cap o gașcă de nelegiuiți. Dacă era la Fresnes, puteau încerca să aranjeze eliberarea ei pe canale oficiale.

Gabby apelă la toate cunoștințele pe care le avea, o întrebă până și pe Madame Vasseur dacă nu cunoaște pe cineva care ar putea interveni în favoarea lui Catherine. De data aceasta, madame nu îi răspunse cu aciditatea ei obișnuită. Se posomorî și scutură din cap.

Gabby se gândi și la Vidar Lind, la diplomatul suedez, și încercă în van să ia legătura cu el. Secretara care răspunse la telefon îi spuse că e plecat în delegație și nu știe când se va întoarce. Părea un moment bizar să plece din Paris, dar Gabby nu mai află nimic altceva, deși renunță la orice urmă de politețe și o supuse pe tânără unui adevărat interogatoriu.

Ceru chiar să i se facă legătura cu cineva „de sus", deși habar nu avea cu cine anume, și nici de ce i-ar fi răspuns la întrebări persoana respectivă. Secretara însă nu se intimidă și își exprimă politicoasă regretul că nu poate satisface solicitarea lui Gabby.

— Vă rog, vă rog să îi transmiteți mesajul meu de îndată ce va fi posibil, spuse Gabby. Avem nevoie de ajutorul lui.

Oare mai fusese vreodată august atât de încins? Gabby nu-și mai amintea și, așezată alături de Monsieur Dior în antecamera consulului suedez, simți că o sugrumă cămașa încheiată până sus. Lamelele ventilatorului electric nu făceau decât să mute dintr-o parte în alta aerul fierbinte.

Bietul Monsieur Dior, atât de meticulos îmbrăcat în costumul subțire de vară, părea pe punctul de a-și da sufletul.

Gabby îi zâmbi vag.

— E cea mai bună șansă de până acum.

Monsieur Dior dădu din cap și clipi. Părea foarte obosit. Trecuse mai mult de o lună de la arestarea lui Catherine, iar

Christian umblase fără odihnă pe la toate cunoștințele și se rugase de toată lumea care ar fi putut avea cea mai mică influență să încerce să o elibereze pe iubita lui soră. Dar nimeni nu îl putea ajuta.

Într-o zi trecu pe la *loge* Vidar Lind să le dea vestea că Yvette ajunsese cu bine în Spania. Gabby îl îmbrățișă plină de recunoștință. El izbucni în râs, își puse mâinile pe umerii ei și spuse:

— Ce, ați avut vreo îndoială că micuța scorpie va scăpa tea-fără? E de o dârzenie aparte.

Gabby scutură din cap și zâmbi printre lacrimi. Deși nu auzise nimic de la Yvette, simțea în sufletul ei că trăiește. Simțea furia lui Yvette cum răzbate până la ea de dincolo de munți.

— Nu a scris?

— Nu, dar să nu vă supărați pe ea, spuse Vidar. Este haos peste tot. Și nimeni nu merită să își riște viața pentru a trece o scrisoare peste graniță.

Continuară să vorbească despre situația de la Paris. După cum avertizase Catherine, mai mulți membri ai rezistenței fuseseră prea nerăbdători să aștepte invazia Aliaților. Pe străzi se duceau din loc în loc lupte. Nimeni nu se mai simțea în siguranță.

— Cu voia lui Dumnezeu, se va sfârși curând, murmură ea.

Vidar se ridică în picioare.

— Mi-a făcut plăcere să vă revăd, mademoiselle, dar trebuie să mă întorc.

În decursul conversației, Vidar se purtase fermecător, ca de obicei, dar ochii îi erau atât de sfârșiți de parcă nu mai dormise de săptămâni întregi. Gabby se întrebă ce făcuse în timpul acesta? Misiuni secrete? Nu îi venea să îi îngreuneze situația cu încă o problemă, dar pentru Catherine descoperise că renunțase la toate rezervele.

Gabby își netezi fusta.

— Monsieur, mă întreb dacă mă puteți ajuta cu încă ceva...

Se dovedi că poate. De fapt era tocmai persoana cea mai potrivită să o ajute, deoarece chiar în ziua respectivă urma să aibă o întrevedere cu consulul suedez. Monsieur Nordling negocia cu naziștii eliberarea anumitor prizonieri. Era singurul care o putea salva pe Catherine.

— Voi aranja o întrevedere, promise Vidar.

Nu mai rămase să asculte mulțumirile ei venite din inimă și dispăru la fel de brusc precum sosise.

Ușurată că va veni în curând salvarea, Gabby izbucni în plâns.

— Ce s-a întâmplat?

În prag se ivi Maman cu cârpa și găleata. De când cu raidul, începuse să își reia vechile îndatoriri de portăreasă. Gabby nu putea decât să fie recunoscătoare. Era mult prea ocupată să aibă grijă de fugarii ei și să îl ajute pe Monsieur Dior în încercarea de a o elibera pe Catherine.

— O, vești bune! abia îngăimă Gabby, când reuși în sfârșit să vorbească. Două vești foarte bune, Maman.

Iar acum, așa cum promisese Vidar, aștepta alături de Monsieur Dior să fie primiți de consulul suedez.

În final se deschise ușa care dădea în sanctuarul lui Monsieur Nordling și săriră amândoi în picioare. Gabby simțea ce tensionat este Monsieur Dior în timp ce schimbă politețuri cu asistentul consulului. Fură conduși într-un birou foarte spațios, deși mobila era neașteptat de practică. Era limpede că masa nu e acolo doar de ornament, iar pe dulapul voluminos și uzat de pe peretele din spatele lui se vedea că este folosit frecvent. Omul însuși era corpolent și cu o înfățișare distinsă, cu pleoapele lăsate și o mustăcioară subțire. Lui Gabby îi părea că duce pe umeri greutatea întregii lumi. Ce amabil din partea lui să își facă timp pentru ei.

— Vă rog să luați loc, spuse consulul, termină de scris ceva și puse capacul la stilou. Am trimis după dumneavoastră fiindcă

se pare că avem noroc. Am reușit să obțin ca Germania să predea Suediei prizonierii politici care se află încă pe sol francez.

Gabby și Monsieur Dior se uitară unul la altul și scoaseră exclamații de ușurare și fericire.

Consulul adăugă:

— Însă mă tem că după multă tevatură am descoperit în dimineața aceasta că Mademoiselle Dior se află deja în tren, în drum spre Germania.

— Vai, nu! exclamă Gabby.

Monsieur Dior păli atât de tare, încât Gabby se temu că o să leșine.

— Nu o putem scoate de acolo?

Consulul ridică mâna.

— Chiar acum sunt la Bar-le-Duc. Am fost asigurat că dacă dau telefon șefului de gară înainte de ora paisprezece și patruzeci și cinci de minute, o putem da jos din tren. Am dispus să se dea telefon. Nu avem mult timp și știm cât de mult țin germanii la punctualitate. Să ne rugăm să nu fie prea târziu.

Ridică privirea și își strigă secretarul prin ușa deschisă.

— Olsson! Ai prins legătura?

— Încă nu, domnule, răspunse Olsson. Este ocupat. E posibil ca rezistența să fi tăiat liniile telefonice. E un haos îngrozitor în regiune.

— Încearcă din nou! spuse Monsieur Nordling. Și nu te lăsa până nu reușești.

În tăcerea tensionată răsuna din când în când pârâitul îndepărtat al mitralierelor. Gabby nu putea sta locului. Sări de pe scaun și începu să se învârtă prin încăpere, nepăsându-i dacă se cuvine. Bărbații se uitau țintă la telefonul strălucitor și negru de pe biroul consulului.

Cu un clinchet surd, metalic, ceasul, fixat ca toate ceasurile din Franța după ora Germaniei, bătu sfertul de oră: trei fără un sfert.

— Olsson! se răsti consulul. Avem legătura?

— Nu, domnule. Mă străduiesc.

Gabby nu reuși să identifice momentul când i se frânse inima. Speranța se topi pur și simplu până nu mai rămase nimic din ea. Acele ceasornicului se învârteau încet, inexorabil, și ei nu reușeau nicicum să prindă legătura pentru a opri trenul. Îi venea să zbiere la Olsson să își facă treaba așa cum se cuvine. În tăcere, se rugă lui Dumnezeu să întoarcă arătătoarele timpului, să le dea o a doua șansă...

— Domnule! Avem legătura.

Consulul smulse receptorul de pe furcă și începu să vorbească în germană. Atenția lui Gabby era atât de concentrată asupra lui, încât nu îi scăpă nicio schimbare de expresie, niciun gest și, pentru fiecare în parte, încercă să deducă ce ar putea însemna pentru Catherine. Dar după un timp Nordling puse jos receptorul, îi întâlni privirea și scutură scurt din cap.

Catherine era pierdută. Trenul părăsise Franța și trecuse granița în Germania. De acolo nu se mai putea elibera niciun prizonier. Monsieur Dior rămase stană de piatră.

Fuseseră atât de aproape. Iar acum, din pricina câtorva minute, se poate să nu o mai revadă niciodată pe Catherine. Înlăuntrul ei explodă furia.

— Blestemații!

Blestemații de naziști, cu eficiența lor necruțătoare, cu încăpățânarea lor de a respecta cu inflexibilitate regulile.

Focuri de armă, mai apropiate acum, tulburară tăcerea grea care se așternuse în urma exclamației ei.

Telefonul lui Monsieur Nordling începu din nou să sune. Gabby îl atinse pe Monsieur Dior pe braț.

— Să mergem, monsieur. Consulul este foarte ocupat.

Trebui să repete îndemnul. Monsieur Dior ședea nemișcat, buimăcit că nu reușiseră, că o pierduse pe Catherine pentru totdeauna. Aliații erau foarte aproape de Paris, dar aveau să sosească prea târziu pentru a o mai putea salva pe ea.

Capitolul al douăzeci și cincilea

Paris, februarie 1947

GABBY

Yvette plecă la serviciu în timp ce Gabby își umplea cada.

— Să îți faci de cap, o îndemnă zâmbind. Comandă ce vrei.

Dar o inimă frântă te face să înțelegi mai bine decât orice altceva cât de puțin contează luxul. Gabby se îmbăie, se îmbrăcă și își făcu valiza. Apoi se duse la biroul elegant de lângă fereastră și îi scrise lui Yvette un bilet.

Draga mea soră,

Am inima grea. Știi bine. Aș da orice ca excursia în Anglia să fi avut un deznodământ mai fericit pentru noi amândouă. Dar voi rămâne mereu recunoscătoare măcar pentru un lucru. Am regăsit-o pe sora mea. Te iubesc, Yvette. Să nu uiți niciodată.

Gabby

Îl refuză pe portarul care se oferi să cheme un taxi și porni pe jos spre rue Royale, dar pe drum coti către fluviu.

Jack nu o dorea și nici nu o va dori vreodată. Valiza atârna greu, iar aerul părea înăbușitor, lipicios, aproape sufocant, în ciuda gerului mușcător. De ce se spunea că orașul acesta este atât de romantic? Pentru ea era ditamai închisoarea, iar apartamentul portăresei de la nr. 10 celula ei proprie.

Traversă cu mers greoi grădinile Tuileries și merse de-a lungul cheiului până pe Pont des Arts. Sena era întunecată și amenințătoare sub cerul înghețat. Minunatele palate și muzee înșirate de o parte și de alta a fluviului păreau sumbre și ostile. Se opri în mijlocul podului și ridică ochii spre Turnul Eiffel, iar viața îi păru la fel de goală și deșartă ca faimosul monument.

— Nu mi-a mai rămas nimic.

Ce bine ar fi fost dacă nu ar fi lăsat-o pe Yvette să răspundă atunci la telefon. Ar fi fost mult, mult mai bine să creadă că Jack e mort decât să știe că trăiește, însă e atât de deplorabil de plin de defecte.

Băgă mâna în buzunarul paltonului și scoase caseta de catifea cu medalia. Apoi ținti punctul unde vârful Turnului Eiffel se înfigea în cer și azvârli medalia, cu casetă cu tot, cât de departe putu. Nici măcar nu auzi pleoscăitul când caseta se izbi de apa vălurită a fluviului.

Când ajunse la *loge*, o găsi pe mama ei așezată pe podea, înconjurată de teancuri de scrisori. Fredona — fredona de-a dreptul! — o melodie veselă în timp ce le sorta, ridicând plicurile rând pe rând în lumină. Ceainicul clocotea și fluiera. Oare se folosise de aburi să deschidă unele dintre scrisori? Ce să mai zicem de Yvette; mama era spioana cea mai pricepută a familiei.

Odinioară, Gabby s-ar fi grăbit să își reia ocupația pe care și-o impusese singură, însă își duse valiza în dormitor, apoi reveni să salveze ceainicul clocotitor și să își prepare o tizană.

— Te-ai întors, deja?

Danique continuă să sorteze scrisorile.

— Da, ne-am întors mai repede.

Lui Gabby nici măcar nu-i mai venea să o dojenească pe mama ei că își bagă nasul în viața privată a locatarilor. Se simțea ruptă de tot și de toate, îndepărtată de această existență meschină. Se așeză în fotoliul preferat al lui Danique și se uită la ea cum lucrează.

Mama ei o măsură din priviri de parcă ar fi avut intenția să îi spună ceva, dar se răzgândi. După câteva minute, ridică o scrisoare.

— Pentru tine, Gabby. De la domnișoara Dior.

Lui Gabby îi săltă inima în piept.

— De la Catherine?

Luă scrisoarea și se refugie în dormitor, sfâșiind din mers plicul subțire.

Tremurând toată, își aruncă ochii pe scris. Exclamă și își puse mâna la gură, recitind iar și iar scrisoarea, nevenindu-i să creadă.

Dragă Gabby,

Sper că ești bine sănătoasă. La Callian ne pregătim de primăvară, câmpurile sunt un covor de trandafiri și toată ziua culegem flori în lumina soarelui. E o asemenea bucurie pentru mine să îngrijesc florile care i-au oferit atât de multă plăcere mamei mele în grădina de la Granville și să furnizăm esențe de parfumuri marilor case de modă precum Dior.

Afacerea se dezvoltă cu rapiditate și constat că am nevoie de un administrator — de cineva de încredere — care să țină contabilitatea și să se ocupe de alte sarcini administrative. Postul include și locuință, mai bine zis o căsuță, și aș vrea să ți le ofer ție pe amândouă.

Îmi dau seama că nu e ușor să părăsești Parisul și mă întreb dacă ai dori să petreci vara aici, la mine. M-aș bucura tare mult dacă ai veni, împreună cu Yvette. Îi poți spune că am aranjat cu fratele meu să își poată lua concediu dacă dorește să te însoțească. Așa vei putea vedea cum merge afacerea și dacă ți-ar conveni să accepți...

Iată. Șansa ei de a părăsi Parisul, de a o lua de la început. Gabby se duse la mama ei și îi întinse scrisoarea să o citească și ea.

Danique își aruncă ochii pe scrisoare.

— Dior! Dior! Se amestecă mereu în viața noastră.

Dar nu putea ascunde un mic zâmbet. Inspiră adânc, apoi dădu hotărât din cap și îi întinse înapoi scrisoarea lui Gabby.

— Cred că ar fi bine să te duci. Și acceptă și postul.

— Ce?

Lui Gabby nu-i venea să creadă.

— Dar îndatoririle mele de aici? M-ai lăsa să plec?

Maman o atinse pe Gabby pe obraz.

— Ești femeie în toată firea. Poți să decizi ce e mai bine pentru tine. Dacă n-ar fi fost războiul, oricum te-ai fi măritat și m-ai fi părăsit de mult.

Gabby se uită în jur, uluită.

— Dar imobilul?

Mama ei chicoti.

— Am fost portăreasă ani buni înainte să mă înlocuiești tu. Pot să îmi reiau treburile.

Oftă.

— Când a murit tatăl tău... Știi, am muncit pentru că era mai ușor decât să fac față durerii — durerii tale, a lui Yvette, a mea — și îmi pare rău.

Făcu un gest amplu cu mâinile.

— Apoi a venit războiul şi am avut şi mai mult de muncă, şi am muncit până la epuizare. Iar tu erai atât de capabilă, Gabby, şi, după ce l-ai pierdut pe Didier, aveai nevoie de ceva, aşa cum am avut eu nevoie când a murit Papa. Şi apoi ne-am obişnuit aşa.

Danique dădu din umeri.

— Dar a trecut mult timp de atunci. Zilele astea am fost singură şi trebuie să spun că mi-a făcut plăcere. M-am simţit din nou tânără.

Îşi drese glasul, de parcă ar fi fost ruşinată că a mărturisit atât de multe.

Gabby era pe punctul de a se împotrivi, apoi închise gura. Mama ei îşi dorea să îşi reia îndatoririle. Se bucura pentru şansa oferită lui Gabby. Suspină încântată şi spuse:

— Mulţumesc, Maman. Mulţumesc.

O îmbrăţişă strâns pe Danique şi o sărută, apoi se repezi să îi răspundă lui Catherine.

Când deschise mapa de piele, privirea îi căzu pe povestea pe care o scrisese şi o ilustrase după spectacolul Dior. O scoase şi o răsfoi, zâmbind uşor la vederea unora dintre desene. Apoi scoase hârtia de scrisori şi începu să scrie.

YVETTE

La Dior a doua zi după-amiază, Yvette avea cliente de care să se ocupe şi probe la care să ia parte, dar mintea nu-i stătea la modă.

Trebuia să îi scrie lui Audrey despre Gabby şi Jack. Şi mai era şi Vidar. Simţea nevoia să îl vadă, măcar pentru a-şi cere scuze că îl nedreptăţise atât de cumplit, şi să îi mulţumescă pentru eforturile făcute pentru Catherine. Dar după dimineaţa aceea

groaznică de la Londra, probabil că nu-l va mai vedea niciodată. Iar acum începuse procesul lui Louise Dulac, iar mărturia lui Yvette va trebui să aibă loc a doua sau a treia zi. Iar Monsieur LeBrun spunea că nu se știe niciodată dinainte cât va dura.

Prin imensele ferestre de mansardă ale atelierului pătrundea soarele după-amiezii de iarnă, iar Marie se urcase pe un scaun să lase să cadă peste Yvette rochia Chérie, care o învălui ca o cascadă cernită din jupoane de tafta și mătase plisată. Yvette se simți ca o prințesă dintr-un basm după ce croitoreasa o încheie până sus, dar încântarea îi pieri treptat, deoarece în atelier era foarte frig, în ciuda soarelui, iar proba părea că se întinde la nesfârșit.

— Ești prea slabă, Yvette, se plânse Marie în timp ce prindea cu ace de gămălie un pliu pe corsajul care trebuia strâmtat.

Croitoreasa avea probabil dreptate; Yvette mâncase din ce în ce mai puțin de când sosise la Paris. Oare reveneau și obiceiurile de pe timpul războiului, odată cu amintirile? Avea să comande un festin în seara aceea, pe care îl va savura până la ultima îmbucătură. Yvette zâmbi în sinea ei. Ce se va mai supăra Marie dacă va trebui să desfacă din nou pliurile!

Atenția i se îndreptă către agitația care venea dinspre casa scării. Toată lumea se uita într-acolo cu urechile ciulite. Oare venea Monsieur Dior? Yvette se îndreptă din spate, sperând că îi va plăcea cum îi vine rochia.

Dar bărbatul care dădu buzna în mijlocul croitoreselor ocupate nu era *le patron*, ci juristul cel tânăr.

— Monsieur LeBrun!

Yvette prinse mâinile lui Marie și le îndepărtă de corpul ei, apoi ieși în întâmpinarea juristului.

— Nu aveți voie aici.

Tânărul gâfâia atât de tare după ce urcase în fugă scările, încât abia mai putea vorbi. Era roşu tot la faţă. Până şi scalpul vizibil sub cărarea trasată cu mare precizie era roşu.

— S-a întâmplat ceva cu procesul? îl întrebă.

Gâfâind în căutarea aerului, LeBrun se aplecă şi se sprijini cu palmele pe genunchi.

— Trebuie să veniţi imediat. *Acum*, Mademoiselle Foucher. Nu avem nicio clipă de pierdut. Sunteţi aşteptată chiar acum.

O apucă de încheietură şi o trase afară din atelier. Erau la jumătatea scării când Yvette îşi dădu seama că e îmbrăcată în rochia Dior.

— Aşteptaţi! Nu, monsieur, nu!

Yvette încercă să îşi smulgă mâna din strânsoarea lui, dar LeBrun era mai puternic decât părea şi o coborî cu forţa până la maşină, o împinse înăuntru, îndesă în urma ei rochia cu toate jupoanele şi trânti uşa.

Când porniră în trombă, Yvette se întoarse cu ochii mari către el.

— Vai, monsieur, ce-aţi făcut!

Îşi coborî privirea către rochia Dior, neştiind dacă să râdă sau să plângă.

Probabil că va fi dată afară fiindcă ieşise pe uşa atelierului cu una dintre splendidele creaţii ale lui monsieur. Acele de gămălie i se înfipseră în coaste când se răsuci dintr-o parte în alta, netezind fusta sub ea, încercând să aibă grijă să nu o şifoneze prea tare.

— Monsieur, m-aţi băgat în mare încurcătură. Vă rog mult de tot să întoarceţi maşina şi să mă duceţi înapoi la Dior să mă schimb.

— N-avem timp, spuse juristul. Gata cu joaca, mademoiselle. *Trebuie* neapărat să veniţi la Palais de Justice, mademoiselle, *trebuie* să spuneţi în faţa tribunalului adevărul despre ce a făcut Louise Dulac în timpul războiului.

Yvette clipi, surprinsă de vehemența lui. Decisese deja să confirme declarațiile lui Louise Dulac când i-a spus Gabby adevărul despre Vidar. Dar firește că LeBrun nu avea de unde să știe.

— Dar aveam de gând...

— Ascultați-mă, spuse el încet, de parcă s-ar fi ferit să nu-l audă șoferul. Dulac a amenințat că îl va trăda pe prietenul nostru comun dacă nu depuneți dumneavoastră mărturie.

Yvette își aminti că Louise îl amenințase pe Vidar în decursul vizitei pe care i-o făcuseră la Fresnes.

— Nu ar fi în stare.

— O cunoașteți, spuse LeBrun și o fixă pe Yvette cu ochii săi căprui și sinceri. Credeți că s-ar da înapoi de la ceva ca să-și scape pielea?

Juristul avea dreptate. Yvette o cunoștea pe Louise Dulac.

— Ei, acum sunt aici, spuse când se opriră în fața tribunalului. Vă rog să mă ajutați să cobor.

Când traversară piațeta din fața clădirii, simți mușcătura gerului pe brațele goale și începu să tremure. Abia acum o privi cu atenție LeBrun.

— Chiar așa, în ce *sunteți* îmbrăcată?

Yvette îi aruncă o privire uluită. Uitase oare că tocmai o scosese cu forța din mijlocul unui atelier de haute couture? Dar acum că ajunseseră, nu se mai putea gândi la necazurile care o așteptau la Dior. Trebuia să se pregătească de interogatoriu.

Monsieur LeBrun începu să se zbată să își scoată paltonul.

— Vă rog să vi-l puneți.

— Nu, mulțumesc.

Yvette se îndreptă din spate și ridică sus capul. Prefera să înghețe decât să arate caraghios.

— Pe unde, monsieur?

În timp ce traversară în grabă curtea și urcară scările, juristul mormăi grăbit câteva sfaturi.

— Pe cât posibil, încercați să vă limitați să răspundeți cu „da" sau „nu". Vorbiți scurt și la obiect și nu relatați decât ce ați văzut cu ochii dumneavoastră. Nu speculați și nu vă exprimați părerea. Ați înțeles?

Yvette dădu din cap. Și nu va aminti, sub nicio formă, de Vidar.

Apoi se deschise ușa grea de la sala de judecată, iar Yvette păși înăuntru.

La intrarea în sală Yvette fu copleșită de însemnătatea momentului. Încăperea era o mare de bărbați la costum. În partea cealaltă a sălii uriașe, așezați la înălțime, se găseau judecătorii — trei, i se păru ei, deși era greu de zis. Erau de față mai mulți bărbați în robe negre cu bavetă albă, cu aspect de magistrați.

Atmosfera era tensionată, aproape feroce; mulțimea era însetată de sânge. Cu toții voiau să fie martori la execuție, să vadă prăbușirea celebrei vedete, să-i devoreze hoitul ca șacalii după ce se îndestulează leii legii. Dar nu erau doar bărbați în sală. Acum că se uită mai atent, remarcă și câteva femei prin mulțime. Își aminti de *les tricoteuses* care dădeau de zor din andrele la baza ghilotinei.

Culoarul dintre rânduri părea să se întindă la nesfârșit. Yvette va trebui să îl parcurgă cu toți ochii ațintiți asupra ei, ca o mireasă într-o catedrală, ca o regină care urmează să fie încoronată.

Cu toate că arăta ridicol îmbrăcată astfel, se sili să pășească fără grabă, cu bărbia ridicată, parcă etalând rochia cea rafinată într-o paradă de modă în saloanele elegante ale Casei Dior.

Auzi comentarii, insulte grosolane la adresa virtuții sale, speculații cu privire la ce a trebuit să îndure ca să-și permită o asemenea rochie, dar nu le băgă în seamă. Se prefăcu că vorbesc

despre altcineva. Și oricum, după ce aveau să îi audă mărturia, nu se vor mai uita la ea ca la o murdărie lipită de talpa pantofului.

Louise Dulac ședea pe banca acuzaților, slabă dar impecabilă, într-un taior bine croit, cu o pălărie șic. Părul ei blond nu își pierduse strălucirea, fusese tuns și coafat, iar machiajul era perfect aplicat. Yvette se întrebă dacă i se sugerase cumva să se îmbrace mai modest. La urma urmei, motivul pentru care Dulac era detestată într-atât era că trăise în lux în timp ce restul Franței suferise de foame. Dacă însă primise într-adevăr un asemenea sfat, îl ignorase. Yvette se bucură. Dacă publicul venise să vadă o victimă, va fi dezamăgit crunt. Însă nu era o strategie prea înțeleaptă din partea lui Dulac.

Nici Yvette nu avea să fie privită cu prea mare favoare de către public, îmbrăcată cum era în rochia Dior. Însă era prea târziu să mai poată face ceva. Urcă în spatele balustradei curbate de lemn care delimita boxa martorilor, situată într-o parte a sălii de judecată, și se întoarse cu fața spre magistrați. Era bucuroasă că stă cu spatele la public, dar se simțea singură și vulnerabilă, așteptând să fie luată la întrebări despre relația ei cu o trădătoare de către aceste personaje așezate deasupra ei asemenea zeilor.

Cu toate acestea, își aminti că poartă o rochie haute couture dintre cele mai rafinate și că, îmbrăcată în Dior, o femeie poate reuși orice. Cu o voce tare și limpede, își spuse numele, depuse jurământul și apoi așteptă întrebările.

Da, o cunoscuse pe Louise Dulac pe timpul războiului. Cum? Îi livrase haine de la Casa Lelong.

Aveau o relație personală, în afara celei dintre curier și clientă? Nu. Adică nu înțelegea întrebarea. Rugă onorata instanță să o lămurească. Îi scăpă o clipire ușoară din ochi. Ah, ce greșeală.

Da, o însoțise pe Louise Dulac la Château de Saint Firmin. De ce o însoțise? Mademoiselle ținea la ea sau cel puțin așa i se

păruse. Era franțuzoaică, iar Dulac era înconjurată de germani. Dar Yvette a trebuit să plece din castel pe timp de noapte. Mademoiselle Dulac a rupt niște perle și i-a cerut lui Yvette să le ducă la reparat la Paris.

Apoi întrebarea pe care o așteptase. Încet și clar, rosti:

— Mademoiselle Dulac era spioana rezistenței.

În încăpere se lăsă o tăcere de mormânt. După o pauză lungă, urmă întrebarea:

— De unde știți?

— În noaptea în care și-a rupt perlele, mi-a cerut să fac ceva.

Yvette ezită, apoi coborî privirea. Stânjeneala ei nu era în totalitate teatru.

— A trebuit să distrag un ofițer SS german, pe Obersturmbannführer Werner, ca ea să poată pătrunde în camera lui.

Din public se auziră ici-colo chicoteli.

— Și cum anume l-ați distras?

Își mușcă buza și ezită, apoi mormăi ceva.

— Vorbiți mai tare! mârâi judecătorul. Și uitați-vă la mine când vă vorbesc.

Yvette își îndreptă umerii și rosti:

— Am tot încercat să trag de timp, dar Obersturmbannführerul tot încerca să mă sărute. A fost groaznic. Și atunci am făcut ceva îngrozitor. O, mult prea îngrozitor să vă pot spune.

— Cu toate acestea, mademoiselle, trebuie să ne spuneți.

Simțea cum publicul, magistrații, toată lumea își ține respirația, anticipând detaliile scabroase.

— Am vomitat pe el, spuse ea.

Publicul rămase mut, apoi izbucni în râsete. La una ca asta nu se așteptaseră.

— Poftim?

Unul dintre judecători o privi încruntat.

Yvette desfăcu mâinile.

— Era un porc nazist și îmi făcea silă, rosti ea tare și clar. O, dar l-am umplut tot de vomă. Așa că a plecat, dar între timp Mademoiselle Dulac găsise ce căuta și s-a întors. A scris un mesaj codificat, iar eu ar fi trebuit să îl duc unui bijutier parizian, în caseta cu perlele rupte. Dar apoi, când am ajuns acolo, cineva mi-a spus că bijutierul a fost luat de *les gestapistes*, așa că am dat mesajul unui om despre care știam că lucrează pentru rezistență. Dar nu știu ce s-a ales de mesaj după aceea.

— V-ați întors de la Chantilly la Paris cu bicicleta?

— Mademoiselle Dulac a obținut un permis de liberă trecere de la domnul ambasador Abetz ca să pot trece de bariere.

Yvette se îndreptă mândră din spate.

— O, dar *cât* de dureros a fost după aceea!

Această remarcă stârni iarăși chicoteli.

— Nu știți ce conținea mesajul și nici pentru cine era, spuse un alt judecător.

Își șterse ochelarii cu mâneca robei, apoi îi așeză cu grijă înapoi pe nas, de parcă ar fi vrut să o vadă mai bine.

— Nu știu decât ce mi-a spus Mademoiselle Dulac. Mi-a spus că este un raport despre un depozit de muniții din zonă. Mesajul era codificat.

Și atât trebuia spus. Yvette îi aruncă o privire lui Dulac care ședea în boxă mândră, cu spatele drept, și se întrebă dacă doar i se pare că arată ușurată. Nu, decise Yvette. Louise nu era femeia care să trădeze niciun fel de slăbiciune. Cam riscant. Rolul de ingenuă al lui Yvette era mult mai pe placul misoginilor acelora bătrâni, dar și al publicului.

— Și ați mai avut de-a face ulterior cu mademoiselle? întrebă judecătorul ochelarist.

— Am mai văzut-o o dată.

Simţi cum îi urcă în piept şi în gâtlej furia şi disperarea zilei în care încercase să o salveze pe Catherine. Făcu o pauză să îşi înăbuşe sentimentele, să le trimită înapoi în măruntaie.

— O prietenă a fost arestată de *gestapistes*, de banda de pe rue de la Pompe. Am rugat-o pe Mademoiselle Dulac să intervină pentru eliberarea ei.

Înghiţi în sec şi îşi îndreptă umerii.

— Nu a avut cum să mă ajute.

Urmară alte întrebări menite să pună la încercare mărturia lui Yvette, dar se limită să repete faptele, aşa cum o sfătuise Monsieur LeBrun, aşa că nu lăsă să se perceapă dubiile pe care le resimţea cu privire la Louise şi nici resentimentele pe care le nutrea faţă de ea. Faptele goale nu erau suficiente să dovedească implicarea lui Louise în rezistenţă — la urma urmei, cine ştie ce scria de fapt în mesaj? — dar Yvette spera ca măcar să atârne ceva în balanţă şi să o ajute să scape de condamnare.

Apoi, brusc, o întrebare o luă prin surprindere.

— Acuzata pretinde că a recrutat-o un bărbat. Unul care s-a folosit de un pseudonim, şi anume Étienne Planche. L-aţi întâlnit vreodată sau aţi auzit vreodată numele acesta?

Simţi un nod în gât. Era Vidar. Fără nicio îndoială. Dar stai aşa. Louise le dăduse pseudonimul şi nu numele adevărat al lui Vidar, pe care îl ştia foarte bine. Nu trădase adevărata identitate a lui Vidar, cu toate ameninţările ei.

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

Îi privi cu ochii mari. În sensul ei literal, declaraţia era adevărată. Yvette nu auzise niciodată că s-ar fi folosit de această identitate.

Se rugă să nu o mai întrebe nimic altceva, ca să nu fie nevoită să spună adevărul şi să îl dea de gol pe Vidar. Inima îi bătea cu putere şi îi tremurau mâinile. Ce noroc cu fustele lungi ale lui

Monsieur Dior, fiindcă nu vedea nimeni cum îi tremură genunchii dedesubt.

Slavă domnului, interogatoriul luă sfârșit. Yvette încercă să nu se năpustească afară din boxa martorilor, dar îi venea să vomite. Când trecu printre rânduri, întâlni privirea lui Monsieur LeBrun, care îi făcu un semn scurt din cap, apoi se lăsă pe spate și se șterse pe frunte.

Yvette reveni la atelier și își termină ziua de lucru, după o mustrare blândă din partea lui Madame Raymonde pentru comportamentul ei impardonabil — o pedeapsă de departe insuficientă. Însă din moment ce rochia fusese returnată intactă și fără niciun incident, nu prea mai conta.

Însă ar fi fost prea mult să spere că nimeni nu îi va spune patronului. Chiar dacă nu i s-ar fi adus la cunoștință de către lucrătoarele din atelier, poza lui Yvette apăruse în toate ziarele, și în cele de seară, și în cele de dimineață. Le văzu desfăcute pe biroul lui Monsieur Dior când o chemă a doua zi la el.

„Un manechin de la Dior sare în ajutorul starului de cinema", titra unul dintre ziare. Yvette zâmbi cam amar. Era de preferat, pe lângă caricatura care o înfățișa cum vomită pe Hitler.

Monsieur Dior așteptă să spună ea ceva. Yvette lăsă privirea în pământ.

— Îmi pare rău, monsieur.

Dar el strânse caraghios din buze și scutură din cap.

— Rochia... nu de asta te-am chemat, Yvette.

Ridică din umeri.

— Deja sunt asaltat de comenzi pentru rochia Chérie, așa că presupun că mica ta extravaganță nu a făcut decât să mă ajute. *Nu* că mi-aș dori vreodată să o repeți, adăugă cu o severitate contrazisă de sclipirea de amuzament din ochi.

— Nu, monsieur. Niciodată.

— Asta voiam să te întreb, continuă, indicând cel mai detaliat reportaj despre desfășurarea procesului. Aici scrie că te-ai dus la Louise Dulac să o rogi să intervină pentru eliberarea unei prietene. Adică...?

Măruntaiele i se răsuciră ca un burete stors.

— Da, monsieur. Dar nu am reușit.

— Chiar și așa, voiam să îți mulțumesc, Yvette.

Vorbea vesel, dar îi tremura glasul.

— Tu și cu sora ta ați fost mereu alături de Catherine și de mine. Nu vom uita niciodată.

Yvette nu putu rosti niciun cuvânt. Închise strâns ochii și inspiră adânc. După un scurt conflict interior, reuși să îngaime:

— Pot pleca, monsieur? La Baronne mi-a dat liber să asist la ultima zi a procesului.

Însă când ajunse la Palais de Justice, constată că procesul se terminase și trebui să se înghesuie prin mulțimea care se revărsa de pe treptele tribunalului în piață. Atmosfera era incertă, volatilă. Louise Dulac fusese zugrăvită drept personajul negativ atât de multă vreme și inspirase atâta ură în sufletul poporului francez, iar acum, peste noapte, lucrurile se dovediseră a fi fost taman pe dos. Cu o zi înainte oamenii purtau pancarte care o împroșcau cu noroi pe actriță. Acum fervoarea mulțimii trecuse în extrema cealaltă. Pe străzi se răcnea că Dulac e eroina Franței.

Brusc, pe treapta de sus apăru Louise, liberă și triumfătoare. În ciuda vicisitudinilor prin care trecuse, strălucea de aceeași încredere în sine și putere feminină pe care le admirase Yvette cu ocazia primei întâlniri cu ea la Ritz.

Vedeta de cinema ridică mâna să își salute fanii înnebuniți, în jur scăpărară lămpile aparatelor de fotografiat, apoi jandarmii îi făcură loc, înlănțuindu-și brațele să rețină adoratorii care încercau să se năpustească înspre ea pe măsură ce cobora treptele.

Yvette nu avea cum să pătrundă până acolo. Se uită în jur, în direcția către care părea să se îndrepte Louise, și îl zări pe Monsieur LeBrun care aștepta într-o mașină. Îi va ieși în cale acolo.

Louise pășea țanțoș, de parcă făcea paradă pe covorul roșu la o premieră, și nu ieșea din tribunal după ce a fost judecată pentru trădare. Nici măcar nu se uită în direcția lui Yvette. Când se deschise ușa mașinii, se aplecă să intre.

— Louise Dulac!

Cuvintele răsunară mai tăios decât intenționase Yvette.

Louise se opri, apoi se îndreptă și se întoarse către Yvette. Buzele i se curbară încet într-un zâmbet, dar privirea îi rămase vigilentă.

— Deci ai venit până la urmă să depui mărturie.

Ridică ușor dintr-un umăr.

— Ar fi trebuit să știi că nu îl voi trăda. Nu m-ai înțeles niciodată, nu-i așa?

— Dimpotrivă, mademoiselle, replică Yvette. Ar fi trebuit să știi că nu era nevoie să mă șantajezi ca să depun mărturie. Ca să vezi, n-ai încercat niciodată să mă înțelegi.

Louise rămase nemișcată și, pentru o clipă, Yvette văzu cum îi trece peste frumosu-i chip o expresie spasmodică. Apoi se urcă în mașina lui Monsieur LeBrun, care dispăru imediat.

Yvette rămase gânditoare la expresia aceea, la aerul trecător de vulnerabilitate pe care i-l conferise fostei spioane înainte să își pună din nou fațada strălucitoare. Cugetă asupra vieții însingurate și înspăimântătoare pe care o trăise Louise, lucrând sub acoperire atât de multă vreme, fără să aibă pe nimeni alături de ea în afara unei parizience tinere, idealiste și naive care o ajuta din când în când să se îmbrace.

Stăpânii lui Dulac — indiferent cine fuseseră — se așteptaseră din partea ei să riște totul, așa cum ei nu aveau să fie niciodată

nevoiți s-o facă, după care, când nu mai avuseseră la ce să o folosească, o abandonaseră în primejdie de moarte, să fie detestată de o țară întreagă.

Louise o manipulase pe Yvette și o mințise, iar Yvette o urâse pentru asta. Dar pentru prima dată în viața ei, Yvette se lăsase condusă de rațiune și nu de sentimente. Făcuse ceea ce era drept și just.

Iar acum, trebuia să își onoreze cealaltă obligație. Trebuia să dea ochii cu Catherine Dior.

Capitolul al douăzeci și șaselea

Callian, mai 1947

GABBY

Gabby era fericită că Yvette acceptase să o însoțească în călătoria cu trenul către moșia lui Catherine Dior din sudul Franței. Din când în când îi arunca o privire surorii sale care citea un roman, legănată de mișcarea vagonului. Yvette fusese foarte tăcută în zilele ce urmaseră mărturiei în procesul lui Louise Dulac. Făcuse senzație în presă cu apariția ei la tribunal, îmbrăcată în rochia Dior. Gabby scutură din cap. Tipic pentru Yvette să facă ceva atât de scandalos.

Arăta atât de grațios în fotografii, încât Monsieur Dior o iertase și glumise că îi făcea reclamă, deși nu tocmai în felul în care și-ar fi dorit.

Lui Gabby toate începuseră să îi meargă bine. Recent, moștenise o sumă de bani. După ce supraviețuise nevătămată privațiunilor și condițiilor aspre din timpul războiului, Madame

Vasseur murise liniştită în somn. Lăsase tot ce avea lui Gabby, cu condiția ca Gabby să îl îngrijească pe Chou-Chou ca pe ochii din cap. Gabby acceptase bucuroasă. Pudelul stătea acum ghemuit la picioarele ei și se comporta mult mai civilizat decât unii dintre pasageri.

— La ce te gândești? întrebă Yvette, care închise cartea și căscă. Zâmbeai.

Gabby se aplecă, își îngropă degetele în blana pudelului și simți căldura plăcută a trupului acestuia.

— Mă gândeam la Madame Vasseur.

— Nu prea ai motiv de zâmbit, în acest caz, zise Yvette. Sau poate reflectai la moștenire?

— Mă gândeam că oamenii te surprind uneori, spuse Gabby. Ce părere ai despre această călătorie?

Yvette făcu o grimasă.

— Sinceră să fiu, sunt îngrozită. Am sperat că Monsieur Dior nu mă va lăsa să plec.

Gabby zâmbi.

— Nu ar refuza niciodată să îi facă pe plac surorii sale favorite.

Yvette își rezemă capul de spătar.

— Atât doar... că nu prea știu cum voi putea da ochii cu ea. Nu știu cum să îmi cer iertare, ce să îi spun.

Gabby înțelegea ce vrea să spună.

— O, Yvette! Să nu cumva să îi vorbești despre război.

După ororile de pe rue de la Pompe și de la Fresnes, și după călătoria chinuitoare cu trenul în Germania, Catherine petrecuse opt luni nesfârșite în mai multe lagăre de muncă unde trudise până la epuizare. Când a revenit, era doar un schelet acoperit de piele. Nu a putut mânca nimic consistent timp de mai multe luni.

Bietul Monsieur Dior își ieșise din minți de bucurie când auzise că urmează să revină acasă și îi poruncise bucătăresei să strângă toate rațiile de care putea face rost și să îi pregătească

dragii lui surori un sufleu. Dar când i se servise, Catherine nu reușise să înghită nicio îmbucătură. Monsieur fusese înnebunit de grijă.

Gabby încercă să formuleze cu blândețe ca să nu o jignească.

— Nu are nevoie nici de scuzele și nici de mila ta, Yvette. În locul ei și tu ai simți la fel.

— Da, ai dreptate. Înțeleg.

Yvette își întoarse privirea către geam și nu mai spuse nimic.

Ajunseseră aproape la destinație când Gabby spuse:

— Știi că nu a fost vina ta. Ți-am povestit cum s-a întâmplat. Dacă nu ar fi arestat-o în ziua aceea, ar fi venit după ea a doua zi.

Dar uneori vinovăția nu are nimic de-a face cu logica. Yvette scutură din cap și continuă să se uite pe geam la peisaj. Va mai dura până să îi treacă sentimentul de vinovăție, își zise Gabby. Toți francezii vor avea nevoie de foarte mult timp până să se împace cu regretele care îi chinuiau.

Catherine trimisese o mașină să le aștepte la gară și cu cât înaintau spre nord munții lăsau loc unor uluitoare câmpuri de flori, covoare de violet, alb și roz. Parfumul care intra prin ferestrele deschise ale mașinii era amețitor.

— E trandafirul de mai, spuse Gabby în timp ce înaintau prin marea de boboci rozalii. Uite! Uite culegătorii!

Când se opriră în fața casei, Catherine se ivi în ușă cu brațele desfăcute.

— Bine ați venit! spuse, o îmbrățișă pe Gabby și o sărută pe ambii obraji. Intră, draga mea. Ce mă bucur să vă văd. Și pe Chou-Chou!

Se aplecă să îl mângâie pe pudelul care țopăi o vreme în jurul lor, apoi o zbughi în căutare de mirosuri interesante.

Yvette rămăsese lângă mașină. Gabby șovăi, apoi intră în casă, după cum îi spusese Catherine. Mai bine să le lase să vorbească între patru ochi.

Când intră în holul relativ întunecos, auzi vocea duioasă a lui Catherine cum rostește, cu infinită înțelegere și afecțiune:

— Yvette, draga mea.

YVETTE

Când mașina se opri în fața casei lui Catherine, lui Yvette îi bolborosea stomacul și îi bubuia inima în piept. Să ducă mesaje pentru rezistență fusese o joacă de copii față de această reîntâlnire cu Catherine Dior. Dacă ar fi fost să se ia după Gabby, Yvette ar fi trebuit să se comporte de parcă totul ar fi fost normal, de parcă războiul nu s-ar fi întâmplat niciodată. Gabby avea desigur dreptate.

Coborî din mașină și rămase în urmă, în timp ce Gabby înaintă să o îmbrățișeze pe Catherine.

Catherine părea încă mult prea slabă și Yvette își aminti ce spusese Gabby, cum că fusese înfometată în lagărele acelea îngrozitoare de muncă din Germania. Supraviețuise printr-un miracol, mărturie a tăriei ei mentale, a ingeniozității și dârzeniei.

După ce o întâmpină pe Gabby, Catherine se întoarse și o privi pe Yvette. Cu mâna la ochi să se ferească de soare, îi strigă ceva. Deși avea chipul umbrit, Yvette își dădu seama că zâmbește, dar și că ochii îi rămăseseră triști. Cel mai mult se temuse să o privească în ochi, să îi vadă privirea bântuită de suferință și înstrăinare.

Lui Yvette îi veni să plângă. Voia să se arunce la picioarele lui Catherine și să o implore să o ierte.

Făcu un pas, apoi încă unul.

— A, Yvette, de ce ești atât de timidă?

Tonul era matern, dojenitor. Yvette se chinui să parcurgă distanța rămasă, să o îmbrățișeze delicat pe Catherine și să o sărute pe ambii obraji.

— *Ma belle*, spuse Catherine și o măsură din priviri. Nu mă surprinde că Christian e înnebunit după tine.

— A, deloc, mademoiselle, spuse Yvette și o urmă pe Catherine în casă. Pentru fratele dumneavoastră cred că am rămas aceeași fată ciufulită care livra pachete.

— Știu sigur că nu e așa, spuse Catherine. Ești evident una dintre favoritele lui! Du-te pe terasă. Vă aduc ceva de băut.

Vremea era caldă, dar pe terasă, unde Catherine le aduse limonada, bătea o briză ușoară, răcoroasă.

— Vreți să vă schimbați, cu siguranță, spuse ea, dar mai întâi vreau să îmi povestești totul despre New York.

— Nu prea am ce povesti.

Îi fusese greu la început într-un oraș necunoscut, unde nu știa pe nimeni. Dar cum să se poată plânge de asta când în același timp Catherine suferea chinuri cumplite?

— Am lucrat ca model pentru cataloage de modă, adăugă Yvette, dar fără prea mare succes. Acolo revistele caută fete sportive, așa, bronzate și atletice. Eu păream...

Roși toată. Era să spună „înfometată", dar ar fi fost grotesc.

— ...nepotrivită.

Ah, ce greu era! Se așteptase să se simtă vinovată, dar nu că va trebui să se străduiască să evite să facă gafe în decursul conversației. Când terminară limonadele și se retraseră să se spele și să se schimbe, era epuizată și îi venea să plângă.

— E greu la început, o aprobă Gabby. Dar nu trebuie să te porți cu mănuși cu ea. La urma urmei a trecut prin niște experiențe pe care noi nici nu ni le putem imagina. Câteva vorbe lipsite de tact nu mai contează. Oricum nu are cum să uite prin ce a trecut.

La cină li se alătură prietenul lui Catherine, baronul des Charbonneries, iar umorul său delicat le ajută să se relaxeze. Yvette se înveseli când văzu cât de mult se iubesc. Viața părea

frumoasă aici la Callian. Afacerea cu trandafiri a lui Catherine mergea foarte bine.

— Mă tem că voi fi ocupată până peste cap mâine-dimineață la cules, murmură Catherine când își spuseră noapte bună, dar vreau să vă îmbrăcați elegant după-amiază, fiindcă mergem la o petrecere în aer liber. Ne întâlnim cu un mic grup de prieteni la o vilă de lângă Cannes. Va veni și Liliane Dietlin.

În sfârșit, Yvette se prăbuși istovită în pat lângă Gabby. Apoi izbucni în râs.

— Ia te uită, iarăși dormim în același pat. Presupun că va fi pentru ultima oară.

O invidia pe Gabby pentru perspectivele ei serioase. Deși Yvette retrăise doar în minte experiențele de pe timpul războiului, conversația cu Catherine o tulburase și mai mult. De când petrecuse noaptea aceea cu Vidar la Londra, nu își putea scoate din minte propunerea lui. Dacă ar repeta-o, acum că știe de eroismul lui din timpul războiului, oare ar accepta? O, nu cererea în căsătorie, firește, dar restul?

Poate că da. Poate că ar accepta, de ce nu?

Dar mărturia ei de la Palais de Justice îi dăduse libertatea să se ocupe de ce se ocupa în prezent, indiferent ce o fi fost. Captura criminali de război. Spiona pentru britanici, poate. După ce îl respinsese atât de ferm, era puțin probabil să mai afle vreodată.

GABBY

Petrecerea era deja în toi când ajunseră ele la vila din Cannes a doua zi, după-amiază. Gabby considera că arată foarte bine într-o rochie bleu pal, croită pe bie, cu volane pe piept, iar Yvette

îți lua ochii într-o rochie de vară galbenă ca lămâia. Gabby se însenină când le ieși Liliane în întâmpinare.

— Aha! Iată-vă, frumoaselor! Liliane le sărută cu căldură și le conduse prin casă până pe terasă pentru a le face cunoștință cu gazdele. Nu-i văd... Se ridică pe vârfuri și cercetă mulțimea. Ei, nu contează. Sunt pe aici, pe undeva. Cu siguranță vă veți întâlni la un moment dat.

Terasa era situată la o înălțime amețitoare, pe o stâncă abruptă. Dedesubt sclipea marea de un albastru uluitor, iar acoperișurile de țiglă ale caselor cocoțate pe dealuri luaseră culoarea piersicilor coapte. Se zărea și un port flancat de iahturile americanilor și europenilor bogați care dăduseră năvală pe Riviera. Aerul era ușor vaporos, de parcă cineva ar fi acoperit cu un văl perspectiva din fața lor, conferindu-i o atmosferă magică.

— Un paradis... suspină Gabby.

Da, era limpede că se putea simți acasă aici. O, nu într-o vilă superbă ca aceasta, dar totuși...

Paharele se umpleau, oaspeții ciocneau fericiți și se înfiripă o conversație spirituală în timpul căreia Liliane părea să fi uitat complet de război.

— Dar unde a dispărut Jean-Paul? Trebuie să faceți cunoștință cu soțul meu.

Dispăru în căutarea lui.

— Liliane s-a căsătorit? întrebă Yvette. Am pierdut multe.

Catherine ridică din sprâncene, amuzată.

— Ar fi trebuit să știu că „un cerc restrâns de prieteni" nu va fi deloc restrâns dacă își bagă coada Liliane. Sper că nu vă deranjează.

— Firește că nu.

Gabby se simțea tânără și plină de *esprit* înconjurată de acești oameni veseli, animată de acordurile de jazz din fundal și cu părul zburlit de briza dulce a mării.

Catherine îi cunoştea pe mulţi dintre invitaţi şi le prezentă tuturor pe cele două surori. Tocmai stăteau de vorbă cu un profesor de arheologie ieşit la pensie când Catherine se întrerupse în mijlocul unei propoziţii.

— Vă rog să ne scuzaţi.

Îi zâmbi profesorului şi o prinse de mână pe Gabby.

— Draga mea, trebuie neapărat să întâlneşti pe cineva.

Gabby îl salută pe profesor din cap şi se întoarse să o urmeze pe Catherine. În prag stătea un bărbat înalt şi slab, cu păr blond închis, şi părea să caute pe cineva din ochi. *Jack*. Gabby era să îşi scape paharul.

— A avut grijă Yvette să păstreze legătura cu ei, murmură Catherine.

— Yvette? Cum...?

O cuprinse spaima. Mai avea timp să plece. Jack nu o văzuse. Gabby se opri locului şi îşi smulse mâna din strânsoarea lui Catherine.

— Nu. Nu înţelegi. Nu pot.

— Dar draga mea, trebuie, spuse Catherine zâmbind. E gazda noastră. Ar fi nepoliticos să nu îl saluţi.

Gazda? Paharul îi alunecă dintre degete şi se sparse pe pardoseala de gresie. Mai mulţi oaspeţi se dădură speriaţi în lături. Zgomotul cioburilor atrase şi atenţia lui Jack şi, fiind cu un cap mai mare decât toţi ceilalţi, o zări imediat pe Gabby. Cu chipul înseninat, o porni de îndată înspre ea.

Îi ardeau obrajii. Îşi dori să o înghită pământul.

— Scuze! Mii de scuze! le spuse celor din jur.

Dădu să se aplece să strângă cioburile, dar Catherine o strânse de încheietură şi o împiedică.

— Lasă asta. O să strângă altcineva. Du-te la el. Du-te acum.

Cu picioarele tremurându-i, Gabby păşi cu grijă printre cioburile de sticlă. Jack. Aici, în Franţa. Nu îndrăznea să presupună

că venise special pentru ea. Dar petrecerea aceasta, precum și casa. Chiar se hotărâse să se mute la Cannes? Audrey spusese ceva despre asta, nu-i așa? Că o va aduce aici pe Isabelle să se întremeze...

Ajunse la el, iar el își întinse mâinile către ea, cu capul înclinat și zâmbetul plin de regrete.

— Gabby. Draga mea Gabby. Am fost un prost.

Aruncă o privire către restul oaspeților, care se întorseseră cu toții să se uite la ei.

— Vino cu mine. Am ceva să îți spun între patru ochi.

Gabby dădu din cap, iar el făcu semn către niște trepte care coborau. Se îndreptă într-acolo, cu inima bătându-i puternic. Făcuse ceea ce îi poruncise ea în Anglia. Avusese grijă de sănătatea lui. Și... Ce? Nu îndrăznea să spere.

Pășind cu grijă în noii săi pantofi cu toc, coborî pe scara în spirală și se pomeni pe o terasă mai mică decât cea de sus, cu o balustradă de fier forjat și vaze de piatră din care se revărsau mușcate roz.

Se opri și privi către albastrul infinit al mării, agățându-se cu palmele transpirate de balustradă. După felul în care se purtase cu ea, nu ar trebui să îl ierte cu prea mare ușurință, dar viața e scurtă și...

— Gabby.

Atât a fost de ajuns, să îi rostească numele cu vocea lui gravă, și genunchii i se înmuiară ca o gelatină. Crezuse că este suficient să aibă bani și independență. Crezuse că poate fi mulțumită și fără el. Dar fusese o minciună.

Se întoarse spre el. Arăta mult mai bine decât atunci când îl văzuse în Anglia cea cenușie. Cutele săpate de suferință rămăseseră la locul lor pe obraji, dar chipul îi era mai puțin tensionat și avea o culoare sănătoasă. De fapt, avea un bronz auriu care îi

scotea în evidență albastrul ochilor. În păr îi străluceau șuvițe de un blond mai deschis. Se îngrășase puțin, tocmai atât cât trebuia.

— Gabby, spuse el încetișor și o prinse de mână. Poți să mă ierți pentru că m-am purtat ca un ticălos cu tine când ai venit la Burnley? Am avut un comportament... detestabil.

Căldura mâinii lui o făcea să simtă ceva ce nu era foarte sigură că vrea să simtă, dar tânjea atât de mult după el încât nu găsea puterea să se îndepărteze.

— Te-am iertat, dacă asta te interesează.

— Nu doar atât.

Jack coborî privirea către mâinile lor înlănțuite.

— Gabby, după ce am plecat atunci la Paris, am acceptat o altă misiune. Nu ar fi trebuit. Am suferit o recidivă și era să mor.

Gabby știa deja, dar îl lăsă să spună.

— Continuă.

El zâmbi ușor.

— Știu că ți-ai dori să mă dojenești pentru imprudență, dar crede-mă că nu ai spune ceva ce nu mi-a spus deja Audrey de sute de ori.

— Când mi-a povestit Audrey, am fost furioasă, recunoscu ea. După tot ceea ce am riscat ca să te îngrijesc! Dar mi-am dat seama că nu ai fi bărbatul de care... pe care ajunsesem să îl admir dacă te-ai fi dus cuminte acasă.

Fuseseră niște vremuri disperate și în locul lui probabil că ar fi făcut și ea la fel. Își riscaseră cu toții viața pentru libertate. Până și Gabby.

Speranța îi lumină chipul. Înțelesese prea bine cuvintele care aproape îi scăpaseră. Aproape îi mărturisise că îl iubește. Coborî privirea și își drese glasul de parcă ar fi încercat să se rețină.

— Am fost prea bolnav să mă ridic din pat luni de zile. Când m-am întremat puțin, mi s-a comunicat că nu mă voi vindeca

niciodată complet, că nu voi putea să fac efort de niciun fel fără să risc să îmi afecteze inima.

I se încleștă maxilarul.

— Mi-e rușine să spun că am reacționat... urât. De fapt, am fost foarte mânios și mi-am îndreptat furia împotriva întregii lumi.

Privi către mare, dar părea că nu vede nimic din priveliștea spectaculoasă.

— Audrey îți poate confirma că uneori sunt foarte încăpățânat. Și acum a fost la fel. Nu am încercat să mă vindec. Doctorul mi-a sugerat să mă mut într-un loc cu climă mai prietenoasă, dar eu mă simțeam acasă în Anglia, întreaga mea viață era acolo. Am moștenit Burnley de la tatăl meu, iar el de la tatăl său și așa mai departe, de secole. Am refuzat să las moșia în mâinile altcuiva.

Îi întoarse mâna cu palma în sus și începu să traseze liniile de pe ea.

— Dar apoi ai venit tu și ai spulberat armistițiul precar pe care îl făcusem cu boala. Îmi era ciudă pe tine pentru că mi-ai adus aminte de ceva ce îmi doream și credeam că îmi este interzis pentru totdeauna.

Gabby îi cuprinse mâna cu degetele și o strânse.

Jack închise strâns ochii și o strânse și el de mână. Apoi o privi drept în ochi.

— Dar până la urmă se pare că tocmai de reproșurile tale aveam nevoie, pentru că după ce m-am mustrat suficient pentru felul în care te tratasem, am prins curaj să fac tot ce trebuia ca să mă vindec și să devin demn de tine. De trei luni sunt aici la Cannes și sănătatea mi s-a îmbunătățit miraculos. Plămânii mi s-au curățat și simt cum prind puteri pe zi ce trece. Îi zâmbi, dar apoi zâmbetul îi deveni ușor melancolic. Pot până și să îmi trec mireasa peste prag. Dacă mă acceptă.

Gabby nu putea să respire. Nici măcar nu îndrăznise să spere...

— Vrei să fii soția mea? întrebă Jack și îi ridică mâna la buze. Nu te merit, dar te iubesc atât de mult, draga mea Gabby. Permite-mi să am eu grijă de tine acum.

— Dar nu am nevoie de nimeni care să aibă grijă de mine, spuse ea și îi zâmbi. Am veniturile mele, așa să știi.

— Serios?

Păru curios, dar deloc descurajat.

— *Mai mult*, am de gând să scriu și să ilustrez cărți pentru copii, spuse ea, cu siguranța cuiva care plănuiește asta de ani de zile, și nu o idee care i-a venit spontan acolo pe terasă. Așa că din păcate nu voi mai avea deloc timp pentru treburile casei și îngrijit de bolnavi.

— Ce veste grozavă, spuse Jack. Ești foarte talentată, îmi amintesc bine. Dar nu mă ține în suspans, Gabby. Te căsătorești cu mine? Fiindcă sunt aproape sigur că am să mă arunc de pe terasă dacă mă refuzi.

— Ce dramatic, spuse Gabby și se aplecă puțin să privească în jos, dincolo de balustradă. Și poate nici nu ai muri dacă te-ai arunca. Și atunci chiar că ai avea nevoie de cineva care să te îngrijească.

— Vom avea grijă unul de altul.

O prinse de mână și o trase cu putere spre el. Așadar, își recăpătase într-adevăr puterile. Îl privi râzând și, când o îmbrățișă strâns și își aplecă fața înspre a ei, inima i se aprinse de fericire. Auzi un vuiet în urechi când o sărută, dar poate că era doar zgomotul îndepărtat al valurilor mării.

Capitolul al douăzeci și șaptelea

Cannes, doi ani mai târziu

YVETTE

În mod normal, Gabby și Jack ar fi părăsit vila de la Cannes și ar fi petrecut vara cu Audrey la Burnley, dar Gabby era însărcinată cu al doilea copil și nu îndrăzni să plece la drum atât de aproape de termen.

Yvette luă masa cu familia devreme, într-o seară caniculară de august. Apoi, Jack își bău coniacul pe terasă, iar Gabby îi dădu de mâncare bebelușului în timp ce Yvette îi citea paginile de societate. Când micuțul Tom adormi în leagăn, Yvette o culcă și pe sora ei și o acoperi de parcă ar fi fost din nou copilă, iar Yvette ar fi fost duioasa *maman*.

Gabby îi zâmbi somnoroasă.

— Avem tot ce ne-am dorit. Cel puțin... *tu* ești fericită, Yvette? Sper că da.

— Da, spuse Yvette.

Și era adevărat. Ca manechin al lui Christian Dior, călătorea în toată lumea pentru spectacolele de modă și cunoscuse o mulțime de personaje interesante. Dacă avea regrete, nu o împiedicau să profite din plin de plăcerile vieții.

— Și eu sunt fericită, murmură Gabby cu pleoapele grele. Și știi? Îi datorez totul lui Catherine Dior.

Nu mai era copleșită de durere la auzul numelui. Sentimentul de vinovăție este egoist dacă nu poți face nimic pentru a repara rănile trecutului. Yvette înțelesese asta în timpul petrecut cu Catherine la Callian. Catherine pierduse atât de mult în vara aceea din 1944 și în lunile care au urmat. Însă supraviețuise și avusese curajul să își ducă viața mai departe, să muncească și să iubească, și să găsească și frumusețe în viață, după ce cunoscuse atât de multă urâțenie și deznădejde.

Acesta e curajul. Nu genul de curaj care ajunge celebru sau pentru care se conferă medalii, însă tot curaj e și acesta.

— Parcă era o petrecere în seara aceasta? întrebă Gabby, întrerupându-i gândurile.

Gabby părea mereu să își dea seama când sora ei se pierdea în trecut.

— De ce nu te duci? Distrează-te.

Avea dreptate, ca de obicei.

— Da, cred că mă duc.

Yvette o sărută pe Gabby pe frunte.

— Somn ușor, surioară.

Când Yvette ajunse pe cheiul unde erau ancorate iahturile milionarilor, avu pentru un moment senzația că e urmărită. Se întoarse, dar nu zări pe nimeni. Pentru a se debarasa de sentimentul de neliniște, grăbi pasul. Briza puternică îi zburlea părul, se auzea fâlfâitul steagurilor diferitelor țări. De ce simți tocmai

acum entuziasmul acela care îi tăia răsuflarea, însufleţirea aceea, pe care nu o mai simţise de când luase sfârşit războiul? Dar nu, de fapt nu era chiar aşa. Se mai simţise aşa de fiecare dată când îşi imaginase că l-ar putea revedea pe Vidar.

Însă nu se mai intersectase cu el şi nici nu părea posibil să se întâlnească acum. Era bancher şi diplomat, precum şi spion. Probabil că se căsătorise între timp cu o domnişoară din înalta societate şi uitase complet de ea şi de ei doi în timpul războiului. Îşi dori să îi vină şi ei la fel de uşor să îl uite pe el.

În depărtare sclipeau şiraguri de lumini. În aer răsunau clinchet de pahare, râsete, chiote şi zbierete, un contrapunct la soloul de jazz interpretat melancolic de o trompetă. Îşi zise că aceea trebuie să fie destinaţia ei şi se îndreptă într-acolo, regretând că nu se înţelesese să sosească împreună cu prietena ei Sylvie.

Numele înscris pe lateralul iahtului îi confirmă că ghicise corect. Urcă pe pasarelă şi se sui cu mare grijă la bord, fusta strâmtă a rochiei de cocktail făcând eleganţa dificilă, dar nu imposibilă pentru un manechin al Casei Dior. Se uită în jur şi emoţia care îi strângea pieptul contrasta cu voioşia degajată a mulţimii.

— Ai venit!

Sylvie o sărută pe ambii obraji, apoi o prinse de mâini ca să îi poată admira ţinuta.

— Ce rochie splendidă! E Dior?

Yvette dădu din cap. Nu îşi putea permite să cumpere Dior, fireşte, dar manechinele cu vechime aveau voie să îşi aleagă o ţinută pe an dintre prototipuri. Rochia pe corp, lungă până la genunchi, pe care o purta, era din noua Ligne Ciseaux, fără barete şi decoltată la piept, dar cu o fâşie lată care îi înconjura umerii ca un şal şi se petrecea în faţă.

Sylvie o prinse de mână şi o trase către un ospătar, luă două pahare de şampanie de pe tava acestuia şi îi întinse unul lui Yvette.

— Bea ceva. Vine de îndată și Gervase.

Prietena ei părea să nu fie la primul pahar. Șampania se vărsă, iar Yvette păși grațios în spate să își salveze pantofii.

— Lipsește de la propria-i petrecere?

Sylvie dădu din mână a lehamite.

— Are o întâlnire de afaceri care s-a întins mai mult decât se așteptase. Dar abia așteaptă să te întâlnească.

Yvette nu o crezu. Se uită în jur și se întrebă de ce venise. Invitații de pe iaht păreau de-a dreptul bădărani. Yvette nici nu și-l putea imagina pe Vidar în asemenea tovărășie.

— Plec.

Își goli paharul și îl așeză pe tava unui ospătar care tocmai trecea prin dreptul ei.

— A fost o idee proastă.

Mâna lui Sylvie o prinse strâns de încheietură.

— Nu, nu! A venit. Uite-l.

Yvette își dădu seama cu o tresărire că așa e. Venise. Îl recunoscu, deși ea nu îl știa ca Gervase. Era contrabandistul ticălos care distrusese magazinul lui Monsieur Arnaud.

— Rafael.

— Nu, nu, îl cheamă Gervase Marron, ai uitat? Vezi? E chipeș, nu? îi șușoti Sylvie la ureche.

Yvette nu îi putu răspunde. I se scursese tot sângele din creier. Își simțea limba greoaie și uscată și se ținu de balustradă să nu cadă. Sperase că bărbatul care dorește să o cunoască folosește un nume fals. Dar nici în cele mai groaznice coșmaruri nu își închipuise că se va dovedi a fi Rafael.

— Yvette? Yvette! Ce-i cu tine?

Sylvie îi bâzâia ca un țânțar în ureche, dar nu îi răspunse.

Ce tupeu! Yvette remarcă sclipirea inelului de aur când Rafael duse la buze paharul de șampanie, cutele din colțul ochilor când trase din trabucul gros și suflă un inel perfect de fum care pluti

pentru o clipă în aer ca un halou murdar, înainte de a se topi în briză. Îl privi cum înaintează prin mulțime, cum bate prietenește pe spate bărbații și dă mâna cu ei, cum sărută femeile pe obraz, apropiindu-se încet și inexorabil de Yvette.

Mult prea curând, se opri în dreptul ei, atât de aproape încât ar fi putut să o atingă. Făcu din ochi către Sylvie și o concedie cu un gest. Brusc, Yvette avu impresia că sunt singuri pe puntea iahtului care gemea de lume. O măsură din priviri, rânjind încântat, de parcă ar fi crezut că și-a pus rochia aceasta special pentru el.

— Cum de nu ți-e jenă să pui piciorul în Franța? întrebă ea pe o voce joasă și răgușită, deși nu prea știa de ce se străduiește să nu fie auziți.

Rafael se uită împrejur.

— Cum adică, frumoaso? E iahtul meu.

— Ai vrut să vin aici. De ce? Aș putea să le spun tuturor cine ești de fapt. Să le spun adevărul despre tine.

Rafael privi meditativ scrumul trabucului.

— Jumătate din cei de aici sunt oamenii mei. Cealaltă jumătate... Dădu din umeri. Nu contează. Sunt niște paraziți. Și oricum nu te-ar crede. De ce ar vrea să te creadă? Nu le place să își amintească de război. Toată lumea și-a reluat viața.

Împunse aerul cu degetul arătător în direcția ei.

— Așa ar trebui să faci și tu.

— Mai există destui patrioți în Franța care să fie dezgustați de felul în care ai profitat de nenorocirea altora, spuse ea. Ca să nu mai vorbim de alte lucruri pe care le-ai făcut.

Se gândi la celula de rezistență a lui Catherine Dior, la mulți alții care au suferit în casa de pe rue de la Pompe.

— Tot necăsătorită ești, Mademoiselle Foucher. De ce oare?

O cântări din nou din priviri până când lui Yvette îi veni să îl lovească în zona sensibilă. Un pumn scurt, rapid, și s-ar zvârcoli

pe punte la picioarele ei. Și n-ar mai rânji așa. Era o tentație aproape irezistibilă...

Dar nu, nu așa trebuia procedat cu unul ca el. Singură nu avea cum, dar dacă ar primi ajutor, ar putea aranja ca acest criminal de război să fie judecat. Oare cunoaște Catherine pe cineva? Yvette nu știa.

— E prea multă lume la petrecere, spuse ea. Plec.

Dădu să se îndepărteze, dar el o prinse cu putere de braț.

— Nu te grăbi. Am un mesaj pentru tine, mititico.

Chipul lui era foarte aproape de al ei. Îl privi drept în ochi, refuzând să îi arate că se teme de el.

— Dacă nu îmi dai drumul, țip.

Strânsoarea îi slăbi, dar nu îi eliberă brațul.

Se aplecă și simți cum îi zburlește părul răsuflarea lui fierbinte.

— Ai grijă, micuțo. Nu le știi pe toate. În timpul războiului, unii dintre noi am fost altceva decât părea. Iar acum am ajuns să fim de partea celor care sunt la putere.

Yvette se dădu înapoi și îl privi cu ochii mari. Încerca oare să o convingă că fusese de partea Aliaților? Asta ar fi chiar culmea! Oare și Hitler însuși a fost de fapt agent dublu?

— Am un mesaj pentru tine din partea unui prieten.

Rafael vorbea încet, cu glasul răgușit, abia auzit în gălăgia petrecerii.

— Mai e un iaht ancorat în port. *Mistral*. La dana numărul unu zero trei. Caută-l și vei vedea.

Apoi îi dădu drumul și se îndepărtă agale.

Picioarele lui Yvette porniră către pasarelă, deși mintea ei încă nu reușise să deslușească toate implicațiile acestui episod.

Rafael. Vidar știuse despre raidul din clădirea ei. Fusese prezent. Cei doi fuseseră asociați, într-un fel sau altul, pe timpul războiului. Oare erau în continuare? Oare Rafael lucra acum

pentru Marea Britanie, așa cum presupusese Yvette despre Vidar? Oare Vidar se folosise de el ca mesager?

Lumea părea să se învârtă în sens invers. Era să se împiedice la coborârea de pe pasarelă și înjură încet. Nederanjată de tocurile înalte pe care și le alesese, alergă pe chei în amurgul din ce în ce mai întunecat, mijind ochii să vadă mai bine numerele danelor, numele vaselor cu linii suple ancorate acolo. Își bătuse joc Rafael de ea? Păreau să fie sute de iahturi, mii. Și parcă se înmulțeau cu cât căuta mai mult.

Și deodată îl zări. O siluetă singuratică, în costum negru, conturată pe albastrul de safir al cerului. Se opri și tresărirea din piept răspunse la întrebarea pe care și-o pusese de nenumărate ori de la sfârșitul războiului.

Însuflețită, o porni către *Mistral*.

Urcă pe pasarelă și se opri în fața lui, neștiind exact cum o va întâmpina, dar conștientă că nu se despărțiseră în cele mai bune relații.

El rămase nemișcat, privind-o. O lampă se clătina încetișor în briză; când umbrea, când lumina chipul acela tânăr și frumos, cu ochi obosiți.

Yvette își aminti de eroismul său în acele ultime zile tensionate ale ocupației, de faptele sale îndrăznețe — dintre care multe nici nu le cunoștea, cu siguranță — și se întrebă ce vedea la ea unul ca el.

— Ai ajutat-o până la urmă, spuse el. Mulțumesc.

Îi trebui o clipă să înțeleagă la ce se referă. Procesul.

Ar fi putut spune că a făcut-o pentru el.

— N-ai de ce să îmi mulțumești. De la început am avut intenția să îi confirm declarațiile.

El înclină ușor capul.

— Deci l-ai mințit pe LeBrun. Și pe mine.

Ridică din umeri, călită de experiențele din timpul războiului, așa cum îi prezisese Louise că va deveni.

— Louise Dulac m-a trimis să fiu violată de un nazist. Eu i-am cauzat emoții timp de... cât? O săptămână sau două? Cred ca suntem chit.

Păru mai relaxat.

— Ei, îți sunt recunoscător, indiferent ce motive ai avut. Aș fi fost nevoit să depun eu mărturie în locul tău. Ar fi fost...

— Deranjant?

— Dezastruos.

Își scoase tabachera din buzunarul interior al hainei.

Yvette nu știa de ce se simte obligată să îi ia apărarea actriței.

— Nu te-ar fi trădat, să știi. Până și ea are onoarea ei.

Își coborî privirea, apoi ridică ochii și o privi.

— De ce crezi că am recrutat-o?

Ridică din umeri.

— Eu am recrutat-o, eu răspund de ea. Dar nu a fost nevoie. Datorită ție.

Yvette nu mai spuse nimic câteva minute. Deasupra mării răsărea luna, un disc auriu ca un reflector, și totul părea ca în ultima scenă a unui film, nu ca în prima. O făcea să simtă o melancolie ciudată. Inspiră adânc.

— Ei, e liberă acum. Și are mare succes, din câte se pare.

El dădu din cap, dar absent, de parcă nu i-ar fi păsat câtuși de puțin de Louise Dulac și de promițătoarea ei carieră în cinematografie.

— M-am mai gândit, spuse el, alese o țigară și puse tabachera la loc în buzunar. Cred că am greșit când ți-am făcut propunerea.

Yvette rămase fără cuvinte. Îl privi uluită, așteptând continuarea, însă temându-se că, odată pronunțate cuvintele, va trebui să reacționeze. Și nu prea știa cum.

El își drese glasul și răsuci de câteva ori țigara între degete ca pe o invenție nouă de care încerca să își dea seama cum funcționează.

— Vidar, eu...

— Nu. Te rog să mă lași să spun tot. Sentimentele mele față de tine, Yvette, sunt... complicate.

Nu mai putea să îl asculte. Nu era sigură aproape de nimic, dar brusc deveni încredințată că nu era deloc momentul pentru asemenea declarații.

— Știi ce aș vrea eu?

Își îndreptă privirea spre ea, cu un amestec comic de ușurare și dezamăgire. Apoi zâmbi, un zâmbet de înțelegere și acceptare care o însufleți. Întoarse ochii de la ea, apoi o privi iar și înclină capul.

— Nu. Dar te rog, nu te sfii să-mi spui. Ce *ai vrea*, Yvette?

Simți o gâdilătură în vârfurile degetelor de la mâini și de la picioare.

— Aș vrea să lucrez cu tine, cred. Vreau să învăț cum să fiu un agent adevărat și nu unul care îndeplinește misiuni pe care nu le înțelege și face mereu gafe fiindcă habar nu are de nimic.

Vidar nu răspunse timp de câteva momente și Yvette se întrebă dacă îl jignise fiindcă îi întrerupsese declarația. Dar unul dintre lucrurile care îi plăceau la el era totala sa lipsă de aroganță.

O privi cu un zâmbet trist.

— Firește. Sunt sigur că se va putea aranja ceva.

O cântări din ochi.

— Ca manechin Dior ai acoperirea perfectă.

— Aș putea în timp chiar să devin soția unui diplomat.

— Serios? întrebă el, aruncă țigara și își strecură brațul după talia ei. Îi voi cere mâine căpitanului să ne căsătorească.

Îl împinse ușurel în piept.

— A, nu! Am spus *în timp*. Dacă mi se pare că ne potrivim.

Trebuia să se cunoască așa cum se cuvine, fără ca umbra războiului să le atârne deasupra capetelor. Cum să se mărite cu un bărbat înainte măcar să se obișnuiască să îi spună pe numele adevărat?

— Și oricum, adăugă ea, când — *dacă* — ne căsătorim, vreau o nuntă mare și fastuoasă cu o rochie făcută de Monsieur Dior.

— A, rochia contează pentru ea.

O atinse cu degetul pe bărbie.

— Dar jurămintele, mica mea *résistante*? Poți să juri convingător că mă vei iubi, mă vei respecta și mă vei asculta?

— Firește, spuse ea.

— Serios?

— Cum să nu! Doar am fost spioană pe timpul războiului. Știu să mă prefac foarte bine.

Izbucni în râs, dar deveni imediat serios și o trase mai aproape de el.

— Ești sigură că asta vrei, în viața aceasta? Nu este pentru toată lumea. Și trebuie să înțelegi că nu poți face tot timpul ce crezi tu de cuviință. Nu totul este alb-negru în lumea asta, Yvette. Niciodată nu a fost, dar cel puțin în timpul răbzoiului știam cine ne sunt dușmanii. Acum ne mișcăm în umbră.

— Da, spuse ea, sunt sigură. Dar pentru mine trebuie să înțelegi că sunt unele lucruri pe care nu le pot accepta ca fiind cenușii.

Și Rafael se număra printre ele, dar fără îndoială că Vidar știa asta. Cu siguranță vor avea o discuție pe acest subiect cât de curând.

— Niciodată nu am să renunț la conștiință, adăugă. Niciodată nu voi renunța să încerc să fac cum cred că e mai bine. Chiar dacă asta înseamnă că nu voi deveni o spioană unsă cu toate alifiile, profesionistă.

Ca un fel de scuză, adăugă:

— Chiar dacă asta înseamnă că uneori îți voi pune piedici. Înțelegi?

O privi scrutător, apoi dădu din cap.

— Știi ceva? Tocmai de asta avem nevoie de tine.

O trase mai aproape și continuă cu o voce pasională.

— Tocmai de asta am nevoie de tine.

— Atunci vreau să îl pedepsim pe Rafael. Împreună, vom reuși să îl trimitem în judecată.

— Da. Îl pedepsim pe Rafael. După ce ne va conduce la ceilalți.

Suspină de parcă i-ar fi ridicat o greutate de pe umeri, în loc să îi complice viața și mai tare, și își îngropă fața în gâtul ei, sărutând-o pe pielea sensibilă. Îl îmbrățișă și era o senzație atât de ciudată să fie din nou în brațele acestui bărbat, o senzație desăvârșit de înfiorătoare și primejdioasă.

Era ca o nouă aventură, plină de suspans. Dar și ca o reîntoarcere acasă.

MULȚUMIRI

Îi sunt nespus de recunoscătoare agentului meu Kevan Lyon pentru munca investită în cartea mea, pentru sprijinul permanent și neclintit, și pentru sfaturile excelente. Îi mulțumesc editorului meu nemaipomenit de la William Morrow, Lucia Macro, pentru sugestii și expertiză, dar și pentru că a fost o încântare să lucrez cu ea, datorită optimismului ei de nezdruncinat în aceste „vremuri interesante".

Am petrecut atât de mult timp cufundată în lumea poveștii, încât este o surpriză și un miracol când lumea aceea se manifestă sub forma unei cărți care ajunge la cititori. Însă nu e un miracol, ci se datorează oamenilor talentați și harnici de la HarperCollins. Le mulțumesc din suflet lui Asanté Simons, precum și celorlalți membri ai echipei.

Pe plan personal, le sunt recunoscătoare pentru sprijin și pentru sfaturi Annei Campbell și Denisei Rosetti, dar și talentatelor și fioroaselor *Lyonesse*. Prietenilor și familiei, toată dragostea și recunoștința mea pentru că m-au suportat cu toanele de scriitoare și pentru că m-au încurajat în permanență: le mulțumesc lui Allister și Adrian, lui Cheryl, Ian și Michael, lui Robin și George, lui Lucy și Jason, lui Yasmin, Vikki și Ben.